JUDE DEVERAUX
FEMEIA FALSĂ

Capitolul 1

În iunie 1794 trandafirii erau înfloriţi, iar câmpiile erau pline de sevă şi de un verde cum numai în Anglia se poate vedea.

În Sussex exista o mică locuinţă pătrată, cu două etaje, o casă mică, modestă, cu un gard jos de fier. Pe vremuri casa făcuse parte dintr-un domeniu mai mare şi era o clădire separată, locuită de grădinar şi de cel ce conducea vânătoarea, restul proprietăţii fiind parcelat cu mult timp în urmă şi vândut pentru a fi plătite datoriile familiei Maleson.

Din toată averea mare a familiei, nu mai rămăsese decât acea măruntă casă, neglijată, în care locuia Jacob Maleson şi fiica sa, Bianca. În faţa căminului fără foc din odaia de primire de la parter stătea Jacob Maleson: un om mic de statură, gras, cu o burtă care-l obliga să lase ultimii nasturi ai vestei neîncheiaţi; haina îi era azvârlită neglijent pe un scaun. Pe coapse purta pantaloni bufanţi largi, strânşi sub genunchi cu catarame metalice, ciorapii erau de bumbac, iar din pantofii de lac fin i se vedeau picioarele umflate. Un setter irlandez enorm moţăia rezemat de unul din braţele fotoliului uzat, iar Jacob îi scărpina alene urechile.

Jacob se obişnuise cu viaţa simplă de la ţară. Îi plăcea cu adevărat să aibă o casă mai mică, mai puţini servitori şi mai puţine griji. Îşi amintea casa cea mare din copilărie, cu risipă de spaţiu, ca un loc care le ceruse părinţilor mult timp şi energie. Acum avea câinii, o halcă de carne la masă şi un venit suficient, ca să-şi menţină grajdurile. Se mulţumea cu atât.

Dar fiica sa nu era mulţumită.

În faţa oglinzii din dormitorul său de la etaj, Bianca îşi netezea rochia de muselină pe trupul înalt şi corpolent. De câte ori se privea îmbrăcată după ultima modă franţuzească, simţea o undă de scârbă. Ţăranii din Franţa făcuseră Revoluţia împotriva nobililor, fiindcă aceştia nu-i ţinuseră în frâu şi toată lumea era obligată să plătească. Privind la Franţa, toate ţările se temeau să nu li se întâmple acelaşi lucru. În Franţa toţi voiau să pară cât mai modeşti şi ca urmare satinurile erau interzise. Era moda muselinei, a stambei, a batistului şi percalului.

Bianca se studia în oglindă. Bineînţeles, noile sale rochii i se potriveau perfect, dar se gândea la femeile mai puţin bogate; care nu-şi puteau permite luxul ei.

Rochia largă avea un decolteu adânc pe sânii mari, ascunzându-le prea puţin dimensiunea, lăsând să i se vadă albeaţa pielii. Rochia de indian bleu-pal era strânsă cu o centură lată din panglică de satin albastră, chiar sub sâni, iar faldurile rochiei lungi până în pământ erau împodobite cu un rând de franjuri. Părul blond-închis era strâns spre spate cu o panglică şi ondulat în mici bucle care-i cădeau pe umerii goi. Avea faţa rotundă, cu ochi albaştri de culoarea rochiei, sprâncene şi gene blonde, o gură mică asemeni unui boboc de floare, iar când zâmbea, făcea o gropiţă în obrazul stâng.

Trecu de la oglindă la toaleta care ca şi toate obiectele din cameră era împodobită cu tul roz-pal. Îi plăceau culorile pastel şi se înconjura cu tot ce era delicat şi romantic.

Pe toaletă era o cutie mare cu bomboane de ciocolată, În care primul rând era deja gol. Privind în curte, strâmbă din nas cu o grimasă studiată.

Nesuferitul război din Franţa oprise fabricarea celei mai bune ciocolate şi acum trebuia să se mulţumească cu ciocolata englezească de o calitate mai proastă. Alese o bucată şi apoi încă una. Când tocmai termina a patra bomboană şi-şi lingea degetele, intră pe uşă Nicole Couftalain.

Ciocolata mai proastă, confecţionarea rochiei şi prezenţa lui Nicole, erau consecinţele revoluţiei franceze. Bianca alese încă o bucată de ciocolată şi privi la tânăra franţuzoaică. Aceasta se mişca liniştit prin cameră, strângând îmbrăcămintea pe care Bianca o azvârlise pe jos. Nicole o făcu pe Bianca să se gândească la cât de generoşi erau ea şi toţi englezii. Când francezii fuseseră izgoniţi din ţara lor, fuseseră primiţi de englezi. Bineînţeles, cei mai mulţi francezi se descurcaseră singuri şi, de fapt, aduseseră cu ei ceva nou din Franţa, un lucru ce se numea „restaurant”. Erau însă printre ei şi persoane ca Nicole, care nu aveau nici bani, nici rude şi nici ocupaţie. Atunci şi-au demonstrat englezii adevărata generozitate luându-l pe câte unul dintre aceşti năpăstuiţi în casele lor.

Bianca plecase într-un port din răsăritul Angliei şi ajunsese tocmai la sosirea unui vas plin cu refugiaţi. Era prost dispusă, căci tatăl său o anunţase că nu-şi mai putea permite să-i plătească o cameristă. Avusese loc un scandal între cei doi, când Bianca îşi reaminti de emigranţi. Plecase deci să-şi facă datoria, ajutându-i pe francezii săraci şi fără adăpost, să vadă dacă-şi putea manifesta mila faţă de vreunul dintre ei.

Când o zări pe Nicole, îşi dădu seama că găsise ce dorea. Era mărunţică, cu părul strâns în bonetă, cu faţa în formă de inimă, iar ochii mari, căprui, erau umbriţi de gene dese şi închise la culoare. În ochii aceia se putea citi o tristeţe nemărginită. Părea că nu o interesa dacă va trăi sau va muri. Bianca îşi dădu

seama că o femeie care arăta aşa îi va fi recunoscătoare pentru generozitatea ei.

Acum, trei luni mai târziu, Bianca regreta tot ce-i oferise fetei. Nicole nu era nepriceputǎ, ba, dimpotrivă, era mai mult decât atât; dar modul său de a se mişca cu graţie o făcea pe Bianca să se simtă stângace.

Se privi încă o dată în oglindă. Ce idee stupidă! Aerul său era maiestuos, cel puţin toată lumea o spunea. Privind-o răutăcios prin oglindă, îşi scoase panglica din păr.

— Nu-mi place cum mi-ai aranjat părul azi dimineaţă, spuse, răsturnându-se pe scaun şi luând încă două bucăţi de ciocolată.

Tăcută, Nicole se apropie de toaletă şi începu să pieptene părul fin al Biancăi.

— Nu aţi deschis scrisoarea domnului Armstrong, spuse încet, fără accent, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt.

Bianca făcu un gest indiferent.

— Ştiu ce-mi scrie. Vrea să ştie când voi sosi în America şi când ne vom căsători.

Răsucind o buclă pe deget, Nicole continuă:

— Mă gândeam că trebuie să fixaţi un termen. Ştiu că aţi dori să vă căsătoriţi.

Privind-o tot prin oglindă, Bianca îi răspunse:

— Ce puţin ştii. Bineînţeles, nu poate o franţuzoaică să înţeleagă mândria şi sensibilitatea englezească. Clayton Armstrong e un american! Cum m-aş putea căsători cu un american, eu, o descendentă a nobilimii engleze? Nicole legă panglica cu grijă, în jurul capului fetei.

— Dar nu înţeleg, credeam că aţi anunţat logodna.

Bianca aruncă pe jos hârtia aflată pe primul

rând al cutiei cu ciocolată şi-şi alese o bucata mare din al doilea rând. Era cu cremă şi-i plăcea cel mai mult. Începu să explice cu gura plină:

— Bărbaţii! Cine îi înţelege? Trebuie să mă mărit ca să scap de aici, explică, arătând cu mâna în jur. Dar bărbatul cu care mă voi mărita va fi foarte diferit de Clayton. Am auzit că sunt printre coloniali şi gentlemeni, ca domnul Jefferson. Dar Clayton e departe de a fi un gentleman. Ştii că a intrat cu cizmele în salon? Când i-am sugerat să-şi cumpere ciorapi de mătase, a râs de mine şi mi-a răspuns că nu poate purta ciorapi de mătase pe plantaţia de bumbac. Auzi, bumbac! Este un fermier necioplit, un fermier american grosolan.

Nicole strânse ultima buclă.

— Şi totuşi aţi acceptat cererea lui?

— Bineînţeles! O fată nu poate avea prea multe cereri, ceea ce ar face-o mai dorită. Când la o petrecere văd un bărbat care-mi displace, îi spun că sunt logodită. Dar când e o persoană potrivită clasei mele, îi spun că intenţionez să rup logodna. Depărtându-se şi adunând hârtiile goale de pe jos, Nicole, neputându-se stăpâni, deşi ştia că trebuie să tacă, spuse:

— Dar ce va gândi domnul Armstrong? Nu este corect faţă de el.

Deschizând un scrin, şi aruncând trei şaluri pe jos, până să-şi aleagă unul scoţian, Bianca răspunse:

— Ce ştie un american despre corectitudine? Sunt o şleahtă de ingraţi care s-au declarat independenţi după câte am făcut pentru ei. Apoi m-a insultat gândindu-se că mă voi mărita cu un om ca el. Era puţin înspăimântător cu cizmele lui lungi şi cu aerele arogante. Se simte în largul lui mai degrabă pe cal decât într-un salon. Cum m-aş putea mărita cu unul

ca el? Şi m-a cerut numai după două zile după ce mă cunoscuse.

Primise o scrisoare în care i se anunţa moartea fratelui său şi a cumnatei sale şi brusc m-a cerut de nevastă. Ce nesimţit! Dorea să plec cu el imediat în America. Bineînţeles că am refuzat.

Ascunzându-şi faţa de Bianca, Nicole începu să adune şalurile aruncate. Ştia că nu-şi putea ascunde stările sufleteşti care-i marcau sufletul, iar ochii îi trădau gândurile şi simţămintele. Când intrase pentru prima dată în casa Maleson, fusese prea uluită, paralizată de groază şi nu luase în seamă tiradele Biancăi despre francezii ignoranţi şi slabi sau despre americanii sălbatici şi ingraţi. Ea era încă sub impresia ororilor Revoluţiei, a despărţirii de părinţii şi de bunicul său, târâţi cu toţii la moarte. Era încă nepregătită să uite acea noapte de groază. Poate că Bianca îi mai vorbise despre logodnicul ei, dar Nicole nici nu o auzise, după toate cele întâmplate. De abia în ultimele săptămâni părea că s-a trezit din transă.

Cu trei săptămâni înainte, aşteptând-o pe Bianca să probeze o rochie într-un magazin, întâlnise o verişoară de-a ei care-i spusese că peste două săptămâni îşi va deschide un atelier de confecţii şi o invitase să vină să cumpere de la ea. Era pentru prima oară când Nicole îşi întrezărea o cale spre independenţă, o cale de a deveni ceva mai mult decât un obiect de milă.

La plecarea din Franţa, salvase un medalion din aur şi trei smaralde cusute în tivul rochiei. După întâlnirea cu vara sa, vânduse cele trei smaralde, pentru care primise un preţ foarte mic, fiindcă piaţa era invadată de bijuterii din Franţa, iar refugiaţii înfometaţi nu se tocmeau la preţ. Noaptea, Nicole se refugia în mica sa mansardă din casa Biancăi şi lucra până târziu

pentru vara sa, încercând să mai câştige bani.

Strânsese aproape suficienţi bani pe care-i ţinea ascunşi într-o comodă, în camera sa.

— Nu poţi să te grăbeşti? îi spunea Bianca nerăbdătoare. Visezi mereu. Nu-i de mirare că ţara ta e în război, când locuitorii ei sunt aşa de leneşi ca tine!

Nicole se îndreptă de spate şi-şi ridică bărbia. Doar câteva săptămâni, îşi spunea, şi apoi voi fi liberă.

Chiar în starea sa de amorţeală, Nicole îşi dăduse seama de dezgustul manifestat de Bianca la apropierea fizică a bărbaţilor. Nu permitea nici unui bărbat să o atingă, în niciun fel, dacă putea să o evite. Spunea că-i găseşte cruzi, fiinţe insensibile şi revoltătoare. Nicole o văzuse o singură dată zâmbind cu tandreţe naturală, către un bărbat tânăr cu o talie subţire, care avea manşete împodobite cu multă dantelă şi ţinea în mână o cutie de metal preţios cu tabac de prizat. A fost singura dată când Bianca nu a părut speriată de un bărbat, ba chiar i-a permis să-i sărute mâna. Bianca îi mărturisise lui Nicole că ar depăşi aversiunea pe care o avea pentru bărbaţi şi s-ar căsători, pentru a se ridica pe scara socială. Dar poate că Bianca nu avea idee despre ce se întâmpla între un soţ şi soţie.

Cele două femei ieşiră din micuţa casă, coborând pe scările înguste acoperite de un covor uzat. În spatele casei era un mic gard şi o remiză pentru trăsuri pe care Jacob Maleson le întreţinea în mult mai bună stare decât casa. Zilnic, după ora unu şi jumătate, Nicole şi Bianca se plimbau prin parc, cu o mică gabrioletă elegantă la care era înhămat un cal. Parcul aparţinuse cândva familiei Maleson, dar acum era proprietatea unor oameni, pe care Bianca îi considera oameni de rând, parveniţi. Nu ceruse niciodată permisiunea să se plimbe prin parcul

împădurit şi totuşi nimeni nu o izgonise, în timpul plimbării zilnice. Îşi imagina că este din nou stăpâna locurilor, aşa cum fusese odinioară bunica sa.

Tatăl său refuzase să-i angajeze un om care să conducă trăsura, de altfel nici Bianca nu ar fi admis să stea lângă un vizitiu mirosind a grajd, dar nici nu şi-ar fi mânat singură trăsurica. Singura soluţie fusese ca Nicole să facă acest serviciu. De altfel, nici nu părea a se teme de cal.

Îi făcea plăcere să mâne ea gabrioleta, iar uneori de dimineaţă, după câteva ore de croitorie, înainte ca Bianca să se fi trezit, se ducea în grajd şi mângâia frumosul cal murg. În Franţa, înainte ca Revoluţia să-i fi distrus căminul şi familia, călărea câteva ore, înaintea mesei de dimineaţă. În acele dimineţi liniştite plimbarea o făcea aproape să uite moartea şi incendiile pe care le văzuse atunci.

În special în iunie, parcul era nespus de frumos, ramurile copacilor se aplecau peste alei umbrindu-le, făcând mici pete de lumină peste rochiile lor. Bianca purta o umbreluţă şifonată deasupra capului, luptându-se să-şi apere albeaţa pielii. Privind-o pe Nicole, strâmba din nas, proasta de fată îşi scosese boneta de pai, punând-o pe canapea, între ele, lăsând vântul să-i fluture părul negru, strălucitor. Ochii săi străluceau în lumina soarelui şi braţele subţiri şi arcuite ţineau frâul. Bianca o privea dezgustată; ea avea braţele grăsuţe şi foarte albe, aşa cum trebuie să le aibă o femeie.

— Nicole, ţipă ea, nu te poţi purta măcar o dată ca o doamnă? Sau cei puţin să te gândeşti că eu sunt o doamnă. E destul de rău că trebuie să fiu văzută cu o femeie prost îmbrăcată, dar acum ne faci să zburăm aproape.

Nicole îşi acoperi braţele goale, strângându-şi şalul de bumbac, dar nu-şi puse boneta. Ascultătoare,

struni calul şi încetini, gândindu-se în sinea ei că peste puţin timp nu va mai fi la ordinele Biancăi.

Deodată, în după-amiaza liniştită, pacea fu tulburată de patru oameni călare. Caii erau nervoşi, cu copite mari, mai potriviţi să tragă un vagon decât pentru călărie. Era neobişnuit să vezi pe cineva necunoscut prin locurile acelea şi mai ales oameni ce nu păreau a fi gentlemeni. Purtau haine zdrenţuite şi pantaloni plini de pete. Unul dintre ei avea o cămaşă cu mâneci lungi, cu dungi late, roşii şi albe.

Un an întreg, în Franţa, Nigole trăise terorizată. Când mulţimea furioasă atacase castelul părinţilor săi, ea şi bunicul său se ascunseseră într-un dulap cu haine şi apoi scăpaseră prin fumul negru ce provenea de la incendiul casei. Ca urmare, reacţiile ei erau acum prompte. Simţind ameninţarea îşi folosi biciul pentru a îndemna calul să alerge.

Bianca se izbea de pernele trăsurii, gemând încet şi strigând la Nicole:

— Ce crezi că putem face? Nu vreau să fiu tratată astfel!

Nicole nu-i dădu atenţie, privind peste umăr la cei patru bărbaţi care ajunseseră la drumul pe care trecea trăsura. Îşi dădea seama că erau departe de orice casă, izolate în mijlocul parcului şi se îndoia că cineva ar fi putut auzi orice strigăt.

Bianca, strângând cu putere mânerul umbrelei, încerca să privească la ce vedea Nicole, dar cei patru nu o înspăimântau. Primul ei gând era cum îndrăznise o astfel de gloată să pătrundă în parcul unor nobili. Unul dintre oameni făcu semn cu mâna, îndemnându-i pe ceilalţi să-l urmeze, în timp ce el urmărea trăsura care zbura. Oamenii erau neîndemânatici pe cai, strângând şeile şi hamurile, fără să se ridice în scări cum se face într-o alergare, rânjind cu cruzime.

Bianca începuse să se teamă şi ea, privind-o pe Nicole, dându-şi seama că erau urmărite.

— Nu poţi face calul să meargă mai repede? ţipă ea ţinându-se strâns de marginile trăsurii. Dar aceasta nu era făcută să meargă repede.

Dându-şi seama că femeile puteau să le scape din cauza cailor lor greoi, bărbatul cu cămaşa vărgată scoase din centură un pistol şi trase un glonţ, care zbură pe deasupra trăsurii şi atinse calul în spatele urechii stângi.

Calul necheză şi se cabră, astfel că trăsura îi atinse picioarele, oprindu-se brusc. În timp ce Nicole trăgea de hamuri ca să-l oprească, Bianca mai trase un ţipăt ghemuindu-se în colţul trăsurii, acoperindu-şi faţa cu braţul, în timp ce Nicole stătea cu picioarele îndepărtate, ţinându-şi echilibrul, cu mâinile pe hăţuri. Îşi îndemnă calul, „cuminte, băiete” şi el se linişti încet, deşi mai avea ochii speriaţi. Legând hăţurile de stâlpul trăsurii, Nicole sări jos, se duse la cal şi mângâindu-l pe gât, îşi lipindu-şi obrazul de botul lui, şoptindu-i în franţuzeşte.

— La priveşte la asta, nu se teme de cal, spuse unul dintre urmăritori, în timp ce Nicole privi spre cei patru ce înconjuraseră trăsura.

— Ştii să mâni un cal, mică doamnă, îi spuse altul. Nu am mai văzut aşa ceva…

— Şi uite-o cât este de mititică… va fi o plăcere să te luăm cu noi.

— Stai un pic, îi comandă omul cu cămaşa vărgată, care părea să fie comandantul. De unde ştii că este ea? Dar cealaltă? spuse, arătând-o pe Bianca, încă ascunsă în trăsură şi încercând să se facă nevăzută. Era atât de palidă, încât părea că nu mai avea pic de sânge în obraz. Nicole stătea liniştită, ţinând în mâini capul calului. Pentru ea se repeta

teama simţită în Franţa şi se stăpânea, gândindu-se la o cale de scăpare.

— Ea este, spuse unul dintre oameni, arătând spre Bianca. Pot recunoaşte o cucoană când o văd.

— Care dintre voi este Bianca Maleson? întrebă bărbatul cu cămaşa vărgată. Avea faţa aspră, acoperită de o barbă nerasă de câteva zile.

Vasăzică e o răpire, se gândi Nicole. Tot ce putea face acum era să-i convingă că tatăl Biancăi nu era destul de bogat, ca să plătească răscumpărarea.

— Ea este, spuse Bianca, ridicându-se şi arătând spre Nicole, cu braţul său gras. Ea este doamna, eu lucrez pentru ea.

— Ce ţi-am spus eu? zise unul dintre oameni. Nu vezi că nu vorbeşte ca o cucoană şi că astălaltă e o lady? Nicole stătea nemişcată, cu spatele drept, cu bărbia ridicată, privind-o pe Bianca. Acesteia îi luceau ochii de bucurie. Ştia, nu mai putea să mai spună ceva; bărbaţii o vor lua cu ei. Bineînţeles, când vor afla că este o refugiată franţuzoaică, fără un franc, o vor elibera, ştiind că nu au nădejde să capete răscumpărarea!

— Asta-i, mică doamnă, trebuie să veniţi cu noi şi mă gândesc că aveţi destulă minte, ca să ocoliţi necazurile.

Nicole nu putu decât să dea din cap, fără a vorbi.

Omul îi întinse mâna şi o luă în şa, în faţa lui, cu picioarele atârnându-i amândouă într-o parte.

— E frumoasă, nu-i aşa? spuse omul. Nu-i de mirare că o vrea. Ştii, de cum am văzut-o, mi-am dat seama că este o lady; totdeauna poţi să spui care este o doamnă, după cum se mişcă. Zâmbi, satisfăcut de ştiinţa sa. Îşi puse un braţ păros în jurul taliei femeii şi conduse neîndemânatic calul, îndepărtându-se de

trăsura, care rămase pe loc.

Câteva minute, Bianca stătu nemişcată, privind în urma lor. Era bucuroasă că şiretenia ei o scăpase, dar era furioasă că prostul acela nu văzuse că ea era o doamnă.

Când în parc se făcu din nou linişte, începu să privească în jur. Era singură, abandonată. Cum nu ştia să mâne trăsura, se întreba cum va ajunge acasă. Singura soluţie era să se întoarcă pe jos. Când atinse pietrişul de pe şosea cu piciorul şi pietrele îi răniră picioarele prin pantofii subţiri, o blestemă pe Nicole pentru durerea pe care i-o pricinuise. Pe drumul greu de întoarcere o înjură de multe ori pe Nicole şi era atât de supărată când ajunse acasă, încât uitase complet de răpire. Mai târziu doar, după ce, împreună cu tatăl ei, mâncase şapte feluri de mâncare, îi povesti şi lui despre răpire. Pe jumătate adormit, Jacob Maleson îi spuse că va vorbi cu autorităţile a doua zi dimineaţă şi îi vor da drumul. Bianca se urcă sus în camera ei de dormit, căznindu-se să găsească o cale de a avea o altă fată. Ce mulţime de ingraţi!

La catul de jos al hanului, era o sală lungă şi întunecoasă, cu pereţi de piatră rece şi cu câteva mese puse pe capre în jurul odăii. Cei patru răpitori şedeau pe bancă, la o masă. Fiecare avea în faţă o strachină din piatră, cu carne friptă şi câte o cană cu bere rece. Oamenii şedeau liniştiţi pe băncile tari. O zi întreagă de călărit era o experienţă necunoscută de ei şi acum o plăteau cu dureri.

— Nu am încredere în ea, asta-i tot, spuse unul dintre ei. E prea liniştită şi arată aşa de nevinovată cu ochii ei mari, că nu ştiu ce pune la cale şi mă tem că ne va băga în bucluc.

Ceilalţi îl ascultară, cu frunţile încreţite. Primul continuă:

— Îl ştii cum e el şi nu vreau să risc s-o pierd. Tot ce vreau e să i-o duc în America, aşa cum a ordonat şi nu vreau să avem vreo încurcătură.

Omul cu cămaşa vărgată luă o gură de bere.

— Joe are dreptate. O lady care ştie să mâne calul ca ea nu s-ar teme să încerce să scape. Cine vrea să stea de bunăvoie s-o păzească toată noaptea?

Oamenii mormăiau simţindu-şi muşchii dureroşi. Se gândeau să o lege, dar ordinele primite în legătură cu ea erau foarte stricte. Nu trebuiau să-i facă niciun rău.

— Joe, ţi-aduci aminte ce ţi-a făcut doctorul când aveai dureri în piept şi te-a înţepat?

Joe dădu din cap mirat.

— Ţi-aduci aminte treaba aia albă pe care ţi-a dat-o ca să dormi? Crezi că mai ai ceva?

Joe privi în jur la ceilalţi clienţi ai hanului. Erau tare pestriţi, de la o pereche de vagabonzi, până la un domn bine, care stătea singur într-un colţ. Joe îşi dădu seama că de la astfel de oameni poţi cumpăra orice.

— Cred că pot să fac rost de ceva.

Stând liniştită în vârful patului, în odăiţa mică de la etaj, Nicole privi în jur. Se dusese la fereastră şi descoperise că era un burlan, iar sub fereastră, acoperişul unui şopron. Poate că ar putea să încerce să scape mai târziu, pe întuneric, când se va face linişte în curte. Ar putea să le spună hoţilor cine era, dar era prea devreme să o facă şi erau încă prea aproape de casa Biancăi. Se întreba cum ajunsese aceasta acasă la ea, dacă putuse umbla. Apoi, i-ar trebui domnului Maleson destul timp pentru a lua legătura cu şeriful şi să facă cercetări ca să o caute. Nu, era prea devreme să-şi dezvăluie identitatea, în noaptea asta va încerca să fugă, iar dacă nu va reuşi le va spune mâine dimineaţă că greşiseră. Atunci îi vor da drumul. Ajută-

mă Doamne, se rugă ea, să nu se supere.

Uşa se deschise şi privi la cei patru bărbaţi care intraseră în odaie.

— Ţi-am adus ceva de băut. Ciocolată veritabilă din America de Sud, ştii, unul dintre noi a fost pe acolo şi a adus-o.

Marinari! se gândi ea, luând cana. Cum de nu-şi dăduse seama mai înainte? De aceea erau atât de neîndemânatici pe cai, iar hainele lor răspândeau un miros atât de ciudat.

În timp ce-şi bea ciocolata care era delicioasă, începu să se relaxeze, băutura caldă şi cremoasă care îi pătrundea în corp o făcea să-şi dea seama de oboseală. Încercând să se concentreze asupra tentativei de a scăpa, gândurile i se încâlceau, deveneau neclare. Se uita în sus spre oamenii care se aplecau asupra ei, pândind-o grijulii ca nişte doici uriaşe şi întunecate. Ar fi vrut să-i asigure de ceva, fără să ştie de ce, dar zâmbind, închise ochii şi alunecă uşor în somn.

Nicole pierdu noţiunea următoarelor douăzeci şi patru de ore. Îşi, dădea seama, în mod vag, că era purtată ca un copil. Uneori era cineva pe care-l simţea îngrijorat din pricina ei, aşa că încerca să surâdă, să spună că se simte foarte bine, dar nu putea rosti niciun cuvânt. Visa încontinuu, amintindu-şi castelul lor, joaca ei sub copacii din grădină, zâmbea la câte o amintire din timpurile fericite petrecute cu bunicul său la casa morarului. Zăcea liniştită într-un hamac, legănându-se uşor, într-o zi călduroasă şi înnourată. Când deschise ochii simţi că lejgănarea hamacului nu încetase. Dar, în locul copacilor, deasupra ei văzu un şir de şipci de lemn. Mirată, se gândi că cineva a clădit o platformă deasupra hamacului şi se miră alene pentru ce.

— Te-ai trezit! Le-am spus eu marinarilor că ţi-

au dat prea mult opium. E de mirare că te-ai mai trezit. Bizuie-te pe un bărbat, că sigur va încurca totul. Hai, ţi-am făcut nişte cafea. E bună şi caldă.

Nicole se întoarse şi văzu o femeie care-i puse o mână la spate şi o ridică în pat. Nu era nicio grădină, iar ea se afla într-o mică odăiţă goală. Poate că drogul îi dăduse senzaţia de legănare, fără îndoială se visase într-un hamac.

— Unde suntem? Cine eşti tu? încercă să întrebe înghiţind cafeaua tare, caldă.

— Eşti încă ameţită, nu-i aşa? Eu sunt Janie şi domnul Armstrong m-a angajat ca să-ţi port de grijă.

Nicole privi în sus, pătrunzător. Numele de Armstrong îi spunea ceva, dar nu-şi amintea ce. În timp ce efectul cafelei o dezmeticea, o privi pe Janie. Era o femeie înaltă, ciolănoăsă, cu o faţă tată şi cu obrajii rumeni mereu, care-i aminteau de o doică pe care o avusese odată. Janie radia încredere şi bun-simţ, dându-i o senzaţie de siguranţă şi de linişte.

— Cine este domnul Armstrong?

Janie luă ceaşca goală şi o umplu din nou.

— Sigur ţi-au dat prea mult din marfa asta de dormit. Domnul Armstrong, Clayton Armstrong. Îţi aduci aminte acum? Omul cu care trebuie să te măriţi.

Nicole clipi repede din ochi, mai bău puţină cafea din ceainicul pus la cald pe tăciuni şi îşi reaminti totul.

— Mă tem că e o greşeală. Nu sunt Bianca Maleson şi nici nu sunt logodită cu domnul Armstrong.

— Nu eşţi… începu Janie, aşezându-se pe unul din paturi, care era mai jos. Drăguţo, cred că ar fi mai bine să-mi spui toată povestea.

Când termină de povestit, Nicole râse, spunând:

— Vezi, deci, sunt sigură că oamenii mă vor elibera, atunci când vor afla toată povestea. Janie

tăcea.

— Crezi că o vor face?

— Mai este încă ceva ce nu ştii. Un lucru este sigur, suntem de douăsprezece ore pe mare, în drum spre America.

Capitolul 2

Înmărmurită, Nicole privi în jurul ei prin odaie. O corabie! Încăperea era goală, cu pereţi de stejar, ca şi podelele şi tavanul, iar lângă un perete se aflau două paturi de fier. Spaţiul era foarte mic între paturi şi peretele opus care era gol, cu excepţia unui hublou. La un capăt era o uşă! Iar vizavi o grămadă înaltă de cutii şi lăzi, fixate de perete cu frânghii strânse pentru securitate. Pe un scrin, într-un colţ, era un vas pentru jăratec. Deodată îşi dădu seama că legănarea era mişcarea corăbiei pe o mare liniştită.

— Nu înţeleg, de ce cineva vrea să mă răpească şi să mă ducă în America. Sau pe Bianca?

Janie se duse la una dintre lăzi, o deschise şi scoase un portofel de piele, legat cu o panglică.

— Citeşte mai bine asta.

Uimită, Nicole deschise pachetul. Înăuntru erau două foi de hârtie pe care văzu un scris apăsat şi puternic. Începu să citească.

Iubita mea Bianca,

Sper că acum, Janie ţi-a explicat totul. Sper, de asemenea, că nu vei fi prea supărată pentru metoda mea incorectă ca să te aduc aici la mine. Ştiu ce fată bună şi ascultătoare eşti şi cât de mult te îngrijeşti de sănătatea tatălui tău. Aş fi dorit să te mai aştept fiindcă era foarte bolnav, dar acum nu mai pot.

Am ales pentru venirea ta în America un vas de poştă, ştiind că merge mai repede decât oricare altul. Janie şi Amos au primit ordin să-ţi cumpere toată hrana pentru călătorie şi garderoba necesară, deoarece plecarea bruscă te va lipsi de garderoba ta. Janie este o croitoreasă pricepută.

— Deşi ştiu că eşti în drum spre mine, mă tem să n-ai neplăceri. De aceea, i-am dat instrucţiuni căpitanului să ne căsătorim prin procură! Astfel, dacă tatăl tău te va găsi înainte de sosire, vei fi a mea. Ştiu că procedeul meu forţat e nepotrivit, dar te rog să mă ierţi că mă comport aşa, asta din cauză că te iubesc şi mă foarte singur fără tine.

Curând ne vom vedea, vei fi soţia mea.

Număr orele…

Cu toată dragostea, Clay.

Nicole ţinu câteva clipe scrisoarea, simţind că făcea o indiscreţie faţă de ceva foarte personal şi intim, ce n-ar fi trebuit să fie văzut. Zâmbi uşor. Auzise întotdeauna că americanii nu erau romantici, dar omul acesta înfăptuise un plan de răpire pentru a-şi putea aduce femeia iubită. Privi în sus spre Janie.

— Pare a fi un om drăguţ şi foarte îndrăgostit. O invidiez pe Bianca. Cine-i Amos?

— Clay l-a trimis, cu mine să te ocrotească, dar în timpul călătoriei a fost o epidemie. Privi în zare vrând să nu-şi amintească timpul când muriseră cinci oameni. Amos nu a scăpat.

— Îmi pare rău, spuse Nicole, ridicându-se. Trebuie să-l găsesc pe căpitan şi să îndrept totul. Privindu-se întâmplător în oglinda de pe scrin se opri. Părul îi era ciufulit, îi cădea pe faţă în mici bucle încâlcite. Unde pot găsi un pieptene?

— Stai jos şi ţi-l voi aranja eu. Bucuroasă, Nicole se aşează.

— Totdeauna este aşa de… nerăbdător?

— Cine? Vorbeşti de Clay? zâmbi drăgăstos Janie. Nu ştiu dacă e nerăbdător pe cât de arogant.

Este obişnuit să obţină ce-şi doreşte. I-am spus când punea la cale planul că va fi în neregulă ceva, dar el a râs de mine. Iată-ne acum împreună în largul Oceanului. Va fi rândul meu să râd când Clay te va vedea.

Întoarse faţa fetei spre lumină.

— Şi mă mai gândesc la ceva, nu cred că vreun bărbat ar râde de tine, spuse ea, privind bine la Nicole. Ochii mari erau izbitori, dar ceea ce ar fi uimit şi mai mult un bărbat era gura. Nu era prea mare, iar buzele pline erau de un roşu intens; şi mai neobişnuit, avea buza de sus mai mare decât cea de jos. Era o combinaţie extraordinară, care îi va fascina pe bărbaţi, se gândi Janie.

Roşind uşor, Nicole se întoarse.

— Dar eu nu-l voi întâlni pe domnul Armstrong. Trebuie să mă întorc în Anglia. Am o verişoară care mi-a cerut să-i devin parteneră la o prăvălie de croitorie. Am strâns aproape toţi banii de care am nevoie.

— Sper ca de dragul tău să ne putem întoarce. Dar mie nu-mi plac oamenii de sus. Privind spre tavan, Janie zise: i-am spus lui Clayton că nu-mi plac, dar n-a vrut să mă asculte.

Privind la scrisoarea de pe pat, Nicole oftă:

— Un om îndrăgostit poate fi iertat.

— Hm, mormăi Janie. O spui acum, dar n-ai avut de-a face cu el.

Părăsind cabina şi urcând, pe scările înguste, pe punte, Nicole simţi briza de mare prin păr şi zâmbi. Se opri şi îşi dădu seama că erau câţiva care o priveau. Marinarii o studiau cu jind şi ea îşi strânse şalul pe umeri. Cu rochia lipită de trup, avu deodată senzaţia

că oamenii o vedeau goală.

— Ce doreşti, mică doamnă? o întrebă unul, mâncând-o din ochi de sus până jos.

Concentrată şi nevrând să dea înapoi întrebă:

— Aş vrea să-l văd pe căpitan.

— Sunt sigur că ar dori să te vadă.

Se făcu că nu observă râsul oamenilor care o înconjurau şi îl urmă pe marinar la uşa din capătul corăbiei, unde acesta ciocăni scurt. Când vocea căpitanului se răsti poftindu-i să intre, marinarul deschise şi o împinse uşor înăuntru, închizând uşa după ea.

După ce se obişnui cu întunericul, văzu cabina care era de două ori mai mare decât cea pe care o împărţea cu Janie. Într-o parte era o fereastră mare, dar atât de murdară, încât lăsa prea puţin să intre soarele. Sub fereastră, era un pat cu aşternut murdar şi nefăcut, iar în mijlocul odăii o masă mare, fixată de podea, acoperită de hărţi întinse sau rulate.

Se sperie când un şobolan alergă pe podele. Un hohot de râs puternic o făcu să privească la bărbatul care stătea într-un colţ întunecat, cu faţa smeadă şi favoriţii neraşi, cu hainele şifonate şi ţinând într-o mână o sticlă cu rom.

— Mi s-a spus că eşti o doamnă curajoasă. Ar fi bine să te obişnuieşti cu şobolanii de pe acest vas, cu cei cu patru picioare, ca şi cu cei cu două picioare.

— Sunteţi căpitanul vasului? întrebă ea, înaintând.

— Eu sunt, dacă poţi numi o corabie vas, atunci eu sunt acela.

— Pot să stau jos? Aş vrea să vă vorbesc.

Cu sticla cu rom îi indică un scaun.

Nicole îi spuse pe scurt povestea ei. Când termină, căpitanul tăcea.

— Când credeţi că vă veţi întoarce în Anglia?

— Nu mă întorc în Anglia.

— Dar cum mă voi întoarce în Anglia? Nu înţelegeţi ce încurcătură mare s-a făcut? Şi domnul Arm… El îi tăie vorba:

— Tot ce ştiu, fată, este că el, Armstrong, m-a angajat să răpesc o doamnă şi să i-o aduc în America. Privind-o apoi bănuitor spuse: acum că te privesc, nu prea te potriveşti cu descrierea lui.

— Pentru că nu sunt logodnica lui.

Făcând un gest de protest cu mâna şi bând o gură de rom zise:

— Ce-mi pasă mie cine eşti? Mi-a spus că-mi vei da de lucru cu căsătoria, dar în tot cazul, trebuie să o fac.

Nicole se ridică:

— Căsătorie – nici să nu te gândeştil… Apoi calmându-se: domnul Armstrong e îndrăgostit şi vrea să se căsătorească cu Bianca Maleson. Eu sunt Nicole Courtelain. Nici nu l-am întâlnit vreodată pe domnul Armstrong.

— Asta o spui dumneata. De ce nu le-ai explicat de la început oamenilor mei cine eşti? De ce ai lăsat să treacă atâta timp?

— M-am gândit că-mi vor da drumul, când vor afla cine sunt, dar voiam ca Bianca să fie cât mai departe pentru a fi în siguranţă.

— Bianca e cea grasă care le-a spus oamenilor cine eşti?

— Da, Bianca le-a spus, fiindcă spera că eu voi scăpa.

— Pe dracu, a făcut-o. Vrei să mă faci să cred că ai tăcut ca să protejezi o scârbă care te-a vândut bucuroasă hoţilor? Nu cred aşa ceva. Chiar mă consideri aşa de prost?

Nicole nu mai putea spune nimic.

— Pleacă acum. Ieşi, că vreau să mă gândesc la ce mi-ai spus. Şi când treci pe afară, spune-i omului cu care ai venit că vreau să-l văd.

După ce Nicole plecă, iar căpitanul rămase cu conducătorul hoţilor, singuri, îi spuse acestuia:

— Cred că ai auzit, căci ştiu că-ţi petreci timpul ascultând la uşi.

Zâmbind, acesta se aşeză. Fuseseră mult timp împreună şi învăţase că e bine să ştii ce gândeşte bătrânul.

— Ce ai de gând să faci? Armstrong a spus că ne va băga la puşcărie pentru transportul de tutun dispărut anul trecut, dacă nu reuşim să-i aducem nevasta.

Luând o duşcă de rom căpitanul izbucni:

— Nevasta! Asta vrea şi asta va avea.

Gândindu-se, marinarul îi spuse:

— Şi dacă femeia spune adevărul şi nu este cea cu care vrea să se însoare?

— Sunt două căi de scăpare. Dacă nu e ea femeia numită Maleson, atunci înseamnă că Armstrong a dorit să ia de nevastă o căţea mincinoasă, care şi-a trădat prietena. Pe de altă parte, mititica asta brună şi frumoasă ar putea fi Bianca şi minte ca să scape de măritişul cu Armstrong. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să se facă o nuntă, mâine dimineaţă.

— Şi ce facem cu Armstrong? Dacă se trezeşte căsătorit cu altă femeie decât cea dorită, nu aş vrea să fiu prin preajmă.

— La asta m-am gândit şi eu, aşa că-mi voi încasa banii înainte să o vadă şi plec din Virginia imediat. Nu voi aştepta să aflu dacă este sau nu cea pe care o doreşte.

— Şi eu mă gândesc la fel, dar cum reuşim să o

convingem pe mica doamnă? Nu pare că e de acord cu ideea căsătoriei. Îi intinse sticla cu rom prietenului său.

— Mă gândesc la câteva metode de convingere care ar putea avea efect asupra acestei păpuşi.

— Înţeleg că n-ai căzut de acord cu căpitanul, în privinţa întoarcerii în Anglia, zise Janie, când Nicole se reîntoarse în cabină.

— Nu, spuse ea, aşezându-se pe pat. Cred că nici nu m-a crezut când i-am spus cine sunt. Nu ştiu de ce crede că mint. Janie mormăi:

— Un om ca el cred că nu a spus în viaţa lui adevărul, aşa că nici nu crede că cineva ar putea spune adevărul. Cel puţin ne vom bucura de călătorie împreună. Sper că nu eşti prea disperată. Ascunzându-şi sentimentele, Nicole îi zâmbi femeii voinice, în fond, era foarte dezamăgită. Cât timp va dura călătoria spre America şi până la întoarcerea sa, sigur că verişoara ei îşi va găsi o altă parteneră. Se mai gândea la banii pe care-i economisise, ascunşi în mansarda casei Biancăi. Frecându-şi degetele, suferea, căci lucrase la o lumină slabă şi muncise mult pentru acei bani!

Dar nu voia să-i arate lui Janie cât era de dezamăgită.

— Totdeauna am dorit să văd America, spuse. Poate voi reuşi să stau câteva zile, înainte să mă întorc în Anglia. Oh, Doamne!

— Ce este?

— Cum voi putea să-mi plătesc drumul la întoarcere? întrebă, cu ochii mari, gândindu-se la această nouă piedică.

— Să plăteşti? explodă Janie. Clay Armstrong îţi va plăti drumul, te asigur. I-am spus de nenumărate ori să nu o facă, dar parcă vorbeam cu pereţii. Dar poate când vei vedea America nu vei mai dori să te întorci în Anglia. Avem şi noi o mulţime de magazine de

confecţii, ştii?

Nicole îi spusese despre banii economisiţi şi ascunşi.

Janie tăcu câteva minute. În povestea cu răpirea Nicole susţinea că Bianca făcuse ce trebuia, dar Janie înţelegea multe şi se gândea că la întoarcere, Nicole nu-şi va mai găsi banii.

— Ţi-e foame? o întrebă, deschizând o valiză din vârful grămezii de lângă perete.

— Oh, da, chiar foarte foame, spuse Nicole şi se duse să vadă ce era în ladă. În timpul acela, înainte de a pleca într-o călătorie, orice pasager îşi aducea mâncarea proprie pentru timpul cât avea să dureze drumul. În funcţie de priceperea căpitanului, de vas, de vânt sau furtuni şi piraţi, călătoria putea să dureze între 30 şi 90 de zile sau chiar să nu mai ajungă niciodată la destinaţie.

Într-o ladă erau legume uscate şi în alta, carne şi peşte. O altă ladă conţinea făină, cartofi, pachete cu ierburi, biscuiţi şi o cutie cu lămâi.

— Clayton i-a mai dat căpitanului broaşte ţestoase ca să facem supă proaspătă.

Nicole privi la alimente.

— Domnul Armstrong pare să fie un om grijuliu, aproape că aş dori să mă mărit cu el.

Şi Janie începuse să gândească la fel. Se întoarse apoi spre scrin şi scoase o cadă înaltă. Cel ce se scălda putea sta cu genunchii îndoiţi, iar apa i-ar fi ajuns până la umeri.

Nicole privi cu ochi strălucitori.

— Asta e chiar un lux! Cine s-ar gândi că o călătorie pe mare ar putea fi aşa de confortabilă?

Roşie în obraz de plăcere, Janie zâmbi. Se temea de o călătorie într-o cabină mică, cu o englezoaică, ştiind că englezii erau snobi şi regalişti.

Dar Nicole era franţuzoaică şi francezii înţelegeau revoluţiile.

— Mă tem că vom folosi apă de mare şi va dura mult până să se încălzească pe soba asta mică, dar tot e mai bine decât un spălat cu buretele.

Câteva ore mai târziu, după o baie excelentă, Nicole era întinsă pe patul de fier, curată, sătulă, dar obosită. Trecuse mult timp, până să se încălzească apa pentru două băi. Janie protestase, spunând că trebuia să aştepte să facă întâi Nicole baie, dar aceasta insistase, spunând că, în fond, nu era logodnica lui Clayton, ci prietena lui Janie. La urmă, Nicole îşi spălase singură rochia şi o pusese la uscat, iar acum legănatul uşor al corăbiei o îndemna la somn.

A doua zi, dimineaţa devreme, Janie îşi strânse părul într-un coc şi se apucă să aranjeze părul lui Nicole într-o coafură modernă; scoţând un fier îi călcă rochia lui Nicole, care râdea, spunând că domnul Armstrong se gândise la toate.

Deodată, uşa se deschise şi apăru unul din răpitorii fetei.

— Căpitanul vrea să te vadă acum. Nicole avu primul gând că se decisese ca ea să revină în Anglia şi porni veselă în urma marinarului, iar Janie era în spatele ei.

Împingând-o brutal, marinarul îi spuse lui Janie:

— Nu te vrea pe tine, doar pe ea.

— Janie încercă să protesteze, dar Nicole o opri.

— Mă voi descurca foarte bine, sunt sigură. Poate că s-a convins că am spus adevărul.

De cum intră în cabina căpitanului, Nicole îşi dădu seama că treburile nu mergeau bine. Se aflau acolo căpitanul, primul răpitor şi încă un bărbat pe care nu-l mai văzuse. Toţi păreau că aşteaptă ceva,

— Poate că trebuie să fac prezentările, spuse

căpitanul. Vreau să fiu sigur că totul va fi corect. Dânsul este doctorul. Poate să te coasă la nevoie sau face orice i se cere. Acesta este Frank, secundul meu. Cred că l-ai cunoscut deja.

Al şaselea simţ al „pericolului" i se dezvoltase lui Nicole, în timpul teroarei Revoluţiei din Franţa şi-şi dădu seama că pericolul exista. Ca de obicei, emoţiile i se reflectau în ochi.

— Nu încerca să ieşi, spuse Frank. Vrem să vorbim cu tine. Mai ales că aceasta este ziua căsătoriei tale. Şi cred că n-ai vrea să se spună că eşti o mireasă ce se opune căsătoriei.

Nicole începuse să înţeleagă.

— Nu sunt Bianca Maleson. Ştiu că domnul Armstrong v-a ordonat să faceţi o căsătorie prin procură, dar eu nu sunt femeia pe care o vrea.

Frank o privi lasciv.

— Cred că eşti exact ceea ce orice bărbat şi-ar dori.

La rândul său, doctorul o întrebă:

— Tânără doamnă, ai vreo dovadă a identităţii dumitale?

Retrăgându-se un pas spre uşă, scutură din cap.

Bunicul său distrusese cele câteva documente pe care le salvase de revoluţionari, spunând că şi-ar putea salva viaţa, dacă oamenii nu le-ar putea descoperi originea.

— Mă numesc Nicole Courtalain. Sunt o refugiată franceză şi locuiam cu domnişoară Maleson. Totul este greşit.

Căpitanul spuse:

— Am discutat şi am hotărât că nu contează cine eşti. Contractul meu prevede să o aduc pe doamna Clayton Armstrong în America şi aşa voi face.

Îndreptându-şi spatele, Nicole zise:

— Nu mă voi căsători împotriva voinţei mele.

La un semn al căpitanului, Frank se repezi într-o secundă şi o înhăţă, cu o mână la spate şi cu cealaltă de umeri.

— Gura asta a dumitale întoarsă pe dos m-a înnebunit de cum te-am văzut, murmură, strivind-o spre el şi apăsându-i gura cu gura sa.

Nicole era atât de îngrozită, încât nici nu putu să reacţioneze. Nimeni nu o tratase vreodată aşa. Chiar când trăise în casa morarului şi a familiei sale, oamenii din jur ştiau cine este şi o tratau cu mare respect. Omul ăsta mirosea a peşte, a sudoare şi exala o duhoare de nesuportat. Braţele lui îi opreau respiraţia, iar atingerea gurii lui o sufoca. Îşi întoarse capul înapoi, respingându-l şi suspinând:

— Nu.

— O să fac şi mai mult, o ameninţă Frank, muşcând-o tare de gât şi mângâindu-i umerii cu mâinile-i murdare. Cu o smucitură, îi rupse rochia, trăgându-i laolaltă şi cămaşa şi o lăsă cu sânii goi, ca să-i poată atinge în văzul tuturor. Îi apucă sânii în cupa mâinilor şi îi turti sfârcurile cu degetele mari.

— Nu, te rog, şoptea Nicole, luptându-se cu el şi leşinând aproape.

— Destul, ordonă căpitanul.

Dar Frank nu-i dădu imediat drumul şi-i şopti în faţă, cu respiraţia fierbinte:

— Sper să nu te măriţi cu Armstrong.

În sfârşit îi dădu drumul şi Nicole îşi trase rochia. Cu genunchii tremurând, căzu pe scaun, ştergându-se cu dosul palmei pe gură, sigură că nu se va putea curăţa niciodată.

— S-ar zice că nu prea te place, râse căpitanul, înainte să se aşeze pe un scaun, în faţa fetei.

— Ai avut o demonstraţie de ce ţi se va

întâmpla, dacă nu te hotărăşti să te căsătoreşti. Dacă nu vei fi a lui Armstrong, atunci vei fi un pasager clandestin şi voi proceda după pofta mea. În primul rând o voi arunca peste bord pe femeia asta trimisă de Armstrong. Nicole îl privi speriată.

— Pe Janie? Dar ea nu ţi-a făcut nimic, asta ar fi o crimă.

— Ce-mi pasă. Crezi că m-aş mai putea apropia de coasta Virginiei, dacă nu aş face ce spune Armstrong? Şi nu am nevoie de un martor care să ştie ce vor oamenii mei să-ţi facă. Se făcuse mai mică pe scaun, îşi muşca buzele şi ochii i se dilataseră.

— Vezi, doamnă, te lăsăm să alegi, drăguţ din partea noastră, îi spuse Frank, fără să-şi ia ochii de la rochia care-i era ruptă la piept.

— Ori te măriţi eu Armstrong, ori vii la mine-n pat şi asta după ce se va bucura şi căpitanul. Când voi termina eu cu tinen- se opri şi rânji – nu ştiu dacă va mai rămâne ceva din tine. Aplecându-se apoi spre ea, puse un deget murdar pe buza ei de sus. Nu am avut niciodată o femeie cu gura pe dos. Mă gândesc câte aş putea-o obliga să facă cu această gură.

Nicole întoarse capul şi simţi că-i vine să verse. Pândind-o, căpitanul îi spuse:

— Cum vei face? Armstrong sau eu şi Frank?

Respirând adânc şi liniştit, încerca să gândească.

Ştia că era foarte important să-şi păstreze mintea clară şi să judece cum trebuie.

— Mă voi mărita cu domnul Armstrong, spuse cu calm.

— Am ştiut că eşti cuminte, spuse căpitanul. Vino, draga mea, să isprăvim treaba. Sunt sigur că vrei să te întorci… oh… liniştea din cabina ta.

Nicole dădu din cap şi se ridică, strângându-şi

rochia.

— Frank îl va reprezenta pe Armstrong. Totul se va face legal. Avocatul lui Armstrong a întocmit hârtiile, spunând că eu voi indica omul care să-l reprezinte.

Paralizată, Nicole se aşeză lângă Frank, în faţa căpitanului care îndeplini ceremonia, avându-l ca martor pe doctor.

Frank răspunse uşor întrebărilor puse de căpitan în timpul ceremoniei, dar când acesta întrebă: „Bianca, îi iei de bărbat pe acest om?” Nicole nu putu să vorbească. Totul era aşa de nedrept. Fusese răpită, dintr-o ţară în care de abia se obişnuise şi acum trebuia să se căsătorească împotriva voinţei. Visase întotdeauna la o căsătorie, cu rochie de mireasă şi înconjurată de trandafiri. Acum se afla într-o cabină murdară, cu rochia sfâşiată, cu gura zdrobită şi simţindu-se dezgustată. În ultimele trei luni, fusese purtată, ca o frunză în vânt. Dar nu putea să-şi părăsească numele. Va merge mai departe, chiar dacă tot Ge va urma nu va sta în puterea ei.

— Numele meu este Nicole Courtalain, spuse ferm.

Căpitanul începu să vorbească, dar doctorul îi făcu un semn cu cotul.

— Nu-mi mai pasă, îngăimă el, recitind fraze şi punând numele lui Nicole în locul Biancăi. La sfârşitul ceremoniei, scoase cinci inele de aur de diverse mărimi, şi i-l puse lui Nicole pe deget pe cel mai mic.

Ceremonia se încheiase.

— Pot să sărut mireasa? strigă Frank.

Doctorul o luă pe Nicole de braţ, hotărât, şi o îndepărtă de bărbat, ducând-o la masa din mijlocul odăii. Scoase un toc, scrise ceva, apoi, întinzându-l spre Nicole, zise: te rog să semnezi, şi-i întinse

certificatul de căsătorie.

Avea ochii plini de lacrimi şi trebui să şi-i şteargă ca să vadă. Doctorul trecuse numele ei adevărat pe certificat. Nicole Courtalain era acum doamna Clayton Armstrong. Cu repeziciune, se semnă la sfârşit. Privi fără interes, aproape paralizată, cum Frank semna actul. Acum totul era legal.

Luând-o de braţ, doctorul o însoţi spre ieşirea din cabina căpitanului. Era atât de uluită, încât ajunse în cabină, înainte să-şi dea seama.

— Ascultă, draga mea, îi spunea doctorul, îmi pare foarte rău de tot ce s-a întâmplat, fiindcă te cred că nu eşti doamna Maleson. Dar te rog să mă crezi că a fost mai bine să te supui ceremoniei. Nu-l cunosc pe domnul Armstrong, dar sunt sigur că atunci când vei ajunge în America, se va putea rezolva anularea căsătoriei. Alternativa era cu mult mai gravă. Şi acum să-ţi dau un sfat. Ştiu că drumul va fi lung, dar stai cât mai mult posibil în cabină, evitând să fii văzută de oamenii de pe punte. Căpitanul nu face prea mulţi bani, îşi poate ţine într-o oarecare măsură oamenii în frâu. Dar trebuie să-l ajuţi, făcându-i pe oameni să uite de prezenţa ta cât mai mult posibil. Ai înţeles?

Nicole dădu din cap..

— Zâmbeşte, nu este atât de grav pe cât pare. America e frumoasă. Poate că nici nu vei mai dori să te întorci în Anglia.

Nicole încercă să zâmbească.

— Aşa spune şi Janie.

— Aşa, acum e mai bine. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus şi încearcă să gândeşti mai departe, la sosire.

— Aşa voi face şi-ţi mulţumesc, spuse, apoi intră în cabină.

Un moment, doctorul se opri. Din punctul lui de vedere, Armstrong ar fi fost nebun dacă ar fi lăsat să-i

scape o astfel de femeie.

— Ai lipsit aşa de mult, îi spuse Janie, când intră în cabină, dar apoi începu să ţipe: ce s-a întâmplat cu rochia ta? Ce ţi-au făcut?

Căzând pe pat, Nicole zăcea, acoperindu-şi ochii cu braţul.

Apucând-o de mână, Janie studie verigheta de aur strălucitor.

— Le-am cumpărat împreună cu Clay. A luat şase dimensiuni ca să fie sigur că unul se va potrivi. Pun pariu că pe celelalte le-a oprit căpitanul, nu-i aşa?

Nicole nu răspunse, privind şi studiind inelul împreună cu Janie. Ce însemnau toate astea? Această mică bucăţică de aur o lega de promisiunea pe care o făcuse că va iubi şi va respecta un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată?

— Ce te-a făcut să accepţi ceremonia? întrebă Janie atingând semnul de muşcătură de pe gâtul fetei.

Nicole se strâmbă. Era locul unde o muşcase Frank. Janie se îndreptă de mijloc.

— Nu trebuie să-mi spui, îmi închipui ce s-a întâmplat. Căpitanul s-a asigurat că Clayton îl va plăti, spuse şi strânse buzele. Să-l ia dracu' pe Clay Armstrong. Te rog să mă ierţi, dar totul e din vina lui. Dacă n-ar fi încăpăţânat ca un catâr nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea. Nimeni nu-i poate băga în cap puţină minte. Nu, el o voia pe Bianca lui şi trebuia s-o aibă. Ştii, s-a adresat la patru căpitani de vapor, înainte de a găsi unul atât de josnic, ca să-i satisfacă dorinţa. Acum priveşte! Tu, o micuţă nevinovată, tratată atât de dezgustător şi forţată să se mărite cu cineva pe care nu-l cunoaşte şi poate că nici nu va dori să-l cunoască.

— Te rog, Janie, poate că nu este chiar atât de rău. Doctorul mi-a spus că nu voi mai avea de suferit

din partea oamenilor, din moment ce sunt doamna Armstrong şi nici ţie nu-ţi vor face rău. Sunt sigură că totul va putea fi anulat în America.

— Ascultă-mă, spuse Janie supărată. Trebuia să mă gândesc că ticăloşii te vor forţa, ameninţându-mă pe mine. Şi tu nici nu mă cunoşti. Orice vei dori de la Clay, anulare sau altceva, voi avea eu grijă să le obţii, îi voi spune eu tot ce gândesc, aşa cum nu a mai auzit înainte. Jur că va face tot ce doreşti. Când mă gândesc la timpul irosit, mergând încolo şi încoace pe Ocean, la banii strânşi pe care-i pregăteai pentru magazin… Se opri deodată şi privi amuzată la lăzile de la perete.

Nicole tresări.

— Ce este? S-a întâmplat ceva?

Faţa lată a lui Janie luă deodată o expresie diavolească.

— Cumpără ce-i mai bun, îmi spunea.

— Despre ce tot vorbeşti?

Janie privea ca în transă la lăzile de la perete, ca şi când era vrăjită.

— Îmi spunea că nimic nu este prea bun pentru nevasta lui şi faţa lui Janiei se lumina mai tare. Oh, Clay Armstrong, vei plăti scump totul.

Nicole îşi lăsă picioarele jos de pe pat şi o privi uimită pe Janie. Despre ce tot vorbea?

În timp ce desfăcea frânghihe care legau lăzile de perete, Janie continua să vorbească:

— Clay mi-a dat o pungă cu aur şi mi-a spus să cumpăr cele mai bune articole ce se găseau şi podoabele cele mai scumpe. Spunea că trebuie ca nevasta să-şi facă rochii în timpul călătoriei. Râse… Blănurile vor putea fi lucrate de un blănar în America.

— Blănari? Nicole îşi amintea scrisoarea. Janie, toate acestea sunt pentru Bianca, nu pentru mine. Nu le putem confecţiona pentru mine, nu i s-ar potrivi ei.

— Nu am intenţia să fac haine pentru o femeie pe care n-am văzut-o niciodată, spuse, luptându-se să desfacă un nod. Clay spunea că hainele sunt pentru nevasta sa şi după câte ştiu, tu eşti singura lui nevastă.

— Nu, nu este corect. N-aş putea să iau ceva ce a fost destinat altcuiva.

Janie căută sub perna din pat şi scoase un lanţ cu chei.

— Asta-i ce gândesc eu, nu tu. Măcar o dată aş vrea să văd şi eu ceva ce Clay n-ar putea cumpăra, dacă i s-ar cere. Toate fetele şi femeile din Virginia sunt nebune după el, dar el trebuia să ajungă în Anglia, să găsească o femeie de care nu este sigur că îl vrea. Când deschise lada şi ridică cu grijă capacul, la vederea conţinutului, începu să zâmbească.

Nicole nu-şi putu stăpâni curiozitatea. Se apropie de Janie şi privi în ladă, uimindu-se de frumuseţile pe care le văzu. De ani de zile nu mai văzuse mătase şi niciodată o astfel de calitate.

— Englezilor le este teamă de ceea ce numesc ei clasele de jos. În America, toţi oamenii sunt egali. Dacă-ţi permiţi să cumperi lucruri frumoase, nu te temi să le porţi.

Scoase din ladă o bucată de mătase albastră, ca safirul, şi strălucitoare, o înfăşură pe umărul lui Nicole, o lăsă să cadă în jos pe spate şi apoi o legă cu un nod larg pe piept.

— Ce zici de asta?

Privind-o un moment în lumină, Nicole o atinse de obraz şi se mişcă să o simtă şi pe braţe. Era o plăcere senzuală, aproape păcătoasă. Janie deschise altă ladă.

— Dar de asta ce părere ai pentru o eşarfă? Trase afară o panglică de satin albastru-închis şi o

înfăşură pe Nicole peste piept. Toată lada părea plină de panglici şi eşarfe. Mai deschise o ladă.

— Un şal, doamnă? spuse râzând şi înainte ca Nicole să deschidă gura, scoase aproape o duzină de şaluri ţesute în Scoţia, caşmir englezesc, mătase de India şi dantelă Chantilly. Nicole suspina la frumuseţea materialelor, în timp ce Janie deschidea ladă după ladă. Erau catifele, batist fin, percal, lânuri moi, mohair, puf de lebădă şi de alte păsări sălbatice, tul, organdi, mătase şi dantele fine, franţuzeşti. În mijlocul acestor bogăţii extravagante, Janie începu să se învârtească, şi Nicole începu să râdă. Era prea mult. Nicole se aşează pe pat, iar Janie începu să îngrămădească materialele peste ea şi amândouă începură să râdă, înfăşurându-se în materialele de toate culorile: roşii, albastre, verzi, roz. Era o scenă copilărească şi caraghioasă.

— Dar încă n-ai văzut ce-i mai bun, spuse Janie, râzând şi începu să scoată bucăţi de tur roz şi dantelă neagră de Normandia, de pus pe cap. Cu pioşenie, deschise o altă ladă şi scoase un enorm manşon de blană.

— Ştii ce blană este? întrebă, punându-l în poala fetei. Nicole îşi îngropă obrazul în blană bogată, fără să se mai gândească la toate culorile pe care le avea pe gât şi pe braţe. Nu există decât o singură blană atât de bogată, încât să te poţi îngropa în ea.

— Zibelină, spuse încet şi cu respect.

— Da, repetă Janie, zibelină.

Nicole privi în jur. Mica încăpere era inundată de culori care străluceau, plângeau, strigau sau se mişcau uşor, senzual, părând că sunt vii şi respiră. Nicole ar fi vrut să se înfăşoare în ele, să le sărute. Nu mai avusese parte de asemenea frumuseţi, de când părăsise castelul părinţilor săi.

Privind-o pe Janie, Nicole izbucni în râs.

Ridică manşonul şi-şi înfipse şase pene de struţ în păr.

În timp ce dădea la o parte un şal de mătase, ce i se încurcase în jurul picioarelor, Janie scoase din ladă câteva reviste de modă *„Heidiedoffs Gallery Of Fashion”* şi-i spuse:

— Alege-ţi modelul, doamnă Armstrong, şi-ţi voi arăta cutia mea cu ace de toate felurile.

— Nu, Janie, nu pot. Dar glasul ei nu era convingător, în timp ce strângea în braţe manşonul de zibelină şi se gândea că ar dormi cu el.

— Nu mai ascult nicio vorbă şi dacă poţi, scoate-ţi braţele din blană, să punem totul la loc şi să ne apucăm de treabă. Nici nu mai avem prea mult timp, cam o lună.

Capitolul 3

Era începutul lui august 1794, când corabia mică şi murdară ajunse în portul Virginia. Janie şi Nicole priveau de la bord, cu teamă, spre docurile care coborau de pe dealul împădurit, având simţământul că ies din puşcărie. În ultima săptămână a călătoriei nu vorbiseră despre altceva decât despre mâncare, mâncare proaspătă. De legume, fructe şi de toate vegetalele ce se vor coace curând şi cum le vor pregăti şi consuma, cu multă smântână şi unt. Janie se gândea cel mai mult la mure, iar Nicole nu dorea decât să vadă verdeaţa crescând în pământul cu miros dulce. Îşi petrecuseră zilele lungi ale călătoriei, cosând şi puţine erau materialele lucioase ce mai rămăseseră netransformate în îmbrăcăminte pentru Janie şi Nicole.

Acum, Nicole era îmbrăcată într-o rochie de muselină, brodată cu violete mici, şi bordată cu o panglică de aceeaşi culoare. Părul şi-l împletise tot cu o panglică de culoare violetă. Avea braţele goale şi se simţea bine, cu ele mângâiate de căldura soarelui la apus.

Vorbiseră în timp ce lucrau. Nicole fusese tăcută, ascultase, nevrând să spună nimănui despre timpul când îi fuseseră ridicaţi părinţii, dar mai ales, când îi luaseră bunicul. Îi povestise lui Janie despre copilăria sa în palatul părinţilor şi subliniind că era doar o locuinţă modestă de ţară. Apoi, povestise de anul petrecut cu bunicul său în familia morarului. Janie râse când Nicole îşi arătă cunoştinţele tehnice despre morărit. Cel mai mult vorbise Janie. Despre copilăria sa săracă într-o fermă la câteva mile de Arundel Hall, cum se numea casa familiei Armstrong. Avea zece ani când se născuse Clayton şi povestea cum îl plimba călare pe spinarea calului. În timpul revoluţiei americane, Janie era adolescentă.

Tatăl, ca atiţia fermieri americani, plantase pe tot pământul său tutun. Când piaţa engleză a fost închisă, a pierdut totul. Câţiva ani locuiseră împreună la Philadelphia, un loc pe care Janie îl detesta. La moartea tatălui său se întorsese acolo unde se considera acasă, în Virginia.

La întoarcere, găsise mari schimbări la Arundel Hall. Tatăl şi mama lui Clayton muriseră, cu câţiva ani în urmă, de holeră. Fratele său mai mare se căsătorise cu Elizabeth Stratton, fiica supraveghetorului de pe plantaţie. Apoi, pe când Clay era în Anglia, James şi Elizabeth au murit, înecându-se.

Micuţul băiat pe care-l cunoscuse Janie se schimbase. Se schimbase într-un bărbat arogant, dar care era sclavul muncii. În timp ce una după alta, plantaţiile din Virginia dădeau faliment, Arundel Hall

prospera şi se mărea.

— Priveşte, spuse Nicole, arătând spre apă. Nu este căpitanul? Grăsunul şedea într-o barcă, iar unul din oamenii săi vâslea.

— Cred că se duce la alt vas.

O fregată mare, cu două rânduri de tunuri pe părţi, era ancorată la distanţă. Oameni mulţi cărau încărcături în sus şi în jos pe o pasarelă lată. În timp ce femeile priveau, căpitanul sări pe punte, cu câteva minute înainte ca mica lor corabie să intre greu în port. Căţărându-se pe scară, ajunse pe fregată, îndepărtându-se spre capătul opus al vasului.

De la distanţa la care se aflau, oamenii de pe punte păreau mici.

— Uite-l pe Clay, strigă deodată Janie.

Nicole privi mirată la omul cu care vorbea căpitanul, dar de la distanţă părea la fel ca ceilalţi oameni.

Cum poţi să fii sigură?

Janie râse. Era fericită că era acasă.

— Dacă-l vezi o dată pe Clay, ai să înţelegi, spuse şi se îndepărtă repede, lăsând-o pe Nicoie singură.

În timp ce-şi forţa ochii să vadă care era bărbatul ei, Nicole învârtea nervoasă verigheta de pe deget. Janie îi întinse un binoclu.

— Ţine şi priveşte-l bine.

Chiar prin binoclu, oamenii erau mici, dar se simţi impresionată de prezenţa lui. Ţinea un picior pe un balot, iar celălalt pe punte. Şedea aplecat în faţă, cu braţele rezemate pe genunchi. Chiar aplecat, era mai înalt decât căpitanul. Purtă pantaloni comozi, cafeniu- deschis, şi cizme negre, de piele, până la genunchi. Avea o curea neagră din piele, foarte lată în talie. Cămaşa era deschisă la gât, cu mânecile

suflecate, din care se vedeau braţele bronzate. Nu-i putea vedea faţa de la distanţă, dar părul castaniu era lăsat pe spate şi legat la ceafă.

Puse jos binoclul şi se întoarse spre Janie.

— Te rog nu spuse nimic, zise Janie. I-am văzut expresia asta de prea multe ori. Nu te poţi încrede într-un om numai fiindcă este înalt şi frumos. Va fi nebun, când va afla ce s-a întâmplat şi va da vina numai pe tine, dacă nu-i ţii piept.

Cu ochii jucăuşi, Nicole îi zâmbi prietenei.

— Niciodată n-ai spus că e înalt şi frumos, glumi ea.

— Dar nici n-am spus că e urât. Acum du-te, te rog, în cabină şi aşteaptă, căci aşa cum îl ştiu, Clay va fi aici în câteva minute. Vreau să-l întâlnesc eu mai înainte şi să-i explic isprava banditului de căpitan. Hai, du-te.

Ascultătoare, Nicole se întoarse în cabina întunecoasă, simţind o nostalgie, că o părăseşte. În ultimele patruzeci de zile, ea şi Janie deveniseră bune prietene. De abia se obişnuise cu lumina palidă, când brusc se deschise uşa cabinei. Fără îndoială, Clay Armstrong năvălise în cabină, umplând-o cu umerii săi laţi şi Nicole avu senzaţia că e închisă într-un dulap cu el.

Clay nu aşteptă să se obişnuiască cu lumina şi văzu doar umbra soţiei sale. Cu un braţ puternic o strânse lângă el.

Nicole nu apucă să protesteze, căci îi acoperise gura cu gura lui, care avea un gust curat şi puternic, impetuos, dar blând. Ea încercă totuşi să-l respingă, dar el o apucă mai strâns în braţe, ridicând-o de pe podele, încât de abia le atingea cu vârful picioarelor, apăsându-i pieptul moale cu pieptul, său. Simţi cum îi bate inima.

Singura dată când mai fusese sărutată astfel, o sărutase Frank, dar nu se putea compara. El întoarse capul şi-l cuprinse cu mâna pe al ei. Simţind că leşină, că se îneacă, îşi înlănţui braţele de gâtul lui, lipindu-se mai strâns de el: îi simţi respiraţia pe gât. Cu un braţ o ridică de sub genunchi şi o încolăci peste el. Ameţită, Nicole înţelese că-l dorea din ce în ce mai aproape, oferindu-i buzele din nou. O sărută cu foame şi ea îi răspunse pătimaş. Când o duse pe pat ţinând-o lipită de el, i se păru natural. Nu dorea decât să-l atingă şi să-l ţină strâns lângă ea. O culcă, aşezându-se şi el alături de ea, neîncetând să o sărute, despărţindu-i picioarele cu piciorul şău puternic şi mângâindu-i braţul. Gol în sus şi în jos. Când îi atinse sânul prin rochie, ea gemu şi-şi arcui trupul mai aproape de el.

— Bianca, îi murmura în ureche, dulcea, dulcea mea Bianca.

Nicole nu-şi reveni imediat în simţiri; pasiunea ei era mai puternică. Încet, încet, revenind la realitate, îşi dădu seama unde era şi cine era.

— Te rog, spuse, împingându-i pieptul cu mâna, dar cu o voce slabă şi speriată.

— Nu-i nimic, iubito, îi şopti, şi iar îi simţi respiraţia caldă pe obraz. Îi acoperise faţa cu părul lui, care mirosea a pământ şi a aer, aşa cum îşi dorise atât. Închise ochii din riou.

— Te-am aşteptat atâta, dragostea mea, luni, ani, secole. Dar acum vom fi mereu împreună, îi spuse el.

Cuvintele o treziră pe Nicole. Erau cuvinte de dragoste adresate altei femei. Putea crede că mângâierile care o făcuseră să-şi piardă capul erau pentru ea, dar cuvintele aparţineau alteia.

— Clay, spuse ea încet.

— Da, dragostea mea, îi răspunse, sărutându-i

pielea fină de după ureche.

Trupul său mare şi puternic era pe jumătate peste ea. Într-un fel simţea ca şi când aşteptase asta toată viaţa, i se părea aşa de natural să şi-l apropie mai mult şi o idee îi săgetă prin minte, că i-ar putea spune adevărul a doua zi dimineaţă. Imediat însă, îndepărtă gândul.

— Clay, eu nu sunt Bianca. Sunt Nicole. Dar evită să-i spună că era nevasta lui.

El continuă să o sărute, dar brusc îşi înălţă capul şi-i simţi trupul înţepenindu-se, în timp ce o privea în întuneric. Într-o clipă sări din pat şi braţele lui Nicole rămaseră goale. Se întreba cu groază ce va mai urma în minutele următoare. Părea să-i fie familiară cabina sau alta asemănătoare, căci ştiu să găsească lampa, şi micuţa încăpere se lumină. Aruncând o privire scurtă, în timp ce se ridica, îl văzu pentru prima dată pe soţul său. Janie avea dreptate în privinţa aroganţei sale. Îi era întipărită pe faţă. Părul era mai blond decât crezuse, având şuviţe decolorate de soare. Sprâncenele groase îi umbreau ochii închişi, iar nasul părea sculptat deasupra gurii, pe care o ştia catifelată, dar acum era strânsă într-o linie dreaptă şi furioasă. Avea bărbia puternică şi se puteau observa muşchii care se contractau.

— Bine, dar cine dracu’ eşti tu şi unde este nevasta mea? întrebă.

Nicole avea încă mintea tulburată. El părea că poate să-şi stăpânească repede pasiunea, ceea ce nu putea face Nicole.

— S-a făcut o greşeală îngrozitoare, să vezi…

— Eu văd pe altcineva în cabina soţiei mele, asta-i. Îndreptă lumânarea spre lăzile din faţa peretelui.

— Cred că astea sunt proprietatea Armstrong.

— Da, sunt. Dacă mă laşi, pot să-ţi explic. Bianca şi cu mine eram împreună, când…

— E aici? Spui că aţi călătorit împreună?

Era greu de explicat, când nu o lăsa să-şi termine fraza.

— Bianca nu-i aici. Nu a venit cu mine. Dacă vrei să asculţi, eu…

Aşezând lumânarea pe comodă, se apropie domi- nând-o, cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri.

— Nu a venit cu tine! Ce înseamnă asta? L-am plătit pe căpitanul corăbiei să facă o căsătorie prin procură şi să-mi transporte soţia în America. Acum aş vrea să ştiu unde este ea?

Nicole se ridică şi ea în picioare. Nu se lăsase impresionată că de abia-i ajungea cu capul la umăr sau că dimensiunile cabinei o obligau să stea lipită de el, dar acum se transformaseră din îndrăgostiţi în duşmani.

— Am încercat să-ţi explic, dar lipsa dumitale completă de maniere, nu permite niciun fel de comunicare; aşa că…

— Vreau o explicaţie şi nu o lecţie dată de o profesoară.

Nicole începuse să se enerveze. Grosolan, bădăran.

— Foarte bine, am să-ţi explic. Eu sunt soţia dumitale, dacă eşti Clayton Armstrong. Cum să-ţi explic când grosolănia dumitale exclude orice conversaţie?

Clay se îndreptă spre ea.

— Nu eşti Bianca mea.

— Mă bucur să-ţi spun că nu.

Cum oare a putut să accepte să se mărite cu un om nesuferit…

Se opri, vrând să-şi păstreze calmul. Îi trebuise mai mult de o lună de zile pentru a se obişnui să fie doamna Armstrong, iar el se urcase pe corabie aşteptând-o pe Bianca şi găsise în locul ei o străină.

— Domnule Armstrong, îmi pare rău de toate astea, şi-ţi pot explica.

Se îndepărtă de ea, aşezându-se pe o ladă.

— Cum ai aflat că pe Bianca nu o văzuse căpitanul? întrebă liniştit.

— Mă tem că nu înţeleg.

— Ba sunt sigur că ştii. Ai aflat într-un fel sau altul că nu o cunoştea şi ai hotărât să i te substitui Biancăi. Ce te-ai gândit? Că orice femeie este destul de bună. Un lucru pot să-ţi spun. Ştii să primeşti un bărbat. Credeai că mă vei face s-o uit pe Bianca, folosindu-ţi frumosul tău corp…

Nicole se întoarse cu ochii mari, simţind cum la aceste cuvinte i se întoarce stomacul pe dos. Clay o privi critic de sus în jos.

— Cred că aş fi putut merge mai departe. Sunt sigur că l-ai convins pe căpitan să ne căsătorească.

Nicole negă fără să scoată o vorbă, cu un nod în gât şi ochii plini de lacrimi.

— Asta-i o rochie nouă? Ai reuşit s-o faci pe Janie să te creadă? Nu cumva ţi-ai şi făcut o garderobă nouă pe cheltuiala mea?

Se ridică din nou.

— Foarte bine, consideră că-ţi las garderoba. Pierderea banilor mă va feri să am naivitatea de a fi înşelat altă dată. Dar nu vei mai vedea un sfanţ. Vei merge cu mine la plantaţie, iar această căsătorie va fi anulată. Îndată ce se va termina, te voi îmbarca în primul vapor spre Anglia. E clar?

Nicole înghiţi cu zgomot.

— Mai bine dorm pe stradă decât să mai stau

un moment lângă dumneata, reuşi să spună liniştit.

Venind în faţa ei, observă cum lumina lumânării o făcea să pară aurie şi puse un deget pe buza ei de sus.

— Şi unde ai mai dormi? o întrebă, dar părăsi cabina, înainte ca ea să-i poată răspunde.

Nicole se rezemă de uşă; inima îi bătea tare şi îi curgeau lacrimi.

Când Frank îşi pusese mâinile murdare pe ea îşi păstrase mândria, dar când o atinsese Clay se purtase ca o femeie de stradă.

Bunicul ei îi reamintea mereu de nobleţea sa, de faptul că în venele ei curgea sânge regesc. Învăţase să se ţină dreaptă, cu capul sus, şi ţinuse capul sus, chiar şi atunci când mama ei fusese răpită de mulţime. Şi un american grosolan şi încrezut făcuse ceea ce ororile Revoluţiei nu reuşiseră să-i facă unui urmaş al vechii familii Courtalain. Se ruşină când îşi aminti cât de supusă fusese la atingerea lui şi de dorinţa ei de a rămâne culcată lângă el.

Dar oricât de pierdută se simţise lângă el, va face totul ca să-şi recapete mândria. Privi lăzile cu părere de rău, ştiind că erau pline de haine cusute pentru ea. Dacă nu i le va putea înapoia, poate că într-o zi va reuşi să-i plătească domnului Armstrong.

Se dezbrăcă repede de rochia fină din muselină pe care o purta şi se îmbrăcă în alta mai simplă şi mai practică din stambă, punând-o pe cea fină, pe care o împături cu grijă, într-una din lăzi. Cea veche pe care i-o rupsese Frank fusese aruncată de Janie.

Luând o bucată de hârtie din ladă, se aşeză la comodă şi scrise.

Domnule Armstrong,

Sper că acum Janie te-a găsit şi ţi-a explicat unele din împrejurările care au dus la căsătoria

noastră, din greşeală.

Ai dreptate în ceea ce priveşte îmbrăcămintea. Numai trufia mea m-a determinat să fur. Îmi voi da silinţa să-ţi plătesc valoarea materialelor. S-ar putea să dureze, dar voi încerca să fac astfel încât să plătesc cât mai curând. Ca primă rată a datoriei, îţi las un medalion, fiind singurul lucru de valoare pe care-l posed. Te rog să mă ierţi dacă valorează prea puţin. Cât despre căsătoria noastră, o voi anula cât de curând posibil şi te voi anunţa.

Cu sinceritate,

Nicole Courtalain Armstrong.

Reciti scrisoarea şi o puse pe comodă, îşi scoase medalionul, cu mâinile tremurând. Chiar şi când avusese nevoie mare de bani, în Anglia, nu se despărţise de medalionul de aur filigranat ce conţinea în interior portretele părinţilor ei. Îl purtase de când se ştia. Sărutând portretele, singurul lucru ce-i mai rămăsese de la părinţi, îl aşeză deasupra scrisorii. Era poate mai bine să o rupă complet cu trecutul acum, privind spre viitorul într-o ţară nouă, căutând să-şi facă singură drum.

Afară era complet întuneric, dar cheiul era luminat de făclii aprinse. Calmă, Nicole merse pe punte şi apoi coborî pe pasarelă, dar marinarii, ocupaţi cu descărcarea vasului, nu-i dădură atenţie. Cealaltă parte a cheiului era întunecată şi înspăimântătoare, dar ştia că trebuie să-l înfrunte. Tocmai când ajunse la marginea pădurii, îl văzu pe Clay, împreună cu Janie, sub o făclie. Janie îi vorbea şi se vedea că e supărată, în timp ce el o asculta tăcut.

Nu era timp de şovăit. Avea multe de făcut. Trebuia să ajungă în oraşul cel mai apropiat, să-şi găsească de lucru şi un adăpost. Odată ce ieşi din partea luminată a cheiului, pădurea părea că o înghite,

mai ales copacii care erau întunecaţi, foarte înalţi şi maiestuoşi. Îi veniră în minte toate poveştile auzite despre America. Era un loc plin de indieni sălbatici şi de ucigaşi, cu animale sălbatice care distrugeau oamenii şi proprietăţile. Paşii săi erau singurul zgomot pe frunzişul pădurii, dar i se părea că auzea şi alte mişcări uşoare, chiţăituri şi gemete, paşi grei ce se furişau. Merse timp de ore. După o vreme începu să îngâne un cântec franţuzesc învăţat de la bunicul său, dar curând îşi dădu seama că picioarele nu o vor mai duce mult, dacă nu se odihneşte. Dar unde?

Înainta pe o mică potecă, la capătul căreia nu găsi decât întunericul.

— Nicole, îşi şoptea singură, aici nu-i nimic de care să te temi. Pădurea este aceeaşi noaptea, ca şi ziua.

Cuvintele de îmbărbătare nu-i ajutară prea mult, dar cu puţinul curaj pe care-l mai avea, se aşeză jos lângă un copac. Imediat simţi cum muşchiul umed îi uda rochia. Dar era prea obosită ca să-şi facă griji. Făcându-se ghem, ridicându-şi genunchii spre piept şi cu obrazul rezemat de braţ, adormi.

Când se trezi dimineaţa, simţi doi ochi enormi care o priveau. Speriată, sări repede în picioare. Fusese doar un biet iepuraş, care tot atât de speriat, o luă la fugă. Râzând de frica ei prostească, privi în jur. Razele de lumină, pătrunzând printre copaci dimineaţa devreme, transformau pădurea, care părea acum prietenoasă şi îmbietoare. Îşi frecă gâtul înţepenit, dar când încercă să se ridice simţi că o durea tot corpul, rochia îi era umedă de rouă, iar braţele reci. Nici nu observase cu o zi înainte, că părul îi era ciufulit şi-i atârna pe gât, în cârlionţi încurcaţi. Grăbită, încercă să şi-l prindă cu cele câteva ace ce-i mai rămăseseră în păr.

Cele câteva ore de somn o înviorașeră şi porni pe poteca îngustă, cu forţe noi. Noaptea trecută îşi pierduse încrederea în sine, dar dimineaţa îşi zise că făcuse ce trebuia. Nu ar fi putut să trăiască cu acuzaţiile lui Armstrong. Acum ştia că va fi capabilă să-i plătească şi să-şi recapete mândria.

La amiază era înfometată. În ultimele două zile, înainte de a ajunge în America, ea şi Janie mâncaseră foarte puţin şi stomacul său îi aduse aminte. Ajunse la un gard care împrejmuia o livadă plină de meri. Merele erau pe jumătate coapte, dar în mijlocul livezii erau câţiva pomi cu fructe bine coapte. De abia trecu gardul, când i se păru că aude glasul lui Armstrong acuzând-o de hoţie şi se opri pe ioc. Ce se întâmpla cu ea de când ajunsese în America? Ajunsese o hoaţă, nedemnă şi dezonorată.

Cu regret se întoarse peste gard. Dar chiar dacă mintea i se liniştise, stomacul îşi cerea drepturile. După-amiază ajunse la un golf înconjurat de stânci abrupte, iar picioarele o dureau îngrozitor. I se părea că merge de zile întregi şi nu întâlnise nici un semn de civilizaţie. Gardul livezii fusese singurul semn că pe acoto o fiinţă umană pusese piciorul înainte.

Cu băgare de seamă coborî în golf, se aşează pe o stâncă, îşi descălţă pantofii şi-şi băgă picioarele în apa rece. Avea băşici, iar apa o făcea să se simtă mai bine.

Din tufişul din spate, un animal se repezi spre apă. Speriată, Nicole sări şi privi în jur. Micul racoon se sperie şi el de ea şi alergă înapoi în pădure, iar Nicole râse din nou de spaima ei. Dar când se întoarse, îşi văzu pantofii plutind pe apă. Ridicându-şi fustele încercă să-i prindă, dar apa era mai adâncă decât părea şi mai repede. Făcuse zece paşi, dar alunecă şi căzu cu fustele în jurul ei, împiedicând-o să păşească,

iar ceva ascuţit o înţepă în coapsă. Îi trebuiră câteva minute să se îndrepte, să-şi degajeze fustele, dar când încercă să se ridice alunecă din nou. Agăţându-se de crengile din jur se forţă să ajungă la ţărm. Ajunsă pe mal, observă că avea o tăietură lungă pe partea interioară a coapsei piciorului stâng şi sângera puternic. Sfâşie partea de jos a cămăşii şi-şi bandajă cât putu de strâns rana, strângând din dinţi de durere. Opri sângele cu altă bucată de cămaşă, apăsând cu putere. La sfârşit îşi bandajă piciorul cu mai multă pânză.

Durerea din picior, epuizarea, ameţeala din cauza foamei erau prea mult pentru ea. Se întinse, pe spate, pe nisipul din golf şi adormi.

Ploaia o trezi. Soarele aproape apusese, iar pădurea se întuneca din nou. Cu o smucitură, Nicole se ridică şi-şi puse mâinile pe cap, până ce-i trecu ameţeala. Piciorul o durea, se simţea slăbită şi simţi dureri în tot trupul. Îi era greu să stea în picioare, dar ploaia o făcea să înţeleagă că trebuie, să-şi găsească adăpost. Picioarele pline de băşici o usturau când se ridică, dar era inutil să-şi mai caute pantofii în întuneric şi ploaie.

Merse multă vreme şi începuse să simtă că nu este ea cea care se mişca şi nu mai simţea suferinţa. Deşi avea picioarele rănite şi sângerau, nu se opri din mers. Ploaia cernea mărunt, însoţită de un vânt rece, dar părea că se va opri. Îşi pierduse mai înainte toate acele din părul care-i atârna ud pe piept.

Două animale mari se apropiară de ea, mârâind, arătându-şi colţii şi cu ochii scânteietori. Se trase înapoi, cu spatele lipit de un copac, şi-i privea cu groază.

— Lupi… şopti ea.

Animalele se apropiau de ea, iar ea se lipise de

copac, ştiind că erau ultimele clipe din viaţa ei, gândindu-se că murea foarte tânără şi că ar mai fi avut multe de făcut.

Deodată, o apariţie mare, un om călare apăru, încercă să vadă dacă este real sau doar o viziune a imaginaţiei ei, dar capul îi vâjâia atât de rău, încât nu-şi dădu seama.

Omul sau apariţia, orice ar fi fost, descălecă şi luă câteva pietre de pe jos.

— Marş de aici, strigă el, aruncând cu pietrele în câinii care o luară la fugă.

Omul se îndreptă spre Nicole.

— De ce dracu’ nu i-ai gonit?

Nicole îl privi. Chiar şi în întuneric, vocea lui Clay dând ordine nu se putea confunda.

— Am crezut că sunt lupi, murmură ea.

— Lupi, pufni el. Da’ de unde, nu sunt decât nişte javre căutând de mâncare. Gata acum. M-am săturat de prostiile tale. Acum vii acasă cu mine.

Se întoarse, fiind sigur că-l va urma. Nicole nu mai avea putere să se opună, de altfel nici nu mai putea face nimic. Se dezlipi de copac şi făcu un pas, însă picioarele refuzară să o mai poarte şi leşină.

Capitolul 4

Clay abia avu timp să o prindă înainte să cadă. Se stăpâni să mai discute despre prostia femeilor când văzu că era aproape inconştientă. Avea braţele reci, lipicioase. Îngenunche, o ridică la pieptul său şi scoţându-şi haina o înveli în ea. Când o luă în braţe, se uimi cât era de uşoară. O ridică pe cal ţinând-o şi urcându-se în spatele ei.

Era un drum lung până la plantaţie.

Nicole încercă să se ţină dreaptă pentru a nu sta lipită de el. Chiar epuizată cum era, simţea că o urăşte.

— Stai cuminte, relaxează-te. Îţi promit că nu te muşc.

— Nu, şopti ea. Mă urăşti. Ar fi trebuit să laşi lupii să mă sfâşie. Era mai bine pentru fiecare.

O ţinea înconjurată cu braţele lui care erau puternice şi când îşi aşează capul pe pieptul lui era bucuroasă că avea din nou lângă ea o fiinţă umană. Evenimentele din ultimele zile i se învălmăşeau prin cap. I se părea că înoată într-un râu şi de jur împrejur erau pantofi roşii. Pantofii aveau ochi şi mârâiau.

— Sst... Acum eşti în siguranţă. Nici pantofii, nici lupii nu te pot mânca. Sunt cu tine şi eşti în siguranţă.

Îl auzea prin somn şi se relaxă, simţind mâna lui mângâindu-i braţul, o mângâiere blândă şi caldă.

Când opri calul, ea deschise ochii şi privi în sus spre casa înaltă care părea o umbră deasupra lor.

Descălecând, întinse braţele să o ajute, dar înviorată de somn, Nicole încercă să-şi recapete demnitatea

— Mulţumesc, dar pot şi singură. Spunând astfel, încercă să descalece, însă trupul său slăbit şi epuizat nu o mai susţinu, căzu peste el, pierzându-şi răsuflarea, dar Clay o prinse în braţe înclinându-se uşor.

— Eşti un necaz mai mare decât şase femei la un loc, îi spuse, îndreptându-se spre uşă.

Închise ochii şi zăcând în braţele lui îi auzi bătăile inimii, puternice şi sigure. Înăuntru, o întinse pe un fotoliu larg de piele şi o acoperi bine cu haina lui, înainte să-i dea să bea un pahar mare cu băutură.

— Vreau să stai aici şi să bei ce ţi-am dat. Înţelegi? Mă întorc în câteva minute. Trebuie să îngrijesc calul. Dacă te mişti cât sunt plecat, te voi întoarce cu fundul în sus pe genunchii mei. E clar?

Ea dădu din cap şi el ieşi. Nu putea să vadă încăperea, din cauza întunericului, dar ghici că era o bibliotecă, după mirosul de piele, tutun şi ulei de în. Inspiră adânc. Sigur era camera unui bărbat. Privind la paharul ce-l avea în mână văzu că aproape îl umpluse. Sorbi încet. Era delicios după ce atâta vreme nu mâncase nimic. Când prima picătură de băutură începu s-o încălzească, luă o înghiţitură mai mare. După două zile de post, în care stomacul i se golise complet, băutura i se urcă treptat la cap. Când Clay se întoarse, o găsi râzând şi legănând în vârful degetelor, paharul de cristal, golit.

— S-a dus tot, spuse, până la ultima picătură. Nu i se împleticeau cuvintele ca unui beţiv ordinar, dar erau accentuate.

— De când n-ai mai mâncat? o întrebă Clay luându-i paharul.

— Zile, săptămâni, ani, niciodată.

— Asta vreau să ştiu, zise el. E două noaptea şi mă aflu cu o femeie beată în braţe. Hai, scoală-te şi vino să mănânci ceva. O ridică în sus, luând-o de mână.

Nicole îi zâmbi, dar piciorul rănit nu o mai ducea. Când căzu lângă el, cu acelaşi zâmbet, spuse scuzân- du-se:

— M-am rănit la picior.

Se aplecă şi o ridică.

— Cine ţi-a făcut-o, pantofii roşii sau lupii? întrebă ironic.

Frecându-şi nasul de gâtul lui, chicoti.

— Erau câini adevăraţi? Pantofii roşii mă

urmăreau?

— Erau câini adevăraţi, iar pantofii erau în vis, dar văd că vorbeşti în somn. Fii liniştită că altfel trezeşti toată casa.

Lipindu-se de el, se simţea grozav de uşoară şi-şi puse braţele în jurul gâtului său. Îşi lipi buzele de urechile lui şi încercă să şoptească:

— Eşti cu adevărat îngrijitorul domnului Armstrong? Nu-i semeni deloc. Eşti cavalerul salvator, aşa că nu poţi fi omul acela oribil.

— Găseşti că e chiar atât de îngrozitor?

— Da, afirmă ea, m-a făcut hoaţă, că am furat hainele sortite altei persoane. Avea dreptate, am făcut-o, dar i-am explicat.

— Cum ai făcut? întrebă Clay liniştit.

— Mi-era foarte foame şi am văzut într-o livadă câţiva meri, dar nu am luat nici măcar un măr. Nu am vrut să fur, eu nu sunt hoaţă.

— Vrei să spui că te-ai luptat cu foamea doar ca să-i dovedeşti că nu eşti hoaţă?

— Am vrut să-mi dovedesc mie însămi că şi eu contez.

Tresărind şi strângând din umeri de durere, îi spuse:

— Mă doare.

O răsuci şi-i întinse piciorul pe masă. Rana era urâtă, murdară, dar nu era adâncă. Se gândi că se va vindeca repede, dacă va fi spălată şi se duse să încălzească apă.

— Janie mi-a spus că jumătate dintre femeile din Virginia umblă după dumneata. E adevărat?

— Janie vorbeşte prea mult. Ar fi mai bine să-ţi dau ceva de mâncare. Ştii că te-ai îmbătat?

— N-am fost beată în viaţa mea, spuse cu toată mândria de care era capabilă.

Îi întinse o bucată groasă de pâine unsă din abundenţă cu unt proaspăt.

— Hai, mănâncă asta!

Se concentră asupra mâncării.

După ce umplu un lighean cu apă caldă, Clay începu să-i spele rana cu o cârpă. Era aplecat asupra ei, când se deschise uşa.

— Domnule Clay, unde ai fost toată noaptea şi ce faci la mine în bucătărie? Ştii că mie nu-mi plac astfel de treburi.

Era ultimul lucru de care avea nevoie Clay, să fie dăscălit de o femeie din serviciul lui. Încă îi sunau în urechi poveştile ce veneau de la Janie. Ţipase la el timp de o oră fiindcă îi scrisese o scrisoare Biancai, explicându-i ce se întâmplase, scrisoare ce urma să plece cu o fregată gata de pornire, în timp ce Nicole se pierduse în pădure.

— Maggie, ea este soţia mea!

Era pentru prima dată că pronunţa aceste cuvinte.

— Of… gemu Maggie, ea este cea de care Janie spunea că ai pierdut-o?

— Întoarce-te în pat, Maggie, îi spuse Clay cu mult calm.

Nicole se întoarse şi-i spuse femeii grase: „Bon-jour, Madame” şi o salută cu mâna în care ţinea pâinea.

— Nu ştie englezeşte? şopti Maggie.

— Nu, nu vorbesc, spuse Nicole, întorcându-se cu spatele la Maggie, cu ochii scânteietori.

Clay se ridică, privind-o ameninţător pe Nicole, şi o luă de braţ pe Maggie, conducând-o spre uşă.

— Întoarce-te în pat. Am eu grijă de ea, fii sigură că sunt capabil s-o fac.

— Eşti sigur? Pare atât de fericită, indiferent în

ce limbă vorbeşte.

O privire aruncată de Clay o făcu pe Maggie să plece din bucătărie, iar el se întoarse la Nicole.

— Cred că suntem căsătoriţi, nu? spuse ea sfârşind ultima, bucăţică de pâine şi lingându-şi degetele. Găseşti că arăt fericită?

Se ridică, aruncă apa murdară într-o găleată de lemn şi umplu din nou ligheanul.

— Cei mai mulţi beţivi sunt fericiţi. Începu din nou să-i cureţe rana de pe coapsă.

Nicole îi atinse părul, iar el îşi înălţă capul să o privească un moment, aplecându-se apoi să-şi vadă de treabă.

— Îmi pare rău că nu ai primit ce doreai, îi spuse încet. Nu am făcut-o intenţionat. Am încercat să-i fac să renunţe, dar n-a vrut.

— Ştiu. Nu-i nevoie să-mi explici. Janie mi-a spus totul. Nu-ţi face griji. Voi vorbi cu un judecător şi vei putea să te întorci acasă din nou, cât mai curând:

— Acasă, şopti ea. Oamenii aceia mi-au ars casa. Se opri şi privi în jur. Asta este casa dumitale?

Îndreptându-se, îi răspunse:

— O parte din ea.

— Eşti bogat?

— Nu. Eşti bogată?

— Nu. Îi zâmbi, dar el se întoarse să ia o cratiţă de pe peretele de deasupra maşinii de gătit şi prăji ouă; punând încă o cratiţă pe foc, tăie înăuntru câteva bucăţi de slănină. Pâinea cu unt se prăjea în tigaie.

În câteva minute îi puse în faţă pe masă, o farfurie cu mâncare fierbinte şi aburindă.

— Nu cred că pot mânca atâta, spuse ea serios.

— Poate că te voi ajuta eu. Nici eu nu am mâncat aseară.

Ridicând-o, o aşeză pe scaun în faţa mesei.

— N-ai mâncat din cauza mea?

— Nu, din cauza mea şi a firii mele – spuse, şi-i împinse în faţă farfuria cu mâncare.

— Ai o fire teribilă, nu-i aşa? Mi-ai spus câteva cuvinte nemiloase.

— Mănâncă, îi ordonă el.

Ouăle erau delicioase.

— Mi-ai spus un lucru drăguţ, începu ea să zâmbească visător… Mi-ai spus că ştiu să primesc un bărbat. Ăsta era un compliment, nu-i aşa?

O privi peste masă şi felul cum îi privea gura o făcu să roşească. Mâncarea îi limpezea într-un fel mintea, şi începu să-şi amintească cu claritate prima lor întâlnire.

— Spune-mi, domnule Armstrong, exişti şi la lumina zilei sau eşti numai o apariţie nocturnă, ceva ce mintea mea a inventat?

Nu-i spuse nimic, privind-o doar în timp ce mânca.

— După ce terminară, strânse farfuriile şi mai turnă apă în lighean. Fără un cuvânt o luă de subsuori şi o aşeză. Era foarte obosită şi foarte somnoroasă.

— Mă faci să mă simt ca o păpuşă, ca şi când nu aş avea nici mâini, nici picioare.

— Le ai pe toate şi sunt murdare. Îi luă unul din braţe şi începu să-l săpunească. Ea îi pipăi cu degetul o cicatrice aflată pe o parte a ochiului.

— Cum ai căpătat-o?

— Am căzut când eram copil.

Suspină.

— Speram să fie ceva mai romantic, ceva ce s-ar fi întâmplat în timpul războiului vostru.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar în timpul războiului eram doar un băieţel.

Îşi plimbă un deget plin de săpun în lungul

bărbiei lui.

— De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

— Cum să nu, m-am căsătorit cu tine, nu?

— Dar asta nu este ceva real. Nu este o căsătorie adevărată. Nici nu ai fost de faţă. Bărbatul era Frank. M-a sărutat, ştii? A spus că speră să nu mă mărit cu tine, fiindcă atunci ar putea să mă sărute mai mult. Mi-a spus că am o gură răsturnată. Dumneata ce crezi, nu-i aşa că gura mea nu este răsturnată?

Privindu-i gura se opri din spălat şi fără să vorbească, îi săpuni obrazul.

— Nu mi-a spus nimeni înainte că am gura urâtă, habar nu aveam. Ochii i se umplură de lacrimi. Pun pariu că nu ţi-a plăcut să mă săruţi şi nu ai simţit aşa cum ar fi trebuit să simţi.

— Ai să taci odată? îi ordonă Clay, în timp ce termina să-i clătească obrazul. Când văzu că are ochii plini de lacrimi, înţelese că mâncarea nu reuşise s-o liniştească prea mult cum sperase el, tot băutura era cauza, căci nu putea fi tot timpul aşa de proastă.

— Nu, gura ta nu este urâtă, spuse el în sfârşit.

— Nu e strâmbă?

Ştergându-i faţa şi mâtnile, spuse:

— Este deosebită, acum linişteşte-te, o să te duc în camera ta unde ai să poţi dormi, şi o luă în braţe.

— Florile mele!

Suspinând, clătină din cap şi se lăsă în jos cu ea, să-şi poată lua florile de pe masă.

Intră în clădirea principală şi apoi sus pe scări, în timp ce ea se ghemui liniştită în braţele lui.

— Sper să rămâi aşa şi să nu devii din nou omul celălalt. Nu voi mai fura, îţi promit.

Nu-i răspunse şi deschise uşa camerei. În timp ce o culca pe pat, îşi dădu seama că rochia ei era

foarte udă. Când văzu că i se închid ochii de oboseală, ştiu că va fi incapabilă să se dezbrace.

Înjurând printre gâfâituri, începu să o dezbrace, fiind convins că nu avea cine ştie ce pe ea, în afară de rochie şi cămaşa subţire. Cum nu putea desface nasturii, rupse totul. Avea un corp frumos, cu şolduri delicate, şi sânii mici se înălţau obraznic. Căută un prosop în dulap, blestemând tot timpul. Din ce credea ea că este făcut? Îi pansase coapsa, iar acum trebuia să se poarte cu ea, că şi cum ar fi avut de-a face cu un copil şi trebuia s-o şteargă. Dar, în mod sigur, nu arăta ca un copil.

Pe Nicole o trezi frecatul puternic. Zâmbi la senzaţia plăcută, dar el stinse repede lampa şi trase pătura pe ea furios, respirând uşurat când nu o mai văzu, apoi se îndreptă spre uşă, dar ea îl luă de mână şi somnoroasă îi spuse:

— Îţi mulţumesc că m-ai găsit.

Aplecându-se spre ea, îi ridică părul de pe faţă.

— Eu trebuie să-mi cer scuze că te-am făcut să fugi. Acum dormi şi vom vorbi mâine.

Ea nu-i dădu drumul.

— A fost neplăcut sărutul meu? Se simţea că gura mea e strâmbă?

Încăperea începea să se lumineze şi Clay îşi dădu seama că era aproape dimineaţă. Avea părul răvăşit pe pernă, iar amintirea sărutului nu era deloc neplăcută. Se aplecă spre ea, gândindu-se să o sărute uşor, dar gura ei îl ademeni şi luându-i buza de sus între dinţi, îşi plimbă limba pe conturul gurii. Nicole îl trase spre ea cu braţele pe după gât şi-şi deschise gura sărutului.

Clay, gata să-şi piardă stăpânirea, se trase înapoi punându-i braţele sub pătură. Cu ochii închişi, Nicole zâmbi ca în vis şi murmură: nu ţi se pare urâtă…

Se ridică şi părăsi odaia, închizând uşa în urma lui. Porni spre camera sa, dar nu mai putea să doarmă. Avea nevoie de o baie rece în râu şi de o zi de muncă grea, se gândi el şi porni spre grajd.

Prima impresie pe care o resimţi Nicole, dimineaţa la trezire, era lumina şi soarele. Apoi durerea de cap. Se ridică încet, cu mâna pe frunte şi când păturile căzură pe jos se grăbi să le ridice, întrebându-se de ce dormise goală.

Privind de pe marginea patului, văzu hainele făcute grămadă jos.

Când se mai dezmetici, îşi aminti că-l văzuse pe Clay aruncând cu pietre în câini şi apoi aşezând-o pe cal. Îşi aminti vag de drumul călare, dar nu-şi mai reamintea nimic din momentul când ajunseseră acasă.

Privi împrejur, înţelegând că se află într-o cameră de dormit la Arnudel Hall. Era o cameră frumoasă, mare şi luminoasă. Podelele erau din stejar, iar pereţii şi tavanul zugrăvite în alb. De jur împrejurul celor două uşi şi celor trei ferestre, erau stucaturi cu sculpturi simple şi elegante. Pe un perete era căminul, iar pe celălalt o verandă. Perdelele patului cu patru coloane, draperiile şi toată tapiţeria, erau din pânză albă cu desene albastre. Un fotoliu cu braţe albastre se afla în faţa căminului, iar în faţa ferestrei, unul Chipendale având alături un gherghef pentru brodat. La piciorul patului, mai era un scaun şi o masă pentru ceai, pe trei picioare, înaltă. Restul camerei era ocupat de un dulap potrivit şi de o comodă cu linii curbe din nuc, cu încrustaţii din lemn de arţar.

Când se ridică, Nicole simţi că durerea de cap îi trece şi se dezveli, îndreptându-se spre dulap. Toate hainele confecţionate de ea şi de Janie erau acolo. Zâmbi, simţindu-se ca acasă. Camera aceasta îi era hărăzită.

Se îmbrăcă într-o cămaşă fină de bumbac al cărei corsaj era decorat cu boboci fini de trandafiri roz, iar pe deasupra, o rochie de indian, cu o panglică lată de catifea în jurul taliei. Decolteul adânc era acoperit de tul transparent. În grabă îşi aranja părul în bucle care să-i încadreze figura şi şi-l legă cu o panglică verde de catifea, asortată cu cea de pe rochie.

Vrând să iasă, se opri şi văzu că două ferestre dădeau spre sud, spre grădină şi spre râu. Când se uită pe fereastră, unde se aştepta să vadă o grădină ca în Anglia, avu un şoc. Ce vedea semăna mai mult cu o curte de sat.

La stânga, erau şase clădiri dintre care una era legată de casa mare printr-un zid de cărămidă. Pe coşul a două dintre ele ieşea fum. Pe partea dreaptă, se aflau mai multe case din care una legată tot de casa principală. Majoritatea acestor case erau ascunse de nuci enormi. Drept în faţa sa era o grădină frumoasă cu răsaduri împrejmuite de verdeaţă. În mijlocul rondului, era un bazin din cărămidă, iar în dreapta, ascuns de două magnolii, un mic pavilion alb. Erau brazde de flori şi o grădină de zarzavat, înconjurată de un zid de cărămizi acoperit cu caprifoi.

Dincolo de grădină, câmpul se întindea în fâşii întinse, drepte şi se puteau vedea culturi de bumbac, de ovăz, şi de ceva ce bănui că este tutun. Dincolo de câmp, era râul şi peste tot magazii, şoproane şi oameni muncind.

Inspirând adânc aerul verii înmiresmat de parfumuri atât de diferite, îşi pierdu complet capul, fiind nerăbdătoare să vadă totul.

— Nicole, o strigă cineva.

Nicole zâmbi şi-i făcu semn cu mâna lui Janie.

— Vino jos să mănânci ceva.

Nicole, coborând scările, simţi că era moartă de

foame. Încăperea de la intrare avea pe pereţi câteva portrete, câteva scaune şi două măsuţe. Oriunde se uita, vedea numai frumuseţe. La parter, scările ajungeau într-un hol şi se terminau prin arcade. Şedea acolo, nehotărâtă încotro s-o apuce, când Janie îşi făcu apariţia.

— Ai dormit bine? Unde te-a găsit Clay? Şi de ce ai fugit din primul moment? Mie nu mi-a mărturisit ce ţi-a spus, ca să te pună pe fugă, dar pot să-mi închipui că a fost oribil. Arăţi puţin slăbită.

Râzând, Nicole o apucă de mână supusă.

— Sunt moartă de foame, îţi spun câte pot dacă-mi arăţi unde pot găsi ceva de mâncare.

— Bineînţeles, trebuia să ghicesc şi să nu te las să aştepţi.

Nicole o urmă la poarta spre grădina acoperită de un peron octogonal şi cu scări ce duceau în trei direcţii.

Janie îi explică; cele trei din dreapta duc la birourile lui Clay şi la grajduri, cele din centru spre tufişurile umbroase, ascunse, din grădină. O apucară pe scările din stânga care duceau la bucătărie.

Pe bucătăreasă o chema Maggie, o femeie grasă, cu păr roşu şi creţ. Janie îi explică faptul că Maggie fusese angajată servitoare, dar hotărâse, ca majoritatea personalului lui Clay, să rămână în continuare chiar şi după ce contractul expirase,

— Cum îţi merge piciorul azi? întrebă Maggie clipind din ochi. Cred că este vindecat, după îngrijirea atât de dulce de azi-noapte.

Nicole o privi nedumerită şi o întrebă ce vrea să spună.

— Taci din gură, Maggie, spuse Janie având amândouă un aer conspirativ, în timp ce o împinse pe Nicole la masă, fără s-o lase să vorbească. Maggie îi

umplu farfuria cu ouă, slănină, şuncă, prăjituri cu frişcă, budincă, mere coapte, biscuiţi calzi. Nicole nu putu să mănânce tot şi-şi ceru scuze pentru risipă. Maggie începu să râdă şi-i spuse că având de hrănit şaizeci de persoane de trei ori pe zi, nimic nu se arunca.

După-masă, Janie îi arătă unele dependinţe, aşa- numitele atenanse de pe o plantaţie, din Virginia. Lângă bucătărie era lăptăria unde se fabricau untul şi brânza, apoi clădirea îngustă a ţesătoriei unde lucrau trei ţesători. Lângă ţesătorie se afla spălătoria, plină de băi enorme şi tone de săpun. Deasupra lor erau locuinţe pentru muncitori, care erau un amestec de sclavi din Haiti, slujitori angajaţi cu contract şi cu salarii. Hala unde se pregătea malţul şi afumătoarea erau lângă bucătărie.

Peste drum de bucătărie, era grădina de zarzavaturi, unde un om şi trei copii se ocupau de zarzavaturi. La toată lumea, Janie o prezenta pe Nicole ca doamna Armstrong. Aceasta încercă să protesteze spunând că venise doar temporar, în vizită. Janie se prefăcea că nu aude, îndrugând ceva despre Clay, că este deştept şi că avea mari speranţe în ceea ce privea viitorul lui.

Dincolo de grădina casei pe care Janie spusese că o lăsa pe Nicole să o descopere singură, se afla biroul lui Clay, o clădire mare de cărămidă, umbrită de copaci. Janie nu se oferi să o conducă acolo, dar zâmbi când o văzu pe Nicole încercând să vadă prin ferestre. În apropierea biroului, sub cedri, mai erau şi alte clădiri: locuinţe pentru muncitori, gheţării, silozuri, casa grădinarului, a administratorului, grajduri şi remize pentru trăsuri, tăbăcărie, tâmplărie, dogărie.

În sfârşit, când ajunseră pe culmea dealului de unde câmpiile se deschideau larg, Nicole se opri, îşi

puse mâinile pe cap şi spuse:

— E un adevărat sat. Iar în urechi îi sunau toate datele oferite de Janie.

Mândră, Janie zâmbi.

— Trebuie să fie, căci singurul mijloc de transport este pe apă. Arătă toată întinderea de pământ până la debarcader. Clay are un vas de 75 de metri acolo. La nord sunt oraşe ca în Anglia, dar aici, în sud, fiecare fermier este complet independent şi se descurcă cu mijloacele lui. Şi încă n-ai văzut tot. Acolo este lăp- tăria şi crescătoria de porumbei, puţin mai departe crescătoria de păsări şi nu ai întâlnit nici jumătate din muncitori. Trăiesc şi acolo jos.

Nicole văzu aproximativ cincizeci de oameni pe câmp şi încă alţii călare.

— Uite-l pe Clay, îi arătă Janie un bărbat călare pe un cal mare, negru. Avea pe cap o pălărie mare de pai. A fost pe câmp înainte de răsăritul soarelui, spuse privind pe furiş spre Nicole, bănuind că ar putea să afle mai mult din cele ce se petrecuseră noaptea. Dar Nicole n-ar fi putut să-i dea nicio informaţie, fiindcă nici ea nu-şi mai amintea.

— Cu ce te ocupi tu aici?

— Mă ocup cel mai mult de ţesătorie. Maggie supraveghează bucătăriile, iar eu am grijă de vopsitorie şi de ţesători. E nevoie de multă pânză într-un loc ca ăsta. Trebuie să facem pături de pus pe şei, pânză pentru scurs brânza, pânză pentru corturi şi corabie, îmbrăcăminte şi pături pentru muncitori.

Nicole se întoarse şi privi casa. Era frumoasă prin simplitatea şi proporţiile sale. Nu era mare, nu ocupa mai mult de 180 de metri de teren, dar tencuiala şi ornamentele din jurul ferestrelor şi uşilor îi confereau eleganţă. Avea două etaje, cu un acoperiş înclinat, în care erau câteva ferestre. Intrarea era mai

încărcată, de formă octogonaiă, contrastând cu simplitatea construcţiei.

— Eşti gata să mai vezi ceva? întrebă Janie.

— Aş vrea să văd casa. Nu am văzut decât o cameră azi-dimineaţă. Tot restul e la fel de frumos ca acest dormitor?

— Mama lui Clay a comandat mobilierul, special pentru casă. Asta bineînţeles înainte de război. A început de la gardul înalt. Trebuie să te previn că el, Clay, nu s-a ocupat de casă până anul trecut. Menţine exteriorul în bună stare, dar spune că nu are timp să se ocupe de restul. Este un om pe care nu-l interesează ce mănâncă sau unde doarme. Jumătate din timp ar dormi afară sub un copac sau pe câmp, decât să călărească înapoi spre casă.

Când intrară în casă, Janie se scuză, spunând că trebuie să se întoarcă la ţesătorie, căci era în urmă cu lucrul.

Nicole era bucuroasă să aibă timp să viziteze casa. La ultimul etaj, erau patru camere mari şi două holuri. Holul din mijloc, la care ducea o scară largă, cu covor, servea drept cameră de primire. Un coridor îngust ducea spre sufragerie şi spre camera de dimineaţă, un altul ducea la bucătărie. Camera de zi era cu faţa spre grădină. Biblioteca şi sufrageria dădeau spre râu, la nord.

Făcând un mic inventar al fiecărei camere, se convinse că persoana care mobilase casa fusese o persoană cu gust. Erau camere simple, liniştite, iar fiecare piesă de mobilier dovedea arta desăvârşită a celui ce le lucrase. Biblioteca era o cameră bărbătească, cu rafturi din lemn de nuc de culoare închisă, pline cu cărţi legate în piele, iar biroul mare, din acelaşi lemn umplea o mare parte a camerei. Două fotolii din piele roşie erau aşezate în faţa căminului.

Sufrageria era în stil Chipendale chinezesc, din mahon, tapetul de pe pereţi era pictat de mână, având un model delicat cu verdeaţă şi păsări frumos colorate. Salonul era cel mai rafinat. Fiind cu ferestrele spre sud, era luminos şi vesel. Draperiile erau din catifea vieux rose şi cele trei scaune erau tapiţate cu acelaşi material. Canapeaua din faţa căminului de marmură era tapiţată cu satin în dungi verzi şi roz. Tapetul de pe pereţi era roz foarte pal cu o dungă mai închisă la tavan, iar într-un colţ, se găsea o măsuţă din lemn de trandafir.

Dar Nicole prefera camera de dimineaţă. Totul în cameră era în tonuri de galben şi alb. Perdelele groase din pânză erau albe, iar pe ele erau brodate ramuri cu boboci de trandafiri galbeni. Pereţii erau albi. Canapeaua şi trei scaune erau tapiţate cu pânză albă cu dungi aurii şi la unul din pereţi, era o spinetă cu picioare fine, iar notele erau puse lângă ea. Deasupra spinetei era o oglindă şi două sfeşnice aurite. Dar totul era neglijat, murdar. Părea că nimeni nu intrase de ani de zile în camerele frumoase. Lemnul lustruit al mobilelor era întunecat şi prăfuit, iar spineta era complet dezacordată. Perdelele şi covoarele erau îmbibate de praf. Era o ruşine să vezi atâta frumuseţe ascunsă şi neglijată.

Privind din hol în sus pe scări, se gândise să exploreze toată casa, dar nu mai suporta să vadă camere părăsite, acoperite de praf.

Privind la rochia sa de muselină, se îndreptă pe coridorul îngust spre bucătărie. Poate că Maggie are un şorţ să-i împrumute şi la spălătorie va găsi cele necesare pentru spălat. Îşi mai aminti că Janie îi spusese cât era el de indiferent la mâncare. La lăptărie văzuse un obiect ce părea că nu mai fusese folosit de ani sau niciodată, o maşină pentru preparat îngheţată.

Poate că Maggie îi va păstra frişca şi ouă şi un copil va putea învârti de manivelă.

Era destul de târziu când Nicole începu să se îmbrace pentru masa de seară.

Se îmbrăcă într-o rochie de mătase albastră ca safirul, cu mâneci lungi şi strâmte, cu un decolteu adânc, poate prea adânc, se gândi, privindu-se în oglindă, încercând fără speranţă să-l ridice puţin. Zâmbi. La urma urmelor, domnul Armstrong o va vedea îmbrăcată cu o rochie care nu era nici sfâşiată şi nici murdară.

Cineva bătu în uşă şi tresări. O voce de bărbat, fără îndoială a lui Clay, îi vorbi prin uşa închisă:

— Poţi veni în bibliotecă, te rog? Auzi imediat zgomotul puternic al cizmelor pe podele, mai înăbuşit când ajunse jos.

Nicole se simţea ciudat de nervoasă la gândul primei lor întâlniri adevărate. Amintindu-şi ce îi spunea mama sa, că o femeie trebuie să stea dreaptă şi să privească în faţă curajos, oricât i-ar fi de teamă, lucru la fel de important pentru o femeie ca şi pentru un bărbat, se îndreptă din umeri şi porni în jos pe scări.

Uşa bibliotecii era deschisă, dar era destul de întuneric, căci soarele apunea. Clayton şedea la birou cu o carte deschisă în mână. Deşi tăcea, era imposibil să nu-i simţi prezenţa.

— Bună seara, domnule, spuse liniştită Nicole.

O privi îndelung, înainte să pună cartea pe masă.

— Te rog să stai jos. M-am gândit că trebuie să discutăm despre această… situaţie. Vrei să bei ceva înainte de masă? Poate o vişinată.

— Nu, mulţumesc. Mă tem că nu sunt prea rezistentă la alcoolul de orice fel, spuse, în timp ce se aşeză pe unui din scaunele de piele de cealaltă parte a

mesei. Fără motiv, Clay îşi ridică una din sprâncene. La lumină îl putea vedea mai dar. Era un bărbat impunător, cu buzele subţiri ca o linie şi cu un rid între sprâncene, care făcea ca ochii săi căprui să pară aproape trişti.

Clay turnă pentru el puţină vişinată.

— Ai un accent foarte slab când vorbeşti.

— Mulţumesc, e adevărat, dar mă străduiesc să n-o fac. Destul de des, de fapt, gândesc tot în franceză şi apoi traduc.

— Şi uneori uiţi să o faci?

Ea tresări.

— Da, adevărat, când sunt obosită sau supărată, revin la limba mea maternă.

Se aşeză la birou, deschise o mapă de piele şi scoase nişte hârtii.

— Cred că ar trebui să clarificăm unele probleme. Imediat ce Janie mi-a spus adevărul despre cele întâmplate, am trimis un mesager la o familie prietenă, la judecător, relatându-i împrejurările neobişnuite şi cerându-i un sfat.

Nicole dădu din cap. Nici măcar n-a aşteptat să ajungă acasă, ca să ceară anularea.

— Răspunsul mi-a parvenit azi. Înainte de a-ţi spune ce conţine, aş vrea să-ţi pun unele întrebări. Câte persoane erau de faţă la ceremonie?

— Căpitanul care oficia ceremonia, ajutorul său care te reprezenta şi doctorul ca martor, trei.

— Dar al doilea martor? Mai este o iscălitură alături de a doctorului, ca martor.

— În odaie eram numai noi trei.

Clay dădu din cap. Fără îndoială, numele era fals sau scris mai târziu. Era încă o ilegalitate în plus în lunga listă de ilegalităţi legate de căsătorie. Continuă:

— Iar acest om, Frank, care te-a maltratat şi te-

a amenințat, a făcut-o în fața doctorului?

Nicole se întreba de unde știa cum îl cheamă și că a amenințat-o.

— Da, totul s-a petrecut în cabina căpitanului în câteva minute.

Clay se ridică și se așeză în fața ei. Era îmbrăcat tot în hainele de lucru, purta pantaloni groși de culoare închisă, cizme înalte și o cămașă albă de in descheiată la gât. Vorbi, în timp ce-și întindea picioarele lungi spre ea.

— Mă temeam că așa vei răspunde. Luă paharul cu băutură și-l ridică în lumină, învârtindu-l în mână, apoi își întoarse ochii spre ea, aruncând o privire fugară spre decolteul ei adânc de unde se zăreau sânii, ridi- cându-se din rochia albastră.

Nicole se stăpâni să nu se poarte copilărește și să nu se acopere cu mâna.

— Judecătorul mi-a trimis o carte cu legea căsătoriei în Anglia, care mă tem că se aplică și în America. Există câteva motive de anulare, cum ar fi boala mentală, imposibilitatea de a avea copii. Dar, presupun că ești sănătoasă mental, ca și corporal. Ochii lui scânteiară din nou.

Nicole zâmbi timid.

— Cred că da.

— Atunci, singurul motiv valabil ar fi să dovedești că ai fost forțată la acest mariaj.

Fără să o lase pe Nicole să-l întrerupă, continuă:

— Problema este, să dovedești. Trebuie să avem un martor care poate depune mărturie că ai fost forțată.

— Nu-i de ajuns cuvântul meu? Sau al dumitale? Desigur și faptul că nu sunt Bianca Maleson ar trebui să aibă greutate.

— Dacă ai fi folosit numele Biancăi în loc de al

dumitale, ar fi valabil. Dar am văzut certificatul de căsătorie şi este pe numele Nicole Courtalain. Este adevărat?

Se gândi la momentul când sfidase tot ce se întâmpla în cabina căpitanului.

— Dar doctorul? A fost bun cu mine, nu poate fi un martor?

— Sper că da. Dar problema este că s-a îmbarcat pe fregata care se încărca atunci când aţi sosit. Am trimis un om în Anglia să-l caute, dar va dura cel puţin câteva luni. Câtă vreme nu există un martor. Tribunalul nu va anula căsătoria. Ei numesc astă „lipsă de consideraţie pentru căsătorie”.

Îşi termină băutura şi puse paharul pe marginea mesei, şi, cum spusese tot ce avea de spus, tăcu, privind-o. Aplecându-şi capul, îşi studia mâiniie.

— Deci, eşti legat pentru un timp prin această căsătorie?

— Amândoi suntem legaţi. Janie mi-a povestit că doreai să fii asociată într-un magazin de confecţii şi cât ai muncit nopţile pentru a strânge bani. Ştiu că e foarte puţin, dar e tot ce-ţi pot oferi şi te rog să primeşti.

Şedea în picioare cu mâna pe spătarul fotoliului.

— Bineînţeles că accept, dar vreau să te rog şi eu ceva. Privindu-l, văzu că-şi ferea ochii şi era în tensiune.

— Orice.

— Deoarece va trebui să rămân în America un timp, am nevoie de o slujbă. Nu cunosc pe nimeni aici, m-ai putea ajuta să-mi găsesc ceva? Am educaţie, vorbesc patru limbi şi cred că aş putea să fiu o guvernantă acceptabilă.

Clay se ridică brusc şi se îndepărtă de ea.

— Nici nu se pune problema, spuse categoric.

Indiferent de condiţiile căsătoriei, legal eşti soţia mea şi nu voi permite să împărtăşeşti soarta servitorilor şi să ştergi la nas nişte copii. Nu, vei rămâne aici până când îl vom găsi pe doctor. După aceea, vom vorbi despre planurile de viitor.

— Vrei să spui că îmi faci un program de viaţă? întrebă ea cu mirare în glas şi în priviri.

— Presupun că o fac, deoarece răspund de dumneata, spuse el cu o privire glumeaţă.

Ea îşi ridică bărbia

— Nici eu nu am de ales. Aş vrea să mă ajuţi să-mi găsesc o ocupaţie fiindcă am multe datorii de plătit.

— Datorii? Ce doreşti şi nu se poate găsi aici? Pot să trimit la Boston pentru orice produs importat.

Privind-o în timp ce-şi pipăia mătasea rochiei, ridică o bucată de hârtie de pe birou. Era scrisoarea pe care i-o scrisese ea când părăsise corabia.

— Cred că te referi la haine. Îmi pare rău că te-am acuzat de furt.

Părea că mai găsise ceva care-l amuza.

— Îmbrăcămintea este un dar pentru dumneata. Te rog să o primeşti împreună cu scuzele mele.

— Dar nu pot să accept. Valoarea ei este foarte mare... o avere.

— Dar timpul şi neplăcerile pe care le-ai suportat, nu valorează nimic? Te-am luat de acasă, te-am adus într-o ţară străină şi m-am purtat urât cu dumneata. Eram foarte supărat în prima noapte când te-am întâlnit şi mă tem că temperamentul meu îmi influenţează în rău judecata. Pentru jignirea dumitale, câteva rochii nu reprezintă decât un preţ prea mic. Şi apoi, ce pot face eu cu ele? Arată mult mai bine pe dumneata, decât atârnate într-un dulap.

Zâmbind cu ochi strălucitori, Nicole făcu o reverenţă:

— „Mersi beaucoup monsieur”.

Stătea în picioare dominând-o cu înălţimea, o privea şi când se ridică îi întinse mâna. Mâna sa era caldă şi aspră şi părea că o înghite pe cea a lui Nicole,

— Observ că piciorul dumitale s-a vindecat. Nicole îl privi uimită. Rana era sus pe coapsă şi se miră de unde ştia el.

— Am spus ceva ciudat ieri-seară? Cred că eram foarte obosită.

— Nu-ţi aminteşti?

— Doar că ai izgonit câinii şi m-ai luat pe cal. Tot ce a urmat până azi-dimineaţă nu-mi amintesc.

O studie îndelung, insistând asupra gurii atât de mult, încât Nicole roşi. Spuse, în sfârşit:

— Erai încântătoare. Acum nu ştiu ce simţi dumneata, dar eu sunt înfometat. O ţinea de mână şi părea că nu intenţiona să-i dea drumul, strângând-o de braţ. E mult timp de când nu am mai avut la cină o femeie frumoasă.

Capitolul 5

În timp ce Nicole se îmbrăca pentru masa de seară, Maggie pregătise cina umplând masa din mahon. Erau biscuiţi de crab, pilaf de porumbel, scoici, nisetru, cidru şi vin franţuzesc. Nicole era uimită de abundenţa mesei, dar Clay părea că este obişnuit cu ea. Aproape toaţe produsele proveneau de pe plantaţie.

De abia se aşezară la masă când uşa dinspre grădină se trânti şi se auziră strigăte de copii:

— Unchiule Clay, unchiule Clay.

Clay puse şervetul pe masă şi din doi paşi

grăbiţi fu la uşă.

Nicole privea mirată. Faţa lui Clay, de obicei serioasă, se schimbase deodată la auzul vocilor. Nu era un surâs, Nicole nu-l văzuse niciodată surâzând, dar nu văzuse niciodată un chip atât de fericit. Puse un genunchi în pământ şi îşi deschise braţele celor doi copii, care săriră luându-l pe după gât şi înfundându-şi feţele la pieptul lui.

Zâmbind, Nicole se ridică încet în spatele lor. Îmbrăţişându-i strâns, Clay îi întrebă:

— V-aţi purtat frumos? V-aţi distrat bine?

— Oh… da, unchiule, îi spuse fetiţa privindu-l cu adoraţie. Miss Ellen m-a lăsat să călăresc pe calul ei. Când o să am şi eu calul meu?

— Când vei avea picioarele destul de lungi ca să ajungă în scări. Se întoarse spre băiat: dar tu Alex? Te-a lăsat şi pe tine să călăreşti calul?

Atex ridică din umeri ca şi când calul nu avea nicio importanţă pentru el.

— Roger mi-a arătat cum să trag cu arcul şi cu săgeata.

— Zău? Poate îţi vom face şi ţie un arc. Spune Mandy, vrei şi tu un arc şi săgeţi? Dar Mandy nu-l asculta. Privea peste umăr la Nicole şi, aplecându-se, spuse într-o şoaptă destul de tare care s-ar fi putut auzi chiar şi într-un hambar:

— Cine este?

Clay se întoarse împreună cu copiii şi atunci îi văzu bine. Se vedea clar că erau gemeni, în jur de şapte ani, cu aceleaşi bucle blonde şi ochi mari, albaştri.

— Este miss Nicole, spuse Clay, în timp ce ei o priveau curios.

— Este drăguţă, spuse Mandy, iar Alex aprobă cu seriozitate.

Zâmbind, Nicole îşi ţinu fusta făcând o reverenţă.

— Vă mulţumesc foarte mult monsieur, madame. Clay îi aşează şi Alex se prezentă lui Nicole.

— Eu sunt Alexandru Clayton Armstrong, spuse liniştit şi făcu o plecăciune cu o mână la spate, clipind de câteva ori. V-aş da mâna, dar este… cum se spune?

— Îndrăzneţ, îl ajută Clayton.

— Da, continuă el, fiindcă un gentleman trebuie să aştepte ca doamna să i-o ofere pe a sa.

— Mă simt onorată, spuse Nicole şi întinse mâna ce o strânse pe a lui.

Mandy se ridică lângă fratele său.

— Eu sunt Amanda Elizabeth Armstrong, şi făcu o reverenţă.

— Văd că voi aţi intrat. Aţi fi putut să aşteptaţi să fiu gata şi să-mi arătaţi şi mie drumul. Toţi patru se întoarseră s-o privească pe femeia brună, înaltă, în jur de patruzeci de ani, impunătoare, cu pieptul mare şi ochi negri, jucăuşi.

— Clay, nu ştiam că ai musafiri, eu sunt Ellen Backes, spuse întinzând mâna. Împreună cu soţul meu Horace şi cu cei trei băieţi, locuim aproape de Clay, dincolo de râu. Gemenii au stat cu noi câteva zile.

— Eu sunt Nicole Courtalain, spuse ea, apoi ezită privind peste umăr la Clay.

— Armstrong. Nicole este soţia mea.

Ellen nu se mişcă un moment strângându-i mâna. Apoi, îi dădu drumul şi cu exuberanţă o îmbrăţişă pe Nicole.

— Soţia lui… Sunt foarte fericită pentru dumneata. Nu puteai găsi un bărbat mai bun, doar dacă te-ai fi căsătorit cu soţul meu.

O lăsă pe Nicole şi îl îmbrăţişa pe Clay.

— De ce nu ne-ai spus? Tot ţinutul ar fi

sărbătorit nunta. Şi mai ales casa asta. Nu a mai fost niciodată o petrecere aici, de când au murit James şi Beth.

Nicole simţi imediat reacţia lui Clay la cuvintele rostite de Ellen. Vizibil nu făcu nicio mişcare, dar ea simţi că prin el trecea ca un curent.

Din depărtare se auzi sunând un corn:

— Este Horace, spuse Ellen, întorcându-se spre Nicole. Trebuie să ne vedem. Am atâtea să-ţi spun. Clay are o mulţime de obiceiuri rele şi unul dintre ele este acela de a fi un sălbatic retras. Acum sunt sigură că totul se va schimba. Privind spre încăperea mare, spuse: Beth ar fi fost bucuroasă să vadă cum prinde din nou viaţă această casă. Acum, voi gemenii, veniţi şi daţi-mi un sărut.

În timp ce Ellen îi îmbrăţişa pe copii, cornul se auzi din nou şi ea alergă spre uşă, ieşind pe alee, până jos la debarcader, unde o aştepta soţul ei.

În cameră se făcu deodată linişte după plasarea ei. Nicole privi ca şi ceilalţi trei, la uşa prin care plecase prietena lor şi izbucni în râs, întinzându-le mâinile gemenilor.

— Nu sunt eu Ellen, dar cred că vă pot face o plăcere azi. Ştiţi ce înseamnă îngheţată?

Cu amândoi de mână, se întoarse în sufragerie. Nicole alergă la gheţărie şi se întoarse cu nişte cupe aşa de reci, încât trebuiau să folosească suporturi. Când copiii gustară prima înghiţitură de îngheţată, o priviră cu dragoste.

— Cred că i-ai câştigat, spuse Clay, în timp ce copiii se delectau cu crema. Pentru ea şi Clay puse peste îngheţată, fructe înmuiate în brandy.

Câteva ore mai târziu, când copiii erau culcaţi, îşi aminti că nici ea, nici Clay nu mâncaseră prea bine la masă. Când coborî scările îl găsi pe Clay cu o tavă în

mână.

— Personal, îmi place să mănânc mai mult seara, îmi ţii de urât?

Intrară în bibliotecă şi Nicole se bucură de gustarea luată pe ascuns, chiar dacă nu era prea bună. Clay făcuse sandvişuri din bucăţi groase de pâine şi scrumbii afumate, mânjindu-le din abundenţă cu muştar de Dijon.

— Cine sunt? întrebă Nicole despre gemeni.

— Vorbeşti despre gemeni? Şedea pe unul din scaunele de piele şi-şi pusese picioarele lungi pe masă. Sunt copiii fratelui meu.

— Sunt acei Beth şi James de care a vorbit doamna Backes?

— Da, răspunse aspru şi grav.

— Povesteşte-mi şi mie despre ei.

— Au şapte ani, ştii cum îi cheamă şi…

— Nu, eu mă gândeam la fratele şi la cumnata ta. Îmi amintesc că Bianca mi-a spus că au murit, în timp ce erai în Anglia.

Mai luă o înghiţitură de bere şi Nicole avu impresia că în sufletul lui era un zbucium. Când vorbi, vocea lui parcă venea de departe.

— Barca fratelui meu s-a scufundat. S-au înecat amândoi.

Nicole înţelegea ce înseamnă să-ţi pierzi o parte din familie.

— Înţeleg, spuse ea încet.

Clay se ridică brusc, aproape răsturnând scaunul.

— Nu poţi înţelege. Nimeni nu poate. Părăsi odaia.

Nicole era uimită de violenţa lui şi-şi aminti că Bianca îi povestise cum Clay părea să nu sufere de moartea fratelui său, ca şi când nimic nu s-ar fi

întâmplat. Dar Nicole văzuse cum reacţionase la pronunţarea numelor lor.

Se sculă şi începu să strângă farfuriile goale, dar se opri. Fusese o zi lungă şi era foarte obosită. Părăsi biblioteca prăfuită, se urcă în camera pe care i-o dăduse Clay şi nu-i trebui decât un moment să se dezbrace ca să se urce în pat şi să adoarmă imediat.

A doua zi de dimineaţă, soarele timpuriu şi frumuseţea strălucitoare a camerei o făcură să surâdă. Camera asta poate că a fost a lui Beth. Îndreptându-se spre dulap se gândi că e foarte posibil să devină foarte curând camera Biancăi, dar cum gândul nu-i plăcea, refuză să se mai gândească la asta.

Uitându-se în dulapuri, auzi prin uşă zgomote. Ieri nu avusese timp să exploreze etajul de sus. O uşă ducea spre coridor şi a doua s-ar fi putut să fie spre camera gemenilor. Zâmbind o deschise şi se trezi cu Clay pe jumătate îmbrăcat.

— Bună dimineaţa, îi spuse neluând în seamă roşeaţa de pe faţa ei.

— Scuză-mă, n-am ştiut... credeam că gemenii... începu să-şi pună cămaşa.

— Doreşti puţină cafea? o întrebă arătând spre ceainicul de pe masă. Ţi-aş oferi ceai, dar noi, americanii, nu mai suntem aşa de amatori de ceai ca pe vremuri.

Timidă, Nicole traversă camera spre cafetieră. Era clar că era camera unui bărbat, lambrisată cu lemn de nuc şi cu un pat enorm care ocupa aproape tot spaţiul. Hainele lui Clay erau azvârlite pe scaune şi pe masă încât nu putea să vadă bine mobila. Lângă cafetieră erau două ceşti şi, fără îndoială, Maggie, fără să întrebe, a presupus că vor bea împreună cafeaua. Turnând o ceaşcă de cafea, i-o duse lui, care şedea pe marginea patului, punându-şi cizmele, cu cămaşa

descheiată la piept. Nu se putu stăpâni să nu-i privească pieptul bronzat şi musculos.

— Mulţumesc, îi spuse luând ceaşca şi privind-o cum se întorsese spre cafetieră. Tot te mai temi de mine?

— Deloc, spuse, în timp ce-şi umplea ceaşca cu cafea, dar fără să-l privească. Nu m-am temut niciodată de dumneata.

— Mă gândeam că poate ţi-e frică. Îmi place cum ai părul acum. Şi ce ai pe dumneata, ce-i asta?

Întorcându-se, îl privi cu un zâmbet strălucitor. Părul îi cădea pe spate până la talie.

— Este o cămaşă de noapte, spuse, bucurându-se că nu-şi pusese un halat peste cămaşă. Era închisă până la gât, fără mâneci, corsajul era din dantelă de Bruxelles crem, iar partea de jos, lungă, era de mătase aproape transparentă.

— Am întârziat azi. Ţine, îi spuse pe un ton de comandă, întinzându-i ceaşca şi farfuria.

Le luă zâmbind, dar nu se îndepărtă, în timp ce el îşi punea a doua cizmă.

— De unde ai cicatricea de la ochi?

Începu să-i spună ceva, dar privind-o se opri, cu un surâs pe buze deosebit de grimasa obişnuită.

— O baionetă m-a rănit în timpul revoluţiei.

— Nu ştiu de ce am impresia că râzi de mine.

Se apropie de ea.

— Niciodată în viaţa mea n-aş râde de o femeie frumoasă stând pe patul meu şi îmbrăcată doar în cămaşă de noapte, îi spuse, mângâindu-i cu un deget buza de sus. Acum pune jos asta, zise, arătându-i ceaşca şi farfuria pe care le ţinea, şi ieşi afară.

Se supuse zâmbind, dar se opri cu mâna pe clanţa de la uşa ei.

— Nicole.

Ea îngheţă.

— Am de muncit câteva ore, apoi voi veni să mănânc în bucătărie pe la nouă.

Dădu din cap în chip de răspuns şi fără să se mai întoarcă intră în camera ei şi închise uşa, rezemându-se de ea un moment. Îi spusese pe nume şi apoi că este frumoasă. Râdea de ea însăşi că se purta ca o şcolăriţă prostuţă, apoi se grăbi să se îmbrace cu o rochie sobră din stambă cafenie şi coborî scările.

Îşi petrecu toată dimineaţa căutându-i pe gemeni. Se aştepta să-i găsească dormind încă, dar paturile lor erau goale. Îi întrebă pe oamenii de pe plantaţie, dar fiecare ridica din umeri şi nimeni nu părea să ştie unde erau copiii.

La şapte şi jumătate, se duse în bucătărie şi făcu aluatul pentru clătite, lăsându-l să se odihnească, îi mai căută încă o oră, ca apoi, supărată, să se întoarcă în bucătărie. Ea făcea clătitele, în timp ce Maggie descojea şi desfăcea piersicile care erau atât de coapte şi de zemoase, încât avea mâinile pline de suc. Nicole stropi piersicile din belşug cu lichior de migdale amare, pregătit tot în casă, apoi le înveli în clătitele fine, le unse cu miere şi adăugă frişca bătută.

Când Clay apăru în bucătărie, Maggie şi ajutoarele dispărură, căutând să facă alte treburi. Nicole îi puse farfuria cu piersici şi clătite în faţă şi aşteptă să guste, pentru a-l întreba ce-şi repetase toată dimineaţa.

— Unde sunt gemenii? Când îl văzu pe Clay continuând să mănânce şi ridicând din umeri indiferent, se supără. Îndreptând furculiţa către el, spuse: Clay Armstrong, dacă îndrăzneşti să-mi spui că nu ştii unde sunt, eu… eu…

Privind-o peste masă, cu gura plină, îi luă furculiţa din mână.

— Sunt pe aici, pe undeva. De obicei îşi fac apariţia când li se face foame.

— Vrei să spui că nu sunt supravegheaţi? Că li se permite să umble liberi? Dar dacă li se întfmplă ceva, nu ştie nimeni unde să-i caute?

— Eu cunosc cele mai multe dintre ascunzătorile lor. Ce-i asta, n-am mâncat niciodată aşa ceva. Dumneata ai făcut-o?

— Da, spuse ea, nerăbdătoare. Dar ce fac cu şcoala?

Clay îşi concentra toată atenţia spre farfuria pe care o avea în faţă şi nu se obosi să-i răspundă.

Furioasă şi bombănind ceva în franceză, Nicole smulse farfuria cu clătite din faţa şi o puse pe vasul cu mâncarea porcilor.

— Vreau să fii atent şi să-mi râspunzi. Am obosit aşteptând un răspuns.

Clay se aplecă peste masă şi îşi puse mâna pe pieptul ei strângând. Când strânsoara îi opri respiraţia şi se simţi neputincioasă, luă farfuria de unde o pusese şi o aşeză pe masă.

— Să nu te amesteci, atunci când un bărbat mănâncă. Nu o mai certă, dar nu-i dădu drumul decât atunci când simţi că este slăbită.

— Nicole! îi spuse, luând-o în braţe. Nu am vrut să-ţi fac rău. O ţinea strâns lângă el, dar liniştit, fiind atent la respiraţia ei.

Nicole se rezemă de el, sperând că nu o va elibera niciodată.

O întoarse uşor şi o ajută să se aşeze.

— Ţi-e foame probabil, hai mănâncă ceva, spuse, punând o farfurie cu clătite în faţa ei, înainte de a o respinge pe a sa.

Nicole respira greu şi văzu privirea mustrătoare a lui Clay încercând să-i citească gândurile.

După masă, Clay o chemă să-l urmeze. Se opri la umbra unui cedru, în zona locuinţelor servitorilor, unde un bătrân şedea cioplind încet.

— Jonathan, unde sunt gemenii?

— În nucul bătrân de lângă casa administratorului. Clay dădu din cap scurt şi o luă înapoi, cu Nicole în urma lui.

— Asta e noua ta doamnă? întrebă Jonathan.

— Da… în vocea lui Clay se simţi puţină căldură. Jonathan rânji, arătându-şi gingiile ştirbe.

— Credeam că ai să-ţi iei una blondă, puţin mai înaltă şi mai grasă ca asta.

Înconjurând-o cu braţul şi strângând încheietura mâinii lui Nicole, Clay se întoarse brusc, în timp ce râsul bătrânului le răsuna în urechi. Nicole ardea de nerăbdare să întrebe, dar nu mai avea curaj să pună întrebări.

Gemenii se ascundeau, urcându-se în copac. Nicole le zâmbi şi-i chemă jos, spunându-le că vrea să le vorbească. Copiii chicoteau şi se căţărau mai sus. Se întoarse spre Clay.

— Poate dacă le spui tu, te vor asculta. El dădu din cap.

— Nu eu vreau să vină. Eu am treabă. Privindu-l dezgustată, îi chemă din nou pe copii să coboare. De abia se uitau la ea, cu ochi strălucitori şi jucăuşi, şi ea înţelese că dacă vroia să aibă autoritate asupra lor trebuia să câştige întrecerea. Se întoarse spre Clay.

— Ce faci dacă ai vrea să coboare? Le ordoni?

— Nu mă ascultă mai mult decât pe tine, răspunse Clay, privind spre ei conspirativ. Dacă ar fi după mine, m-aş urca sus la ei.

Râsetele copiilor erau o provocare şi ştia că şi minciunile lui Clay o provocau. Nu credea niciun moment că lui nu-i dădeau ascultare. Ridicându-şi

rochia şi azvârlindu-şi pantofii îi spuse:

— Ajută-mă.

Lui Clay i se aprinseră ochii.

— Cu plăcere, spuse, făcându-şi mâinile căuş.

Ea ştia că ar fi putut-o ajuta să se ridice până la prima creangă, dar nu voia să-i dea câtuşi de puţin ajutor. Ce nu ştia însă, era că Nicole era obişnuită să se caţere. Pe domeniul părinţilor ei era un măr bătrân pe care-l cunoştea pe dinafară. Săltându-se pe o creangă mai joasă, se ridică şi văzu scara sprijinită de cealaltă parte a pomului. Privi în jos la Clay cum se uita la ea, cu mâinile în şolduri şi picioarele depărtate. Se vedea că se distra.

Trecură câteva minute de urmărire în jurul copacului. Cu fusta ridicată până la genunchi şi arătându-şi picioarele goale, îl prinsese mai întâi pe Alex şi i-l dădu lui Clay, care, observă recunoscătoare, era dispus până la sfârşit să o ajute. Mandy se căţărase pe o creangă subţire şi se strâmba la Nicole care-i răspunse la fel şi porni în sus spre ea. Când creanga începu să trosnească, Mandy strigă:

— Eşti prea grea! Şi râse privind în jos. Prinde-mă, unchiule drag, strigă ea şi sări veselă în braţele unchiului său.

Nicole îşi dădu seama prea târziu că era prea grea şi creanga începuse să se rupă mai rău.

— Sări, auzi o voce comandându-i. Fără să se mai gândească, Nicole se lăsă să cadă în braţele lui Clay.

— Ai salvat-o, unchiule! Ai salvat-o, cântă Alex. Nicole, mai speriată decât voia să arate, îl privi pe Clay. Zâmbea şi el. Nu-l mai văzuse zâmbind aşa.

— S-o mai facem o dată, strigă Mandy şi căută scara.

— Nu, nu se poate, spuse Clay. V-a învins, acum

sunteţi ai ei. Faceţi ce spune Nicole şi dacă aflu ceva în neregulă… zise strângând din ochi, iar ei se potoliră.

— Cred că acum poţi să-mi dai drumul, spuse calmă Nicole.

Încetă să mai zâmbească şi o privi cu uimire.

— Totdeauna te bagi în bucluc, sau acum e ceva nou?

Îi zâmbi cu gura strânsă.

— M-am lăsat răpită şi m-au obligat să mă căsătoresc cu tine, doar pentru a-ţi face plăcere.

În voce i se simţea ironia, dar Clay nu o înţelese exact. Privind peste umărul său la picioarele goale, cu fustele ridicate până la genunchi, rânji din nou.

— Nu ştiu cum îmi placi mai mult, aşa ca acum, sau stând în lumină în cămaşă de noapte.

Când înţelese la ce se referea, Nicole roşi de furie. O aşeză jos.

— Oricât aş dori să stau să văd ce se mai întâmplă, trebuie să mă întorc la treabă.

Noaptea, neputând să doarmă, Nicole se gândi că e din cauza căldurii. După ce-şi puse un capot subţire peste cămaşa de noapte, coborî în vârful picioarelor pe scări şi ieşi în grădină. Se plimbă pe poteca întunecoasă şi apărată de tufele înalte ce o acopereau, apoi se duse la bazinul din cărămidă unde se aşeză pe margine şi-şi băgă picioarele în apă.

Noaptea era însufleţită de zgomotele broaştelor, greierilor, iar parfumul caprifoiului răcorea plăcut aerul. Când se relaxă începu să gândească. În anul de teroare şi cel petrecut cu bunicul său la morar nu se înşelase niciodată. A ştiut întotdeauna că exista un sfârşit şi aşa a fost.

Acum era în faţa unui nou dezastru în viaţa sa, dar de data aceasta se înşela pe sine că nu se va sfârşi. Era franţuzoaică şi franţuzoaicele sunt

recunoscute ca femei practice, dar ea se purta ca un copil prost şi romantic.

Trebuia să-şi recunoască dragostea pentru Clay. Nu ştia când se întâmpase, poate la sărutul de la prima lor întâlnire. Tot ce ştia era că gândurile, emoţiile şi toată viaţa sa se învârteau în jurul lui. Îi plăcea să-i provoace furia, ca apoi s-o ia în braţe şi sa defileze în faţa lui în cămaşă de noapte. Rezemându-şi fruntea pe genunchi, se simţea ca o femeie de stradă, după felul cum se purta, dar ştia că ar face orice ca el să o atingă, să o îmbrăţişeze.

Dar ce-o fi gândind el despre ea? Nu era Bianca sa, cum o numise el în noaptea aceea pe corabie. Curând o să se sature de ea şi, plecând, s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Trebuia să se pregătească pentru sfârşit. Ultimele zile au fost minunate, dar trebuia să înceteze.

Îşi iubise părinţii foarte mult, dar i-au fost luaţi, apoi îşi iubise bunicul şi din nou rămăsese singură. De fiecare dată când inima îi fusese smulsă, dorise să moară. Nu va lăsă să i se mai întâmple din nou. Nu trebuie să-şi lase inima să se ataşeze atât de mult de Clayton.

Privind în sus spre ferestrele casei, văzu o rază de lumină roşie care nu putea fi decât vârful ţigării lui Clay. Ştia că e aici jos şi se gândea la ea. Dacă ar fi vrut, ştia că se putea duce la el în pat, dar dorea mai mult decât o noapte cu el, oricât ar fi fost de dulce. Dorea iubirea lui, să îl audă spunându-i numele la fel cum îl spusese pe al Biancăi.

Se ridică şi se întoarse în casă. Scara era pustie, dar mirosul de ţigară era puternic.

Capitolul 6

Nicole privea peste cartea pe care o ţinea în mână, pândindu-l pe Clayton care se întorcea acasă. Văzu că avea cămaşa ruptă, pantalonii şi cizmele murdare. Când el întoarse capul şi privi spre ea, se prefăcu că citeşte şi că nu l-a văzut.

Era împreună cu gemenii sub magnoliile din colţul de sud-vest al grădinii. Din noaptea când stătuse pe marginea bazinului singură, trecuseră trei săptămâni, timp pe care şi-l petrecuse în majoritate cu copiii, iar cu Clay foarte puţin. Uneori, când o invita cu el la cină sau la micul dejun, îi venea să plângă când refuza, pretextând că este obosită sau că trebuie să ajute pe cineva. După un timp nici nu o mai chemă, începuse să ia masa mai des în bucătărie în compania lui Maggie, iar uneori, nici nu se întorcea seara acasă, dormind cu muncitorii, căci Nicole ştia tot.

Janie era tot mai ocupată la ţesătorie, cu pregătirile de iarnă, dar Nicole îşi petrecu câteva după-amieze cu prietena sa, care spre deosebire de Maggie nu punea întrebări.

Clay rămase în casă multă vreme, privind pe fereastră spre grădină, unde Nicole şedea cu copiii. Nu înţelegea răceala pe care o avea faţă de el şi de ce, din femeia veselă şi prietenoasă, se schimbase deodată într-una care era mereu obosită şi avea mereu ceva de lucru. Merse în camera sa şi scoase dintr-un sertar o cămaşă schimbând-o pe cea ruptă şi murdară de pe el, pe care o aruncă neglijent pe un scaun. Sertarul era plin cu cămăşi curate, călcate şi, privind în jur, observă că pentru prima dată după moartea fratelui său,

camera sa era curată, hainele murdare dispăreau şi se întorceau curate şi reparate.

În timp ce-şi trăgea cămaşa pe el, intră la Nicole. Camera strălucea de curăţenie şi de soare. Pe comoda curbată era un vas enorm. Plin de flori, iar pe măsuţa de lângă pat trei trandafiri. Pe gherghef se afla o broderie încă neterminată. Atinse firele de mătase colorată. Locuise în casă mai puţin de o lună, dar schimbările erau enorme. Cu o seară înainte, Alex şi Mandy îi arătaseră cum îşi puteau scrie numele. Mâncarea servită pe plantaţie fusese întotdeauna bună, dar simplă. Acum, Nicole introdusese noi feluri în fiecare zi.

Clay nu se interesase niciodată în ce stare este casa, preocupându-l doar culturile de pe câmp, dar acum, deodată, constata că-i plăcea mirosul de ceară şi să-i vadă pe copii curaţi şi îngrijiţi.

Singurul amănunt care-i lipsea era compania lui Nicole, râsul ei şi felul cum îl făcea şi pe el să râdă.

Coborând scările se opri şi se întrebă cum reuşise să găsească un ajutor la curăţenia casei. Toţi cei ce munceau pe plantaţie aveau o sarcină şi după câte ştia, niciunul nu neglijase ceea ce avea de făcut. Îi trecu prin minte că Nicole făcuse curăţenie singură.

Nu era nici o mirare că se simţea totdeauna obosită.

Zâmbind, luă un măr din vasul de pe masa din hol. Probabil s-a gândit că în felul acesta îi plăteşte pentru nenorocitele acelea de rochii pe care i le cumpărase. Se duse mai întâi în bucătărie să-i spună lui Maggie să găsească nişte fete care s-o ajute pe Nicole la gospodărie, apoi ieşi în grădină,

— Lecţia s-a terminat, spuse luându-i cartea din mână, iar gemenii o şterseră înainte ca amândoi adulţii să clipească..

— De ce faci asta? încă nu am terminat.

— Au nevoie de o vacanţă, şi cel mai mult ai dumneata.

— Te rog, am o grămadă de treabă. Clay se încruntă.

— Ce nu mai merge? De ce te porţi ca şi când te-ai teme de mine?

— Nu este adevărat. Dar într-un loc mare ca acesta sunt multe de făcut.

— Încerci să-mi spui că trebuie să mă duc la lucru?

— Nu, bineînţeles. Eu…

— Dacă nu eşti în stare să termini o frază, atunci lasă-mă pe mine s-o fac. Munceşti prea mult. Te porţi ca şi când ai fi o sclavă, doar că eu nu-i oblig pe ai mei să muncească din greu, aşa cum o faci dumneata. Prinzând-o de mână o trase în faţa lui. Maggie pregăteşte un picnic pentru noi, iar noi doi ne vom petrece ziua hoinărind. Poţi călări?

— Da, dar…

— Nu ai voie să spui nu, aşa că mai bine taci.

Nu-i mai dădu drumul până când traversară plantaţia şi ajunseră la grajduri, unde Clay puse o şa moale pe o iapă, o urcă, apoi se duse la bucătărie. Maggie râdea cu gura până la urechi când îi dădu sacii plini.

Au călărit timp de o oră, părăsind înălţimea pe care erau casa şi dependinţele şi coborâră pe câmp. Câmpia bogată urma cursul râului în formă de arc, încercuind terenul mai înalt plantat cu bumbac, tutun, în, grâu şi orez. La răsărit de casă, erau păşuni unde animale şi turme păşteau separat, iar peste tot păreau că există hambare şi adăposturi pentru unelte. Se opriră să dea mere unei perechi de cai mari, de muncă, în timp ce Clay îi vorbea despre calitatea

bumbacului sau despre prelucrarea tutunului. Îl privi şi văzu în ochii lui mândria proprietarului şi cât îşi iubea pământul şi oamenii care munceau pentru el.

Soarele se ridicase sus când Nicole, privind peste râu, văzu ceva ce-i era cunoscut, o moară de apă. Privind printre copaci la clădirea de piatră şi cărămizi o năpădiră amintirile. Trăiseră şi ea şi bunicul său în lux, orice dorinţă fiindu-le satisfăcută chiar înainte de a se gândi, dar la venirea Revoluţiei fuseseră obligaţi să se ascundă pentru a supravieţui. Se îmbrăcaseră ca şi morarul şi soţia sa şi au trebuit să muncească în rând cu ei. Nicole spăla podelele bucătăriei de două ori pe săptămână şi învăţase să facă moara să meargă când bărbaţii erau plecaţi să predea cerealele.

Zâmbind arătă dincolo de râu.

— Nu este o moară?

— Ba da, spuse Clay, fără mult interes.

— A cui este? De ce nu funcţionează? Putem s-o vedem?

Clay o privi mirat.

— La ce trebuie să răspund mai întâi? Este a mea şi nu funcţionează, pentru că nu am angajat niciodată pe nimeni să o facă să meargă, apoi familia Backes îmi macină grâul. Sigur că putem merge să o vedem. Este şi o casă, puţin mai sus pe deal. O poţi vedea printre copaci. Vrei să mergem acolo?

— Da, aş vrea.

La mal, era legată o barcă cu vâsle în care Clay aruncă sacii cu mâncare, o ajută pe Nicole să sară în barcă, apoi vâsli până la celălalt mal. Stând în urma ei o privi plimbându-se prin iarba înaltă şi învârtindu-se în jurul morii.

— Pare a fi în bună stare. Pot să văd şi pietrele dinăuntru?

Clay luă cheia şi deschise lacătul mare. Nicole studie şanţurile de pe piatră şi spuse ceva în legătură cu pânza de sită şi o masă. După ce termină de privit, începu să-i pună din nou întrebări, până când Clay îi făcu semn protestând.

— Poate ar fi mai uşor să-ţi explic, spuse. Când trăia fratele meu puteam lucra o proprietate mai mare, dar acum, când sunt numai eu, am găsit că moara era de prisos. De când a murit morarul, anul trecut, nu am mai căutat altul.

— Dar ce faci cu grăunţele? Spuneai că familia Backes are o moară.

— Una mică. Îmi este mai uşor să le trimit acolo decât să mai am şi grija unei mori.

— Dar ceilalţi fermieri? Precis că oameni ca tatăl lui Janie au nevoie de moară. Sau se duc şi ei tot la Backes, nu e prea departe?

Clay o luă de mână şi o scoase afară.

— Hai să mâncăm şi apoi îţi voi răspunde la toate întrebările. E un loc frumos pe vârful acestei coline.

Când masa a fost încărcată cu şuncă, stridii murate şi prăjituri cu caise, îi veni rândul lui Clay să pună întrebări. Voia să ştie de ce Nicole era atât de interesată de moară.

Nicole era foarte tulburată de prezenţa lui atât de apropiată şi de faptul că erau singuri, împreumă, în liniştea izolată a pădurii.

— Am lucrat cu bunicul meu la o moară, timp în care am învăţat foarte multe.

— Bunicul tău? întrebă, ridicându-şi capul. Trăim de un timp în aceeaşi casă şi ştiu atât de puţine despre tine. Totdeauna ai trăit cu bunicul tău?

Ea îşi privi mâinile în tăcere. Nu ar fi dorit să vorbească despre familia sa.

— Nu pentru multă vreme, spuse repede şi privi din nou spre moară. Te-ai gândit să o vinzi?

— Nu, niciodată. Dar spune-mi despre părinţii tăi, şi ei erau morari?

Trecu un moment până când Nicole înţelese ce voia să-i spună şi-i veni să râdă la ideea că mama, sa elegantă, cu coafuri complicate şi pudrate, cu trei aluniţe desenate în colţul ochiului, în rochii de brocart lucios, ar fi puiui lucra la o moară.

— Ce te-a făcut să râzi?

— Ideea că mama ar fi lucrat la o moară. Parcă spuneai că este şi o casă aici. Am putea să o vedem?

Strânseră repede şi Clay îi arătă casa care era complet mobilată. Avea o singură cameră, cu o mansardă veche, dar solidă.

— Hai să ne întoarcem pe malul celălalt. Este acolo ceva despre care vreau să-ţi vorbesc şi un loc pe care vreau să ţi-l arăt.

Clay vâsli în sensul râului, depăşi câmpia plantată şi opri într-un punct, unde malul făcea ca apa să pară de netrecut. Sălciile atingeau apa, iar tufişurile dese veneau şi ele până aproape, în apă.

Clay sări din barcă şi o legă de un ţăruş ascuns în tufiş, îi întinse mâna şi o ajută să stea pe micul petic de pietriş de la marginea apei. Smulse un tufiş enorm de mirt, eliberând calea şi dând la iveală o potecă destul de largă.

— După dumneata, spuse Clay urmând-o. Tufa de mirt aruncată înapoi, ascundea din nou cărarea.

Cărarea se deschidea într-un boschet înconjurat de copaci şi părea că intri într-o odaie fără tavan. De ambele părţi, era o abundenţă de flori dintre care Nicole recunoscu câteva. Deşi înăbuşite de buruieni, acum supravieţuiau şi înfloreau.

— E foarte frumos, spuse ea întinzându-se în

iarba înaltă până la glezne. Cineva trebuie să-l fi făcut, nu putea să crească din pământ.

Clay se aşeză pe iarbă şi se rezemă de o piatră ce părea aleasă special pentru a te simţi confortabil.

— Noi l-am făcut, când eram copii. A durat mult, dar ne-am folosit fiecare moment liber. Doream să avem un loc al nostru personal, unde să ne retragem.

— Asta şi este. Poţi să vii până la un pas şi să nu-l vezi. Desişul este de nepătruns.

Clay căzu pe gânduri, privind în zare.

— Mama credea că răsadurile îi erau cărate de câini. Fiind la cineva în vizită, a primit cinci răsaduri. Ajunsă acasă, nu mai avea decât patru. Mă întreb de multe ori dacă ne bănuia.

— Când spui noi, vorbeşti de dumneata şi de frate.

— Da, răspunse el liniştit. Lui Nicole îi sclipiră ochii.

— Sunt sigură că niciunul din voi nu sădea florile. Nu-mi pot închipui doi băieţi, care, riscând să fie pedepsiţi, să fure bulbi de stânjenei. S-ar putea să fi fost şi o fată tânără în conspiraţie.

Faţa lui Clay se înţepeni şi păstră tăcerea un moment.

— Elizabeth planta florile.

Felul în care vorbise îi dădu de bănuit că Elizabeth însemnase ceva pentru el, dar nu-şi dădea seama dacă era dragoste sau ură.

— James şi Beth, spuse ea stând lângă el. Moartea lor e cauza tristeţii dumitale, motivul pentru care zâmbeşti rar?

Se întoarse spre ea supărat.

— Până nu-mi vei mărturisi secretul dumitale, nu aştepta confidenţe din partea mea.

Nicole rămase uluită. Se gândea că evitase cu

şiretenie să-i spună ceva despre familia sa, dar înţelesese destul de bine că îi ascundea ceva. Aşa cum pentru ea era dureros să vorbească despre trecut, tot astfel era şi pentru el.

— Iartă-mă, şopti ea. Nu am vrut să fiu indiscretă. Rămaseră tăcuţi câteva minute. Ai spus că vrei să-mi vorbeşti despre ceva, spuse Nicole.

Clay se îndreptă şi reuşi să-şi schimbe gândurile privind moartea fratelui şi a cumnatei sale şi trecu la un subiect mai plăcut.

— M-am gândit la Bianca, spuse el cu o privire întunecată. Când am pus la cale răpirea, i-am trimis şi tatălui ei o scrisoare pe care să o primească după o săptămână, când fregata era deja pe mare. Nu voiam să-şi facă griji despre ea şi, în acelaşi timp, nu voiam să creadă că mai poate opri căsătoria, care nu a mers aşa cum plănuisem.

Nicole îl asculta doar pe jumătate. Nu-şi închipuise că vorbele lui puteau să o doară aşa de mult şi, ca să-şi ascundă durerea, îşi fixase gândurile iar spre moară. Ar putea să o pună în funcţiune. Mai exista posibilitatea să-şi găsească de lucru în America sau poate va putea trăi şi lucra la moară, în apropierea lui Clay.

— Îţi aminteşti fregata care se descărca la sosirea vasului cu care aţi venit? Pe acest vas i-am trimis o scrisoare Biancăi şi i-am explicat totul, i-am spus că din greşeală am fost căsătorit cu altcineva, dar căsătoria va fi anulată imediat. Bineînţeles, asta înainte să primesc răspunsul judecătorului.

— Bineînţeles, răspunse Nicole fără interes.

— L-am trimis şi bani de drum. I-am spus că vreau încă să mă căsătoresc cu ea, rugând-o să mă ierte şi să vină în America.

Se ridică şi începu să se plimbe nervos.

— Fir-ar să fie. Nu ştiu de ce a trebuit să se întâmple aşa. Eu nu mă mai pot întoarce în Anglia, căci acum sunt singur cu plantaţia. I-am scris câteva scrisori, rugând-o să vină la mine, dar găseşte întotdeauna pretexte, întâi că tatăl ei e foarte bolnav şi îi este frică să-l lase singur. Îmi dădeam seama că se teme să părăsească Anglia; Uneori englezii au idei ciudate despre America.

O privi ca şi când ar fi aşteptat un răspuns, dar ea nu-i răspunse. Continuă:

— Va trece timp până să primească scrisoarea mea, apoi, luni, înainte să ştiu dacă acceptă sau nu. Şi, iată, ai venit dumneata.

O privi pe Nicole cu speranţă în ochi, dar ea tot nu vorbi.

— Nu ştiu ce crezi despre mine. La început am crezut că-ţi face plăcere compania mea, dar apoi... Vezi cât de puţin ştiu despre dumneata, în ultimul timp am ajuns să te respect foarte mult Casa mea este din nou plăcută, copiii te iubesc, servitorii te ascultă. Manierele dumitale sunt impecabile şi cred că poţi îndeplini şi câteva obligaţii sociale. Ar fi plăcut să avem din nou vizite.

— Ce încerci să-mi spui? Respiră adânc.

— Dacă Bianca mă refuză, aş vrea să rămânem căsătoriţi.

Din căprui, ochii ei deveniră negri.

— O căsătorie din care ar rezulta copii, presupun. Clay strânse din ochi şi zâmbi timid.

— Bineînţeles. Trebuie să recunosc că eşti frumoasă.

În viaţa ei, Nicole nu-şi mai amintea să fi fost aşa de supărată. Simţea furia din tălpi până în cap. Se ridică încet şi făcu un efort să vorbească.

— Nu, nu cred că s-ar putea.

O trase de mână pe când se întorse.

— De ce nu? Arundel Hall nu este destul de mare pentru dumneata? Cu fizicul dumitale, poate că ţi-ai dori ceva mai mare?

Îi trase o palmă puternică pe obraz, care răsună în pădure.

Rămase pe loc cu obrazul înroşit şi cu degetele încleştate pe mâna ei.

— Merit politeţea unui răspuns, spuse rece.

Se trase departe de el,

— Porc, bărbat ignorant şi îngâmfat. Cum îndrăzneşti să-mi propui mie aşa ceva?

— Propunere! Nu am făcut decât să te cer în căsătorie şi cred că ţi-am arătat destul respect în ultimele săptămâni. De fapt, legal eşti soţia mea.

— Respect! Nu cunoşti înţelesul cuvântului. Adevărat, mi-ai dat o cameră separată, dar de ce? Fiindcă mă respecţi sau pentru a-i putea spune iubitei tale Bianca că nu te-ai atins de mine?

Expresia de pe faţa lui îi dădu răspunsul.

— Uită-te la mine, aproape că strigă, cu accentul ei mai pronunţat. Sunt Nicole Courtalain. Sunt o fiinţă umană, cu sentimente şi emoţii. Sunt altceva decât un caz de identitate falsă. Sunt mai mult decât faptul că nu sunt „Bianca ta”. Mă ceri în căsătorie şi iată ce-mi oferi. Acum sunt doamna plantaţiei, toată lumea îmi spune doamna Armstrong. Dar tot viitorul meu depinde de un fir de păr. Dacă Bianca te acceptă, eu voi fi dată la o parte. Dacă te refuză, atunci te resemnezi cu a doua alegere. Nu. Nici măcar nu este o alegere. S-a întâmplat să fiu într-un loc greşit şi la timpul nepotrivit. Nu aveam de ales. Inspiră adânc. Fără îndoială, te-ai gândit să rămân ca guvernantă pentru gemeni, dacă Bianca vine în America.

— Şi ce-i rău în asta?

Era atât de supărată, că nu mai putea vorbi. Îi dădu cu piciorul în cizmă, îi mai administră câteva înjurături franţuzeşti şi apoi se întoarse pe iarbă.

O trase din nou de braţ. Şi el era supărat.

— Nu te înţeleg. Eu aş fi putut avea orice femeie din acest loc dacă Bianca mă refuza, dar te-am cerut pe tine. Ce este atât de oribil în asta?

— Ar trebui să mă simt onorată. Onorată că îmi permiţi, biata de mine, să stau cu voi? Vrei să rămân toată viaţa un obiect de milă. Se poate să te surprindă, domnule Armstrong, dar am şi eu dreptul la iubire în viaţă. Vreau un bărbat care să mă iubească, cum o iubeşti dumneata pe Bianca. Eu nu vreau o căsătorie de convenienţă, ci una din dragoste. Cu asta ţi-am răspuns la întrebare. Pentru un bărbat iubit aş putea să mor de foame, dar n-aş putea să trăiesc împărăteşte în casa dumitale, cu dumneata, când aş şti că în fiecare zi vei suferi pentru o dragoste pierdută.

O privi atât de ciudat, încât ea nu ştiu ce gândeşte. Ca şi când ar fi văzut-o prima oară, considerând-o altceva decât o greşeală.

— Oricum ai gândi, spuse el liniştit, nu am vrut să te insult. Eşti o femeie admirabilă. Ai ştiut să treci peste o situaţie intolerabilă, spre bucuria tuturor celor din jur şi nu ai lăsat să ţi se vadă suferinţa. Toţi, dar mai ales eu, am profitat de prezenţa dumitale. Aş fi dorit să-mi fi mărturisit mai de mult cât de nefericită eşti aici.

— Nu sunt nefericită… începu, dar lacrimile ce le avea în glas o opriră.

Dacă mai stătea un moment, l-ar fi prins în braţe şi i-ar fi spus că ar sta cu el în orice condiţii.

— Hai să ne întoarcem, vrei? Trebuie să mă mai gândesc şi poate voi găsi o soluţie mai convenabilă.

Îl urmă în jos pe cărare, paralizată.

Capitolul 7

Clay o părăsi la grajduri. Nicole nu-şi putea imagina cum urma să ajungă acasă, încercă să-şi ţină capul sus şi-şi fixă privirea numai asupra casei. De abia închise uşa, că începu să plângă. În anul când stătuse ascunsă, învăţase să plângă fără a scoate un sunet. Se aruncă în pat şi hohotele de plâns izbucniră.

Greşise în tot ce spusese. El nu luase cererea în căsătorie, aşa cum o înţelegea ea. Şi acum vorbise de o soluţie potrivită. Cât timp îi va mai rămâne până când o va izgoni? Dacă Bianca vine, va putea oare suporta să-l vadă pe Clay cum o atinge, cum o sărută? Va putea să doarmă când în fiecare seară îi va vedea închizând uşa camerei în care vor fi amândoi?

Maggie şi Janie bătură la uşă să o întrebe dacă se simte bine. Nicole reuşi să le răspundă că răcise şi nu voia să mai dea răceala şi altcuiva. Vocea îngroşată de plâns făcea să pară că într-adevăr era bolnavă. Mai târziu, auzi şoaptele gemenilor la uşa sa, dar nu o deranjară. Nicole se ridică şi se gândi că se autocompătimise destul. Se spălă pe faţă şi se dezbrăcă. Paşii lui Clay răsunară pe coridor şi Nicole rămase pe loc ţinându-şi respiraţia. Nu putea încă să dea ochii cu el. Ştia că ochii o vor trăda şi o să observe starea ei sufletească în timpul mesei. Îl va implora, probabil, să o lase lângă el ca pe peria sa de ghete, dacă asta era singura situaţie admisibilă.

Îşi scoase cămaşa şi se îmbrăcă cu capotul de mătase din dantelă pe care Clay îl admirase. Nu ştia cât era ceasul, dar era foarte obosită şi se gândea să se culce. Afară se anunţa furtună. La primele tunete

îndepărtate strânse din ochi. Nu şi-l putea aminti acum decât pe bunicul său.

Retrăia noaptea de groază. Ploaia răpăia pe geamurile morii, iar fulgerate luminau ca ziua. La lumina lor îl văzuse pe bătrân.

Sări începând să ţipe, acoperindu-şi urechile cu mâna. Nu auzi uşa deschizându-se şi nici pe Clay alergând spre pat.

— Eşti în siguranţă. Stai liniştită. Nimeni nu-ţi poate face ceva. O ţinea în braţe ca pe un copil, iar ea îşi ascunsese capul în umărul său gol. O legăna şi-i mângâia părul.

— Spune-mi, ce-ai visat?

Dădea din cap ghemuindu-se în braţele lui. Acum, trezită din somn, îşi dădu seama că visul ei era realitate. Ştia că niciodată nu va putea uita coşmarul.

Camera se lumină de la lampa aprinsă de Clay şi Nicole sări din nou speriată, trăgându-l mai aproape.

— Cred că este timpul să stăm de vorbă, spuse el luând-o în braţe şi învelind-o cu un şal. Nicole refuză dând din cap.

O duse în camera lui, o aşeză pe un scaun şi-i umplu un pahar cu vişinată. Ştia că nu mâncase mult la prânz şi mai ştia că alcoolul i se va urca la cap.

Aşa a şi fost.

Când observă că se relaxează, îi umplu din nou paharul şi-l puse pe masă lângă ea. Îşi umplu şi el un pahar. Apoi o ridică şi, aşezându-se cu ea în braţe, puse şalul pe amândoi. Furtuna de afară îi făcea să pară mai izolaţi în întunericul din odaie.

— De ce ai părăsit Franţa? Ce s-a întâmplat la moară?

Îşi ascunse faţa pe umărul lui şi dădu din cap şoptind.

— Nu.

— Bine, atunci povesteşte-mi despre o zi frumoasă. Ai trăit întotdeauna cu bunicul tău?

Băutura o încălzise şi se moleşi. Zâmbi galeş.

— Era o casă frumoasă, era a bunicului, dar mai târziu trebuia să devină a tatei. Nu avea importanţă, aveam toţi loc. Era roz pe dinafară. Camera mea avea pe pereţi picturi cu îngeraşi care coborau dintr-un nor. Uneori mă trezeam şi întindeam braţele să-i prind.

— Acolo stăteai cu părinţii tăi?

— Bunicul locuia în aripa dinspre răsărit, iar eu cu părinţii mei locuiam în casa principală. Aripa de vest era rezervată vizitelor regale.

— Bineînţeles, răspunse Clay. Ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

Începură să-i curgă lacrimi în tăcere. Clay îi mai dădu o înghiţitură de vişinată.

— Spune-mi, murmură el.

— Bunicul venise acasă de la tribunal, el lipsea des şi a venit acasă pentru că Parisul devenise nesigur. Tatăl meu a spus că ar trebui să plecăm în Anglia până când oamenii se vor linişti, dar bunicul a spus că familia Courtalain trăise la castel de secole şi el nu-l va părăsi. A spus că gloata nu va îndrăzni să-l atace. Toţi l-am crezut. Era mare şi puternic. Numai cu vocea sa putea să sperie pe oricine. Se opri.

— Ce s-a întâmplat în ziua-aceea?

— Bunicul şi cu mine am plecat călare în parc. Era o zi frumoasă de primăvară. Apoi, deodată, am văzut fumul printre copaci şi bunicul a îndemnat calul repede.

Eu l-am urmat. Când am trecut de copaci am văzut. Casa mea frumoasă era cuprinsă de flăcări. Ne-am oprit şi am privit. Nu-mi puteam crede ochilor. Bunicul a dus calul meu la grajduri, m-a coborât şi mi-a spus să rămân acolo. Am rămas şi am privit cum focul

schimba culoarea cărămizilor roz, în negru.

— Dar părinţii tăi?

— Se duseseră la nişte prieteni şi nu se gândeau să revină decât târziu. Nu ştiam că mama îşi rupsese rochia şi s-au întors în zori. Nicole hohotea mai tare. Clay o strânse mai aproape.

— Spune-mi. Spune tot.

— Bunicul s-a întors la grajduri, alergând printre tufişurile din grădină. Avea hainele înnegrite de fum şi ţinea la subsuoară o cutie din lemn. M-a apucat de braţ şi am intrat împreună în grajd. A scos tot fânul dintr-o ladă lungă şi m-a împins înăuntru. Apoi s-a ascuns şi el. Am stat acolo doar câteva minute, când am auzit ţipetele oamenilor. Caii nechezau din cauza mirosului de fum şi foc. Am vrut să mă duc la ei, dar bunicul mă ţinea strâns. Se opri şi Clay îi mai turnă să bea.

— Ce s-a întâmplat când mulţimea a plecat?

— Bunicul a deschis lada şi am ieşit afară. Era întuneric sau aşa trebuie să fi fost. Casa ardea şi răspândea o lumină ca ziua. Bunicul m-a împins când am vrut să privesc înapoi. Mi-a spus: „Priveşte înainte copilă, nu privi niciodată în urmă”. Am mers toată noaptea şi cea mai mare parte a zilei următoare. La asfinţit, s-a oprit şi a deschis cutia pe care o luase de acasă, înăuntru erau hârtii şi un colier cu smaralde care fusese al mamei. Oftă amintindu-şi, cum folosiseră smaraldele pentru a-l ajuta pe morar. Apoi, ea vânduse ultimele două pietre ca să se poată asocia cu vara sa la prăvălia de confecţii.

— Nici acum nu pot să înţeleg ce se întâmpla atunci. Eram un copil neştiutor ce fusese întotdeauna ocrotit, răsfăţat. Bunicul a spus că era timpul să mă maturizez şi să aflu adevărul. Oamenii voiau să ne omoare fiindcă trăiam într-o casă mare şi frumoasă. Mi-a spus că de atunci încolo trebuia să ascundem cine

eram. A luat hârtiile şi le-a îngropat. Mi-a spus că trebuie să nu uit cine sunt şi că familia Courtalain avea ascendenţi şi rude care fuseseră regi.

— Apoi te-ai dus în casa morarului?

— Da, spuse scurt, ca şi când avea de gând să nu mai spună nimic.

Clay îi întinse paharul cu băutură. Nu-i plăcea să o îmbete, dar ştia că e singura cale de a o face să vorbească. De multă vreme simţea că ascunde ceva. În după-amiaza aceea… văzuse în ochii ei o privire terorizată, când îi ceruse să vorbească de familia ei.

Îi ridică părul de pe frunte şi simţi buclele umede de transpiraţie. Era atât de mică şi ascundea atâtea secrete în suflet! Când se supărase în după-amiaza aceea pe el, înţelesese abia acum câtă dreptate avea. De când venise, nu o privise niciodată fără să o dorească pe Bianca în locul ei. Dar acum, când se gândea la tot ce făcuse de când era în America, îşi dădu seama că nu-i era inferioară. Îi luă paharul gol.

— De ce ai părăsit Franţa şi casa morarului? Cred că erai în siguranţă acolo.

— Erau foarte buni. Accentul ei devenea mâi pronunţat. Erau cuvinte ce părea că le pronunţa mai mult din suflet decât din gură. Fiecare silabă părea că este înăbuşită ca şi când ar fi fost învelită în frişcă. Bunicul a spus că ar trebui să învăţ o meserie şi că morăritul era o meserie bună. Morarul spunea că o fată nu va putea niciodată să înţeleagă ceva despre piatra de moară şi grăunţe, dar bunicul râdea de el. Se opri. Aş putea fac ca moara ta să funcţioneze şi să renteze.

— Nicole, îi spuse el pe un ton blând, dar întrebător. De ce te-a speriat furtuna? Şi de ce ai părăsit casa morarului?

Ploaia începu să bată în geam şi ea privi spre

fereastră. Avea vocea foarte liniştită:

— Am avut multe avertismente. Morarul se întorcea din oraş fără să fi apucat să-şi vândă marfa pe care o avea. Spunea că la Paris erau tulburări. Mulţi ştiau despre mine şi despre bunicul. Era un aristocrat şi prea bătrân ca să se schimbe. Dar nimeni nu înţelegea că bunicul îi considera pe toţi egali. Se purta cu grădinarul la fel ca şi cu regele. Spunea că după moartea lui Ludovic al XIV-lea, nu se mai născuseră bărbaţi adevăraţi.

— Morarul s-a întors în grabă… o zori Clay.

— Ne-a spus să ne ascundem, să facem orice pentru a scăpa. El îl iubea pe bunicul… care râdea. Se porni o furtună şi odată cu ea au venit şi cei din oraş. Eu eram în podul morii numărând sacii. M-am uitat pe fereastră şi la lumina fulgerelor i-am văzut venind. Aveau furci şi coase. Pe unii îi cunoşteam fiindcă îi servisem cu măcinatul grăunţelor.

Clay simţi că începe să tremure şi o strânse mai aproape de el.

— Bunicul tău i-a văzut?

— S-a repezit pe scări, sus, unde eram. I-am spus că voi înfrunta mulţimea furioasă fiindcă şi eu eram o Courtalain. Mi-a răspuns că voia să se mai nască Courtalaini, iar eu eram singura care mai rămăsese. Vorbea ca şi când ar fi murit. A tras un sac gol şi mi l-a pus pe cap. Cred că eram prea îngrozită ca să mai vorbesc. A legat sacul la gură, apoi mi-a şoptit că dacă îl iubesc să nu mă mişc. A îngrămădit sacii plini în jurul meu apoi l-am auzit coborând scările. După câteva minute mulţimea a intrat în casă. Au căutat în pod şi de câteva ori erau să mă găsească.

Clay o sărută pe frunte strângând-o lângă obrazul său.

— Şi bunicul?

— După ce au plecat am ieşit, voiam să mă asigur că nu i s-a întâmplat nimic. Când am privit pe geam…

Aici corpul ei se contractă violent, iar el o strânse mari aproape.

— Ce ai văzut afară?

Se trase înapoi, împingându-l.

— Bunicul era acolo şi-mi zâmbea. Clay o privi mirat.

— Nu înţelegi. Eu eram în pod, îi tăiaseră capul şi-l înfipseseră într-o suliţă, îl purtau sus, deasupra capetelor lor, ca pe un trofeu. La lumina fulgerelor l-am văzut.

— O, Doamne, gemu Clay şi o trase din nou spre el, deşi ea se lupta cu el. Când începu să plângă, o luă din nou în braţe, o legănă şi o mângâie pe cap.

— L-au omorât şi pe morar, spuse după puţin timp. Soţia lui mi-a spus că trebuie să plec, fiindcă nu mă mai poate ascunde. A cusut cele trei smaralde în rochia mea şi m-a îmbarcat pe o corabie spre Anglia. Smaraldele şi medalionul erau tot ce-mi mai rămăsese din copilăria mea.

— Apoi ai stat la Bianca şi ai fost răpită de mine.

Trase aer pe nas privind cu dispreţ.

— Sună de parcă ai vrea să spui că toată viaţa mea a fost rea. Am avut o copilărie foarte fericită. Am trăit pe o proprietate mare şi am avut sute de veri şi de tovarăşi de joacă.

Se bucură când văzu că-şi revenea. Spera că efectul spovedaniei va mai dura.

— Şi câte inimi ai zdrobit? Toţi erau îndrăgostiţi de tine?

— Niciunul. Un văr m-a sărutat, dar nu mi-a plăcut. N-aş mai lăsa pe nimeni să mă sărute din nou. Tu eşti singurul… Se opri şi zâmbi, apoi îşi plimbă un

deget pe buzele lui. Îl sărută, apoi îşi privi degetul.

— Eşti o proastă, Nicole, o proastă, murmură ea.

— De ce te consideri proastă?

— Toată povestea e comică. Într-o zi mă plimbam prin parc, a doua zi m-am trezit pe o corabie spre America. Apoi, sunt forţată să mă căsătoresc cu un bărbat care-mi spune că sunt o hoaţă. Părea că nu-l simte pe Clay cum se crispează. Ar putea fi ca o piesă foarte bună. Frumoasa eroină Bianca, e logodită cu eroul frumos Clayton. Dar planurile lor sunt stricate de infama Nicole. Publicul va sta ţintuit pe scaune până la sfârşitul piesei, când adevărata dragoste învinge, iar Bianca şi Clay se regăsesc.

— Şi Nicole?

— Oh, un judecător îi dă nişte hârtii care spun că ea nici nu există şi nici nu a cunoscut vreodată eroul.

— Nu asta este ce doreşte Nicole? o întrebă liniştit. Ţinea degetul pe care-l sărutase, pe buzele ei.

— Biata, proasta Nicole, s-a îndrăgostit de erou. Nu-i caraghios? Nici nu s-a uitat la ea în cele zece minute ale căsătoriei lor, dar ea îl iubeşte. Ştii că i-a spus că este o femeie admirabilă? Biata de ea, stă acolo mută, cerşind, dorind să-i ofere dragostea ei, iar el vorbeşte despre tot ce poate face cu ea ca şi când ar cumpăra o iapă.

— Nicole! strigă el. Ea râse şi se întinse în braţele lui.

— Ştii că am douăzeci de ani? Jumătate din verişoarele mele erau deja căsătorite de la optsprezece ani. Dar eu am fost întotdeauna deosebită. Lumea spunea că sunt rece şi insensibilă şi niciun bărbat nu mă va dori vreodată.

— Habar nu aveau. În clipa când vei scăpa de

mine, vei avea sute de bărbaţi care te vor cere de nevastă.

— Te preocupă cum să scapi de mine? Preferi să-ţi realizezi visurile tale cu Bianca decât să mă ai pe mine, nu-i aşa? Sunt o proastă. Nicole cea neinteresată de sex, virginală, îndrăgostită de un bărbat pe care nu-l interesează nici măcar dacă ea există. Privi în sus spre el. El zâmbea.

Nicole avea ochii plini de lacrimi, dar râzând spuse:

— Lasă-mă în pace. Mâine poţi să râzi de mine, dar nu acum. Se luptă să scape din braţele lui. El o ţinea strâns.

— Nu râd de tine. Râd că spui că nu eşti atrasă de sex. Îşi plimbă un deget pe buza ei superioară. Nu ştii, efectiv nu ştii? Eu pot să înţeleg de ce verii tăi te evitau. Ai un temperament atât de puternic, încât aproape sperie.

— Lasă-mă, te rog, murmură ea.

— Cum poate o femeie aşa de frumoasă ca tine, să nu fie sigură de farmecul ei? Ea încercă să vorbească, dar el îi acoperi gura cu degetele. Ascultă-mă. În prima noapte, pe vapor, când te-am sărutat… începu să zâmbească la amintire. Nicio femeie nu m-a sărutat vreodată aşa. Nu cereai nimic, dar dăruiai. Mai târziu, când te-am văzut speriată de câini, cred că aş fi păşit şi pe ulei încins ca să ajung la tine. Nu înţelegi, nu vezi cât mă tulbură prezenţa ta? Spui că nu m-am uitat niciodată la tine. Adevărul este că nu am încetat nicio clipă să te privesc. Toată lumea pe plantaţie ştie toate joc de scuzele pe care le invoc, ca să nu mă întorc acasă în fiecare zi.

— N-am ştiut niciodată că te interesează prezenţa mea. Crezi cu adevărat că sunt frumoasă? Mă gândesc la gura mea, iar pentru mine frumuseţea e

blondă şi cu ochi albaştri.

Se aplecă şi o sărută încet, tandru, îşi plimbă buzele peste ale ei, îi atinse vârful limbii şi fiecare colţ al gurii, apoi cu pasiune îi prinse buza de jos cu dinţii, muşcând din ea.

— Asta răspunde întrebării tale? Am dormit câteva nopţi pe câmp ca să mă pot odihni. Cu tine în odaia alăturată, nu am putut dormi mai mult de câteva ore.

— Poate că trebuia să intri la mine, spuse ea, nu cred că te dădeam afară.

— Foarte bine, zise el sărutându-i lobul urechii şi apoi gâtul, pentru că astă-seară, voi face dragoste cu tine, chiar dacă e vorba de viol.

Îi puse braţele în jurul gâtului şi-i şopti:

— Clay, te iubesc.

Se ridică ţinând-o în braţe şi apoi o aşeză pe pat. Aprinse o lumânare lângă pat, în cameră plutind un parfum de dafin.

— Vreau să te văd, zise el, şi se aşeză pe pat lângă ea.

Corsajul de dantelă al cămăşii ei era încheiat cu şaptesprezece nasturi mici îmbrăcaţi în satin. Încet şi grijuliu, Clayton îi desfăcu pe toţi. Nicole închise ochii. Simţindu-i mâinile pe sâni.

— Ştii că te-am dezbrăcat în noaptea când te-am luat de la câini? Să te las singură în pat a fost cea mai grea încercare pe care am avut-o vreodată.

— De aceea era ruptă rochia?

Nu-i răspunse, îi descoperi braţele, apoi o ridică pentru a o dezbrăca, îşi plimbă mâinile pe corpul ei până jos, pe şolduri şi pe coapse. Era mică, dar proporţionată perfect. Sânii erau înalţi şi plini, mijlocul subţire, picioarele şi pulpele înguste. Se aplecă şi-i sărută pieptul, frecându-şi obrazul de el.

— Clay, şopti, cu mâna în părul său, mi-e frică.

Îi ridică bărbia şi-i zâmbi.

— Necunoscutul este totdeauna înfricoşător. Ai văzut vreodată un bărbat gol?

— Pe unul din verii mei, când avea doi ani, răspunse ea sincer.

— Este o mare diferenţă, spuse el, începând să-şi desfacă nasturii pantalonilor, singura îmbrăcăminte ce-o avea.

Îi era ruşine când îi căzură pe jos şi-şi ţinu ochii pe faţa lui. Şedea liniştit şi ea ştia că aştepta mai mult. Avea pieptul bronzat, larg şi musculos. Umbra muşchilor săi juca în lumina lumânării. Talia era îngustă, iar muşchii pieptului se bombau. Repede, îşi coborî ochii la picioare, la coapsele puternice şi la pulpele musculoase. Era un bărbat care stătea o mare parte din timp călare şi rezultatul se observa. Îşi întoarse privirea la faţa lui, care purta încă expresia de aşteptare.

Privi mai jos. Nu se sperie de ceea ce i se înfăţişa. Era Clayton, bărbatul iubit şi nu se temea de el. Avu un râs jos, din gât, de uşurare şi plăcere. Îşi desfăcu braţele să-l primească.

— Vino la mine… şopti.

Clay zâmbea când se întinse alături, pe pat.

— Ce zâmbet frumos, spuse ea, plimbându-şi degetele pe buzele lui. Într-o zi poate îmi vei spune de ce îl văd aşa de rar.

— Poate, îi răspunse el nerăbdător, astupându-i gura cu a sa.

Atingerea lui Clay îi dădea lui Nicole fiori. Talia şi forţa lui o făcură să se simtă mică şi feminină. Când o sărută pe gât, îşi puse mâna pe braţul lui simţindu-i înclinarea şi curba. Brusc, îşi dădu seama că este al ei şi că era capabilă să-l simtă şi să-l guste. Se întinse

spre el şi-l sărută, plimbându-şi limba peste dinţii albi pe care-i văzuse atât de rar. Îi muşcă uşor gâtul până la ureche, cu dinţii, apoi îşi puse coapsele sub coapsele lui.

Clay era surprins de gesturile ei. Râzând înfundat îi spuse:

— Vino aici, vulpea mea mică, şi o trase mai aproape de el, rostogolindu-se pe pat.

Nicole râdea vesel, fericită. O aşeză peste el, îi răvăşi părul cu mâinile şi apoi pe corp şi pe piept. Deodată expresia i se schimbă, se întunecă şi-i şopti:

— Vreau să fii a mea.

— Da, răspunse ea, da.

Delicat, o întinse şi se urcă peste ea. Alcoolul băut pe stomacul gol, descărcarea amintirilor despre bunicul ei, o făceau să fie relaxată. Tot ce ştia era că îl avea alături pe bărbatul ei iubit pe care-l dorea. Nu se temu când simţi cum Clay pătrundea în ea. A fost un moment de durere, dar o uită la gândul apropierii intime cu Clay.

Puţin după aceea, ochii i se dilatară de surpriză, îşi imaginase întotdeauna actul iubirii ca o plăcere dumnezeiască, o atingere ce dădea impresia de apropiere şi o împlinire a iubirii. Dar ce simţea acum era o senzaţie de arsură, ceva ce nu avea nimic comun cu dragostea.

— Clay, şopti ea, apoi îşi schimbă poziţia capului şi îşi arcui trupul.

Ştiind că este pentru prima dată, Clay intră încet, abţinându-se. Dar reacţiile ei îl excitară. Ghicise că era o femeie care simţea instinctiv pasiunea, dar nu bănuise niciodată cât era de temperamentală. Vedea sângele pulsându-i în venele gâtului. Îi înlănţui şoldurile şi îi mângâie trupul cu mâinile alunecând în jos. Îl făcea să se bucure ca şi când simţea plăcerea cu

aceeaşi intensitate ca şi el. Femeile pe care le cunoscuse înainte erau exigente şi considerau că-i fac lui o favoare.

Când mişcările deveniră mai puternice şi mai rapide, căzu peste ea. Îl strânse mai aproape, mai aproape, înlănţuindu-i talia cu picioarele. Când atinseră voluptatea, explodară împreună, dar rămaseră înlănţuiţi, cu trupurile lipite, amestecându-şi sudoarea.

Pentru Nicole era o experienţă nouă, uimitoare. Se aşteptase la ceva divin, înălţător. Pasiunea prin care trecuse era cu mult mai mult decât ar fi crezut că exista. Adormi în braţele lui Clay care nu o îndepărtă şi nu lăsă nici cea mai mică distanţă între ei. Acum, pentru prima dată de ani de zile, adormi cu un zâmbet pe faţă.

Când se trezi de dimineaţă, Nicole rămase câteva minute cu ochii închişi. Se întinse leneş ştiind că atunci când îi va deschide, va vedea camera lui Clay lambrisată cu lemn închis şi perna pe care o atinsese el cu capul. Simţea că plecase, dar nu voia să-şi strice fericirea atât de mare.

Când se hotărî şi privi în jur, se miră că vedea pereţii albi ai camerei sale. Se gândi mai întâi că el nu voise ca ea să rămână în patul lui. Dând la o parte pătura uşoară, găsi că era absurd. Mai mult ca sigur, era preocupat că poate ea nu dorea să fie surprinsă de oricine în patul lui. Se duse la dulap şi alese o adorabilă rochie de muselină bleu-pal, decorată pe corsaj şi fustă cu panglică de satin albastră. Pe comodă era un bilet:

„Micul dejun la nouă, Clay.” Zâmbi şi-şi încheie nasturii de la rochie, cu degetele tremurând.

Ceasul bătu ora şapte şi se întrebă dacă va avea răbdare până la nouă, să-l vadă din nou. Aruncă o privire în camera gemenilor şi văzu că erau plecaţi.

Ieşi din casă pe uşa dinspre grădină, dar se opri sub porticul octogonal. De obicei o lua la stânga, spre bucătărie. Brusc se întoarse pe tocuri şi o luă la dreapta, spre poteca ce ducea la biroul lui Clay.

Nu fusese niciodată în biroul lui şi avea impresia că foarte puţini oameni intrau acolo. Clădirea era o miniatură a casei principale, – tot pătrată şi cu acoperişul înalt şi ţuguiat. Lipseau doar lucarnele şi balcoanele.

Bătu uşor în uşă şi, cum nu-i răspunse nimeni, apăsă pe clanţă. Era curioasă să vadă cum arată locul în care iubitul ei îşi petrece un timp atât de îndelungat. Pe peretele din faţa uşii erau două ferestre încadrate din tavan până jos de rafturi cu cărţi. Merii din faţa ferestrei făceau odaia răcoroasă şi întunecată. Pe ceilalţi pereţi erau clasoare de stejar şi un dulap cu documente. Intră în odaie. Rafturile cu cărţi conţineau volume privind legislaţia din Virginia, de supraveghere şi întreţinere a diferitelor culturi. Zâmbind, pipăi cu degetul câteva, legate în piele. Erau curate şi ea ştia din obiceiurile lui Clay că asta se datora mai mult utilizării decât cârpei de şters praful. Se întoarse spre peretele unde era căminul. Deodată zâmbetul îi dispăru. Deasupra căminului, atârna un portret enorm înfăţişând-o pe Bianca. Era veselă şi puţin mai slabă decât îşi amintea Nicole. Avea părul de culoarea mierii, încadrându-i faţa cu bucle care se revărsau pe umărul dezgolit. Ochii erau albaştri şi strălucitori, iar gura mică zâmbea palid. Avea o expresie ştrengărească, o expresie pe care Nicole nu i-o mai văzuse niciodată. Zâmbetul era pentru cineva pe care-l iubea foarte mult.

Încă uimită, privi pe poliţa de deasupra căminului şi se apropie de ea. Acolo, era o beretă roşie mică, de catifea. O văzuse de câteva ori pe Bianca

purtând una la fel. Lângă ea, o brăţară identică cu una pe care-o purta Bianca. Era gravat pe ea *B, cu toată dragostea mea C.*

Nicole făcu un pas înapoi. Portretul, hainele, totul păreau să reprezinte un altar. Dacă nu ar fi ştiut mai mult, şi-ar fi imaginat că era un sanctuar ridicat în memoria unei femei moarte.

Cum ar putea lupta cu asta? Noaptea trecută nu-i spusese niciun cuvânt de dragoste. Îşi aminti cu groază tot ce-i spusese ea lui. Blestematul. Ştia cum reacţiona la orice picătură de alcool. Era o glumă în familia ei care spunea, că oricine dorea să afle secretele lui Nicole, nu avea decât să-i dea două picături de vin.

Dar această dimineaţă era alta. În dimineaţa aceasta, trebuia să încerce să salveze ce mai rămăsese din mândria ei. Traversă grădina spre bucătărie şi-şi luă micul dejun. Maggie tot făcea aluzii despre întoarcerea lui Clay şi că Nicole ar trebui să mănânce cu el. Nicole însă se prefăcea că nu o aude.

După ce mâncă se duse la spălătorie şi luă articole pentru curăţenie. După ce intră în casă, se îmbrăcă cu o rochie mai modestă, de stambă albastră şi coborî în odaia de dimineaţă. Poate că munca o va ajuta să ia o hotărâre.

Era ocupată cu spineta când simţi buzele lui Clay. Sări de parcă ar fi fost arsă. Îi spuse leneş:

— Am întârziat la micul dejun. Aş fi stat cu tine dacă secerişul nu ar fi atât de aproape. Avea ochii închişi, ascunşi.

Nicole inspiră adânc. Dacă va rămâne aici cu el, îşi va petrece toate nopţile cu el, până când o va avea pe femeia pe care o iubea.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneata, spuse Nicole.

Reacţionă imediat la tonul ei rece, îndreptându-şi spatele. Privirea leneşă, seducătoare, dispăru de pe faţa lui.

— Ce este?

Avea acelaşi ton ca şi ea.

— Nu pot rămâne aici, spuse cu răceală, încercând să-şi ascundă durerea. „Bianca”... o durea şi la simpla menţionare a numelui. Bianca va sosi, curând în America. Sunt sigură că atunci când va primi scrisoarea dumitale şi banii de drum, va lua primul vapor care vine încoace.

— Nu ai unde să te duci. Trebuie să stai aici. Era ca un ordin.

— Şi să fiu amanta dumitale? spuse mânioasă.

— Eşti soţia mea. Cum poţi uita, când îmi reaminteşti că ai fost forţată să te căsătoreşti?

— Da. Pentru moment sunt soţia dumitale. Dar cât va dura? Vei mai dori să fiu soţia dumitale dacă Bianca ar intra pe uşă acum? Nu-i răspunse.

— Vreau un răspuns. Cred că-l merit. Noaptea trecută m-ai îmbătat cu un anume scop. Ştiai ce mi se întâmplă, de aceea nu-mi amintesc noaptea când m-ai salvat de câini.

— Da, ştiam. Dar ştiam că aveai nevoie să vorbeşti. Nu am avut niciun alt scop în minte.

Se întoarse un moment.

— Sunt sigură că nu aveai. Dar eram acolo, prăbuşită în braţele dumitale, rugându-te să faci dragoste cu mine.

— N-a fost aşa. Desigur, trebuie să-ţi aminteşti. El păşi înainte.

— Îmi amintesc totul. Încercă să se liniştească. Te rog să mă asculţi. Am şi eu mândrie, deşi nu pare că este aşa. În unele momente, îmi ceri prea mult. Nu pot sta aici ca soţia dumitale, o soţie adevărată, ştiind

că totul se poate sfârşi în orice zi. Am suferit destule despărţiri în viaţă, rosti, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Nicole, spuse, atingându-i părul.

Sări, depărtându-se de el.

— Nu mă atinge! Te-ai jucat prea mult cu sentimentele mele. Ştii ce simt pentru dumneata şi te-ai folosit deja de asta. Te rog nu mă mai jigni. Te rog.

Se depărtă de ea.

— Crede-mă, nu am vrut să te jignesc. Spune-mi ce doreşti? Tot ce am este al dumitale.

Nicole ar fi vrut să strige: vreau inima ta.

— Moara. Se apropie secerişul şi o pot face să funcţioneze în câteva săptămâni. Casa pare bună şi aş putea locui acolo.

Clay deschise gura s-o refuze, apoi renunţă îndepărtându-se, îşi luă pălăria şi se duse spre uşă.

— Este a dumitale, Voi avea grijă de hârtii. Voi angaja doi bărbaţi şi o femeie căci vei avea nevoie de ajutor. Îşi puse pălăria şi părăsi încăperea.

Nicole se simţi ca şi când o scuturase vântul. Se aşează cu greutate pe un scaun. O noapte de dragoste şi o dimineaţă de groază.

Capitolul 8

Nicole nu-şi pierdu timpul în privinţa părăsirii casei. Ştia că hotărârea nu îi va fi puternică prea mult timp. Vâsli singură pe râu, la moară. Aceasta era pe o colină împădurită, pe malul râului care mişca roata morii. Clădirea era înaltă, dar îngustă, cu fundaţia din piatră şi cărămidă. Acoperişul era făcut din bucăţi de

lemn. În lungul faţadei era o verandă. Roata ajungea la un etaj şi jumătate, ca înălţime. În interior, Nicole se urcă la al doilea nivel, unde erau două uşi ce se deschideau pe un balcon care depăşea roata. După câte ştia ea, cupele de pe roată erau în bună stare, deşi se putea ca acelea din vârf să fie putrezite.

Pietrele din interior erau enorme, cu un diametru de un metru şi jumătate şi o grosime de aproximativ cincizeci de centimetri. Pipăind piatra, simţi neregula- rităţile cuarţului. Pietrele erau din piatră silicoasă adusă din Franţa, recunoscută ca fiind cea mai bună din lume. Fuseseră transportate în America în interiorul unei corăbii şi apoi aduse pe apă până la plantaţie. Pietrele aveau şanţuri adânci, cu crestăturile în formă de raze. Era mulţumită văzând că erau bine echilibrate, strâns apropiate, dar fără să se atingă.

Afară, în lumina soarelui, urcă dealul până la micuţa casă. Nu putea spune prea mult despre ea, din cauză că atât ferestrele, cât şi uşile erau bătute cu scânduri. O mişcare dinspre râu, îi atrase atenţia.

— Nicole, eşti aici? strigă Janie urcând colina. Era o plăcere să o vezi, cu obrajii mari şi îmbujoraţi, şi se îmbrăţişară ca şi când nu se văzuseră zilnic, de când părăsiseră corabia.

— Nu merge, nu?

— Nu, nu merge deloc, spuse Nicole.

— Speram că voi doi, deja căsătoriţi…

Vrând să schimbe subiectul, Nicole o întrebă:

— Ce faci aici?

— Clay a trecut pe la ţesătorie şi a spus că te muţi aici şi că vei face moara să funcţioneze. Mi-a mai spus să găsesc doi bărbaţi destoinici, să luăm toate uneltele necesare şi să te ajutăm. Şi că dacă vreau, pot să stau aici cu tine şi-mi va da aceeaşi leafă.

Nicole privi în zare. Clay o copleşea cu generozitatea.

— Veniţi aici, strigă Janie, avem de lucru, şi-i prezentă pe cei doi bărbaţi. Vernon era înalt, cu părul roşu, în timp ce Luke era mai scund şi mai brunet. Sub supravegherea lui Janie, oamenii scoaseră scândurile de la intrarea casei.

Înăuntru era încă întuneric, dar Nicole văzu că interiorul casei era mic şi frumos. Camera de jos era mare, cu un cămin cât ţinea un perete şi o scăriţă, într-un colţ, cu balustrada sculptată de mână. Erau trei ferestre pe doi pereţi formând o nişă, o uşă şi o fereastră. Pe altul. Sub una din ferestre era o comodă veche din brad, iar în mijlocul camerei, o masă mare şi lungă.

Când oamenii scoaseră scândurile din ferestre se făcu doar puţină lumină. Zgomotul puse pe fugă o grămadă de picioruşe.

— Va fi mult de lucru până să curăţăm locul ăsta, spuse Janie, strâmbând din nas.

— Atunci, cred că este mai bine să începem.

Până la asfinţit făcuseră progrese. Sus era un pod cu acoperişul coborând spre pereţii laterali ai camerei. Găsiră câteva sculpturi frumoase în lemn, dar prăfuite. Pereţii erau tencuiţi, cu un strat de vopsea albă îi va face ca noi. După ce vor fi curăţate ferestrele vor lăsa să intre multă lumină. Vernon, care repara acoperişul, strigă că o plută venea pe apă. Se duseră toţi la malul râului. Unul din oamenii lui Clay conducea pluta spre mal. Era încărcată cu mobilă.

— Ascultă Janie, nu pot să accept asta. A făcut şi aşa destul de mult.

— Nu este momentul să fii orgolioasă. Avem nevoie de aceste lucruri şi, pe deasupra, sunt numai lucruri pe care Clay le avea în pod. Nu-l costă nimic.

Vino acum şi ajută-mă, apucând de celălalt capăt al acestei bărci. Howard, sper că ai adus varul şi câteva saltele.

— Este numai primul transport. Când mă întorc, o să aveţi tot Arundel Hall de partea asta a râului, răspunse Howard.

Janie, Nicole şi cei doi bărbaţi au muncit trei zile la casă. Bărbaţii dormeau la moară, în timp ce femeile cădeau în fiecare noapte, rupte de oboseală, în pod, pe saltelele de paie.

A patra zi, îşi făcu apariţia un bărbat scund, cu o faţă ursuză.

— Am auzit că e aici o doamnă care crede că poate face moara să meargă..

Janie începu să-i spună părerea ei, dar Nicole îşi făcu apariţia.

— Eu sunt Nicole Armstrong şi vreau să pun moara în funcţiune. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Omul o privi cu ochii mici, apoi întinse mâna stângă cu palma în jos.

Janie era gata să-i spună ceva despre manierele lui dar Nicole îi luă mâna cu amândouă ale sale şi o strânse. Janie făcu o strâmbătură, căci palma omului era mutilată şi acoperită de bătături. Nicole pipăi palma bărbatului, apoi îi zâmbi mulţumită.

— Eşti angajat, spuse ea.

Omul clipi din ochi.

— Se vede că ştii ce faci. Îţi voi învârti moara, aşa cum trebuie.

Când el plecă, Nicole îi explică. Acest bărbat era un tocilar. Ca să ascută dinţii din piatră, foloseşte o daltă şi-şi acoperă mâna dreaptă în piele, iar stânga o lasă goală. Cu anii, mâna se umple de aşchii de piatră. Bărbaţii îşi arată mâna stângă cu mândrie, căci este simbolul experienţei. „Mettle” e un vechi cuvânt

englezesc care înseamnă piatră sfărâmată. Există şi o zicală: când vrei să-i spui unui om, dovedeste-ţi experienţa, îi zici: „Arată-ţi piatră”.

Janie se întoarse la treabă, bodogănind că există şi mănuşi pentru mâna stângă.

Când jgheabul dinspre râu a fost terminat şi curăţat, apa năvăli peste roată făcând-o să se învârtească. Se auzi un chiot ce putea fi auzit de la mare distanţă.

Nicole nu se miră prea mult când, a doua zi, sosi primul client cu o barcă încărcată cu grăunţe pentru măcinat. Clay desigur, avusese grijă să trimită oameni în susul şi în josul râului ca să anunţe redeschiderea morii, şi ea ştia asta.

Deşi trecuseră aproape două săptămâni de când nu-l mai văzuse, nu era o clipă în care să nu se gân- dească la el. Îl zărise de două ori călărind pe câmp, dar de fiecare dată se ascunsese.

Moara mergea de trei zile când, într-o dimineaţă, se trezi foarte devreme. Nici nu se luminase încă şi auzea respiraţia adâncă a lui Janie dormind. Se îmbrăcă repede lăsându-şi părul liber pe spate. Nu o surprinse deloc văzându-l pe Clay stând în faţa roţii. Avea pantaloni cafeniu deschis şi cizmele înalte, cu manşetă răsfrântă. Şedea cu mâinile la spate, întors, şi nu o vedea. În lumina slabă, cămaşa sa părea foarte albă ca şi pălăria cu boruri late.

Fără să se întoarcă îi spuse:

— Ai făcut treabă bună, aş dori să pot şi eu să-i fac pe muncitori să muncească, chiar şi numai pe jumătate, aşa cum o fac pentru tine.

— Cred că de nevoie.

Se întoarse şi-i aruncă o privire intensă.

— Nu, nu-i de nevoie. Ai putea să te întorci la mine acasă oricând.

— Nu, răspunse ea ferm, e mai bine aşa.

— Gemenii întreabă mereu de tine. Vor să te vadă.

Nicole zâmbi.

— Şi mie mi-au lipsit. Poate că-i poţi lăsa să vină până aici.

— Mă gândeam dacă n-ai vrea să vii tu la ei. Am putea cina astă-seară. Un vapor a ancorat ieri şi a adus lucruri din Franţa. Brânză Brie, vin de Burgundia şi şampanie. Vor sosi pe râu azi.

— Mă tentează, dar…

Înaintă spre ea şi o apucă de umeri.

— Nu poţi să mă eviţi tot timpul. Ce vrei de la mine? Vrei să-ţi spun cât de mult îmi lipseşti? Cred că toată lumea de pe plantaţie e supărată pe mine, că te-am lăsat să pleci. Maggie îmi dă mâncare arsă sau rece, nu există între. Gemenii au plâns aseară că nu ştiu o blestemată de poveste franţuzească, cu o lady care se îndrăgosteşte de un monstru.

— *„Frumoasa şi bestia”,* zâmbi Nicole. Vasăzică, vrei să mă întorc pentru ca să ai o mâncare mai bună.

— Nu-mi răstălmăci cuvintele, spuse Clay, ridicându-şi o sprânceană. Nu am vrut niciodată să pleci. Vii acasă?

— Da, spuse ea.

O apucă şi o sărută repezit, puternic, apoi îi dădu drumul şi plecă.

— Mă gândeam că treburile nu prea merg bine, spuse Janie în spatele ei.

Nicole nu-i răspunse. Se întoarse în casă ca să se apuce de treburile zilnice.

Cu mare greutate îşi putu stăpâni nervozitatea din cauză că primise invitaţia la cină. În tot cursul zilei nu se putu linişti. Când Vernon cântărea sacii cu grăunţe şi-i dicta numărul lor, cu greu se putea

concentra la cifre, fiind nevoie să-i ceară să repete pentru a nu greşi. Îşi aminti totuşi de Maggie şi-i trimise o reţetă de friptură de curcan umplut. Cum ştia că Maggie era amatoare de mâncare bună, era sigură că va pregăti doi curcani, unul pentru ei acasă şi altul pentru ea şi personalul ei.

La ora şase, barca cu vâsle sosi la mal. Clay îl trimisese pe administratorul lui, Anderson. Era un bărbat înalt, blond. Locuia cu nevasta şi cei doi copii în casa de la miazănoapte de biroul lui Clay. Copiii lui se jucau adesea cu gemenii. Nicole îi ceru veşti despre familia sa.

— Toată lumea este bine, dar toţi vă simţim lipsa. Karen a făcut ieri nişte conserve de piersici şi vrea să vă trimită. Moara merge? Mi se pare că aveţi destui clienţi.

— Domnul Armstrong a lansat zvonul şi vine din ce în ce mai multă lume.

O privi ciudat.

— Domnul Clay este un om respectat. Ajunseră la mal şi Nicole observă că Anderson nu înceta să privească pe râu în sus.

— S-a întâmplat ceva?

— Vasul ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Am auzit aseară că a sosit un vapor, iar domnul Clay a trimis dis-de-dimineaţă pe cineva să primească vasul.

— Nu sunteţi îngrijoraţi, nu?

— Nu, spuse, ajutând-o să coboare. S-ar putea să nu fie nimic. Poate că oamenii beau un pahar cu pasagerii sau altceva. Dar Clay, de când s-au înecat James şi Beth, este îngrijorat ori de câte ori vasul întârzie.

Mergeau alături spre casă.

— I-ai cunoscut pe James şi pe Beth?

— Foarte bine.

— Cum erau? Fraţii erau foarte ataşaţi unul de celălalt?

Până să-i răspundă, trecu un timp mai lung.

— Toţi trei erau ataşaţi. Parcă ar fi crescut fiecare în buzunarul celuilalt. Mă tem că Clay a suportat greu moartea lor, asta l-a schimbat.

Nicole i-ar mai fi pus o sută de întrebări, în ce fel îl schimbase, cum era înainte, dar nu era cinstit faţă de Clay şi nici faţă de Anderson, să întrebe acum. Dacă Clay va dori să-i vorbească, o vă face, aşa cum s-a mărturisit şi ea.

Anderson o lăsă la intrarea în grădină. Casa era la fel de frumoasă înăuntru, aşa cum şi-o amintea. Gemenii apărură imediat şi o traseră sus pe scări. Aveau o listă lungă cu poveşti pe care doreau ca ea să le povestească înainte să adoarmă.

Clay o aştepta la capătul scărilor cu mâna întinsă.

— Eşti chiar mai frumoasă decât îmi amintesc, îi spuse încet, privind-o ca un înfometat.

Ea privi în altă parte şi porni spre sufragerie, însă el nu-i mai dădu drumul mâinii.

Purta o rochie de mătase naturală, cu firul neregulat din loc în loc, cu străluciri estompate. Era de culoarea caisei, ornată cu panglică de catifea de aceeaşi culoare, cu o nuanţă mai închisă. Decolteul era mare. Mânecile şi corsajul erau brodate cu un rând de perle mici care păreau mai strălucitoare pe pielea ei. În păr avea împletite perle şi panglică de aceeaşi culoare. Clay nu-şi luă ochii de la ea până ajunseră în sufragerie. Nicole observă imediat că Maggie se întrecuse pe ea însăşi. Masa era supraîncărcată cu mâncare.

— Sper că nu-şi închipuie că vom mânca tot, spuse Nicole, zâmbind.

— Cred că încearcă să mă facă să înţeleg că dacă ai fi aici, mâncarea ar fi mai bună.

— A sosit vasul? întrebă şi observă că el se încruntă, înainte de a scutura din cap.

De abia se aşezară, când unul dintre muncitorii de pe plantaţie dădu buzna în încăpere.

— Domnule Clay, nu ştiam ce să fac, spuse într-un torent de cuvinte. Îşi ţinea pălăria în mână şi risca să şi-o sfâşie în orice clipă. Era foarte nervos. Mi-a spus că a bătut atâta drum, ca să vă vadă şi că mă veţi spânzura dacă nu v-o aduc.

— Calmează-te, Roger, despre ce şi despre cine vorbeşti? Aruncă şervetul în farfuria încă nefolosită.

— Nu eram sigur dacă pot s-o cred. Mă gândeam că o fi vreo târfă englezoaică încercând să mă prostească. Dar când m-am uitat mai bine şi am văzut cât seamănă cu miss Beth, m-am gândit că e chiar ea. Nici Nicole, nici Clay nu-l mai ascultară, căci în spatele lui stătea Bianca. Părul său blond-închis era drept, strâns în jurul feţei rotunde. Avea gura mică, strânsă şi ţuguiată. Nicole simţi că şi uitase cum arăta Bianca cu adevărat. În ultimele luni, viaţa sa se schimbase atât de mult, încât timpul petrecut în Anglia părea că nici nu a existat. Acum îşi reaminti cu claritate felul în care Biancăi îi plăcea să-i intimideze pe oameni.

Se întoarse spre Clay şi fu uimită de expresia de pe faţa lui. Părea că vede o nălucă, iar faţa lui exprima neîncredere, dar şi extaz. Ea simţi deodată ca şi când tot trupul îi era luat de apă. Ştiu cu presimţirea ei profundă, că la vederea Biancăi el îşi va da seama că nu o mai iubea pe ea. Avea lacrimi în ochi şi înţelese că a pierdut, că niciodată nu o va privi pe ea, aşa cum o privea acum pe Bianca.

Nicole respiră adânc, apoi se ridică şi traversă

camera spre Bianca. Îi atinse mâna.

— Îţi urez bun venit la Arundel Hall.

Bianca o privi pe Nicole cu ură şi se prefăcu că nu vede mâna întinsă.

— Te porţi ca şi când acest loc ar fi al tău, zise ea, apoi zâmbi cu graţie către Clay. Nu te bucuri că mă vezi? spuse glumeţ şi pe obrazul stâng îi apăru gropiţa. Am străbătut un lung drum pentru a veni lângă tine.

Clay îşi răsturnă scaunul, repezindu-se spre Bianca. Îi apucă umerii cu amândouă mâinile şi o privi intens.

— Bine ai venit, murmură şi o sărută pe obraz. Nu observă însă felul în care ea se ferise de atingerea lui.

— Du bagajul sus, Roger.

Roger se retrase. Petrecuse şase ore pe vas cu femeia blondă şi de câteva ori a trebuit să se stăpînească să nu o arunce peste bord. Nu-şi închipuia că o femeie poate să găsească atâtea motive de nemulţumire, într-un timp aşa de scurt. Era nemulţumită de lipsa de respect manifestată de Roger şi de oamenii săi. Părea că se aşteaptă ca toţi oamenii să se repeadă la cea mai mică dorinţă a ei. Cu cât se apropiau de plantaţia Armstrong, cu atât Roger era mai sigur că greşise aducând-o la Clay. Acum Roger era uimit de felul în care Clay se uita la ea. Cum se putea uita la ea când micuţa, frumoasa Nicole era de faţă, cu inima reflectată în ochi? Roger ridică din umeri, îşi înfundă pălăria pe cap şi urcă lada pe scări. El se ocupa de bărci şi era fericit că nu avea de-a face cu femei.

Desprinzându-se de Clayton, Bianca spuse scurt:

— Clayton, nu mă inviţi să stau? După o călătorie aşa de lungă, mă tem că sunt epuizată.

Clay încercă s-o ia de braţ, dar ea se feri. Îi oferi un scaun la stângă lui, în capătul mesei.

— Cred că ţi-e foame, spuse, luând un tacâm de pe comoda Chipendale.

Nicole stătea în pragul uşii şi-i privea. Clay o ocrotea pe Bianca precum o cloşcă.

Bianca îşi aruncă voalul verde pe care-l avea peste rochie şi se aşeză. Nicole constată că Bianca se mai îngrăşase de când nu o mai văzuse. Era destul de înaltă, încât să poată suporta grăsimea şi nici nu-i urâţise faţa, dar grăsimea se observa în special pe şolduri şi pe coapse. Moda taliei înalte ascundea asta într-o oarecare măsură, dar lipsa mânecilor îi expunea grăsimea braţelor.

— Vreau să ştiu totul, spuse Clay aplecându-se spre ea. Cum ai ajuns aici? Cum a fost călătoria?

— A fost îngrozitoare, spuse Bianca clipind din ochi. După ce a sosit scrisoarea ta către tatăl meu, am fost dezolată. Mi-am dat seama ce greşeală oribilă se făcuse. Bineînţeles, am plecat cu primul vapor. În ziua când tatăl ei îi arătase scrisoarea, râsese cu poftă de farsa ce i se făcuse proastei de Nicole, dar după două zile primise o altă scrisoare.

Avea nişte veri îndepărtaţi care trăiau în America, destul de aproape de Clayton şi-i scriseseră să o felicite pentru norocul ei. Credeau că Bianca cunoştea bogăţia lui Clay şi doreau să facă un împrumut imediat ce se vor căsători. Bianca i-a refuzat, dar se înfuriase când aflase de averea lui Clay. De ce nu-i spusese prostul că era bogat? Repede însă, supărarea ei se întoarse spre Nicole. Poate că şmechera de târfă ştia despre Clay şi aranjase să se ducă în locul Biancăi. Imediat îi spusese tatălui ei că se hotărâse să plece în America. Domnul Maleson a râs şi i-a spus că doar când va câştiga bani va putea pleca,

pe el nu-l interesa.

Nicole şedea tot în picioare la uşă, când Bianca se întoarse spre ea şi-i zâmbi ca o gazdă politicoasă.

— Nu vrei să stai cu noi? o întrebă cu glas dulceag. După ce Nicole se aşează, începu: o vară de-a ta a venit la noi să te caute, inventase o poveste aiurită că trebuia să te asociezi cu ea la o afacere, i-am spus că eşti în serviciul meu şi că nu ai bani. Mi-a spus apoi un lucru fantastic. Că ai vândut nişte smaralde şi că lucrai noaptea. Tot ce spunea era absurd. Pentru a mă asigura, am căutat eu personal în camera ta. Ochii îi străluciră. Un drum spre America este foarte scump, nu? Dar nici nu-ţi vine să crezi. Biletul costa cam cât partea ta din asocierea cu vara ta.

Nicole ţinu capul sus. Nu voia să-i arate Biancăi cât o dureau cuvintele ei. Dar îşi freca degetele aducân- du-şi aminte de truda cusutului în timpul nopţii.

— Îmi face atâta plăcere să te văd, spuse Clay. E ca şi când visul a devenit realitate, avându-te din nou lângă mine.

— Din nou? întrebă Bianca, şi amândouă femeile se uitară la el, care o privea pe Bianca ciudat.

Clay îşi reveni.

— Vreau să spun că mi te-am imaginat de atâtea ori aici, încât mi se pare că te-ai întors. Luă de pe masă un vas cu fructe confiate.

— Cred că ţi-e foame.

— Nu, deloc, dar nu-şi lua ochii de la mâncare. Ştiu că nu aş putea să mănânc nimic, dar totuşi trebuie să mă hotărăsc să mănânc ceva. Râse fericită la stratagema sa. Ştii ce loc mi-au dat în fregata aia oribilă? Pe puntea cea mai de jos împreună cu echipajul şi proviziile. Nici nu-ţi vine să crezi. Apa trecea peste hublou, peste tavan, şi zile întregi am stat

în semiîntuneric.

Clay se cutremură.

— De aceea angajasem cabina pentru dumneata pe vasul poştal.

Bianca o privi peste masă pe Nicole.

— Bineînţeles, nu am avut tratament luxos. Cred că şi mâncarea pe care ai primit-o a fost mai bună decât a mea. Nicole îşi muşcă limba ca să nu comenteze că, indiferent de calitate, cantitatea era mai mult decât suficientă.

— Poate bucătăria lui Maggie te va ajuta să uiţi… Clay îi puse castronul mai aproape.

— Poate, doar un pic.

Nicole o privea liniştită, cum se servea din fiecare din cele douăzeci de feluri de pe masă. Nu-şi umplea niciodată prea mult farfuria să nu pară că ia prea mult din ceva. Un observator neinteresat ar fi spus că nu e o mâncăcioasă. Învăţase în timp să-şi ascundă lăcomia.

— De unde ai rochia asta? întrebă punându-şi delicat miere pe pâine.

Nicole ştiu că roşise, amintindu-şi acuzaţiile lui Clay privitoare la furtul rochiilor cumpărate pentru Bianca.

— Sunt câteva lucruri despre care trebuie să discutăm, spuse Clay.

Cuvintele sale o salvară pe Nicole, nemaifiind obligată să răspundă.

Înainte să mai poată continua, Maggie năvăli în încăpere.

— Am auzit că aţi primit oaspeţi de pe vas. Este o prietenă a dumitale, doamnă Armstrong?

— Doamnă Armstrong? spuse Bianca privind-o pe Nicole. Ţi se adresează dumitale?

— Da, aprobă Nicole liniştită.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Bianca.

— Maggie, lasă-ne singuri, spuse Clay.

Maggie era foarte curioasă s-o vadă pe femeia pe care Roger o adusese de o oră. Fuseseră necesare patru căni cu bere ca să-l calmeze.

— Voiam doar să ştiu dacă vă pot servi desertul. Am pregătit chec de migdale, tarte cu mere şi piersici şi clătite cu cremă.

— Nu acum, Maggie! Avem de discutat ceva mai important decât mâncarea.

— Clay, spuse Bianca. E atâta timp de când nu am mâncat ceva proaspăt. Putem avea tarte cu piersici?

— Bineînţeles, răspunse Clay. Adu tot! Întorcându-se spre Bianca, zise: scuză-mă, sunt prea obişnuit să dau ordine.

Nicole dorea să plece. Mai mult decât orice, dorea să se îndepărteze de bărbatul iubit care devenise deodată un străin. Se ridică repede.

— Nu cred că voi mânca niciun desert. Vă rog să mă scuzaţi, vreau să plec acasă.

Clay se ridică în acelaşi timp cu ea.

— Te rog, Nicole, nu vreau să… privi în jos, fiindcă Bianca pusese mâna sa peste a lui. Era prima dată că-l atingea din proprie voinţă.

Nicole simţi că i se strânge stomacul, când văzu privirea din ochii lui Clay. Se repezi afară, în aerul răcoros al nopţii.

— Clay, spuse Bianca retrăgându-şi mâna de pe braţul lui. Imediat ce Nicole ieşise, observase puterea atingerii ei asupra lui. O dezgustase ca întotdeauna. Avea cămaşa descheiată la gât şi nu se îngrijise să poarte o haină. Îi făcea scârbă să-l atingă, chiar şi apropierea lui, dar ar fi suferit orice, numai să poată poseda plantaţia. Tot drumul de la debarcader, văzuse

casele din jur şi omul acela scârbos din barcă îi spusese că toate erau proprietatea lui Clay. Sufrageria era mobilată luxos. Ştia că tapetul fusese pictat special pentru a se potrivi cu restul camerei. Mobila era scumpă, dar destul de puţină. Da, va trebui să-l atingă pentru a căpăta locul acesta şi o va face. După căsătorie îi va cere să o lase în pace.

Maggie aduse o tavă plină cu tarte calde cu fructe şi chec rece. Clătitele erau acoperite cu glazură de caise.

— Unde a plecat doamna Armstrong?

— Înapoi la moară, spuse scurt Clay. Maggie îi aruncă o privire bănuitoare şi ieşi.

Bianca îl privi pe deasupra farfuriei încărcată cu trei feluri de desert. Îşi spusese că mâncase aşa de puţin la masă, încât putea să-şi permită acum să se răsfeţe.

— Aş dori o explicaţie.

Îşi termina a doua porţie de prăjituri când Clay îşi sfârşise explicaţia.

— Deci acum, voi fi înlăturată ca un gunoi, este corect? Toată dragostea mea, toată mizeria prin care am trecut ca să ajung la tine, nu înseamnă nimic. Dacă măcar hoţii aceia mi-ar fi spus că vin din partea ta, m-aş fi dus cu ei bucuroasă. Ştii, nu m-aş fi ferit de tine. Strânse delicat din buze şi ochii i se umplură de lagrimi. Erau sincere. Gândul că poate pierde toată bogăţia lui Clay o făcea să înnebunească de furie. Dracu’ s-o ia pe Nicole.

— Nu, te rog nu spune asta. Tu aparţii acestui loc, ai aparţinut întotdeauna.

Cuvintele acestea i se păreau stranii, dar nu puse întrebări.

— Când martorul acela de la căsătorie se va întoarce în America, vei obţine anularea? O să mă laşi

să stau aici şi apoi… apoi mă vei izgoni? Aşa vei face?

Îi apucă mâna şi o duse la buze.

— Nu, sigur că nu.

Bianca îi zâmbi, apoi se ridică.

— Sunt foarte obosită. Crezi că acum mă pot odihni?

— Desigur. O luă de braţ să o conducă pe scări, dar ea se depărtă.

— Unde sunt servitorii? Unde este camerista, dar valetul?

Clay o urmă pe scări în sus.

— Sunt câteva femei care o ajută pe Nicole, mai bine-zis o ajutau înainte să se mute, dar ele dorm la ţesătorie. Niciodată nu am simţit nevoia să am un valet sau o cameristă.

Se opri la capătul scărilor, căci inima îi bătea din cauza efortului, li zâmbi prefăcută.

— Dar acum mă ai pe mine. Natural, lucrurile se vor schimba.

— Tot ce doreşti, îi spuse încet şi deschise uşa camerei ce fusese a lui Nicole.

— Simplă, spuse ea, dar potrivită.

Clay se îndreptă spre comoda curbată şi atinse o figurină de porţelan.

— Era camera lui Beth, spuse, şi se întoarse spre ea. În ochi i se citea durerea.

— Clay, spuse ea punându-şi mâna pe gât. Aproape m-ai speriat.

— Scuză-mă, spuse scurt, te las singură. Şi părăsi brusc camera.

— Of, acelaşi ţăran necioplit… începu să-şi spună Bianca, apoi ridică din umeri. Era bucuroasă că scăpase de el. Privi camera. Era prea sobră pentru ea. Atinse perdelele patului, albe cu bleu. Roz, se gândi ea. Va schimba patul în roz, tul roz cu rânduri de pli-

seuri. Şi pereţii vor trebui tapetaţi în roz şi poate pictaţi cu flori. Mobila de nuc va trebui să dispară ca şi cea de arţar. Le va înlocui cu o mobilă aurită.

Se dezbrăcă încet şi aruncă rochia pe spătarul unui scaun. Amintirea rochiei de mătase de culoarea caisei cu care era îmbrăcată Nicole o înfurie. Cine era ea ca să poarte mătase, pe când ea, Bianca, trebuia să poarte muselină şi pânză ordinară? Dar, răbdare, le va arăta ea acestor colonişti ignoranţi ce înseamnă să ai stil. Îşi va cumpără o garderobă care va face ca aceea a lui Nicole să pară săracă.

Se îmbrăcă cu o cămaşă de noapte pe care o scoase din bagajul adus de Roger şi se urcă în pat. Salteaua era puţin cam tare pentru gustul ei. Adormi gândindu-se la toate schimbările pe care le va face la plantaţie. Casa era evident prea mică. Îi va adăuga o aripă; aripa sa personală, unde nu va fi obligată să fie lângă Clay, după căsătorie. Îşi va cumpăra o trăsură, una care s-o depăşească pe cea a reginei. Acoperişul va fi susţinut de îngeri auriţi. Zâmbi în somn.

Clay părăsi repede casa şi intră în grădină. Luna se oglindea în apa bazinului. Îşi aprinse o ţigară lungă şi se aşeză liniştit la umbra tufişurilor din gard. De când o văzuse pe Bianca, parcă vedea o nălucă. Era ca şi când ar fi avut-o din nou pe Beth. Dar de data aceasta nimic nu i-o va mai lua, nici fratele, nici moartea. Va fi a lui pentru eternitate.

Aruncă ţigara şi o stinse cu cizma. Ciuli urechile să audă roata morii, dar era prea departe. Se gândi la Nicole. Chiar şi acum când Bianca era atât de aproape de el, se gândea la ea. Îşi aminti surâsul ei şi cum se cuibărise lângă ei când plângea. Îşi aminti mai ales căldura ei faţă de oricine. Nu era nimeni pe plantaţie căruia Nicole să nu-i arate bunătate. Chiar şi amărâtul şi leneşul de Jonathan spunea vorbe frumoase despre

ea. Încet, se întoarse către casă.

Bianca se trezi încet, a doua zi de dimineaţă. Patul confortabil şi mâncarea bună fuseseră un lux după zilele petrecute pe corabie. Nu se mai gândea unde se afla sau ce planuri va face, dormise toată noaptea visând la ele. Dădu la o parte aşternutul şi se strâmbă. I se cerea prea mult, ca ea, proprietara unei astfel de averi, să doarmă în aşternuturi de in. Mătasea va fi singurul lucru permis. Se îmbrăcă cu o rochie de bumbac roz, din geamantanul său şi găsi că era inadmisibil din partea lui Clay să nu-i angajeze o servitoare.

Ieşind din cameră, aruncă o privire în jos, dar nu era deloc curioasă să vadă casa. Era destul că-i aparţinea. Tot interesul ei acum era îndreptat spre bucătăria pe care i-o arătaseră în seara din ajun. Înjură faptul că era o distanţă destul de mare de la casă până acolo. Va da ordin, ca de acum înainte să i se aducă mâncarea, să nu mai fie nevoită să umble pentru asta.

Intră în bucătăria mare cu un aer de regină. Era ca şi când visul devenise realitate. Întotdeauna ştiuse că era făcută pentru a comanda. Idiotul său de tată râsese de ea când îi spusese că dorea domeniul pe care altădată îl deţinea familia Maleson. Bineînţeles, plantaţia Armstrong nu se va putea compara cu proprietatea din Anglia. Cum s-ar putea compara ceva din America cu Anglia?

— Bună dimineaţa, îi spuse Maggie bucuroasă, plină de făină până la coate fiindcă prepara blatul de tort pentru masa de prânz. Cu ce vă pot servi?

Camera mare era plină de animaţie. Una din ajutoarele lui Maggie supraveghea ceva pus pe jăratec. Un băiat învârtea alene o pulpă de carne pe frigare. O altă femeie frământa aluat într-un vas mare de lemn, în timp ce două fete tăiau o grămadă de zarzavaturi.

— Da, spuse Bianca hotărât. Ştia din experienţă că trebuie să-ţi manifeşti autoritatea faţă de servitori pe loc. Vreau ca dumneata şi ceilalţi servitori să vă aşezaţi în faţa mea, pentru a primi dispoziţiile mele. De acum încolo când intru într-o încăpere, să opriţi orice activitate şi să-mi arătaţi respectul cuvenit.

Cei şase oameni din încăpere se opriră din treabă şi o priviră cu gura căscată.

— M-aţi auzit? comandă Bianca.

Încet şi nedumeriţi, oamenii se aşezară în faţa peretelui, însă mai puţin Maggie.

— Cine eşti dumneata să dai ordine? întrebă ea.

— Nu trebuie să-ţi răspund la întrebare. Servitorii trebuie să-şi cunoască lungul nasului. Adică, cei ce doresc să-şi păstreze slujba, ameninţă ea. Bianca încerca să nu ia în seamă privirea ostilă a lui Maggie şi faptul că nu se aliniase lângă ceilalţi. Aş vrea să vă vorbesc despre mâncarea pregătită aici. Judecând după cina de aseară, mâncarea este cam fadă. Are nevoie de sosuri. De exemplu, şunca în aspic a fost delicioasă. Zâmbi cu înfumurare, ştiind că lauda le face plăcere. Dar, continuă ea, i-ar fi trebuit mai mult sos.

— Sos! strigă Maggie. Şunca a fost glasată cu zahăr curat. Vrei să spui ca trebuie să mai pun un vas cu zahăr la topit?

Bianca o fulgeră cu privirea.

— Nu-ţi cer părerea. Dumneata eşti aici ca să te supui ordinelor mele. Acum, despre micul dejun. Doresc să fie servit în sufragerie la unsprezece fix. Vreau o cană cu ciocolată, cu trei părţi smântână şi o parte lapte. Mai vreau câteva tarte ca acelea servite aseară. Dejunul să fie servit la douăsprezece şi jumătate,

— Crezi că poţi rezista doar cu câteva plăcinte?

spuse Maggie cu dispreţ, scoţându-şi şortul şi aruncându-l pe masă. Mă duc să vorbesc cu Clay să aflu cine eşti de fapt, adăugă Maggie întorcându-i spatele.

— Sunt doamna acestei plantaţii, sunt stăpâna dumitale, spuse Bianca cu spatele ţeapăn.

— Eu lucrez pentru Clay şi soţia lui, care mulţumesc lui Dumnezeu nu eşti dumneata.

— Femeie obraznică, îi voi spune lui Clay să te dea afară.

— Pot să plec înainte, spuse Maggie şi porni spre câmp.

Îl găsi pe Clay în magazia unde se întindeau frunzele de tutun să se usuce.

— Vreau să vorbesc cu dumneata, îi ceru ea. De când lucra în familie, Maggie nu crease niciodată niciun fel de probleme. Era ireproşabilă şi de nenumărate ori se folosiseră ideile ei când era vorba de o îmbunătăţire pe plantaţie, sugestiile erau întotdeauna juste.

Clay încercă zadarnic să-şi scuture praful de tutun de pe mâini.

— Ai vreo supărare? Coşul s-a înfundat din nou?

— De data asta e mai grav. Cine e femeia asta? Clay se opri privind-o.

— A venit la mine în bucătărie azi-dimineaţă şi a început să ne spună că toţi trebuie s-o ascultăm. Vrea micul dejun în sufragerie. Se crede mai grozavă decât toţi, ca să vină în bucătărie.

Supărat, Clay aruncă ţesătura murdară.

— Ai trăit în Anglia. Ştii că persoanele cu situaţie nu mănâncă în bucătărie, majoritatea proprietarilor de plantaţii nu o fac nici ei. Nu mi se pare că ar cere o favoare exagerată. Poate ne-ar prinde bine şi nouă să învăţăm bunele maniere.

— Favoare! izbucni Maggie. Femeia asta nu cunoaşte înţelesul cuvântului. Se opri brusc şi glasul ei deveni mai blând: Clay, dragule, te cunosc de când erai un băieţel. Ce ai de gând să faci? Eşti însurat cu cea mai drăguţă femeie care a existat vreodată, dar ea a fugit de tine şi trăieşte dincolo de râu. Iar tu aduci în casă o mucoasă care seamănă leit cu Beth. Apoi apucându-l de braţ... ştiu că i-ai iubit pe amândoi, dar nu-i mai poţi aduce înapoi.

Clay o privi cu o faţă supărată şi o părăsi spunând:

— Vezi-ţi de treaba ta. Şi dă-i Biancăi ce doreşte. Se îndepărtă cu capul sus, ascunzându-şi durerea din ochi sub borurile late ale pălăriei.

După-amiază, târziu, Bianca se întoarse trântind uşa casei. Petrecuse ore întregi pe plantaţie vorbind cu muncitorii, dând sugestii, sfaturi, dar nicăieri nu fusese tratată cu respect. Administratorul Anderson râsese de ideile ei cu trăsura. Spunea că drumurile în Virginia erau atât de proaste, că jumătate din locuitori nu aveau trăsuri personale şi mai ales cu îngeraşi ce susţin acoperişul. Spunea că aproape toate deplasările se făceau pe râu. La sfârşit, studiind liste cu articolele dorite de Bianca, deschisese ochii mări şi spusese:

— Doriţi cearceafuri din mătase roz cu monogramă? Bianca îi răspunse că toată lumea bine situată în Anglia avea aşa ceva. Dar se prefăcu că nu aude, când el spusese că nu era în Anglia.

Şi peste tot auzise de Nicole. Doamna Nicole ajutase la grădină. Bianca pufnise că de ce ar face-o şi ea? Nicole fusese înainte servitoarea ei şi, în niciun caz, nu era o lady ca ea, Bianca, cea care avea strămoşi baroni. După un timp însă, se plictisi să tot audă de Nicole. Îi venea rău când auzea că toţi o considerau pe mica franţuzoaică, proprietara

plantaţiei.

Se îndreptă spre debarcader unde era barca. Voia să se ducă la moară. Se hotărâse să-i spună lui Nicole ce gândea. Roger o trecu cu barca peste râu şi o supără cu obrăznicia lui. Îi spusese clar că nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Bianca străbătu treptele de lemn de lângă mal, care aveau capătul în apă, apoi urcă poteca abruptă ce ducea la casa mică. Uşa avea partea de sus deschisă şi văzu o femeie voinică aplecată spre focul din căminul mare. Intră şi întrebă cu glas tare:

— Unde este Nicole?

Janie se ridică şi o privi pe femeia blondă. Nicole se întorsese devreme de la Clay în noaptea trecută şi Janie aflase doar că sosise Bianca. Nu spusese nimic mai mult, dar pe faţa ei se citeau multe. Avea ochii trişti. De dimineaţă plecase ca de obicei la treabă, dar Janie simţise că nu mai era aceeaşi.

— Vreţi să intraţi? spuse Janie. Trebuie să fiţi Bianca. Tocmai făceam ceai. Poate v-ar face plăcere să-l beţi cu noi.

Bianca privi în jurul camerei cu dispreţ. Nu i se păru nimic frumos: pereţii văruiţi, tavanul ascuţit şi o roată de tors lângă foc. Pentru ea era o cocioabă. Şterse cu vârful degetelor praful de pe scaun, înainte de a se aşeza.

— Te-aş ruga s-o chemi pe Nicole. Spune-i că o aştept şi nu am timp.

Janie puse ceainicul pe masă. Deci asta era frumoasa Bianca după care Clay era înnebunit. Văzu o femeie cu faţa decolorată şi un trup care se va îngrăşa rapid.

— Nicole are de lucru, spuse Janie, va veni când va putea.

— Sunt sătulă de obrăzniciile servitorilor lui

Clay. Te previn că dacă…

— Dacă ce, domnişoară? Trebuie să ştii că eu o servesc pe Nicole nu pe Clayton, minţi ea pe jumătate. Deci…

— Janie, spuse Nicole din pragul uşii. Traversă camera. Avem un musafir şi trebuie să fim politicoase. Vrei să iei ceva, Bianca? Mai sunt câteva cornuri calde de la micul dejun.

Bianca nu răspunse, iar Janie mormăi ceva despre aspectul ei, care arăta că ar putea mânca toată făina de la moară.

Bianca sorbi ceaiul şi mâncă cornurile moi, calde şi dulci, cu scârbă, ca şi când se forţa.

— Deci aici locuieşti. Este o degradare, nu-i aşa? Clay ar fi putut să-ţi permită să stai la plantaţie, ocu- pându-te de ceva. Poate ajutoare la bucătărie,

Nicole puse mâna pe braţul lui Janie că s-o facă să tacă.

— Eu am vrut să părăsesc Arundel Hall. Voiam să mă întreţin singură. Cum ştiam ceva despre morărit, domnul Armstrong mi-a dăruit cu bunătate acest loc.

— Ţi l-a dăruit! Vrei să spui că era al lui şi că ţi l-a dat? După tot răul ce i l-ai făcut lui şi mie?

— Aş vrea să ştiu ce ţi-a făcut dumitale, spuse Janie. Mie mi se pare că ea este nevinovată.

— Nevinovată! ţipă Bianca. De unde ai aflat de bogăţia lui Clay?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— De ce te-ai dus de bunăvoie cu hoţii ăia? Aproape ai sărit pe cal. Şi unde l-ai găsit pe căpitanul care să te mărite cu logodnicul meu? L-ai momit cu trupşorul tău mărunt? Voi, ăştia de jos, faceţi întotdeauna lucruri din astea.

— Abţine-te, Janie, spuse Nicole repede, apoi întorcându-se spre Bianca, adăugă: cred că ar fi mai

bine să pleci acum.

Bianca se ridică zâmbind uşor.

— Voiam doar să te previn. Arundel Hall este al meu, plantaţia de asemenea şi nu admit niciun fel de amestec al tău. Ai luat destul din ce-mi aparţine mie şi nu mă gândesc să-ţi dau mai mult. Aşa că nu te amesteca în ce-i al meu.

— Dar Clay, spuse Nicole liniştită, şi el e proprietatea ta?

Bianca strânse din buze, apoi zâmbi.

— Deci aşa stau lucrurile? Vai, vai, ce mică-i lumea. Da, este al meu. Dacă aş putea avea bani fără el, aş face-o. Dar nu este posibil. Să-ţi spun un lucru, chiar dacă aş reuşi să scap de el, voi avea grijă să nu-l poţi avea. Nu mi-ai făcut decât necazuri de când te-am întâlnit şi mai bine aş muri decât să-ţi las ce este al meu. Zâmbi cu gura mare. Îţi face rău când vezi cum mă priveşte? Îl am aici, şi îşi arătă mâna, strângând pumnul. Zâmbind în continuare, părăsi odaia lăsând uşa deschisă în urma ei.

Janie se aşează la masă lângă Nicole. Se simţea de parcă ar fi fost zdrobită de pietrele de moară.

— Deci ăsta e îngerul pe care Clay m-a trimis să i-l aduc din Anglia. Janie scutură din cap. Mă întreb dacă s-a născut vreodată un bărbat care să aibă minte în privinţa femeilor. Ce vede la ea?

Nicole privea la uşa deschisă. Nu i-ar fi păsat dacă l-ar fi pierdut pe Clay pentru o femeie care să-l iubească, dar nu dorea să-l vadă cu Bianca. Mai devreme sau mai târziu îşi va da seama ce fel de om este, dar atunci va fi nenorocit.

Gemenii năvăliră în odaie.

— Cine era doamna aia grasă? întrebă Alex.

— Alex... interveni Nicole. Dar morala sa îşi pierdu efectul, căci Janie începuse să râdă. Nicole

încercă să fie serioasă. Alex, nu-i frumos să spui despre oameni că sunt graşi.

— Chiar dacă sunt?

Janie râdea aşa de tare, încât asta o împiedică să vorbească.

— Este o musafiră a unchiului Clay, reuşi să spună. Copiii schimbară priviri, apoi se întoarseră repede alergând pe potecă.

— Unde crezi că se duc? întrebă Janie.

— Să se prezinte, probabil. De când îi învăţase bunele maniere, nu pierdeau ocazia să facă plecăciuni şi reverenţe. Janie şi Nicole se priviră, apoi ieşiră repede din casă. Nu prea aveau ele încredere în relaţiile copiilor cu Bianca.

Amândouă au ajuns la timp ca să-l vadă pe Alex făcând plecăciuni în faţa ei. Stăteau pe vârful punţii, Bianca părea mulţumită de comportarea lor prefăcută deşi aveau hainele şi faţa murdare. Mandy, lângă fratele său, zâmbi mândră. Deodată Alex îşi pierdu echilibrul şi, ca să nu cadă, se apucă de primul lucru pe care-l avea la îndemână şi acesta era rochia Biancăi. Rochia se rupse de la cusătura taliei, lăsând o gaură mare.

— Bestie mică şi neruşinată, spuse Bianca şi înainte ca băiatul să spună ceva, îl plesni zdravăn peste obraz. Alex se legănă puţin pe punte dând din braţe şi căzu în râu. Nicole era deja în apa ce-i trecea peste genunchi când Alex apăru prima dată. Se strâmbă la figura ei speriată şi înotă spre mal.

— Unchiul Clay spune că nu trebuie să înoţi încălţat, spuse stând pe mal şi descălţându-se. Îi făcu semn lui Nicole, care şedea în apă, cu pantofii uzi. Nicole îi zâmbi şi veni pe mal. Inima îi bătea încă, de spaima produsă de căderea băiatului.

În timp ce Janie şi Nicole erau atente la băiat,

Mandy privea la femeia voinică de lângă ea. Nu-i plăcea să-i lovească cineva fratele. Se apropie de Bianca, şi-şi înfipse tălpile mici în lemn, apoi îi dădu un brânci întorcându-se repede.

Toată lumea se întoarse la ţipătul slab, de frică, al Biancăi. Căzu fără să facă nicio mişcare. Faptul că nu avea putere şi nici tonus muscular, o făcea neputincioasă. Mâinile mici şi grase se legănau în aer.

Când căzu, apa se ridică gata să acopere puntea. Mandy, udă leoarcă, îşi ridică în faţă rochia iar apa îi curgea din gene şi din nas. Îi zâmbi triumfătoare fratelui său. Janie începu iar să râdă.

— Potoliţi-vă, ordonă Nicole, dar vocea ei era înecată de râs. Când căzuse, Bianca fusese caraghioasă.

Nicole se duse de cealaltă parte a punţii urmată de ceilalţi. Bianca se ridică încet din apa care era adâncă doar până la genunchi, dar în cădere, Bianca intrase până la gât. Părul blond îi atârna şuviţe în jurul obrazului. Buclele pe care şi le făcuse cu grijă cu fierul se lăsaseră. Rochia subţire era udă şi lipită de corp şi arăta de parcă ar fi fost goală. Se îngrăşase mai mult decât crezuse Nicole. Pulpele şi coapsele atât de grase o făceau să pară umflată. Avea un colac de grăsime în jurul taliei.

— E grasă, spuse Alex cu ochii mari şi miraţi.

— Nu staţi acolo, scoteţi-mă de aici, ceru Bianca. Picioarele mi s-au înfundat în nămol.

— Cred că e mai bine să chemăm bărbaţii, spuse Janie, noi două nu suntem destul de puternice să ridicăm o balenă.

— Linişte, tăceţi toţi, spuse Nicole şi se duse la barcă să ia o vâslă. Hai, Bianca, apucă asta şi te vom scoate eu şi Janie. Ascultătoare, Janie apucă de capătul vâslei.

— Dacă mă întrebi pe mine, femeia asta se iubeşte numai pe ea şi nici de ea nu este prea încântată.

Celor două femei le trebui ceva timp pentru a o scoate pe Bianca din nămol. Cu toate că era voluminoasă, nu prea avea putere. Când se aşezară pe mal, îşi făcu apariţia Roger care stătuse ascuns după copaci, unde probabil că era mai de mult. Îi străluceau ochii de plăcere când o ajută să urce în barcă şi vâsli ducând-o pe malul opus al râului.

Capitolul 9

Clay era aplecat peste un trunchi de copac bătrân încercând să lege lanţuri în jurul rădăcinilor lungi şi adânci, când se apropie un călăreţ singuratic. Muncise încă dinainte de răsăritul soarelui, care într-o oră urma să asfinţească. Era obosit şi-l durea tot trupul, nu numai din cauză că muncise în această zi, dar de câteva zile nu încetase să lucreze. Când lanţurile fură strânse bine în jurul buturugii, luă capetele şi le prinse de hamurile calului masiv, de rasă Percheron. În timp ce se supunea comenzilor date de Clay ca să tragă, picioarele calului se înfipseră în pământ făcând să sară bucăţi mari şi iarbă.

Încet, buturuga începu să iasă din pământ. Cu o secure, Clay ciopli rădăcinile fine ce mai ţineau copacul în pământ. Când în sfârşit reuşi să elibereze restul copacului, îl duse cu ajutorul calului la marginea unui câmp proaspăt defrişat. După ce dezlegă lanţurile şi le răsuci pe pământ, omul îi vorbi.

— Frumoasă treabă! Nu m-am mai bucurat de un spectacol de când am văzut nişte dansatori la

Philadelphia. Bineînţeles, aveau picioare mai bune ca ale tale.

Clay privi în sus cu ciudă, apoi, încet, începu să râdă.

— Wesley. Nu te-am văzut de un car de ani. Aţi strâns, împreună cu Travis, tutunul?

Wes Stanford se ridică şi se întinse. Nu era înalt cum era Clay, dar era solid, cu pieptul lat şi gros şi pulpe musculoase. Avea părul des, castaniu, iar ochii foarte închişi la culoare erau zâmbitori mereu. Se scuturã.

— Îl cunoşti pe Travis. E convins că poate să pună singur lumea în mişcare. M-am gândit să-l las să se descurce singur măcar cu o parte.

— Iar v-aţi certat?

Wesley rânji.

— Travis i-ar spune şi diavolului cum să conducă iadul.

— Şi, fără îndoială, dracul s-ar supune. Se priviră şi începură să râdă.

Prietenia lor se legase cu mulţi ani în urmă, când fuseseră vecini. Se apropiaseră fiindcă erau amândoi fraţii mezini. Clay trăise întotdeauna în umbra lui James, în timp ce Wesley trebuia să se supună lui Travis. Clay îi era recunoscător lui James că îl protejase întotdeauna pe Wesley când avea de furcă cu Travis. Îi părea rău de Wesley că avea un astfel de frate.

— Ce se întâmplă de îţi cureţi singur terenul? întrebă Wesley. Te-au părăsit toţi oamenii?

— Mai rău, spuse şţergându-şi sudoarea de pe faţă cu batista. Am probleme cu femeile.

— Ah, zâmbi Wesley. E o problemă pe care aş putea să o rezolv. E ceva despre care ai vrea să discutăm? Am adus ceva de băut şi sunt liber în noaptea astă.

Clay se aşează jos pe pământ, rezemat de un copac şi primi băutura din cereale adusă de Wesley, care o puse lângă el.

— Când mă gândesc la ce mi s-a întâmplat în ultimele luni, nu ştiu cum am putut trăi.

— Îţi aminteşti vara aceea secetoasă când au ars cele trei magazii cu tutun şi ţi-au murit aproape jumătate din vaci? îl întrerupse Wes. Se poate compara cu asta?

— Erau timpuri liniştite. Aveam timp să mă odihnesc.

— Doamne! spuse Wes serios. Mai bea puţin şi spune-mi ce se întâmplă.

Lui Wes îi plăcu ideea de a o răpi pe Bianca şi apoi căsătoria prin procură.

— Ce s-a întâmplat când a sosit?

— Nu a venit sau cel puţin nu cu Janie pe vasul de poştă.

— Credeam că i-ai plătit căpitanului să-ţi facă serviciul.

— Am făcut-o. M-am căsătorit cu cineva, dar nu cu Bianca. Hoţii au răpit altă femeie.

Wes rămase cu gura căscată şi-l privi cu ochii holbaţi. Trecu un moment înainte să poată vorbi.

— Vrei să spui că atunci când te-ai dus să-ţi iei nevasta ai văzut că te-ai căsătorit cu o femeie pe care nu o mai văzuseşi înainte? Luă o înghiţitură când Clay îl aprobă. Cum este? O vrăjitoare?

Clay îşi rezemă capul de copac şi privi cerul.

— Este o micuţă franţuzoiacă. Are părul negru, ochi mari şi căprui şi cea mai apetisantă gură ce a fost creată vreodată. Mă trec sudori de câte ori trece prin cameră.

— Cred că ar trebui să te bucuri, dar poate e proastă şi rea?

— Niciuna, nici alta. Este bine crescută, inteligentă, muncitoare, gemenii o iubesc şi toţi oamenii de pe plantaţie o adoră.

Wes mai luă o duşcă.

— După mine se pare că nu ai nicio problemă. Nu-mi vine să cred că e reală. Trebuie să aibă un cusur.

— Aşteaptă să vezi, spuse Clay şi luă din nou băutura. De îndată ce am aflat despre greşeala căsătoriei, i-am scris Biancăi în Anglia, explicându-i totul.

— Bianca este cea cu care doreai să te însori? Cum a reacţionat? Cred că nu i-a prea plăcut căsătoria cu altcineva.

— Multă vreme n-am mai avut veşti de la ea. În acest timp, însă, m-am legat de Nicole, care legal era soţia mea.

— Dar nu în altfel?

— Nu. Ne-am înţeles să obţinem anularea căsătoriei, şi ne trebuia un martor care să dedare că a fost forţată, dar persoana aceea era în drum spre Anglia.

— Deci te-ai sacrificat ţinându-i companie unei femei frumoase, încântătoare. Bietul de tine. Viaţa trebuie să fi fost infernală. Clay nu dădu atenţie glumelor lui Wes.

— După un timp am început să văd ce bijuterie era Nicole, aşa că m-am hotărât să-i vorbesc, i-am spus că dacă Bianca, la citirea scrisorii, va dori să o rupă cu mine, aş dori să rămânem căsătoriţi. De fapt, aveam o obligaţie faţă de Bianca.

— Pare corect.

— De acord, dar Nicole m-a refuzat. A ţipat la mine o jumătate de oră. Mi-a spus că nu concepe să fie a doua alegere pentru niciun bărbat şi încă altele. Mie

mi se părea lipsit de sens. Tot ce am înţeles era că Nicole nu era fericită, în noaptea aceea… se opri.

— Continuă, e cea mai bună poveste pe care am auzit-o, după ani de zile.

— În noaptea aceea, continuă Clay, dormea în camera lui Beth, iar eu în cea a lui James. Când am auzit-o ţipând, m-am dus imediat la ea. Ceva o speriase de moarte, aşa că i-am dat să bea lichior şi am lăsat-o să vorbească. Clay îşi acoperi ochii cu mâna.

A avut o viaţă îngrozitoare. Revoluţionarii francezi i-au omorât părinţii pe ghilotină, i-au ars casa, iar mai târziu i-au ucis bunicul purtându-i capul pe o suliţă în faţa ei.

Wes se strâmbă dezgustat.

— Ce s-a mai întâmplat după noaptea aceea? Important nu era ce s-a întâmplat după, important era ce se întâmplase în timpul nopţii, se gândi Clay. În fiecare noapte nu putea dormi amintindu-şi noaptea aceea când o ţinuse în braţe şi făcuseră dragoste.

— A doua zi m-a părăsit, spuse liniştit. Nu pot spune părăsit, dar s-a mutat peste râu la vechea moară. Acum se ocupă de moară şi face treabă bună.

— Dar vrei să se întoarcă, nu-i aşa? Clay nu răspunse, dar Wes scutură din cap.

— Ai spus că ai probleme cu femeile, nu cu o femeie. Ce s-a mai întâmplat?

— Când Nicole a luat moara în primire, Bianca şi-a făcut apariţia.

— Cum arată?

Clay nu ştia ce să răspundă. Trăia în casa lui de două săptămâni, dar nu ştia nimic mai mult despre ea, decât atunci când sosise. Dimineaţa când pleca, ea dormea, şi când se întorcea seara, la fel. Anderson îi vorbise odată că este cheltuitoare, dar Clay nu luase în

seamă reclamaţia. Fără îndoială, avea posibilitatea să-i cumpere câteva haine femeii cu care urma să se căsătorească!

— Nu-ţi pot spune cum este. Cred că m-am îndrăgostit de ea din primul moment când am văzut-o în Anglia şi nu s-a schimbat nimic de atunci. E frumoasă, drăgălaşă, bună.

— Mie mi se pare că ştii destule despre ea. Acum lasă-mă să examinez situaţia. Te-ai căsătorit cu o femeie splendidă şi în acelaşi timp eşti îndrăgostit şi logodit cu alta, la fel de splendidă.

— Cam aşa ceva, murmură Clay, tu însă pari a găsi că situaţia este de acceptat.

— Mă gândesc la situaţii mai grele. Să fii un burlac singur ca mine, de exemplu.

Clay pufni în râs. Wes nu ducea lipsă de femei.

— Să-ţi spun ce aş face eu, spuse Wes râzând şi bătându-l pe picior. Mă voi întâlni cu amândouă şi te voi scăpa de una din ele. O poţi avea pe cea pe care nu o vreau eu şi astfel nu vei mai fi obligat să alegi. El glumea, dar Clay era serios şi se încruntă. Îi părea rău de zbuciumul prietenului său.

— Haide, Clay, trebuie să procedăm cum este mai bine.

— Nu ştiu, spuse Clay, în ultimul timp nu mai sunt sigur de mine.

Wes se ridică scărpinându-şi spinarea iritată de scoarţa copacului.

— Nicole asta, este tot la moară? Crezi că aş putea s-o văd? în ochii lui Clay apăru brusc o scânteie.

— Sigur, locuieşte acolo cu Janie. Sunt sigur că te va primi bine. Se pare că are casă deschisă pentru oricine. În vocea sa se simţi o urmă de dezgust.

Wes îi promise că se va întoarce la Arundel Hall să guste mâncărurile pregătite de Maggie. Se urcă pe

cal şi porni spre debarcader. Merse încet pe potecă pentru a avea timp de gândire. Fusese şocat la vederea lui Clay, după mai multe luni de zile. Avea impresia că vorbise cu un străin. Pe când erau băieţi, petrecuseră mult timp împreună. Brusc, o epidemie de holeră îi ucisese pe părinţii lui Clay şi pe tatăl lui Wes. După scurt timp, muri şi mama luj. Tragediile apropiaseră mult cele două familii. Erau perioade lungi când nu se vedeau, căci tinerii lucrau toţi la plantaţii, dar de câte ori era posibil se întâlneau.

Zâmbi la amintirea unei petreceri la Arundel Hall când Clay şi Wes âveau şaisprezece ani. Băieţii pariaseră amândoi să prindă una din perechile de şerpi încolăciţi în spatele tufelor. Au reuşit amândoi, dar Travis află de ispravă şi luându-i pe amândoi de gât îi aruncase în bazin.

Ce s-a întâmplat cu Clayton? se minuna Wes. Clay pe care-l cunoştea ar fi râs de absurditatea situaţiei cu cele două femei. Ar fi luat-o pe cea pe care o dorea şi ar fi dus-o sus, cu el. Îl cunoştea pe cel care aranjase furtul unei tinere englezoaice, dar bărbatul care se temea să se întoarcă acasă era un străin.

Descălecă sub un copac de lângă debarcader şi-i scoase calului şaua. Bănuia că necazul venea de la franţuzoaică. A spus că lucrase la Bianca, desigur, ca servitoare. Aranjase în aşa fel încât să se substituie Biancăi, şi reuşise să se mărite cu un american bogat. Fără îndoială, acum îl şantaja pe Clay ca să rămână nevasta lui. Reuşise deja să capete moara şi, poate, şi altă proprietate de-a lui.

Dar Bianca? Lui Wes îi era milă de femeie. Venise în America aşteptându-se să se căsătorească cu bărbatul iubit şi găsise pe altcineva în locul ei.

Legă calul şi vâsli până pe malul opus. Moara îi era cunoscută, fiind unul din locurile lui preferate pe

când era copil. Zâmbi când îi văzu pe gemeni pe mal, aplecaţi asupra unei broaşte plictisite care nu se mai mişca.

— Ce faceţi voi acolo? îi întrebă scurt. Gemenii săriră deodată amândoi, apoi se întoarseră şi-i zâmbiră.

— Unchiule Wes, ţipau ei dându-i titlul onorific de unchi. Săriră de pe mal spre el, care-i aştepta cu braţele deschise. Wes îi apucă pe amândoi şi începu să-i învârtească în timp ce ei chicoteau făcând tărăboi.

— Mi-aţi dus lipsa?

— Oh, da, râse Mandy. Unchiul Clay este mereu plecat acum, dar Nicole este aici.

— Nicole? Vă place? întrebă Wes.

— E frumoasă, spuse Alex. Era căsătorită cu unchiul Clay, dar nu ştiu dacă mai este acum.

— Desigur că este, spuse Mandy. E totdeauna măritată cu unchiul Clay.

Wes îi lăsă jos pe pământ.

— Este acasă?

— Cred că da. Uneori este la moară. Wes îi ciufuli pe amândoi.

— Ne vedem mai târziu. Poate o să treceţi râul cu mine. Mă întâlnesc cu Clay la cină.

Copiii se îndepărtară de el, ca şi când ar fi fost ciumat.

— Noi stăm acum aici, spuse Alex. Nu trebuie să ne întoarcem acolo.

Nu apucă să-i mai întrebe ceva, că dispăruseră deja în pădure. Urcă dealul până la căsuţă. Janie era singură înăuntru, aplecată pe torcătoare. Wes deschise fără zgomot uşa şi se apropie în vârful picioarelor. O sărută zgomotos pe gât.

Janie nu se mişcă şi fără să fie surprinsă, spuse calm:

— Mă bucur să te văd din nou, Wes. Se întoarse clipind din ochi. Bine că nu te-ai născut indian. N-ai fi putut să te furişezi, tu vii ca o furtună. Te-am auzit afară cu gemenii. Se ridică şi-l îmbrăţişă.

Wes o strânse cu putere ridicând-o de jos.

— Nu se poate spune că ai flămânzit, râse el.

— Dar tu, da. Ai rămas numai piele şi os. Stai jos să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Nu mult. Mă voi întâlni cu Clay la cină.

Janie murmură ceva în timp ce-i punea în faţă mazăre bătută cu slănină. Pe altă farfurie îi aduse picioare de crab prăjite, reci, şi un bol cu unt topit.

— Atunci mai bine mănâncă aici. Maggie e pe picior de război şi mâncarea ei nu e chiar aşa cum ar trebui să fie.

— Bănuiesc că este în legătură cu femeile lui Clay, spuse el cu gura plină. Zâmbi când Janie îl privi surprinsă.

— L-am văzut pe Clay înainte să vin aici şi mi-a spus toată povestea.

— Clay nu ştie toată povestea. E orb, nu vede nimic în toată povestea asta.

— Ce vrei să spui? Mie mi se pare simplu. Tot ce are de făcut este să anuleze căsătoria cu Nicole asta, şi apoi, liber, să se însoare cu Bianca, femeia pe care o iubeşte, şi poate fi din nou fericit.

Janie era aşa de furioasă de soluţiile lui Wes, încât nu putea vorbi. Cum avea în mână lingura de fier cu care-i servise mazărea, îl pocni în cap.

— Hei, ţipă Wesley, şi-şi puse mâna pe cap, unde-l atinsese lingura fierbinte.

Janie regretă imediat gestul ei, nu ar fi vrut pentru nimic în lume să-i facă rău lui Wes. Luă o cârpă, o înmuie în apă rece şi începu să-i cureţe părul.

În timp ce şedea aplecată spre el aproape

acope- rindu-l, intră Nicole. Janie vru să se dea la o parte, încât să-l vadă Nicole, dar renunţă. Wes căuta să o vadă, evitând formele zdravene ale lui Janie.

— Janie, spuse Nicole, ştii unde sunt copii? Acum câteva minute i-am văzut, dar au dispărut iar. Îşi scoase pălăria de pai de pe cap şi o agăţă în cuierul de lemn de pe uşă. Vreau să fac nişte lecţii cu ei înainte de cină.

— Vor veni ei acasă, dar tu eşti prea obosită să mai lucrezi cu ei.

Wes înţelese că-l ascundea pentru a-i îngădui s-o vadă pe Nicole. Din tot ce gândea despre ea, primul lucru a fost că nu avea aerul să fi fost vreodată servitoarea cuiva. Cât despre ce-i spusese Clay de frumuseţea ei, era prea puţin spus. Primul lui gând îl îndemna să-i arunce trandafiri la picioare, rugând-o să-l părăsească pe Clay şi să se mărite cu el.

— Clay a trimis azi un mesaj, spuse Janie. Nicole se opri cu mâna pe balustrada scării.

— Clay?

— Îţi aminteşti de el? spuse Janie pândind faţa lui Wes. A întrebat dacă vrei să cinezi cu el diseară.

— Nu, spuse Nicole încet. Nu pot, dar ar trebui să trimit ceva. În ultima vreme Maggie nu a mai gătit.

Janie răbufni:

— Nu vrea să gătească pentru femeia aia, ştii şi tu asta.

Nicole se întoarse, dar când să înceapă, i se păru că lui Janie îi mai crescuseră două picioare. Părăsi scara şi se apropie.

— Hello, spuse Wes şi sculându-se, dădu la o parte mâinile lui Janie. Sunt Wesley Stanford.

— Domnule Stanford, îl salută ea politicos întinzându- i mâna. Se uită tulburată la Janie. De ce l-ai ascuns pe omul acesta? Te rog, ia loc. Pot să te

servesc cu ceva?

— Nu, mulţumesc. S-a îngrijit deja Janie de asta.

— Mă gândesc să-i caut pe gemeni, spuse Janie, şi era deja afară, înainte ca să spună cineva ceva.

— Eşti prieten cu Janie? îl întrebă Nicole turnându-i o cană cu cidru rece.

— Mai mult decât prieten cu Clay. O privea în faţă şi ochii îi fugeau mereu spre gura ei. Îl intriga buza de sus.

— Am crescut împreună, sau, în sfârşit, ne-am petrecut mult timp împreună.

— Vorbeşte-mi despre el, spuse ea privindu-l cu ochii mari, interesată. Cum era când era băiat, copil?

— Era altfel, spuse Wes, studiind-o şi gândindu-se că este îndrăgostită de Clay. Acum situaţia îl tulbura.

Se ridică şi se duse spre cămin, în spatele lui.

— Ştiu asta. Bănuiesc că ţi-a povestit istoria. Fără să aştepte răspunsul, continuă: am încercat să-i uşurez situaţia mutându-mă aici. Nu, nu este adevărat... am vrut să-mi uşurez mie situaţia. Va fi din nou fericit, când căsătoria noastră va fi anulată şi va fi liber să se însoare cu Bianca.

— Bianca. Ai lucrat la ea în Anglia?

— Este un fel de a vorbi. Mulţi englezi au avut bunătatea să ne găzduiască, după ce fugisem din ţara noastră.

— Cum de te-au răpit pe dumneata în locui Biancăi? o întrebă direct.

Amintindu-şi scena, Nicole roşi.

— Te rog, domnule Stanford, hai să vorbim despre dumneata.

Roşeaţa ei spunea mai mult decât cuvintele. Ce femeie ar fi aşa de generoasă, încât să pregătească hrana pentru omul iubit când ştia că o mănâncă cu altă

femeie? Făcuse o apreciere greşită şi nu mai voia să repete greşeala. Va aştepta s-o vadă pe Bianca înainte să-şi schimbe părerea.

După un ceas, Wes părăsi cu părere de rău casa mică, ordonată şi liniştită a lui Nicole şi plecă la Arundel Hall. N-ar fi plecat, dar era nerăbdător să o vadă pe Bianca. Dacă Nicole era a doua alegere a lui Clay, prima trebuia să fie un înger.

— Ce părere ai despre ea? îl întrebă Clay aşteptând în capătul grădinii.

— Mă gândesc să trimit şi eu nişte hoţi în Anglia. Dacă mi-ar fi pe jumătate decât ţi-e ţie bine, aş muri fericit.

— Nu ai văzut-o pe Bianca. Aşteaptă înăuntru şi e nerăbdătoare să te cunoască.

Wes avu un şoc la prima vedere a Biancăi. Părea că o vede pe Beth, soţia lui James.

Îşi aminti pe loc zilele când casa era plină de dragoste şi de râsete. Beth avea talentul să primească bine pe oricine. Râsul ei puternic se auzea în toată casa. Nu existase vânzător ambulant în toată ţara care să nu fi fost invitat la masa ei.

Beth fusese o femeie voinică, înaltă şi puternică. Energia ei era contagioasă. Putea să muncească pe plantaţie toată dimineaţa, să călărească la vânătoare cu James şi cu Clay după-amiaza, iar după râsul permanent al lui James să facă dragoste toată noaptea. Obişnuia să-şi strângă copiii la piept şi să-i ridice veselă. Putea face prăjituri cu o mână şi să ridice trei copii cu cealaltă.

Wes simţi pentru un moment că i se umplură ochii de laprimi. Beth fusese atât de plină de viaţă, încât i se părea că este posibil să revină pe pământ.

— Domnule Stanford, spuse Bianca, te rog să pofteşti.

Wes simţea că trebuie să arate ca un nebun. Clipi de câteva ori ca să-şi limpezească ochii şi apoi privi la Clay; care înţelese tulburarea lui Wes.

— Avem aşa de puţini musafiri aici, spuse Bianca încet, conducându-i în sufragerie. Clayton mi-a promis că de îndată ce va fi posibil, vom avea vizitatori. Adică imediat ce această situaţie nefericită va fi rezolvată şi voi fi cu adevărat stăpână aici. Luaţi loc.

Wes era încă hipnotizat de asemănarea ei cu Beth, dar vocea era diferită, ca şi mişcările, şi avea şi o gropiţă în obrazul stâng, pe care Beth nu o avea. Îşi luă un scaun vizavi de ea, cu Clay între ei.

— Cum îţi place ţara noastră? Este cu totul diferită de Anglia?

— O, da, răspunse Bianca, în timp ce-şi turna o grămadă de sos gros peste bucăţile de şuncă, întinzându-i apoi sosiera lui Wes. America este mult mai puţin civilizată decât Anglia. Nu sunt oraşe, locuri unde să faci cumpărături. Şi lipsa unei societăţi, a unei societăţi civilizate, este într-adevăr îngrozitoare.

Wes rămase cu sosiera în mână. Îi insultase ţara şi locuitorii ei, dar părea că nu-şi dă seama de grosolănia ei. Avea capul aplecat în farfurie. Wes îşi puse puţin sos în farfurie, apoi gustă.

— Doamner fereşte, Clay. De când serveşte Maggie sos cu zahăr la şuncă?

Clay dădu din umeri indiferent. O privea pe Bianca, în timp ce mânca.

Wes începu să-şi pună întrebări în legătură cu toată istoria.

— Spune-mi, doamnă Armstrong, începu… apoi se opri. Îmi cer scuze, nu sunteţi doamna Armstrong încă.

— Nu, nu sunt, spuse Bianca aruncându-i o

privire răuvoitoare lui Clay. Servitoarea mea s-a oferit oamenilor care trebuiau să mă aducă la Clay. Apoi, pe corabie, l-a convins pe căpitan că ea este Bianca Maleson şi a făcut în aşa fel, încât să se mărite cu logodnicul meu.

Lui Wes începuse să nu-i mai placă femeia. Trecuseră doar câteva minute până să-şi dea seama că asemănarea cu Beth se estompa şi, din ce în ce mai mult, începea să dispară. Era flască şi grasă, pe când Beth fusese puternică, cu carne tare şi oase mari.

— Era servitoarea dumitale? Nu era o refugiată de la Revoluţia franceză? Credeam că numai aristocraţia părăsise ţara.

Bianca făcu un semn cu furculiţa.

Asta spune Nicole la toată lumea. Spune că bunicul ei era ducele Levroux sau parcă verişoara ei mi-a spus.

— Dar dumneata ştii mai bine, nu?

— Bineînţeles. A lucrat la mine câteva luni şi aş şti. Bănuiesc că fusese bucătăreasă undeva sau croitoreasă. Dar, te rog, domnule Stanford, vrei să vorbim despre servitoarea mea? spuse zâmbind.

— Nu, sigur că nu, zise Wes întorcându-i zâmbetul.

— Hai să vorbim despre dumneata. Sunt aşa de rar într-o companie plăcută. Vorbeşte-mi despre familia dumitale şi mai mult despre America.

Wes mânca încet şi o asculta pe Bianca. Era uşor să mănânci şi să asculţi, îi vorbi despre genealogia familiei ei şi despre casa pe care o avusese odată tatăl ei. Bineînţeles, totul în America era inferior faţă de Anglia, şi în special oamenii. Menţionă toate greşelile servitorilor lui Clay, care se purtaseră rău cu ea şi refuzaseră să-i dea ascultare. Wes făcu mici semne de simpatie, uimit tot timpul de cantitatea de

carne ce-o mânca.

La un moment dat îi aruncă o privire lui Clay. Acesta mânca pasiv, ca şi când nu ar fi auzit sau înţeles cuvintele Biancăi. Uneori o privea cu o expresie ciudată, ca şi când nu o vedea.

Cina părea să dureze fără sfârşit. Wes era uimit de siguranţa ei. Părea că nu se îndoieşte că ea şi Clay se vor căsători, şi că ea va câştiga Arundel Hall. Când începu să vorbească de dărâmarea peretelui de est al casei şi adăugarea unei aripi noi cu ornamente, nu aşa de simplă cum era toată casa, Wes renunţă să mai asculte ceva.

Se întoarse spre Clay.

— De ce stau copiii peste râu? Clay se încruntă.

— Nicole le poate da educaţie şi apoi ei au vrut să plece, spuse Clay lipsit de expresie. Vrei să vii cu noi în bibliotecă, draga mea?

— Doamne fereşte, răspunse Bianca, dulce. N-aş vrea să vă stric întâlnirea bărbătească. Vă rog să mă scuzaţi, cred că mă voi retrage. Am avut o zi foarte obositoare.

— Bineînţeles, spuse Clay.

Wes îi spuse noapte bună şi apoi părăsi camera, intrând în bibliotecă. Îşi turnă o porţie bună de whiski pe care-o bău dihtr-o înghiţitură. Şi-l turna pe al doilea când intră în cameră Clay.

— Unde este portretul lui Beth? întrebă Wes printre dinţi.

— L-am mutat în biroul meu, spuse Clay turnându-şi şi el de băut.

— În felul ăsta o ai lângă tine tot timpul. Ai o copie a ei plimbându-se prin casă şi un portret în birou, unde-ţi petreci tot restul zilei.

— Nu ştiu ce vrei să spui, se răsti Clay.

— Pe dracu’, nu-nţelegi. Vorbesc de scârba asta

grasă, pe care ai luat-o ca s-o înlocuiască pe Beth.

Ochii lui Clay scânteiau. Era mai înalt, un bărbat voinic şi aspru, dar Wes era mai puternic. Nu se bătuseră niciodată.

Deodată Wes se linişti.

— Uite ce e, Clay. Nu vreau să ţip. Nici măcar nu vreau să discut cu tine, dar cred că acum ai nevoie de un prieten. Nu vezi ce faci? Femeia asta seamănă cu Beth. Când am văzut-o, întâi am crezut că este Beth. Dar nu este!

— Ştiu asta, spuse Clay deschis.

— Ştii? O priveşti ca pe o zeiţă, dar ai ascultat-o vreodată? Este aşa de diferită de Beth, cât este omeneşte posibil. Este o înfumurată, arogantă şi ipocrită.

O clipă după aceea, Clay îl izbi peste faţă. Wes ameţi şi alunecă peste birou pe unul din scaunele de piele. Îşi frecă falca şi simţi sângele în gură. Un moment vru să se repeadă la Clay. O bătaie bună i-ar băga minţile-n cap sau, cel puţin, o bătaie l-ar face pe Clay să recunoască.

— Beth este moartă, murmură Wes. Şi ea şi James au murit şi, oricât ai încerca, nimic nu-i va putea aduce înapoi.

Clay îşi privi prietenul trântit pe scaun, frecându-şi falca. Încercă să vorbească, dar nu putea. Erau atâtea de spus şi totuşi atât de puţine. Se întoarse, şi ieşi din cameră, apoi din casă, spre câmpul plantat cu tutun. Câteva ore de lucru l-ar putea ajuta să se liniştească, Să nu se mai gândească la Beth şi la Nicole, nu… la Bianca şi la Nicole.

Capitolul 10

Copacii se schimbau îmbrăcând culorile strălucitoare ale toamnei. Roşul şi auriul izbucneau ca nişte flăcări. Nicole stătea în vârful colinei care străjuia moara şi casa. Printre copaci vedea strălucind soarele peste apa limpede şi repede.

Trecuseră zece zile de la vizita lui Wesley Stanford şi mai mult de o lună de la acea oribilă noapte când Bianca reapăruse în viaţa sa. Sperase că munca la moară i-o va scoate din minte, dar nu era aşa.

— Profiţi de linişte?

Auzind vocea lui Clay, sări în sus. Nu-l mai văzuse de când era cu Bianca.

— Janie mi-a spus unde eşti. Sper că nu te deranjez.

Se întoarse încet şi-l privi. Buclele pe care le făcea părul său închis la vârfuri, deveneau aurii de la soarele pe care-l avea în spate. Arăta obosit şi îmbătrânit. Avea ochii încercănaţi ca şi când nu dormise bine.

— Nu, răspunse ea zâmbind. Nu mă deranjezi. Te simţi bine? Dar recolta de tutun a fost strânsă?

Gura lui se schimbă dintr-o linie dreaptă, într-un surâs dulce. Se aşeză jos, se întinse pe pământ şi privi spre cer printre frunzele roşii, strălucitoare, ale copacului. Părea că s-a relaxat imediat. Apropierea lui Nicole îl făcea să se simtă bine.

— Se pare că moara merge bine. Am venit să-ţi cer o favoare. Ellen şi Horace Backes dau o petrecere în cinstea noastră. Este o petrecere ca în Virginia, care va dura cel puţin trei zile, iar tu şi cu mine suntem invitaţi de onoare. Ellen vrea s-o prezinte comunităţii pe nevasta mea.

Cum se întinsese pe jos, lângă ea, cu picioarele lungi, relaxate, cu muşchii ce i se vedeau pe piept sub

cămaşa deschisă, simţi că se înmoaie. Ar fi vrut să zacă pe pământ lângă el, cu obrazul lipit de pielea bronzată. Era asudat de pe câmp şi ei îi venea să sară pe el, şi l-ar fi sărutat pe gât. Dar când îl văzu că se relaxează lângă ea, impulsul său se schimbă şi ar fi voit să-l lovească. Îşi simţea trupul în flăcări, iar el se purta ca şi când şi-ar fi regăsit pacea şi Jinişte a, la mama acasă. După un moment îi înţelese vorbele.

— Cred că ar fi jenant pentru tine să trebuiască să le transmiţi refuzul meu.

O privi în sus, cu un ochi.

— Te cunosc şi ştiu că suntem căsătoriţi.

— Dar nu ştiu că vom mai fi căsătoriţi puţină vreme. Nicole se ridică, vrând să coboare pe colină, dar Clay o apucă de gleznă. Se împiedică şi căzu în genunchi şi în mâini. El se ridică, o prinse de subsuori şi o ridică.

— De ce mă înnebuneşti? Nu te-am văzut de săptămâni şi când te văd te invit la o petrecere. Ar trebui să fii mulţumită, dar tu te superi.

Nu putea să-i explice că atitudinea lui calmă o enerva. Se aşeză pe iarbă, departe de mâinile lui.

— Nu mi se pare corect să apărem în public ca soţ şi soţie, când ştim că mariajul noaştru va fi anulat. Poate că ai vrea să te duci cu Bianca şi să povesteşti la toată lumea încurcătura prostească. Sunt sigură că povestea va trezi interes.

— Ellen te-a cunoscut pe tine, spuse încăpăţânat. Nu avea ce să-i explice. Tot ce ştia era că perspectiva de a petrece trei zile şi trei nopţi cu ea îl făcea fericit pentru prima dată după atâtea luni. Îi luă mâna din poală şi o privi un moment. Era atât de mică, de îndemânatică şi de curată şi ştia să facă atâta plăcere! O ridică la gură şi-i sărută unul câte unul vârfurile degetelor.

— Pleacă, te rog… îi spuse ea liniştit.

— Vor fi acolo toţi prietenii mei, oameni pe care-i cunosc de-o viaţă. După atâta muncă în ultimele luni, ai şi tu nevoie de o vacanţă.

Simţea cum i se înmoaie oasele la atingerea degetelor ei cu buzele lui, dar în sinea ei fierbea de supărare. Trăia cu altă femeie pe care spunea că o iubeşte, dar pe ea o săruta, o atingea, o invita la petreceri. Asta o făcea să se simtă amanta lui, o persoană ţinută ascunsă şi folosită doar pentru plăcerea lui. Acum voia să o ducă să-i cunoască prietenii.

— Clay, te rog, spuse ea slab.

— Mergi? întrebă el muşcându-i partea interioară a mâinii.

— Da, spuse ea slab, cu ochii pe jumătate închişi. Bine, se smulse aruncându-i mâna şi se ridică.

— Vă iau mâine dimineaţă la cinci, pe tine, pe gemeni şi pe Janie. Dar ar fi bine să iei şi ceva de mâncare, poate ceva după o reţetă franţuzească. Dacă-ţi lipseşte ceva, cere-i lui Maggie din magazie. Porni în jos pe pantă, fluierând.

— Nesuferitul, începu Nicole, apoi zâmbi. Poate că dacă l-ar înţelege nu l-ar iubi atât de mult.

Clay se gândea la noaptea de mâine. Va fi singur cu Nicole într-unul din dormitoarele casei lui Horace. Cu gândul la asta, abia evită o căzătură pe deal, unde-l putea vedea oricine.

De îndată ce Clay dispăru, Nicole se ridică repede. Dacă trebuia să facă de mâncare pentru trei zile, era necesar să înceapă imediat. Începu să facă planuri, coborând colina. Va face pui fripţi în muştar de Dijon, pate în aluat, piure de legume, casulet, fasole cu costiţă şi plăcinte cu carne, cu dovleac, pere şi coacăze. Gâfâia când ajunse acasă.

— Bună-dimineaţa, strigă Clay, legănând barca la mal pe partea râului unde era Nicole. Zâmbi văzându-i pe Nicole, pe Janie şi pe gemeni înconjuraţi de coşuri enorme.

— Nu ştiu dacă barca va pluti cu atâta încărcătură, mai ales cu toată mâncarea trimisă de Maggie.

— Eram sigură că se va decide să pregătească ceva când i-am spus că o iei pe Nicole, spuse Janie.

Clayton se prefăcu că nu aude, începând să-i dea lui Roger coşurile pe care le aşeza la capătul bărcii. Copiii râdeau când, pur şi simplu, îi aruncă în braţele lui Roger.

— Pari vesel azi, spuse Janie. Mă faci să cred că în sfârşit ţi-a venit mintea la cap.

Clay o apucă vesel de mâini şi o sărută cu drag pe obraz.

— Poate că da, dar dacă nu taci, te arunc şi pe tine în barcă.

— Poate că o arunci, spuse Roger repede şi tare, dar nu-ţi garantez că am să încerc s-o prind.

Janie mârâi indignată şi se apucă de mâna lui Clay, păşind în barcă.

El întinse mâna pentru Nicole.

— Pe asta aş încerca s-o prind, râse Roger.

— Asta este a mea, spuse Clay, prinzând-o strâns în braţe şi coborând în barcă.

Nicole îl privi cu ochii mari. Părea deodată un străin. Cel pe care-l cunoştea era grav şi tăcut. Oricine ar fi fost, ei îi plăcea.

— Hai să plecăm, unchiule Clay, strigă Alex, o să se termine cursele de cai înainte să ajungem.

Clay o lăsă pe Nicole jos, apoi o mai ţinu puţin cu un singur braţ.

— Arăţi teribil de frumoasă azi, zise el şi o

mângâie cu un deget în lungul urechii.

Nu îndrăzni să o privească, îi bătea inima sălbatic.

O eliberă brusc.

— Alex, dezleagă barca, iar tu, Mandy, vezi dacă îl poţi ajuta pe Roger să ne scoată de aici.

— Ai, ai, căpitane Clay, râseră copiii. Nicole şedea lângă Janie.

— Ăsta-i bărbatul de care îmi amintesc, spuse Janie. S-a întâmplat ceva şi nu ştiu ce, dar aş vrea să-i mulţumesc persoanei care l-a schimbat.

Zgomotul petrecerii se auzea de la distanţă, înainte ca ei să ajungă la debarcaderul lui Backes. Nu era nici şase dimineaţa, dar jumătate din locuitorii regiunii erau răspândiţi pe pajişte. Câţiva erau la capătul îndepărtat al râului, la vânătoare de raţe.

— Ai trimis-o pe Golden Girl la doamna Backes? întrebă Alex.

— Ar mai fi petrecere dacă nu reuşesc să le golesc buzunarele tuturor? răspunse Clay privind cu dispreţ. Crezi că o s-o întreacă pe Irish Less a doamnei Backes? întrebă Roger. Am auziţ că e un cal rapid.

— N-o să fie curse, mormăi Clay. În timp ce vorbea îşi închise cămaşa la gât şi luă o cravată dintr-unul din coşurile din barcă. Şi-o înnodă repede şi îşi puse apoi o vestă de satin maron-roşcat. După aceea îşi puse o haină la două rânduri, din mătase ripsată. Avea nasturi de metal, în faţă mai scurtă, iar la spate, mai lungă. Pantalonii i se potriveau, lipiţi pe el ca o a doua piele, în picioare avea cizme înalte, pe genunchi, în faţă, şi mai scurte la spate. Le dăduse lustru de puteai să te oglindeşti în ele. Îşi puse pe cap o pălărie de biber cu o panglică uşor întoarsă. Se întoarse spre Nicole şi-i oferi braţul.

Nicole nu-l văzuse decât în haine de lucru.

Bărbatul care tăia tutun se transformase într-un gentleman demn de Versailles.

— Vreau să fiu prezentabil când apar cu cea mai frumoasă mireasă de pe lume.

Nicole îi zâmbi şi ea. Era bucuroasă că se îmbrăcase şi ea frumos. Rochia era făcută din mătase albă, foarte fină şi extraordinar de plăcută la atingere. Fusese brodată de mână, cu broderie englezească, având desenate narcise aurii. Corsajul era din catifea în aceeaşi culoare cu florile. Gulerul şi manşetele erau tivite cu alb, rar în buclele ei negre erau împletite panglici aurii şi albe.

În timp ce Roger lega barca la unul din debarcaderele de la capătul proprietăţii Backes, Clay spuse:

— Era să uit, am ceva pentru tine. Băgă mâna în buzunar şi scoase medalionul de aur pe care ea i-l lăsase cu mult timp în urmă, pe corabie.

Nicole îl strânse în mâini, apoi spuse zâmbindu-i.

— Îţi mulţumesc.

— Ai să-mi mulţumeşti cum trebuie mai târziu, spuse el şi o sărută pe ceafă. Se întoarse să-i arunce coşurile lui Roger care şedea la marginea debarcaderului. O mai ţinu strâns un moment, apoi o ridică pe debarcader.

— Au sosit! strigă cineva pe când se îndreptau spre casă.

— Clay, credeam că e o urâtă, după cum o ţineai ascunsă.

— O ţin ascunsă pentru acelaşi motiv pentru care-mi ascund şi rachiul. Expunerea prea mare nu este bună nici pentru băutură, nici pentru neveste, răspunse Clay.

Nicole îşi privi mâinile. Era uimită de acest Clay

şi de anunţul faţă de lume, că era nevasta lui. Se simţea ca şi când era cu adevărat.

— Bună, spuse Ellen Backes. Clay, lasă-mi-o şi mie puţin. Tu o ai de câteva luni.

Cu oarecare respect, Clay îi lăsă mâna.

— Să nu mă uiţi, te rog… spuse el aplecându-se spre mâna ei. Plecă apoi cu câţiva bărbaţi spre cursa de cai. Îl văzu bând dintr-o cană de piatră.

— Ai făcut minuni cu el, spuse Ellen. Nu i-am mai văzut aşa de fericit dinainte de moartea lui James şi a lui Beth. Pare că a fost plecat departe un timp, dar acum s-a întors acasă.

Nicole nu putea răspunde nimic. Clay cel de azi, râzând şi glumind, era un străin pentru ea. Ellen nu-i dădu răgaz să-i răspundă şi începu s-o prezinte oamenilor. Nicole era bombardată cu întrebări despre rochie, familia ei, cum îl întâlnise pe Clay, unde se căsătoriseră. Nu spuse nicio minciună, dar nici nu vorbi de răpirea ei şi de căsătoria forţată.

Casa lui Ellen era enormă şi cu faţa spre râu. Văzuse puţine case americane, iar asta eră o surpriză. Casa lui Clay era în stil georgian pur, iar casa lui Ellen şi a lui Horace un amestec de toate stilurile imaginabile. Părea că fiecare generaţie adăugase câte o aripă în stilul preferat. Casa se întindea pe mai multe direcţii, cu unele aripi mai lungi, altele scurte şi cu galerii, legând clădirile separate.

Ellen o văzu pe Nicole privind casa.

— Deosebită, nu-i aşa? Am trăit aici un an, până să mă obişnuiesc să mă descurc în interior, însă înăuntru este mult mai rău ca afară. Are săli care nu duc nicăieri şi coridoare care se deschid în dormitoarele altor persoane. Este înspăimântător.

— Dar este clar că o iubeşti, zâmbi Nicole.

— N-aş schimba o cărămidă, doar că am de

gând să mai adaug o altă aripă.

Nicole o privi uimită apoi râse:

— Poate încă un etaj. Niciuna din aripi nu are etaj.

Ellen zâmbi.

— Eşti un copil inteligent. Cred că înţelegi cu adevărat casa mea.

Cineva o chemă pe Ellen şi două femei începură să-i pună întrebări lui Nicole, care ajuta la aşezarea mesei. Erau cel puţin douăzeci de mese puse pe capre de lemn pe peluză. Unele erau încărcate cu mâncare, altele aveau bănci de o parte şi de alta. Părea că fiecare familie adusese de mâncare tot aşa de mult ca Nicole şi Janie. Se săpase o groapă şi se prăjeau sute de stridii, iar câţiva servitori învârteau un porc întreg pe frigare, stropindu-l cu mirodenii. Cineva îi spuse că era un fel de mâncare adusă din Haiti şi se numea „barbecue”.

Deodată, se auzi sunetul unui corn de departe, de pe plantaţie.

— E timpul, strigă Ellen scoţându-şi şorţul, începe întrecerea.

Ca la un semnal, toate femeile îşi scoaseră şorţurile, îşi ridicară fustele şi începură să fugă.

— Acum, că toate frumoasele sunt aici, putem începe, le salută un bărbat.

Nicole stătea mai la o parte, în timp ce femeile se înghesuiau la marginea pistei de formă ovală. În timpul cât alergase i se deranjase coafura şi încerca să-şi strângă o buclă rebelă cu panglica.

— Lasă-mă pe mine, spuse Clay din spatele ei. Mâinile lui erau neîndemânatice, dar când o atingea cu degetele pe gât simţea un fior pe şira spinării. O întoarse spre el.

— Te distrezi?

Ea dădu din cap şi-l privi. Ţinea mâinile pe umerii ei şi-şi apropie faţa.

— Calul meu trebuie să participe. Vrei să mă săruţi să-mi poarte noroc?

Ca de obicei, răspunsul era în ochii ei. Mâinile lui lunecară în jos şi o trase cât mai aproape. O strânse un moment, îngropându-şi faţa în gâtul ei.

— Sunt aşa de mulţumit că ai venit cu mine, şopti, şi-şi plimbă buzele pe obrazul ei ajungând la gură. Nicole se simţea slabă, iar picioarele abia o mai ţineau când se agăţă de el.

— Clay, strigă cinevâ. Ai toată noaptea pentru asta, acum treci şi pregăteşte calul.

Îşi înălţă capul şi-i şopti:

— Toată noaptea, şi-i puse un deget pe buza de sus. Îi dădu drumul brusc şi se îndreptă spre un bărbat, care putea fi considerat o copie a lui Wesley, însă, mai voinic.

— Nu pot să te critic. Crezi că mai există frumuseţi ca ea în Anglia?

— Am luat-o eu pe ultima, glumi Clay.

— Într-o zi, cred că mă voi duce şi eu să arunc o privire să mă conving.

Nicole îi urmări pe cei doi bărbaţi depărtându-se. Poate că i-a fost prezentat fratele lui Wes, dar cu atâtea figuri noi şi nume nu mai ţinea minte.

— Nicole, strigă Ellen, Ţi-am oprit un loc lângă mine.

Nicole se grăbi pentru a vedea cursele de cai.

Peste trei ore, bărbaţii şi femeile s-au întors să mănânce bunătăţile care-i aşteptau. Nicole era încălzită de râs şi de soare. Nu se mai distrase aşa de bine dinainte de Revoluţie. Verii ei din Franţa spuneau că englezii sunt prea serioşi, că nu trăiesc decât pentru a munci şi pentru a merge la biserică, că nu ştiu să se

distreze. Privi la americanii din jur şi îşi zise că şi verii ei s-ar fi bucurat de compania acestor oameni. Toată dimineaţa au râs şi au ţipat. Femeile răguşiseră şi ele, încurajând caii şi lăudându-i pentru valoarea lor, şi nu întotdeauna erau de partea bidiviilor soţilor lor. Ellen pariase de câteva ori contra lui Horace, iar acum se lăuda că Horace îi va face el însuşi un nou strat de flori şi va comanda bulbii în Olanda.

Nicole stătuse tăcută, se simţea străină, un spectator, până când Travis o văzu încruntându-se la unul din caii lui Clay.

— Clay, cred că soţiei tale nu-i place calul tău. Clay nici nu se uită la Nicole.

— Femeile mele pariază pe mine, spuse aruncând o privire semnificativă spre Horace.

Nicole îl privea pe Clay care era cu spatele spre ea, cum aşeza şaua uşoară pe cal, iar jocheul aştepta alături. Ea se pricepea la cai. Francezilor le plăceau cursele de cai la fel ca tuturor oamenilor de pe pământ şi caii bunicului său îi întrecuseră întotdeauna pe ai regilor. Îşi ridică o sprânceană. Aşa deci. Femeile „lui” pariau pe el… oare?

— Nu va câştiga, spuse cu certitudine. Nu este bine proporţionat. Are picioarele prea lungi pentru dimensiunile pieptului. Cai ca acesta nu sunt niciodată buni la alergări.

Toţi cei ce puteau auzi, rămaseră cu cănile cu bere la jumătatea distanţei spre gură.

— Hei, Clay, te pui cu o astfel de provocare?

Travis râdea.

— Am impresia că ştie ea ceva.

Clay se opri foarte puţin, în timp ce strângea chinga.

— Vrei să pariezi ceva bani pe ăsta?

Ea îl privi. Clay ştia că nu avea bani. Ellen o

îndemnă:

— Promite-i că-i vei duce timp de o săptămână gustarea de dimineaţă la pat. Orice bărbat se omoară după asta.

Vocea lui Ellen răsună până la jumătatea pistei. Şi ea, ca şi ceilalţi, cu excepţia lui Nicole, băuseră cam mult.

— Îmi convine, zâmbi Clay şi-i făcu cu ochiul lui Travis, mulţumindu-i că el fusese cu ideea. Clay credea că gluma s-a terminat, însă vocea lui Nicole se auzi tare:

— Dar ce primesc eu dacă pierde calul?

— Poate că-ţi voi aduce eu gustarea în pat, răspunse Clay privind cu coada ochiului, Iar oamenii din jur râseră, apreciindu-i replica.

— Aş prefera o pelerină de iarnă, nouă, spuse Nicole rece, şi se întoarse spre pistă, spunând peste umăr: una din lână roşie.

Femeile în jurul ei râdeau, iar Ellen se întrebă dacă era sigură că nu era americancă din naştere.

Când calul lui Clay pierdu cu trei lungimi, Clay încasă o mulţime de ghionturi. Îl întrebau dacă Nicole n-ar trebui să se ocupe de tutun, dar şi de cai.

Îndreptându-se spre casă, femeile făceau glume şi râdeau pe seama câştigătorilor şi a pierderilor. O femeie tânără şi frumoasă îi promisese bărbatului ei că-i va lustrui ea însăşi cizmele, o lună întreagă.

— Dar nu mi-a spus pe care parte, glumi ea. Nicole privi la abundenţa mâncărurilor şi-şi dădu seama că era flămândă. Farfuriile din piatră aşezate pe masă erau enorme şi arătau mai mult a platouri decât a farfurii. Nicole luă câte puţin din toate felurile.

— Crezi că poţi să mănânci tot? o tachina Clay din spate.

— Poate că o voi umple din nou, râse ea. Unde

să mă aşez?

— Cu mine, dacă poţi să aştepţi mai mult. Luă şi el o farfurie şi o încărcă şi mai mult decât Nicole, apoi o luă de braţ şi o duse sub un stejar mare. Unul din servitori zâmbi şi puse pe jos, lângă copac căni mari pline cu rom. Clay se aşeză pe iarbă cu farfuria pe picioare şi începu să mănânce. Se uită la Nicole care era încă în picioare, cu farfuria în mână.

— Ce nu-ţi convine?

— Nu vreau să-mi pătez rochia cu iarbă, răspunse ea.

— Dă-mi farfuria, spuse Clay, punând-o pe a sa pe iarbă, apoi aşeză şi farfuria ei alături, după care o trase pe genunchii lui.

— Clay… spuse ea încercând să se mişte, dar el o ţinea zdravăn. Clay, te rog, suntem într-un loc public.

— Puţin le pasă, spuse, şi începu să-i gâdile urechea. Îi interesează mai mult mâncarea decât ce facem noi.

Se trase înapoi.

— Eşti beat? îl întrebă bănuitoare. El începu să râdă.

— Parcă ai fi o nevastă, da, sunt puţin beat. Şi ştii că greşeşti? Şi fără să mai aştepte răspunsul continuă: eşti trează. Ştii că eşti adorabilă când eşti beată? O sărută pe vârful nasului, apoi apucă vasul cu punci. Hai, bea.

— Nu, nu vreau să mă îmbăt, spuse încăpăţânată.

— Am să ţi-o pun la gură şi ori bei, ori îţi vei strica rochia.

Se gândea să refuze să-l asculte, dar el arăta atât de bine, ca un băiat neascultător, iar ei îi era foarte sete. Punciul cu rom era delicios. Era făcut din trei feluri de rom şi patru sucuri de fructe. Era rece, cu

bucăţi de gheaţă. I se urcă imediat la cap şi ea respiră adânc, simţind că nu mai este nervoasă.

— Te simţi mai bine acum?

Îl privi pe sub genele dese, apoi îşi plimbă degetul pe bărbia lui.

— Eşti cel mai frumos bărbat de aici, îi spuse visătoare.

— Mai frumos ca Steven Shaw?

— Vorbeşti de bărbatul acela blond cu gropiţă în bărbie?

Clay se strâmbă.

— Ai fi putut să spui că n-ai habar de cine vorbesc. Hai, spuse, şi îi întinse farfuria. Mănâncă ceva. Gândeşte-te că o franţuzoaică nu se îmbată aşa de repede ca tine.

Îşi rezemă capul de umărul lui şi-şi lipi buzele de pielea lui caldă.

— Ridică-te, spuse aspru, şi-i puse o bucăţică de pâine în gură. Credeam că ţi-e foame. Privirea ei îl făcu să-şi mişte picioarele într-o poziţie confortabilă. Mănâncă, îi porunci.

Vinovată, Nicole se concentră asupra mâncării, dar îi făcea plăcere să stea în braţele lui.

— Îmi plac prietenii tăi, îi spuse cu gura plină de salată de cartofi. Mai sunt curse de cai după-amiază?

— Nu, de obicei lăsăm caii şi călăreţii să se odihnească. Cei mai mulţi joacă şah sau cărţi, sau blakgamon. Alţii intră în camerele lor, în acest labirint pe care Ellen îl numeşte casă, şi dorm.

Nicole continuă să mănânce liniştită. Apoi îşi ridică ochii spre el:

— Noi ce vom face?

Clay zâmbi cu jumătate de gură.

— Mă gândeam să-ţi mai dau încă puţină băutură şi să te întreb după aceea.

Privindu-l, întinse mâna spre cana ei cu punci. După ce luă o înghiţitură bună, se aşeză pe iarbă. Apoi, deodată, căscă.

Cred că am nevoie de un pui de somn.

Clay îşi scoase haina şi o puse pe pământ lângă el. O luă apoi şi o întinse şi pe ea. O sărută uşor în colţul gurii.

— Dacă trebuie să traversez pajiştea spre casă, trebuie să fiu decent.

Nicole îşi îndreptă ochii spre pantalonii lui Clay care erau umflaţi, apoi chicoti.

— Mănâncă, vulpe mică, îi ordonă pe un ton glumeţ.

Peste câteva minute, Clay îi luă farfuria pe jumătate goală şi o împinse să se ridice lângă el. Îşi luă haina pe umăr. Când se apropiară de casă, strigă:

— Ellen, ce cameră ne-ai rezervat?

— Pe aripa de nord, etajul doi, a treia cameră, îi răspunse repede.

— Eşti obosit, Clay? râse cineva. Curios cum se simt noii însurăţei obosiţi.

— Eşti gelos, Henry, îi strigă Clay peste umăr.

— Clay, îi spuse Nicole, mă simt jenată. Să intrăm în casă.

Clay zâmbi ironic.

— Privirile tale mă fac să roşesc. Nicole avea impresia că trece printr-o ciudată serie de mobile şi tapete. Mobilele treceau de la stilul elisabetan, la cel franţuzesc de curte şi la primitivii americani. Văzu picturi demne de Versailles, unele atât de simple, că păreau a fi făcute de copii.

În sfârşit, Clay găsi camera. O băgă înăuntru şi o prinse în braţe, închizând uşa cu piciorul. O sărută înfometat ca şi când nu se mai sătura, îi luă faţa în mâini şi o înclină spre el. Se supuse voinţei lui, căci

întotdeauna ameţea la apropierea sa. Îi simţea pielea încălzită de soare prin cămaşă. Gura lui eră aspră, dar caldă în acelaşi timp, iar limba lui dulce. Coapsele o apăsau cerând şi aşteptând.

— De când aştept, şopti apăsându-şi buzele pe urechea ei şi muşcând-o cu dinţii.

Nicole îl împinse. În timp ce el o pândea cu o expresie uimită, ea se duse în cealaltă parte a camerei şi ridicându-şi braţele începu încet să-şi despletească părul. Clay o privea liniştit. Nu făcea nicio mişcare, în timp ce ea se lupta cu nasturii din spate ai rochiei. Să fie singură cu el într-o cameră, era ceea ce dorea de multă vreme. Mişcându-şi umerii reuşi să-şi scoată rochia. Pe dedesubt avea o cămaşă fină, transparentă, cu decolteul brodat cu mici inimi roz. Era legată sub sâni cu o panglică subţire, roz, de catifea. Sânii se bombau sub îmbrăcămintea delicată şi transparentă.

Încet-încet, desfăcu funda panglicii şi lăsă pânza să cadă pe podea.

Clayton urmărea căderea cămăşii, plimbându-şi ochii pe fiecare părticică, de la sânii tari la talia mică şi la picioarele ei frumoase. Când îi privi din nou faţa, îi întinse braţele. Dintr-un singur pas lung traversă camera, o luă în braţe şi o aşeză delicat pe pat. Şedea în picioare privind-o. Razele soarelui trecând prin perdelele de la ferestre îi luminau pielea fără cusur.

Se aşeză pe pat lângă ea şi-şi lăsă mâna să alunece pe pielea ei. Era tot aşa de plăcută la pipăit ca şi la privit, catifelată şi caldă.

— Clay… îi şopti Nicole, iar el îi zâmbi.

Se aplecă şi o sărută pe gât, simţindu-i bătăile inimii la baza gâtului şi coborî apoi pe sâni, jucându-se cu ei şi sărutându-i sfârcurile tari şi roz. Îşi îngropă degetele în părul ei bogat, ridicându-i-l de pe ceafă.

Clay se întinse pe pat lângă ea. Era îmbrăcat şi

Nicole simţea răceala nasturilor de pe vestă pe piele.

Pânza pantalonilor era caldă şi moale, îşi freca picioarele de pielea cizmelor, îmbrăcămintea lui pe pielea ei goală, metal şi piele, era bărbătească, puternică, era Clay.

Când se urcă peste ea îşi frecă piciorul de cizma lui, apoi partea interioară a coapselor. Se întoarse pe o parte şi începu să-şi desfacă nasturii vestei.

— Nu, şopti ea.

O mai privi un moment şi o sărută din nou adânc, pasionat.

Ea râse din nou de plăcere când îşi frecă pielea fină a cizmelor în lungul piciorului ei. Îşi desfăcu nasturii pantalonilor, iar Nicole suspină la prima atingere a bărbăţiei lui.

Peste ea, o ţinea strâns ca şi când s-ar fi temut că va încerca să-l părăsească.

Încet, foarte încet, Nicole îşi regăsi simţurile. Se întinse şi respiră adânc.

— Mă simt ca şi când am scăpat de orice grijă.

— Doar atât? râse Clay cu obrazul pe gâtul ei. Mă bucur că am putut să-ţi fac un serviciu. Poate că data viitoare îmi voi folosi pintenii.

— Râzi de mine? Clay se ridică într-un cot.

— Niciodată. Râd de mine. Este adevărat că m-ai învăţat multe lucruri.

— Adevărat? Adică ce? îşi plimbă degetul pe cicatricea lui de lângă ochi.

Se depărtă de ea şi se ridică.

— Nu acum. Poate că mai târziu. Mi-e foame. Nu prea m-ai lăsat să mănânc acum un ceas.

Zâmbi şi închise ochii. Se simţea fericită. Clay şedea în picioare şi o privea. Părul negru ca un evantai sub cap făcea un contrast superb cu liniile corpului ei. Văzu că era aproape adormită. Se aplecă şi-i sărută

vârful nasului.

— Dormi dragostea mea mică, murmură dulce şi o înveli, apoi ieşi din cameră în vârful picioarelor.

Când se trezi, Nicole se întinse alene, înainte să deschidă ochii.

— Hai, scoală-te, auzi o voce puternică din celălalt capăt al camerei.

Zâmbi şi deschise ochii. Clay o privea prin oglindă, îşi azvârlise cămaşa pe un scaun şi se bărbierea.

— Ai dormit aproape toată după-amiaza. Ai de gând să lipseşti de la dans?

— Nu, îi spuse zâmbind. Încercă să se dea jos din pat şi-şi dădu seama că este goală. Căută ceva în jur să se acopere. Când văzu cu cât interes o privea Clay, aruncă aşternuturile şi se duse la dulap unde Janie îi atârnase rochiile. Clay chicoti şi îşi continuă bărbieritul.

Când termină, veni în spatele ei. Purta o toaletă de gală, din satin de culoarea caisei şi căuta ceva să se împodobească. Clay trase deodată o rochie de culoarea scorţişoarei.

— Janie spunea să te îmbraci cu asta. O ridică lângă ea şi o privi cu un ochi critic, Pare cam goală sus, pe decolteu.

— Voi umple eu golul, spuse şmechereşte şi luă rochia.

— Atunci nu cred că ai nevoie de astea.

Se întoarse şi văzu că ţinea în mână perle: patru şiraguri strânse împreună cu clipsuri lungi de aur. Luă colierul în mână admirându-le culoarea, erau ca o spumă. Dar nu înţelegea cum le va purta. Părea mai mult un cordon lung decât un colier.

— Pune-ţi rochia şi-ţi voi arăta, spuse Clay. Mama le-a comandat după desenul ei.

Nicole îşi puse repede cămaşa şi apoi rochia. Decolteul era foarte adânc. În loc de mâneci avea bretele peste umeri. Clay fixă clipsurile începând din spate, puse unul în mijlocul spatelui şi altul pe un umăr, al treilea era în faţă în mijlocul decolteului, şi un altul pe al doilea umăr, şi lăsă restul şiragului să-i cuprindă spatele. Cele patru şiruri erau astfel înşirate încât făceau drapeuri. Două rânduri se aşezau pe piele, iar celelalte atârnau pe catifea.

— E frumos, şi privindu-se în oglindă, oftă, şi-i mulţumi. Îţi mulţumesc că-mi dai voie să le port.

Se aplecă şi-i sărută umărul gol.

— Mama mi l-a dat să-l dăruiesc soţiei mele. Nimeni nu l-a mai purtat.

Se răsuci să-l privească.

— Nu înţeleg. Căsătoria noastră nu este… îi puse degetul pe buze s-o oprească.

— Hai să ne bucurăm în noaptea asta. Avem timp de vorbit mâine.

Nicole aşteptă ca el să se îmbrace ascultând orchestra de pe pajişte. Se bucura să nu se gândească la altceva, decât la prezent. Realitatea o reprezentau Bianca şi Clay, împreună în casa lui, dar mai era o realitate, dragostea lui pentru altă femeie.

Ieşiră din cameră şi Clay o conduse prin labirintul casei, afară, în grădină. Mesele fuseseră aşezate cu mai multă mâncare, iar lumea se plimba în jur, mâncând şi bând. Nicole abia avu timp să mănânce puţin, înainte de a fi împinsă de Clay pe ringul de dans. Dansul vioi din Virginia o lăsă fără suflare.

După patru dansuri îl rugă pe Clay să o lase să se odihnească. O duse mai departe de câmp, la un pavilion octogonal ce se afla sub trei sălcii. În timp ce dansaseră, se întunecase.

— Ce frumoase sunt stelele, nu?

Clay o înconjură cu braţele şi o trase aproape, cu capul pe umărul lui. Nu vorbea.

— Aş dori ca această clipă să nu se sfârşească niciodată, şopti ea. Niciodată.

— Celelalte clipe au fost atât de oribile? Ai fost aşa de nefericită în America?

Închise ochii şi-şi lipi obrazul de al lui.

— Am petrecut cele mai nefericite clipe aici, dar şi cele mai fericite. Nu dorea să vorbească despre asta. Îşi înălţă capul spre ei.

— De ce lipseşte Wesley? A trebuit să se întoarcă, să se ocupe de plantaţie şi să poată veni fratele lui? Cine-i femeia care este cu fratele lui? Clay râse înde- părtându-i atacul.

— Wes nu a venit fiindcă nu a vrut. Cât despre Travis, este sigur că poate să-şi conducă averea chiar şi din Anglia dacă ar vrea. Femeia roşcată este Margo Jenkins. După câte ştiu este hotărâtă să pună mână pe Travis chiar dacă el vrea sau nu.

— Sper să nu-l prindă, murmură Nicole. Tu te-ai certat cu Wesley? îl simţi că se încordează.

— De ce mă întrebi?

— Cred că temperamentul tău mă face să te întreb.

Se relaxă şi începu să râdă.

— Ne-am încăierat.

— Serios?

Se desprinse de ea şi o privi în ochi.

— Se pare că a fost cea mai serioasă discuţie din viaţa mea. Îşi înălţă capul. Cred că muzica începe din nou. Eşti gata?

În loc de răspuns îi zâmbi, în timp ce el o trăgea de mână înapoi, la ceilalţi dansatori.

Nicole era uimită de energia virginienilor.

Fusese o zi lungă, deşi dormise după-amiază. Când o văzu căscând a treia oară, Clay o luă de mână şi o duse sus pe scări. O ajută să se dezbrace, dar când încercă să se urce în pat îi întinse un halat lung de baie. Îl privi mirată.

— M-am gândit că ţi-ar face plăcere o baie în lumina lunii, îi spuse, în timp ce se dezbrăcă şi-şi puse pantalonii de bumbac şi un halat cu mâneci largi.

Nicole îl urmă în tăcere prin mai multe încăperi până ajunseră afară. Spre surprinderea ei o duse la marginea pădurii. În apropiere se auzea curgând râul. Merseră prin întunericul copacilor luxurianţi spre un loc unde râul făcea un cot liniştit, bun de scăldat. Clay puse pe mal săpunul şi prosoapele, se dezbrăcă, apoi luă săpunul şi intră în apă. Nicole îi privea muşchii spatelui jucând în lumina lunii. Se clăti în apa curată şi începu să înoate fără zgomot până în mijlocul ochiului de apă. Se întoarse pe spate şi o privi.

— Ai să stai acolo toată noaptea?

Grăbită, îşi dezbrăcă halatul lăsându-l să-i alunece la picioare şi apoi porni spre el. Se cufundă în apă.

— Nicole, o strigă, văzând că nu mai apare la suprafaţă. Vocea lui era speriată.

Ieşi din apă în spatele lui, îl ciupi de spate şi se scufundă din nou. Mârâi la ea, apoi o apucă de mijloc.

— Vino încoace, vulpe mică, îi spuse sărutând-o pe frunte.

Ea îl prinse cu mâinile de gât şi-l sărută cu pasiune, îi plăcea atingerea pielii lui. Apa era caldă şi minunată.

Clay o îndepărtă şi începu să frece săpunul între mâini. O atinse cu mâinile încet, pe tot corpul. Când termină, luă ea săpunul şi îl spălă la rândul ei.

Râdeau amândoi, fericiţi că sunt împreună.

Înainte de a se clăti, Clay începu să-i spele părul. Ea se scufundă pentru a se limpezi. Părul îi plutea pe spate, bogat, de un negru-argintiu.

Clay o privi şi apoi o trase încet spre el. O sărută dulce, strângându-i corpul mai aproape. Apoi, se trase înapoi şi o privi în ochi. Părea că o întreabă ceva, iar răspunsul pe care-l dorea era acolo. O sărută din nou, apoi o luă în braţe şi o duse pe mal. O aşeză blând pe iarbă şi începu să-i sărute corpul peste tot, pe unde o atinsese cu mâinile săpunite, Nicole zâmbea cu ochii închişi. Îi trase capul şi-şi apăsă gura peste gura ei. Îşi plimbă mâinile pe corpul lui, gustând plăcerea atingerii şi a virilităţii lui.

Se urcă peste ea, iar ea era pregătită.

— Dulcea mea Nicole… murmură el, dar ea nu-l mai auzi. Simţurile ei nu mai erau în realitate, se concentraseră pe pasiunea pe care Clay o făcea să o simtă, îşi săltă coapsele ca să-l primească.

Puţin după aceea, şezând unul lângă altul, Clay o strânse mai aproape de el. Ţinea o coapsă peste ea. Avea gura aproape de urechea ei, iar respiraţia lui era dulce şi caldă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? şopti el. Ea nu era sigură că-l auzise bine.

— Nu-mi răspunzi?

Nicole îi simţi trupul încordat.

— Sunt măritată cu tine.

Se aplecă peste ea, rezemat într-un cot.

— Vreau să te căsătoreşti cu mine, din nou, în faţa întregului ţinut. De data asta vreau să fiu şi eu de faţă la căsătorie. Ea tăcea, în timp ce el îşi plimba degetul peste buza ei de sus. Odată mi-ai spus că mă iubeşti, spuse el. Atunci erai beată, dar ai spus-o. Era adevărat? O gândeai?

— Da, şopti ea privindu-l în ochi şi abia putând

respira.

— Atunci de ce nu vrei să te măriţi cu mine?

— Îţi baţi joc de mine? De ce mă cicăleşti? El zâmbi, mirosindu-i gâtul.

— Ţi-e aşa de greu să crezi că sunt în toate minţile? Cum poţi să iubeşti un prost?

— Clay, fii mai clar. Nu înţeleg ce vrei să spui. Niciodată nu te-am considerat prost.

O privi din nou.

— M-ai crezut. Toată lumea de pe plantaţie ţi-a dat dovezi de dragoste, în afară de mine, chiar şi caii mei sunt mai deştepţi decât mine. Aminteşte-ţi când te-am sărutat prima dată, pe corabie. Eram atât de supărat că pierdeam, ce… pe tine. Nu doream să te las să pleci, iar tu îmi spuneai că nu eşti a mea. Am fost furios când am jgăsit biletul pe care l-ai lăsat şi mi-am ieşit din minţi când nu te-am mai găsit. Cred că Janie a înţeles atunci că mă îndrăgostisem de tine.

— Dar Bianca… începu Nicole, însă Clay îi puse un deget pe buze.

— Ea este trecutul şi doresc ca noi doi să rămânem împreună de acum încolo. Ellen ştie că ne-am căsătorit prin procură pe corabie şi va înţelege dacă-i vom cere să fim recăsătoriţi aici.

— Recăsătoriţi? Aici?

Cu ochii strălucind în lumina lunii, Clay o sărută pe nas şi zâmbi.

— Este o idee atât de nerealizabilă? Şi apoi, vom avea aproape o sută de martori care vor putea jura că nu ne-am căsătorit cu forţa. Nici nu vreau să mă gândesc la anularea ce va putea veni mai târziu. Zâmbi: de va fi nevoie, te bat.

Tensiunea ei scăzu.

— Ţi-ar părea rău.

— Oh, râse el, ce-ai face?

— Îi voi spune lui Maggie să nu mai facă mâncare, le voi spune gemenilor ce mi-ai făcut, ca să te urască, şi…

— Să mă urască? Deveni serios deodată şi o trase mai aproape. Suntem noi doi, singuri. Nu ne avem decât pe noi. Trebuie să-mi promiţi că n-ai să mă urăşti niciodată.

— Clay, gemu ea, încercând să-şi tragă sufletul. N-am vrut să spun asta. Cum te-aş putea urî, când te iubesc atât de mult?

— Şi eu te iubesc, spuse, încetând să o mai strângă atât de tare. Vor fi necesare cam trei zile să pregătim totul pentru nuntă, dar eşti de acord, da?

Râse de el.

— Mă mai întrebi dacă sunt de acord cu ceea ce îmi doresc cel mai mult în viaţă? Da, mă voi mărita cu tine, chiar şi în fiecare zi dacă aşa doreşti tu.

Începu să o sărute pe gât cu patimă. Nicole simţea că zboară. Ar fi dorit ca ziua să nu se mai sfârşească. Nu se va mai întoarce clipa când să fie obligată să trăiască separată de Clay. Dacă ar putea fi căsătoriţi public înainte de întoarcere, s-ar fi simţit în siguranţă. Va avea martori că este iubită de Clay, că el o doreşte. Îi săgeta prin minte Bianca, dar sărutările lui Clay îi risipiră toate gândurile. A spus trei zile. Ce se mai poate întâmpla în trei zile?

Capitolul 11

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Nicole nu putea să creadă tot ce se întâmplase în noaptea precedentă. Totul părea prea frumos ca să fie real. Era singură în cameră, iar soarele strălucea prin fereastră.

Zâmbi auzind vocile vesele de pe pajişte. Cursele de cai erau gata să înceapă. Sări din pat şi se îmbrăcă repede cu o rochie simplă din muselină de culoarea untului.

Îi trebuiră câteva minute până să găsească ieşirea la mesele puse afară pentru micul dejun. Mânca jumări de ouă când simţi că în jurul ei se aşează tăcerea, înmărmuriseră toţi, unul câte unul. Se ridică şi privi spre debarcader. Priveliştea ce-i apăru îi opri bătăile inimii. Wesley mergea alături de Bianca. În acest loc, Nicole se considerase în siguranţă, departe de Bianca, dar acum simţi că totul se prăbuşeşte în jurul ei.

Bianca se îndrepta sigură spre grup. Purta o rochie de satin mov, brodată cu flori mari, negre, în jurul gâtului şi taliei avea un rând de dantelă lată. Rochia frumos colorată îi acoperea foarte puţin sânii mari. Avea o umbrelă din satin de aceeaşi culoare.

În timp ce Nicole o vedea apropiindu-se, începu să se mire şi ea de tăcerea celorlalţi. Ştia că pe ea prezenţa Biancăi o îngrijora, dar de ce îi impresiona pe cei care nici nu o cunoscuseră? îi privi şi văzu surprinderea de pe feţele lor.

Beth, Beth, auzi de mai multe ori.

— Wesley, strigă Ellen peste pajişte. Ne-ai speriat! Porni prin iarbă spre ei.

— Bine aţi venit, spuse ea şi întinse mâna.

Chiar când se apropiaseră de mese, Nicole nu se putea mişca. Wesley se despărţi de Bianca, aceasta luase deja o farfurie. Femeile o înconjurară.

— Bună, îi spuse Wesley lui Nicole. Cum îţi plac petrecerile noastre din Virginia?

Când îl privi, Nicole avea ochii în lacrimi. Se întreba de ce. De ce o adusese pe Bianca? Din ce cauză o ura şi dorea să o îndepărteze de Clay?

— Nicole, spuse Wesley, punându-şi mâna pe braţul ei. Ai încredere în mine, te rog.

Ea nu putu decât să dea din cap. Nu avea alt răspuns. Din spate se auzi vocea lui Ellen:

— Wes, unde ai găsit-o? Clay a văzut-o? Wesley zâmbi.

— A văzut-o, zise el, şi-i întinse lui Nicole braţul. Vrei să mergi cu mine la alergările de cai? Fără un zâmbet, îl luă de braţ.

— Ce ştii despre Beth? întrebă Wes când se îndepărtară de ceilalţi.

— Doar că a murit împreună cu fratele lui Clay, răspunse. Se opri brusc. Bianca seamănă cu ea, nu?

— La început ai un şoc. Când tace arată ca Beth, dar asemănarea dispare de cum deschide gura.

— Atunci Clay… începu ea.

— Nu ştiu. Nu pot vorbi pentru el. Tot ce ştiu este că la început şi eu am crezut că este Beth. Ştii că interesul lui Clay se bazează pe asemănarea ei cu Beth… Nu poate fi nimic altceva, deoarece nu este ceea ce se poate numi o femeie plăcută. Zâmbi. Clay şi cu mine am avut o mică discuţie despre ea. Îşi pipăi falca: m-am gândit că poate ar fi bine să vă vadă alături unu de alta.

Nicole înţelese că avea intenţii bune, dar ea văzuse cum o privea Clay pe Bianca, văzuse adoraţia lui pentru ea. Nu ştia dacă ar mai putea suporta să-l vadă privind din nou altă femeie.

— Ce s-a întâmplat la cursele de ieri? Clay l-a întrecut pe Travis? Sper că da.

— Cred că este în ordine, râse Nicole bucuroasă să schimbe vorba. Te amuză să auzi ce planuri am pentru o pelerină nouă, roşie?

Era o tradiţie ca la petrecerile din casele virginiene toţi oaspeţii să se descurce singuri,

Mâncarea era tot timpul la vedere, jocurile şi le imaginau singuri, iar servitorii le erau permanent la dispoziţie. Aşa că, în momentul când s-a auzit trompeta anunţând începutul curselor de cai, femeile nu s-au simţit obligate să stea cu Bianca şi au lăsat-o singură, fiindcă refuzase invitaţia lor de a merge împreună la curse. Bianca nu-şi putea lua ochii de la mâncarea de pe mese. Maggie fusese oribilă şi refuzase să mai gătească după plecarea lui Clay.

— Dumneata eşti persoana despre care am auzit că se numeşte Maleson?

Bianca privi pe deasupra farfuriei pe care şi-o umplea, la bărbatul înalţ. Era aşa de slab, aproape descărnat! Haina murdară şi veche atârna pe el. Faţa îi era ascunsă de o claie de păr negru, avea bărbia subţire şi neagră. Avea nasul mare, buze subţiri aproape inexistente, dar ochii erau ca doi tăciuni negri, privind prin bogăţia de păr şi barbă. Ochii erau mici şi atât de apropiaţi, încât colţurile păreau că se lipesc.

Bianca se strâmbă şi privi în altă parte.

— Te-am întrebat, femeie, dacă eşti o Maleson! îl privi.

— Nu te interesează pe dumneata. Lasă-mă să trec.

— O lacomă, spuse, privind-o cum îşi umplea farfuria. Lăcomia este un păcat şi vei plăti pentru asta.

— Dacă nu mă laşi în pace, chem pe cineva.

— Tată, lasă-mă pe mine să-i vorbesc. Eu o găsesc drăguţă.

Bianca privi cu interes la bărbatul care venea din spatele celui cu care vorbise. Era un tânăr puternic şi sănătos, care nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar din nenorocire semăna leit la faţă cu tatăl său. Ochii mici şi negri examinară trupul alb şi flasc al Biancăi.

— Numele de fată al mamei era Maleson. Am auzit că te vei căsători cu Clayton Armstrong şi ţi-am scris în Anglia. Nu ştiu dacă ai primit scrisoarea.

Bianca îşi aminti foarte bine de scrisoare. Deci, ăştia erau milogii care au îndrăznit să se laude că sunt rude cu ea.

— N-am primit nicio scrisoare.

— Minciuna este păcat de moarte, spuse bătrânul cu o voce care răsună pe plantaţie.

— Tată, acolo oamenii joacă şi fac pariuri pe cai. Ar trebui să te duci şi să le vorbeşti, în timp ce o să încerc să o cunosc pe verişoara noastră.

Bianca se întoarse şi se îndepărtă de grup. Nu avea de gând să vorbească cu niciunul din ei. De abia se aşezase jos, când doi tineri veniră să stea lângă ea. În faţa ei şedea bărbatul care-i vorbise înainte, iar lângă ea un altul, un băiat în jur de şaisprezece ani, mai scund. Figura celui tânăr era mai blândă, graţie ochilor mai deschişi la culoare şi de formă mai rotundă şi distanţată.

— Acesta este Isaac, spuse cel mai mare, eu sunt Abraham Simmons, iar omul acela este tata. Arătă spre bătrânul care se ducea spre curse, cu o *Biblie* sub braţ.

— Tata nu face decât să predice. Dar Ike şi cu mine avem alte planuri.

— N-aţi vrea să vă duceţi în altă parte? Aş vrea să-mi mănânc în linişte micul dejun.

— Ce ai acolo face cât trei mese, doamnă, spuse Ike.

— Eşti prea mândră, nu-i aşa? spuse Abe. Credeam că-ţi va face plăcere să stai de vorbă cu noi, fiind rude.

— Nu sunt rudă cu voi, spuse Bianca dispreţuitoare. Abe se îndepărtă de masă şi o privi.

Ochii săi mici ca mărgelele se închiseră mai mult, până ajunseră doar două linii negre.

— Nu mi se pare că ai mulţi prieteni. Am auzit că te vei mărita cu Armstrong şi vei fi proprietară la Arundel Hall.

— Sunt doamna plantaţiei Armstrong, spuse cu îngâmfare între două îmbucături.

— Atunci cine este frumoasa şi micuţa doamnă despre care Clay spune că e soţia lui?

Bianca îşi strângea maxilarele, mestecând cu putere. Era încă furioasă pentru faptul că fusese părăsită de Clay care o luase pe Nicole cu el. Din seara când simpaticul Wesley Stanford fusese la ei la masă, Clay se comportase ciudat cu ea. De atunci părea că o pândea tot timpul, iar ea se simţea stingherită. Când menţionase ideea de a adăuga o aripă casei, de abia o luase în seamă şi o privise ciudat. Furioasă, Bianca părăsise camera. Jurase că-i va plăti grosolănia. Părăsise apoi brusc plantaţia. Era bucuroasă când era plecat, căci prezenţa lui permanentă o făcea nervoasă, îşi petrecea ore întregi întocmind meniuri pentru ea când el era plecat. Se îngălbenea când nesuferita de Maggie pregătea mai puţin de jumătate din mâncărurile pe care le comandase. În timp ce era în bucătărie făcându-i morală, apăruse Wesley. Îi spusese de petrecere şi de Clay care o luase pe Nicole. Abătută, Bianca se pregătise să plece a doua zi dis- de-dimineaţă, la plantaţia Bagkes. Cum îndrăzneşte această infectă Nicole să încerce să ia ceva ce era al ei? Are să-i arate ea. Tot ce avea de făcut era să-i zâmbească lui Clay şi el se va purta cum se purtase în prima noapte când o văzuse. Da, ea ştia ce farmec aveau femeile din familia sa.

— Femeia asta a fost servitoarea mea, spuse trufaşă.

— Servitoarea ta, râse Abe. S-ar putea să fie servitoarea lui Clay acum.

— Pleacă cu mintea dumitale murdară, spuse, scu- lându-se să-şi umple din nou farfuria.

— Ascultă-mă, zise Abe urmând-o şi devenind serios. Am crezut că te vei mărita cu Clay şi că vei putea să ne ajuţi şi pe noi. Noi avem puţin pământ, în apropiere de proprietatea lui Clay, dar nu avem bani. Noi speram că ne vei putea ajuta printr-un împrumut, căci fiind din familie ai putea să ne dai ceva gologani.

— Şi câţiva pui, spuse Ike. Mama ar dori să aibă mai mulţi pui. E vară de-al treilea cu dumneata.

Bianca se răsti la ei:

— Nu sunt rudă cu voi! Cum vă permiteţi să vă faceţi planuri în legătură cu mine şi să vă amestecaţi în viaţa mea? Cum îndrăzniţi să-mi vorbiţi mie de… animale?

Trecu un moment până când Abe răspunse:

— E ceva putred aici, domnişoară înfumurată. N-o să capeţi nimic din banii lui Clay, nu-i aşa? Ai venit tocmai din Anglia şi când colo el s-a însurat cu servitoarea ta, în loc să te ia pe tine. Abe începu să râdă. E cea mai bună poveste ce am auzit-o după mulţi ani. Aşteaptă până ce le voi povesti celorlalţi.

— Nu este adevărat, spuse Bianca începând să plângă. Clayton se va căsători cu mine. Voi fi proprietara plantaţiei. Va mai dura, atâta tot. El va anula căsătoria cu servitoarea mea.

Abe şi Ike schimbară priviri, gata să râdă.

— S-o anuleze? Abe se strâmbă de râs. Ieri când o ţinea în braţe şi ea îl hrănea, nu părea să aibă de gând să scape de ea.

— Aşa e, a dus-o sus pe scări în timpul după-amiezei, spuse Ike. Era la vârsta când tocmai descoperise sexul opus. Stătuse mult sub un copac,

imaginându-şi ce făcea Clay cu frumoasa sa soţie.

Târfa împuţită, se gândi Bianca. Căţeaua se gândeşte că-i va lua plantaţia folosindu-şi trupul ca să-l ademenească pe Clay. Privi de la farfuria cu mâncare la pajiştea unde avea loc cursa de cai. Îndată ce-şi va termina mâncarea, o va azvârli pe Nicole afară. Îşi ridică bărbia în aer şi le întoarse spatele celor doi tineri.

— Ai să-ţi dai seama, poate, că uneori ai nevoie de un prieten? strigă Abe în urma ei. Noi nu uităm familia aşa de repede ca tine, dar preţul nostru va fi mult mai mare de acum înainte. Vino, Ike, să-l scoatem pe tata din vreo încurcătură.

Abia după o oră ajunse Bianca la cursele de cai. Se gândea că toată ziua fusese stresantă şi-şi măcinase nervii. Va fi bucuroasă când nu va mai fi nevoită să lupte pentru a căpăta ce dorea. Într-o zi, plantaţia Armstrong îi va aparţine şi se va putea odihni după mese, ca să-şi facă digestia cum trebuie.

Acum, doar din cauza lui Nicole trebuia să asiste la aceste petreceri dezgustătoare, cu această lume zgomotoasă şi din pătura de jos. O văzu pe Nicole stând lângă Ellen Backes la capătul pistei. Celelalte femei zbierau tare la cai, dar Nicole şedea liniştită, cu faţa îngrijorată. Se uita mereu la celălalt capăt al pistei, unde Clay era într-un grup de bărbaţi.

Bianca o bătu pe umăr cu vârful umbrelei.

— Vino aici, îi comandă ea când Nicole se întoarse. Resemnată, Nicole o urmă mai departe de ceilalţi. Ce faci aici? o întrebă Bianca. Locul tău nu este aici şi o ştii prea bine. Dacă nu te gândeşţi la mine sau la Clay, gândeşte-te la tine. Am auzit că te-ai purtat precum cea din urmă femeie de stradă, învârtindu-te în jurul lui. Ce va spune lumea când el te va părăsi şi se va căsători cu mine? Cine te va mai lua de nevastă

când va şti de ce eşti în stare?

Nicole privi la femeia înaltă. O îngrozea ideea de a fi cu un alt bărbat decât Clay.

— Să mergem să-l vedem.

Bianca însă continuă aspru:

— Îţi aminteşti cum te-a ignorat când am venit eu din Anglia?

Nicole îşi amintea cum acele clipe fuseseră ca un foc ce lăsase urme în inima ei.

— Într-o zi, vei şti că un bărbat trebuie să respecte o femeie înainte să o iubească. Dacă te comporţi ca o femeie de stradă, vei fi tratată ca atare.

Din spatele ei, Ellen spuse:

— Nicole, te simţi bine? Arăţi ca şi când nu te-ai simţi bine.

— Poate din cauza soarelui.

Ellen zâmbi.

— Nu poate fi doar pentru un pic de soare, nu crezi? Nicole îşi puse mâna pe stomac. Ce bucuroasă ar fi fost ca Ellen să aibă dreptate.

— Poate că ai mâncat prea mult, spuse Bianca. Nu este bine niciodată să mănânci prea mult şi pe urmă să stai la soare. Eu mă duc în casă. Cred că ar trebui să vii şi tu.

— Da, du-te, spuse Ellen.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Nicole era să prelungească întrevederea cu Bianca, dar îl văzu pe Clay împreună cu alţi bărbaţi îndreptându-se spre ele. N-ar fi putut suporta să vadă că lui Clay i se scurg ochii după iubita lui.

În casa lui Ellen erau cel puţin trei camere mări care acum erau pline de lume. O răpăială bruscă şi rece de ploaie îi gonise pe toţi în casă. Se aprinsese focul în toată casa şi, cum căminele mari începuseră să se încingă, casa se încălzise.

Clay stătea într-un fotoliu de piele, sorbind bere dintr-o cană şi prăjind pe foc floricele pentru gemeni. Cu câteva minute mai înainte, urcase sus şi o găsise pe Nicole dormind în patul lor. Era îngrijorat în privinţa ei pentru că toată dimineaţa lumea îi spusese despre o femeie care semăna cu Beth.

— Vrei să stai jos? auzi o voce familiară spunându-i cuiva. Când se întoarse, îl văzu pe Wes stând aproape şi privindu-l în ochi. O siluetă care era fără îndoială Bianca, şedea cu spatele la el.

Clay nu voia s-o vadă încă. Întâi dorea să vorbească cu Nicole, s-o liniştească să nu-şi facă griji, încercă să se ridice, dar Wes îi făcu un semn cu ochii prevenindu-l. Clay ridică din umeri şi se aşeză. Poate că Wes dorea să fie singur cu ea.

— Cred că este un şoc mare pentru dumneata, spunea Wes, în aşa fel ca şi Clay să audă.

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse Bianca.

— Poţi să fii sinceră cu mine. Clay mi-a povestit totul. Ai venit din Anglia aşteptând să te măriţi cu Clay şi l-ai găsit căsătorit cu altcineva.

— Nu înţelegi, strigă Bianca. Toată lumea pare să fie contra mea şi nu ştiu de ce. Ar trebui să fie împotriva acestei femei oribile, Nicole. Eu am fost cea înşelată.

— Spune-mi, Bianca, în primul rând de ce ai vrut să te măriţi cu Clay?

Ea tăcu. Wes continuă:

— M-am gândit că ne-am putea ajuta reciproc. Ştii desigur că Armstrong este un om cu avere. Zâmbi la gestul afirmativ al Biancăi. În ultimii ani plantaţia mea nu a mers prea bine. Dacă ai fi stăpână la Arundel Hall m-ai ajuta.

— Cum?

— Din când în când câte un animal ar putea

trece pe pământul meu sau poate câţiva saci cu grâu ar putea să dispară. Lui Clay nu i-ar lipsi.

— Nu ştiu.

— Dar tu vei fi nevasta lui. Tu vei deţine jumătate din plantaţie.

— Bineînţeles, zâmbi Bianca. Poţi să mă ajuţi să devin soţia lui? La început eram convinsă că voi fi, dar acum nu mai sunt sigură.

— Bineînţeles, vei fi soţia lui. Dacă mă ajuţi, te voi ajuta şi eu.

— Da. Dar cum vei scăpa de această îngrozitoare Nicole? Se aruncă în braţele lui şi el, ca un bărbat slab, se bucură de manevrele ei de târfă.

— Am auzit destul, spuse calm Clay, aplecându-se spre Bianca.

Se întoarse punându-şi mâna la gât.

— Clay, m-ai speriat îngrozitor. Nu ştiam că eşti aşa de aproape.

Fără să-i dea atenţie, Clay se întoarse spre Wes.

— Nu era nevoie de scena ăsta. Mi-a trebuit un moment, dar în final am înţeles ce voiai. Nu este Beth.

— Nu, nu este, spuse liniştit Wes. Se ridică privindu-i pe rând pe Clay şi pe Bianca. Cred că ar mai trebui să discutăm puţin.

— Îţi rămân îndatorat, spuse Clay dând din cap, şi-i întinse mâna. Wes râse şi-şi strânseră mâinile.

— N-am uitat pumnul pe care mi l-ai dat, zise Wes. Dar aştept să-mi vină rândul.

Clay râse.

— Vă priveşte pe amândoi, pe Travis şi pe tine. Wes pufni în râs, apoi îl lăsă pe Clay singur cu Bianca. Ea începu să înţeleagă că toată conversaţia ei cu Wes fusese auzită de Clay, iar Wes o plănuise special ca să o audă.

— Cum ai putut să mă spionezi? gâfâi ea, în

timp ce Clay se aşează în faţa ei.

— Cuvintele tale nu au spus nimic ce nu aş fi ştiut de mai înainte. Spune-mi, de ce ai venit în America? Nu aşteptă să-i răspundă: pe vremuri credeam că te iubesc şi te-am cerut de nevastă. Eram urmărit de o imagine din trecut, dar acum înţeleg că nu te-am iubit niciodată, că nici nu te-am cunoscut vreodată.

— Ce încerci să-mi spui? Am scrisori în care-mi spui că te vei căsători cu mine. Este incorect să nu-ţi ţii promisiunea.

Clay o privi mirat.

— Cum poţi considera delict o promisiune, când eu sunt deja căsătorit? Niciun tribunal din lume nu-mi poate cere să-mi părăsesc soţia şi să mă căsătoresc cu altcineva.

— O va face când le voi spune împrejurările în care s-a făcut căsătoria.

Faţa lui Clay se crispă.

— Ce vrei? Bani? Îţi voi plăti pentru timpul pe care l-ai pierdut. Ai strâns deja o garderobă considerabilă.

Bianca îşi ascunse lacrimile. Cum să înţeleagă acest colonial grosolan ce dorea ea? În Anglia nu se putuse căsători cu nimeni din lumea nobilă din care provenea, din cauza sărăciei. Era lume care râdea pe la spatele ei, auzind de cererea făcută de un american, Insinuau că nu putuse găsi pe nimeni. Bianca afirmase că i se făcuseră mai multe propuneri, dar nu era adevărat. Ce dorea în realitate? Dorea ceea ce familia ei avusese mai înainte, siguranţă, poziţie, să nu mai fie urmăriţi de încasatorii de facturi, sentimentul că era dorită şi necesară.

— Vreau plantaţia, spuse liniştită. Clay se aşează pe scaun.

— Nu ceri prea mult? Nu pot şi nici nu ţi-o voi da. M-am îndrăgostit de Nicole şi vreau să o păstrez ca soţie.

— Dar nu poţi. Am venit tocmai din Anglia. Trebuie să te căsătoreşti cu mine.

Clay îşi ridică o sprânceană.

— Te vei întoarce în Anglia în modul cel mai confortabil posibil. Te voi despăgubi pentru timpul pierdut şi pentru… promisiune. Este tot ce pot să fac mai bine.

Bianca îl privi cu ură.

— Cine te crezi că eşti, mitocan nesuferit şi fără educaţie? Ai crezut că vreau să mă mărit cu tine? Am venit doar când am aflat că eşti bogat. Crezi că mă poţi azvârli ca pe o valiză? Crezi că mă voi întoarce în Anglia ca o femeie uşoară?

Clay se ridică.

— Nu dau nici două parale pe cei vei face. Te vei întoarce cât mai curând posibil, chiar dacă va trebui să te arunc cu mâna mea în drum. Îi întoarse spatele. Dacă ar mai fi stat lângă ea un minut, s-ar fi putut s-o pocnească.

Bianca ezita. Nu-i va permite acestui om dezgustător să o părăsească. Îşi închipuise că putea să o ceară de nevastă, iar apoi să-i ordone să plece ca şi când ar fi fost servitoare. Nicole, da, era o bucătăreasă, dar o respinsese pe ea, Bianca, pentru această târfă de proastă condiţie.

Îşi strângea pumnii. Nu-i va permite să o facă. Pe vremuri, un strămoş al său îl cunoscuse pe nepotul regelui Angliei. Ea era o persoană importantă, cu putere şi influenţă. Familia, se gândi ea. Oamenii aceia îi spuseseră de dimineaţă că făceau parte din familia ei. Da, zâmbi ea, o vor ajuta. Vor pune mâna pe plantaţie pentru ea. Atunci, nimeni nu va mai râde de

ea.

Clay şedea sub acoperişul unui portal din casa lui Ellen. Ploaia deasă şi rece cădea în jurul său, izolându-l. Scoase o ţigară din buzunar şi o aprinse trăgând tare. În ultimele zile avusese timp să se blesteme pentru nebunia sa, dar acum regretele nu erau suficiente.

În ciuda celor pe care i le spusese lui Wes, faptul că o văzuse pe Bianca în adevărata ei lumină fusese o revelaţie. Mintea lui fusese mereu obsedată de imaginea lui Beth. Stătea călare pe balustrada portalului cu un picior jos, aşteptând să se potolească ploaia. Printre copaci se zărea o slabă rază de soare. Nicole ştia cum este Bianca, se gândi. Şi totuşi fusese întotdeauna îngăduitoare şi bună cu ea, niciodată nu fusese duşmănoasă şi nu se lăsase niciodată influenţată de furie. Zâmbi şi aruncă restul de ţigară în iarba udă.

Ploaia se mai auzea pe streaşina casei, dar soarele făcea să strălucească picăturile pe iarbă. Privi în sus spre fereastra camerei unde dormea Nicole. Mai doarme? se întreba. Cum a reacţionat când a văzut-o pe Bianca la petrecere?

Intră în casă prin coridor şi urcă scările spre camera lor. Nicole era cea mai generoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată, îl iubea, îi iubea pe copii, pe servitori, chiar şi animalele, şi nu ceruse niciodată nimic în schimb.

Îndată ce deschise uşa, văzu că nu dormea. Se duse la dulap şi trase o rochie simplă de pânză, de culoarea ciocolatei.

— Îmbracă-te, îi spuse liniştit, vreau să te duc undeva.

Capitolul 12

Nicole aruncă alene cuvertura şi-şi scoase cămaşa peste cap. Îşi simţea trupul înţepenit de suferinţă. Până la urmă nu a uitat-o, se gândi ea. Prezenţa iubitei Bianca nu-l mai orbise complet. Sau poate o va duce înapoi la moară, cât mai departe posibil de Bianca.

Nu îl întrebă unde mergeau. Pe când îşi încheia nasturii la rochie îi tremurau mâinile aşa de tare, încât Clay i le dădu la o parte. O privi în faţă, îi observă ochii enormi înlăcrimaţi, arătând spaimă şi adoraţie.

Se aplecă şi o sărută tandru, iar ea îşi lipi gura de a lui.

— Cred că nu ţi-am dat dovadă de prea multă încredere, nu?

Ea nu făcu decât să-l privească, neputând articula nici un sunet, cu glasul înăbuşit.

Îi zâmbi părinteşte, apoi o luă de mână şi ieşiră afară din casă. Ea îşi ridică fusta lungă ferind-o de iarba umedă, însă Clay o trăgea prea repede, fără să-şi dea seama că era obligată să fugă aproape, pentru a se ţine după paşii lui mari.

O ajută să se urce în barcă, fără să spună o vorbă, apoi întinse pânzele. Barca elegantă şi mică aluneca uşor pe apa limpede. Imaginea lui părea un munte necunoscut, misterios, iar pentru Nicole un mister adorat pe care nu-l înţelegea. Inima i se strânse când văzu că se întorceau spre plantaţia Armstrong. Avusese dreptate. O ducea din nou la moară. Simţea ca un cerc de fier în jurul pieptului, atât de strâns, încât nu putea nici să plângă. Când depăşiră

debarcaderul morii îi veni inima la loc şi o undă de fericire o inundă.

La început nu recunoscu locul unde oprise barca. Părea o aglomeraţie impenetrabilă de frunziş. Coborî din barcă în apa până la glezne, legă barca şi apoi îi întinse mâinile. Recunoscătoare, îi căzu în braţe. O privi un moment amuzat, apoi o conduse printr-o poartă ascunsă într-un luminiş frumos. Totul părea proaspăt şi nou după ploaie. Soarele făcea să strălucească picăturile de apă de pe frunze şi de pe flori.

Clay o aşeză jos, apoi se aşeză şi el, rezemat de piatra mare dintre flori şi o luă în braţe.

— Ştiu că nu-ţi place să-ţi murdăreşti rochia de iarbă, o tachină. Îl privi serioasă, cu ochii îngroziţi, plini de spaimă şi muşcându-şi buza de sus.

— De ce m-ai adus aici?… şopti.

— Cred că este timpul să stăm de vorbă.

— Despre Bianca? Glasul de abia i se auzea. Îi privi ochii.

— De ce eşti înspăimântată? Te sperii eu?

— Nu mă sperii tu. Ceea ce mă sperie este ce ai să-mi spui, răspunse clipind de câteva ori din ochi. O strânse la piept cu capul rezemat de umărul lur.

— Dacă vrei să asculţi, aş vrea să-ţi vorbesc despre mine, despre familia mea şi despre Beth.

Ea nu putu face altceva decât să dea din cap, tăcută. Dorea să ştie totul despre el.

— Am avut o copilărie idilică, asemănătoare basmelor pe care le spui gemenilor, începu el. James şi cu mine eram iubiţi şi educaţi de cei mai minunaţi părinţi care au existat vreodată. Mama era o femeie drăguţă şi bună. Avea simţul umorului care ne încânta pe James şi pe mine când eram mici. Dacă plecam la pescuit, ne punea în pachetul cu mâncare o broască.

Ne miră că pescuia întotdeauna mai mult peşte decât vreunul din noi. Nicole zâmbi, imaginându-şi-o pe mama sa.

— Dar tatăl tău?

— O adora. Chiar când James şi cu mine am crescut, glumeau şi se jucau ca nişte copii. Eram o familie foarte fericită.

— Beth… şopti Nicole, şi simţi că se contractă o clipă.

— Beth era fiica administratorului nostru. Mama ei a murit la naşterea ei şi nu avea nici surori, nici fraţi. Natural, mama a luat mica fetiţă în grija ei. James şi cu mine am făcut la fel. James avea opt ani, iar eu patru. Nu eram geloşi pe copilul căruia mama îi dedica mai mult timp. Îmi amintesc cum o plimbam în braţe. Când a crescut şi a putut să umble, ne urma peste tot. Nu era zi petrecută pe câmp, fără micuţa Beth lângă noi. Călăream cu Beth în spatele meu.

— Şi te-ai îndrăgostit de ea.

— Nu chiar. Amândoi, James şi cu mine, eram îndrăgostiţi de ea.

— Dar s-a măritat cu James. Clay tăcu un moment.

— N-a fost chiar aşa. Cred că nimeni n-a spus-o vreodată, dar ştiam că se va mărita cu James. Cred că nu a cerut-o niciodată. Când Beth avea şaisprezece ani, am făcut o petrecere şi James a întrebat-o dacă nu ar trebui să fixeze o dată. Gemenii s-au născut înainte ca ea să aibă şaptesprezece ani.

— Cum era?

— Veselă, spuse Clay liniştit. Era cea mai veselă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Iubea pe toată lumea. Era o femeie plină de energie, întotdeauna cu râsul pe buze. Într-un an, recoltele au fost atât de proaste, încât credeam că vom fi obligaţi

să vindem Arundel Hall. Chiar şi mama nu mai zâmbea. Dar Beth, da. Ne-a spus să încetăm să ne văicărim şi să facem ceva. Până la sfârşitul săptămânii, întocmisem un plan ele economie ca să supravieţuim în cursul iernii. N-a fost o iarnă uşoară, dar am putut păstra plantaţia şi totul, numai graţie lui Beth.

— Dar au murit toţi, şopti Nicole, gândindu-se la familia ei ca şi a lui.

— Da, spuse încet. A fost, însă, o epidemie de holeră, în tot ţinutul au fost mulţi morţi. A murit întâi tata, apoi mama. Credeam că niciunul dintre noi nu-şi va reveni după lovitură, dar într-un fel eram bucuroşi că au murit împreună. Nu ar fi fost mulţumiţi să fie despărţiţi.

— Dar îi mai aveai încă, pe James şi pe Beth, şi gemenii.

— Da, eram încă, o familie, spuse el zâmbind.

— Nu-ţi doreai şi tu casa ta, soţie şi copii? întrebă ea.

Scutură din cap.

— Pare ciudat acum, dar eram mulţumit. Femei aveam când doream. Era o ţesătoare, care... se opri râzând înfundat. Cred că nu doreşti să asculţi despre asta. Nicole dădu puternic din cap, aprobând. Nu cred că am întâlnit vreodată oameni care să se potrivească aşa ca noi trei. Ne petrecusem copilăria împreună şi ne cunoşteam gândurile, dorinţele fiecăruia, ca pe ale noastre personale. Lucram împreună cu James, vorbind rar, apoi ne duceam la Beth. Iar ea... nu ştiu cum să-ţi spun, ne primea cu bucurie. Era soţia lui James, dar se îngrijea la fel şi de mine. Îmi gătea felurile de mâncare ce-mi plăceau, îmi confecţiona cămăşi.

Se opri. O strânse pe Nicole şi-şi ascunse faţa în părul ei parfumat.

— Vorbeşte-mi despre Bianca, şopti ea. Vorbea

foarte încet.

— La o petrecere dată de Beth, un musafir venind din Anglia, o privea tot timpul pe Beth. La sfârşit, îi spuse că întâlnise de curând o tânără ce putea fi sora ei geamănă. James şi cu mine am râs de el, căci consideram că nimeni n-ar fi putut fi ca Beth a noastră. Dar pe Beth o interesa, îi puse omului o grămadă de întrebări şi grijulie notă adresa Biancăi Maleson. Spunea că atunci când va vizita Anglia, va încerca să dea de Miss Maleson.

— Dar, te-ai dus tu primul în Anglia.

— Da. Consideram că nu luam un preţ bun, cum trebuia, pentru bumbac şi tutun pe pieţele Angliei. La început, James şi Beth plănuiseră să plece ei şi să rămân eu cu gemenii, dar Beth constată că e însărcinată. Spuse că nimic nu o poate convinge să rişte să piardă copilul călătorind peste ocean, aşa că a trebuit să plec singur.

— Şi ţi-a cerut să te duci s-o vezi pe Bianca? Trupul lui Clay se contractă, ţinând-o strâns pe Nicole.

— James şi Beth s-au înecat la câteva zile după plecarea mea, iar vestea a făcut câteva luni, până să ajungă la mine în Anglia. Tocmai terminasem afacerile şi ajunsesem la Bianca. Mi-era foarte dor de casă. Aveam probleme cu mâncarea prost pregătită şi cu spălatul rufelor. Nu doream decât să ajung acasă la familia mea. Dar ştiam că Beth se va supăra dacă nu făceam un efort s-o văd pe femeia care-i semăna. Eram invitat cu persoana care ne vorbise de Bianca. Când Bianca a intrat în cameră, nu făceam decât să o privesc. M-aş fi repezit s-o iau în braţe şi să o întreb de James şi copii. Mi-era greu să cred că nu era Beth. Se opri un moment. A doua zi, am aflat ce se întâmplase cu James şi cu Beth, printr-un om trimis de Ellen şi Horace, căruia îi trebuise mult timp să mă găsească.

— A fost un şoc dureros, nu? spuse Nicole ştiind din experienţă.

— Eram năucit. Nu-mi venea să cred, dar omul îi văzuse pe amândoi când îi scoseseră din râu. Nu mă gândeam decât că atunci când voi ajunge la Arundel Hall, va fi pustiu. Părinţii mei nu mai erau şi acum nici James şi nici Beth. Mă gândeam să rămân în Anglia şi să-i cer lui Horace să vândă plantaţia.

— Dar Bianca era acolo.

— Da, era Bianca. Începusem, să cred că Beth nu era moartă cu adevărat şi că era o binecuvântare că ştirea despre moartea lui Beth îmi parvenise tocmai când eram lângă o femeie care-i semăna atât de mult. Cel puţin credeam că Bianca este ca ea. Tot ce puteam să fac era să o privesc şi să-mi spun că Beth mai trăieşte şi că totuşi cineva pe care-l iubeam era lângă mine. I-am cerut să se mărite cu mine. Voiam să se întoarcă cu mine în Virginia, ca să nu găsesc casa goală, dar mi-a răspuns că are nevoie de timp. Eu nu aveam. Ştiam că trebuie să plec acasă. Ştiind că Bianca nu mă va urma curând, mi-am zis că regăsind plantaţia voi munci şi asta mă va ajuta să uit.

— Nimic nu te ajută să uiţi.

O sărută pe frunte.

— Am muncit cât doi, poate cât trei, dar nimic nu-mi putea măcar alina durerea. Stăteam departe de casă cât mai mult posibil. Pustietatea casei mă înnebunea. Vecinii au încercat să mă ajute, au încercat chiar să-mi găsească o nevastă, dar eu nu doream decât ca totul să fie ca înainte.

— Îi doreai pe Beth şi pe James înapoi.

— Cu fiecare zi, dorinţa de a o avea pe Beth lângă mine devenea tot mai puternică. Acceptasem moartea lui James, dar eram urmărit de Bianca. Mă gândeam că o va putea înlocui pe Beth.

— Aşa că ai aranjat răpirea ei şi să vină la tine.

— Da. Era o soluţie disperată, dar eu eram atât de distrus, încât credeam că am să înnebunesc.

Nicole îşi puse obrazul pe pieptul lui.

— Nu este de mirare că te-ai supărat atât de tare, când ai descoperit că în locul Biancăi erai căsătorit cu mine. Te aşteptai la o blondă înaltă, şi când colo…

— O frumuseţe mică, brună, cu o gură caraghioasă, râse el. Dacă m-ai fi ameninţat eu un revolver aş fi meritat-o. Ţi-am făcut o groază de necazuri de atunci.

— Dar o aşteptai pe Bianca, spuse, ridicând capul să-l privească.

Îi puse capul din nou pe umărul său.

— Slavă Domnului că nu am avut-o. Eram nebun să cred că orice fiinţă o poate înlocui pe alta. La cuvintele lui o trecu un fior.

— O mai iubeşti pe Bianca?

— Dar n-am iubit-o niciodată. Tot ce vedeam era asemănarea ei cu Beth. Chiar şi când a venit aici. Nu am ascultat-o niciodată şi nici nu m-am gândit la ea decât ca la o întrupare a lui Beth. Dar chiar în starea de ignoranţă în care eram, ştiam că nu este ceva în regulă. Credeam că atunci când Bianca va fi în casa mea, totul va fi în ordine, şi mă voi simţi, din nou, aşa cum mă simţeam când trăia Beth.

— Dar nu a fost aşa, spuse Nicole cu speranţă în glas.

— Trebuie să-ţi mulţumesc ţie, pentru asta. Deşi spun că nu o auzeam, cred că o mică parte din creierul meu o auzea. Tot ce ştiam, era că nu doream să mă întorc seara acasă şi că munceam mai mult decât am muncit în ultimul an. Dar când tu locuiai în casă, doream să mă întorc. De când este Bianca, prefer să

stau la câmp, mai ales la cel din apropierea morii. Nicole zâmbi şi-i sărută pieptul prin cămaşă. Cuvintele lui erau cele mai frumoase pe care le auzise vreodată.

— Asta l-a determinat pe Wes să mă aducă la realitate. Când a văzut-o prima dată pe Bianca, şi el a fost mişcat. Atunci m-am simţit justificat că în loc de tine, este ea în casă. Ştiam că Wes va înţelege.

— Nu cred că Wesley o place pe Bianca.

Clay chicoti şi o sărută pe vârful nasului.

— Este un mod politicos de a o spune. Când mi-a spus că o găseşte îngâmfată şi arogantă, l-am pocnit. Mă simţeam rău şi nu ştiam dacă e din cauză că mi-am lovit prietenul sau fiindcă am aflat adevărul. Am părăsit casa şi nu m-am întors două zile. Erau o grămadă de lucruri la care trebuia să mă gândesc. Mi-a trebuit un timp, dar începusem să înţeleg ce făcusem. Mi-am zis că trebuie să accept că Beth era moartă. Am încercat să o aduc înapoi prin Bianca, dar nu s-a putut. Dar la ce nu m-am gândit au fost gemenii. Dacă doream să-i ofer lui Beth ceva, era să le dau copiilor pe care-i iubeam o mamă bună şi nu una care-l azvârlise pe Alex în apă, fiindcă îi rupsese rochia.

— De unde ştii asta?

— Roger, Jamie, Maggie, Luke, spuse dezgustat. Fiecare simţea că este de datoria lui să mă prevină despre Bianca. Toţi au cunoscut-o pe Beth şi cred că simţeau că atracţia mea pentru Bianca era cauzată de asemănarea dintre ele.

— De ce m-ai invitat la petrecere? spuse ea pe nerăsuflate.

Râse şi o ridică ţinând-o strâns.

— Cred că amândoi avem creierul la fel de mic. Când am înţeles că vreau s-o înlocuiesc pe Beth cu Bianca, am înţeles şi de ce îmi petreceam timpul privind la acoperişul morii, care, trebuie să adaug, are

nevoie de reparaţii. Mai este o moară de cealaltă parte a plantaţiei Backes.

— Clay!

Începu din nou să râdă.

— Te iubesc, nu ştiai? Toată lumea ştie!

— Nu, şopti ea, nu eram sigură.

— Mi-ai sfâşiat inima când mi-ai povestit despre bunicul tău, în noaptea furtunii, când mi-ai spus că mă iubeşti. Se opri un moment. M-ai părăsit a doua zi, de ce? Am petrecut o noapte minunată împreună, iar dimineaţa erai atât de rece cu mine!

Îşi aminti clar portretul din biroul lui Clay.

— În biroul tău este portretul lui Beth, nu-i aşa? Îl simţi dând din cap. Credeam că era Bianca şi părea o nălucă. Cum aş fi putut lupta cu o femeie pe care o adorai?

— Acum s-a terminat. Am pus din nou portretul deasupra căminului în sufragerie, îmbrăcămintea am încuiat-o într-o ladă s-o păstrez cu alte lucruri. Poate că într-o zi, Mandy va dori să o aibă.

— Clay, ce se va întâmpla acum?

— Ţi-am spus. Vreau să ne căsătorim în public, cu o mulţime de martori.

— Dar Bianca?

— I-am spus deja că trebuie să se întoarcă în Anglia.

— Cum a reacţionat? Clay se încruntă.

— N-aş putea spune că era mulţumită, dar se va supune. Voi avea grijă să i se plătească. Bine că mi-am revenit la timp. A făcut deja cheltuieli enorme. Se opri deodată şi începu să râdă de ea. Eşti singura femeie pe care am întâlnit-o, aşa de grijulie faţă de duşmanii ei.

Nicole se îndepărtă de el şi-l privi surprinsă.

— Bianca nu este duşmanca mea. Poate ar

trebui s-o iubesc, fiindcă ea a fost cea care mi te-a dăruit.

— Nu găsesc că este cuvântul potrivit, Nicole chicoti şmechereşte.

— Nici eu nu-l găsesc aşa.

Îi zâmbi, mângâind-o pe tâmplă.

— Mă vei ierta că am fost orb şi prost?

— Da, şopti ea, înainte ca el să-i astupe gura cu gură sa. Certitudinea că o iubea o făcea şi mai pasionată.

Îi înlănţui gâtul cu braţele şi-l strânse puternic, lipindu-şi trupul de el.

Nu observaseră că începuseră să cadă stropi reci de ploaie. Se dezlipiră la un fulger care despicase cerul cu lumina lui şi se porni o ploaie rece ca gheaţa.

— Vino, strigă Clay ridicându-se şi trăgând-o cu el. Se întoarse spre poteca dinspre debarcader, dar Clay o trase în altă direcţie. Fugiră în sens opus spre luminişul cunoscut. Nicole se opri în ploaie frecându- şi braţele îngheţate. Clay îşi scoase cuţitul şi reteză câteva tufe.

— Fir-ar să fie, înjură tare furios că părea să nu găsească ce căuta. Deodată tufele dispărură şi apăru un fel de mică peşteră. Clay o prinse în braţe şi o împinse înăuntru.

Tremura. Avea rochia udă şi rece din cauza ploii.

— Aşteaptă un minut şi am să fac un foc, îi spuse, şi îngenunche într-un colţ, aproape de ieşire.

Îngenunche lângă el şi-l întrebă.

— Ce-i aici?

— Am descoperit când eram copii, cu Beth şi cu James, această mică peşteră şi asta ne-a determinat să o ascundem cu tufe şi copaci. James a învăţat de la un zidar să facă o vatră şi arătă spre construcţia

rudimentară, unde încerca să facă focul. Când focul se aprinse, se aşeză pe călcâie.

— Am considerat întotdeauna că ăsta era cel mai ascuns loc din lume. Când am crescut, mi-am dat seama că fumul era la fel de vizibil ca un steag. Nu este de mirare că părinţii nu făceau caz de dispariţiile noastre. Era de ajuns să privească pe fereastră şi vedeau unde eram.

Nicole se ridică şi privi în jur. Spărtura în piatră avea cam trei metri lungime şi peste un metru lărgime. De-a lungul pereţilor erau bănci rudimentare şi un dulap de brad cu închizătorile ruginite şi stricate. Intr-o nişă din perete lucea ceva. Se duse să vadă. Atinse cu mâinile ceva rece şi neted, îl luă în mână şi-l îndreptă spre lumina focului. Era o bucată mare de sticlă verzuie, iar în interior era un unicorn din argint.

— Ce este asta?

Clay se întoarse şi-i zâmbi. Rămase un moment pe gânduri, apoi îi luă din mână sticla şi se aşeză lângă ea. Vorbind, o studia şi o învârtea în mână.

— Tatăl lui Beth îi adusese unicornul de la Boston şi ea îl găsise frumos. Într-o zi, eram aici în peşteră şi James tocmai terminase de construit vatra, iar Beth a spus că nădăjduia că vom rămâne întotdeauna prieteni şi-a scos deodată unicornul de pe lanţul de la gât şi a spus să mergem la sticlar. Am urmat-o, ştiind că plănuia ceva. L-a rugat pe Garie sticlarul să-i facă un glob de sticlă. Am jurat toţi pe unicorn că vom rămâne prieteni, iar Beth l-a aruncat în sticla fierbinte. A spus că aşa, nu va mai putea nimeni să-l atingă. Privi încă o dată la sticlă şi apoi i-o întinse din nou lui Nicole.

— Era o copilărie naivă dar avea o semnificaţie adâncă.

— Nu găsesc că era o copilărie şi se pare că a

avut efect, spuse ea, râzând.

Clay îşi curăţă mâinile, apoi o privi cu ochii intens coloraţi.

— Făceam ceva interesant înainte de a începe ploaia?

Nicole îl privi nevinovată.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Clay se ridică, se îndreptă spre dulapul dărăpănat şi trase afară două pături prăfuite şi atât de măcinate de molii cum nu mai văzuse vreodată.

— Nu sunt chiar cearceafuri de mătase roz, spuse râzând de gluma pe care Nicole n-o înţelese. Dar mai bine decât în noroi. Se întoarse şi-i întinse braţele.

Nicole se repezi şi-l strânse lângă ea.

— Te iubesc Clay, şopti ea. Te iubesc aşa de mult, încât mă sperii. Începu să-şi scoată acele din păr şi le aruncă pe jos.

— De ce să te temi, îi spuse, punându-şi buzele pe gâtul ei. Eşti soţia mea, singura pe care o doresc şi pe care o voi avea vreodată. Gândeşte-te la noi şi la copiii noştri.

Când îi atinse cu timba lobul urechii, Nicole simţi că i se înmoaie picioarele.

— Copii, spuse pe nerăsuflate, mi-ar plăcea copii.

Clay se trase puţin înapoi.

— Nu este uşor să faci copii… Este nevoie de multă… muncă, şi grea.

Nicole începu să râdă cu ochii strălucind de plăcere.

— Poate ar trebui să muncim, spuse grav. Orice muncă devine mai uşoară dacă… exersezi.

— Vino aici vulpe… şi o prinse în braţe. O aşeză cu grijă pe pătură. Mirosul de mucegai din pături era potrivit atmosferei. Era un loc cu fantome, fantome pe

care Nicole le simţea zâmbindu-le.

Clay începu să-i desfacă nasturii rochiei ude şi pe măsură ce descoperea o porţiune de piele, o săruta, îi scoase rochia trăgând-o de sub ea ca şi când ar fi fost un copil. Cămaşa şi-o scoase singură. Dorea să simtă pe piele atingerea lui. Clay o ridică pe genunchii lui cu o mână pe spate, iar cu cealaltă îi pipăia trupul. Focul îi lumina pielea jucăuş.

— Eşti aşa de frumoasă…

— Nu eşti dezamăgit că nu sunt blondă?

— Sst… îi ordonă râzând. N-aş schimba niciuna din culorile tale.

Se întoarse să-l privească, apoi începu să-i desfacă nasturii cămăşii. Pieptul lui era catifelat, cu muşchii tari acoperiţi uşor de păr. Abdomenul era tare şi drept. Nicole îşi simţi proprii ei muşchi contractându-se la vederea corpului său frumos. Puterea lui bărbătească contrasta cu fineţea trupului ei. Se bucura văzându-i trupul, îi plăcea să-l vadă umblând, să-i vadă muşchii contractându-se când călărea un cal nărăvaş. Îi plăcea să-l vadă ridicând saci şi punându-i într-un vagon. Tresări când îşi puse gura pe pielea lui caldă şi bronzată.

Clay o privea şi observa expresia ochilor care-i trădau emoţiile. Când nu-şi mai putu stăpâni dorinţa, simţi fiori reci pe şira spinării. Îi aprindea simţurile cum nu o mai făcuse nicio altă femeie. Nu se mai gândi la cuvinte de dragoste. O dorea. Îşi rupse aproape hainele de pe corp, scoţându-şi cizmele repede, cum nu mai făcuse niciodată.

Sărutările lui nu mai erau tandre şi dulci, aproape că-i rupse urechea cu dinţii. Buzele, limba, dinţii, alergau de pe gât pe umeri, pe sâni.

Nicole vibra la atingerea lui. Sărutările pe sâni o ardeau ca flăcările, aruncând scântei prin venele ei.

Abdomenul ei se contracta când sărutările lui ajungeau acolo. Îşi cufundă mâinile în părul lui bogat şi des, căutându-i gura cu gura ei.

— Clay, şopti, înainte să-i oprească vorbele cu gura. O acoperi cu trupul lui, ea zâmbi cu ochii închişi, simţindu-i greutatea. Era al ei, întreg şi complet. Când pătrunse în ea, încercă o surpriză, un şoc la contactul bărbăţiei lui. Se simţea plină, extazul dându-i senzaţia că va muri.

Se mişcau simultan, la început încet, până când Nicole nu mai putu suporta ritmul lent. Îi mângâia cu mâinile rotunjimile, spinarea puternică şi coapsele, simţind mişcarea muşchilor, puterea sub pielea înfierbântată.

Trăiră voluptatea împreună, iar Nicole îşi simţi trupul contractându-se. Când Clay alunecă jos de pe ea şi o îmbrăţişă strâns lângă el, îi tremurau picioarele. Zâmbi şi se ghemui lângă el, sărutându-i umărul şi simţindu-i transpiraţia sărată pe buze. Îi cuprinse pe amândoi un somn adânc.

Capitolul 13

Când se trezi de dimineaţă, Nicole crezu că era încă în peşteră cu Clay. Dar soarele ce strălucea prin perdelele de dantelă din jurul patului, îi reaminti unde era. Locul de lângă ea în pat era gol, dar perna păstra încă forma capului lui Clay.

Se întinse cu plăcere, făcând să cadă cearceaful ce-i acoperise corpul gol. După ce făcuseră dragoste în peşteră, dormiseră patru ore. Când s-au trezit, luna era pe cer, focul se stinsese şi le era frig. Se îmbrăcaseră repede în hainele ude şi au fugit la barcă. Plutiseră

încet pe râu, în jos, până la casa Backes. Ajunşi în casă, Clay dăduse o raită la bucătărie şi se întorsese aducându-i lui Nicole un coş mare cu fructe, brânză, pâine şi vin. Râsese când după o jumătate de pahar de vin, Nicole avusese din nou poftă de dragoste. Făcuseră dragoste, în timp ce făceau o pauză de mâncare, sărutându-se şi mâncând, glumind şi râzând până când adormiseră din nou strâns îmbrăţişaţi. Nicole scoase o bucată de măr de sub şoldul său drept. Ellen va avea cearceafurile pătate pe toată viaţa, după poznele lor din noaptea trecută. Dar cum să-ţi ceri scuze după aşa ceva? Putea să spună că turnase vin în gropiţele lui Clay şi că l-a supt după aceea? Din nenorocire, Clay devenise nerăbdător şi se-ntorsese, înainte ca ea să reuşească să bea tot. Nu, erau lucruri ce nu le puteai mărturisi gazdei. Aruncă pătura şi-şi frecă braţele goale. Aerul rece anunţa toamna, în dulap era o rochie de catifea de culoarea vinului pe care îl băuseră împreună în timpul nopţii. Se îmbrăcă repede, încheind nasturii mici de perle până la gât. Rochia avea mâneci lungi, era închisă la gât, strânsă pe piept şi căzând în jos într-o fustă strâmtă. Era o rochie simplă, elegantă şi călduroasă, exact ce-i trebuia pentru ziua răcoroasă. Se duse la oglindă şă-şi aranjeze părul. Dorea să arate deosebit de frumoasă azi. Clay îi spusese că la masa de prânz va anunţa planurile lor privitor la o a doua căsătorie şi va invita lumea la ei de Crăciun, pentru a sărbători şi nunta. Nicole îl convinsese să aştepte şi să pregătească şi ei o petrecere pentru a anunţa evenimentul. Musafirii lui Ellen vor începe să plece după-amiază şi voia să-i anunţe înainte de asta.

Nicole nu se rătăci decât o singură dată, înainte de a găsi uşa care dădea în grădină, unde pe peluză erau întinse din nou mesele. Câteva persoane se în-

vârteau în jurul meselor, vorbind şi mâncând liniştite. Toţi păreau obosiţi, aşteptând sfârşitul lungii petreceri. Nicole se gândea la viitor şi la întoarcerea la Arundel Hall, ca soţia lui Clay.

O văzu pe Bianca stând singură la o mică masă sub un ulm. Simţi o urmă de părere de rău. La urma urmei nu era drept, ca o englezoaică să facă un drum atât de lung sperând să se căsătorească şi să descopere că logodnicul ei este deja căsătorit. Nicole făcu un pas, ezitând. Atunci Bianca privi pe deasupra farfuriei cu mâncare, la ea. Avea ochii plini de ură. Privirea ei era crudă, dacă nu chiar, criminală.

Nicole îşi duse mâna la gât şi se întoarse, simţindu-se ipocrită. Bineînţeles, îşi putea permite să-i arate Biancăi simpatie, deoarece ea, Nicole, câştigase. Câştigătorii îşi pot permite gesturi mărinimoase. Se întoarse la masă şi luă o farfurie, dar nu mai avea poftă.

— Scuză-mă, doamnă Armstrong, îi spuse un om care se ridică.

Nicole se uita în sus la el pe deasupra farfuriei cu mâncare.

— Da?

Văzu un tânăr înalt, solid, dar ai cărui ochi o neliniştiră. Erau mici, foarte apropiaţi şi scăpărau sălbatic.

— Soţul vă roagă să mergeţi să-l întâlniţi la barcă. Nicole se ridică imediat şi înconjură masa.

Omul chicoti.

— Îmi plac femeile ascultătoare. Clay ştie să şi-o dreseze pe a lui.

Nicole se opri să-l pună la punct, dar renunţă. Orice răspuns i-ar fi dat, nu era destul de aspru să-l pună la punct.

— Credeam că domnul Armstrong e la cursele

de cai, spuse utilizând special un titlu formal. Îl urmă peste pajişte spre râu.

— Nu toţi bărbaţii îşi anunţă nevestele unde se află tot timpul, râse prefăcut privind-o de sus în jos, întârziind cu ochii mici pe sâni.

Nicole se opri.

— Mă gândesc să mă întorc în casă. Fii aşa de bun şi spune-i soţului meu că-l aştept acolo. Se întoarse şi porni înapoi spre casă. Nici nu făcuse doi paşi că mâna bărbatului o apucă cu putere de braţ.

— Ascultă-mă, mică Franchy, spuse, strângând buzele şi şuierând printre ele. Ştiu totul despre tine. Mi s-a spus despre manevrele tale mincinoase, după moda din străinătate. Ştiu ce i-ai făcut verişoarei mele.

Nicole se opri, luptându-se, şi-l privi.

— Verişoară? Dă-mi drumul sau strig.

— Dacă o faci, soţul tău nu va mai apuca dimineaţa.

— Clay, ce i-aţi făcut? Unde este? L-aţi rănit şi eu… şi eu…

— Ce? spuse el curios. Eşti îndrăgostită de el, nu? I-am spus tatei că erai mai bună decât o căţea în călduri, te-am văzut cum te foiai în jurul lui. Nicio femeie cumsecade nu face asta.

— Ce vrei? spuse Nicole cu ochii mari de spaimă, îi zâmbi.

— Nu importă ce doresc atât de mult, ci mai degrabă ce-ţi voi lua. Acum mă asculţi? Dădu din cap tăcută, simţind cum i se strânge stomacul.

— Vei merge cu mine până la mal, acolo unde este legată barca noastră. Nu este aşa de frumoasă ca aceea folosită de tine, dar destul de bună pentru o femeie ca tine. Apoi vei intra în barcă liniştită şi vom face o scurtă călătorie.

— La Clay?

— Desigur, dulceaţă. Ţi-am spus că soţul tău va fi bine dacă faci ce ţi-am spus.

Nicole dădu din cap şi omul o apucă de umăr, dar cu aceeaşi brutalitate ca şi înainte. Nu se putea gândi decât la Clay, că era în primejdie şi trebuia să-l ajute. O duse la capătul cheiului unde doi bărbaţi aşteptau într-o barcă veche, cârpită. Unul era bătrân, slăbănog şi murdar, cu o *Biblie* sub braţ.

— Iat-o, spuse tare. O femeie decăzută, păcătoasă, fiica diavolului.

Nicole îl privi cu ochi furioşi, apoi începu să vorbească, dar cel care o ţinea de braţ o împinse puternic. Căzu lângă un băiat tânăr.

— Ţi-am spus să stai liniştită, o repezi bărbatul care o împinsese. Ai grijă de ea, Isaac, să nu facă zgomot. Nicole privi în sus la băiatul care-i pusese mâinile pe umeri. O atingea cu delicateţe. Avea trăsături mai blânde decât ceilalţi doi. Alunecă în faţă când barca porni, iar băiatul o sprijini. Se întoarse să privească în urmă la casa familiei Backes. Acolo îl văzu pe Clay călărind pe pajişte şi purtând o pălărie mare. Calul era împodobit cu o cunună de flori. Câştigase sigur întrecerea şi era sărbătorit.

Nicole gândi repede. Oamenii nu-l aveau pe Clay şi nici nu-l prinseseră. Ştia că e destul de aproape de casă şi strigătul s-ar fi auzit. Deschise gura şi aspiră adânc, dar nu putu să strige, fiindcă o lovitură puternică de pumn o izbi în faţă. Se prăbuşi inconştientă în spatele lui Isaac.

— Nu aveai niciun motiv Abe, să faci aşa, spuse Isaac, în timp ce susţinea corpul nemişcat al lui Nicole.

— Pe dracu n-am avut. Dacă nu te uitai la ea ca un orb, ai fi văzut că era gata să strige.

— Mai sunt şi alte căi ca s-o opreşti, ai fi putut s-o omori.

— Sigur, ai fi sărutat-o ca s-o opreşti, îşi bătu el joc. Sunt sigur că e obişnuită cu aşa ceva. De ce n-o faci acum? Eu şi cu tata te vom păzi.

— Vorbeşti cu păcat băiete, spuse Elijah Simmnons. Această femeie este o târfă, o păcătoasă şi o luăm ca să-i salvăm sufletul.

— Sigur tată, spuse, făcându-i cu ochiul lui Isaac. Acesta îşi întoarse privirea de la fratele său şi o luă pe Nicole în braţe. Nu băgă în seamă ironiile lui Abe. Stătea în barcă şi o ţinea, rezemat cu spatele de bară. Nu observase că era atât de subţire, că semăna mai mult cu un copil decât cu o femeie.

Se strâmbă când Abe îi aruncă o frânghie şi o batistă murdară şi-i ordonă să o lege. Ştia că dacă o face el nu-i va răni pielea fină.

Blestemase în sinea sa ziua când Abe îi spusese că o vor răpi pe frumoasa, micuţa doamnă Armstrong. Abe îi povestise tatălui său că Armstrong era într-adevăr căsătorit cu Bianca, dar curva de Nicole îl vrăjise pe Clay încât acesta o părăsise pe Bianca şi trăia cu târfa franţuzoaică.

Asta fusese de ajuns să-l convingă pe Elijah. Era gata să lovească cu pietre.

Isaac fusese de la început împotriva răpirii. Nu era sigur că tot ce spunea Bianca era adevărat, chiar dacă era vara lui. Nu se arătase deloc bucuroasă când îi întâlnise în prima zi. Dar Abe o ţinea întruna cu nedreptatea ce i se făcuse verişoarei, când Nicole se dăduse drept Bianca. Spunea că o vor ţine pe Nicole până ce căsătoria va fi anulată şi Bianca va avea timp să se mărite cu Clay. Acum, având-o în braţe, Isaac nu-şi putea imagina că ea era o femeie mincinoasă, lacomă, jinduind după averea lui Clay. Părea că îl iubeşte cu adevărat. Dar Abe susţinea că orice femeie care priveşte la un bărbat, aşa cum Nicole îl privea pe

Clay, nu era o femeie cumsecade. Soţiile trebuie să fie femei liniştite care să nu se gândească la actul fizic, aşa cum a făcut mama lor. Pe Isaac îl urmăreau cuvintele lui Abe, fiindcă dacă ar trebui să aleagă ar prefera o femeie ca Nicole decât una ca mama lor. Poate că el şi Nicole erau asemănători, stricaţi.

— Isaac, strigă Abe, termină cu visele şi fii atent, îşi revine şi nu vreau să ţipe, pune-i căluşul.

Isaac se supuse fratelui său, aşa cum făcuse toată viaţa.

Încet, Nicole deschise ochii. O durea îngrozitor bărbia şi capul şi avu nevoie de câtva timp ca privirea să-i devină clară. Încercă să-şi mişte falca, dar era ceva ce nu-i permitea, ceva care aproape o sufoca.

— Stai liniştită, spuse Isaac, cu mine eşti în siguranţă. Îi vorbea în şoaptă, ca să audă numai ea. Îţi scot numaidecât căluşul, cum ajungem acolo. Închide ochii şi odihneşte-te.

— Nu s-a trezit fiica lui Satan? îl întrebă Elijan pe băiatul mai tânăr.

Nicole privi în sus la băiatul care o ţinea. Deşi nu prezenta încredere niciunul, nu avea de ales. Îl privi, iar el îi făcu semn din ochi. Înţelegând, închise ochii nemaivăzând soarele.

— Nu tată, strigă Isaac, doarme.

Clay încruntat întrebă:

— Wes, ai văzut-o pe Nicole?

Wes îşi întoarse privirea de la persoana drăguţă cu părul roşu care clipea din ochi spre el.

— Ai şi pierdut-o, Clay? Cred că trebuia să-ţi dau lecţii despre cum să-ţi păstrezi femeile, glumi el. Dar se opri când văzu faţa prietenului său. Puse jos cana cu băutură şi-l urmă pe Clay, depărtându-se de mese.

— Eşti îngrijorat, nu? Cât timp a trecut de când

nu ai văzut-o?

— De azi-dimineaţă. Am lăsat-o dormind când am venit la curse. Ellen a spus că o văzuse coborând, dar de atunci nu a mai zărit-o. Am întrebat câteva femei, dar niciuna nu a văzut-o.

— Unde este Bianca?

— Mănâncă, spuse Clay. Pe ea am întrebat-o întâi. Nu poate face ea mare lucru. Câteva femei au spus că Bianca nu a plecat de la masă toată ziua.

— Crezi că s-a dus să se plimbe, căutând un loc mai liniştit?

Clay se încruntă mai rău..

— La masă trebuia să anunţăm a doua căsătorie, pentru Crăciun. Voiam să invităm pe toată lumea la petrecere.

— Masa s-a terminat de o oră, murmură Wes, uitându-se la câţiva invitaţi ce se îndreptau spre ţărm, plecând acasă. Nu şi-ar fi permis să lipsească.

Cei doi se priviră, gândindu-se amândoi la acelaşi lucru, sfârşitul lui James şi al lui Beth. Dacă şi un navigator ca James se putea îneca…

— Să-l căutăm pe Travis, spuse Wes.

Clay aprobă din cap, apoi se întoarse către musafirii care mai rămăseseră. Avea un nod în stomac, care creştea. Când se puse problema căutării lui Nicole, reacţia musafirilor a fost rapidă, încetară toate treburile şi distracţiile. Femeile, se organizară să cerceteze cu de-amănuntul pădurile din jurul plantaţiei. Copiii alergau în toate dependinţele s-o caute. Bărbaţii se îndreptară spre râu.

— Ştie să înoate? întrebă Horace,

— Da, spuse Clay, scrutând apa, căutând un trup mic cu părul negru.

— V-aţi certat? Poate s-a întors călare la Arundel Hall. Clay se uită spre Travis.

— Nu, pe dracu. Nu ne-am certat. Nu ar fi plecat fără să-mi spună.

Travis îşi puse mâna pe umărul lui Clay.

— Poate că e în pădure, culegând castane şi a uitat de timp. Vocea sa era la fel de puţin convinsă, aşa cum era şi Clay. Atât cât o văzuse pe soţia lui Clay, părea o femeie inteligentă şi sensibilă.

— Horace, spuse el încet, să luăm câinii.

Clay se întoarse spre casă. Era tot ce putea face pentru a-şi stăpâni firea. Era supărat pe el însuşi că o lăsase singură chiar şi câteva minute şi supărat pe ea că l-a părăsit, orice s-ar fi întâmplat. Dar furia sa venea în special de la faptul că era dezarmat. Putea să fie la câţiva paşi de el sau la cincizeci de kilometri şi nu putea şti de unde să înceapă să caute.

Nimeni nu observă că Bianca şedea deoparte zâmbind, cu o farfurie plină de mâncare în mână. Îşi atinsese scopul şi acum putea să plece acasă. Era obosită să tot audă întrebările oamenilor: cine era şi de ce locuia la Clay.

Câinii erau zăpăciţi de prea multe mirosuri provenind de la mulţimea de oameni. Păreau că adulmecă peste tot mirosul lui Nicole şi aveau probabil dreptate.

În timp ce Horace se ocupa de câini, Clay începu să întrebe oamenii. Vorbea cu fiecare bărbat, femeie sau copil de pe enorma plantaţie. Dar răspunsul era mereu acelaşi, nimeni nu-şi amintea s-o fi văzut în dimineaţa aceea. Unul dintre servitori îi spuse că o servise cu jumări de ouă, dar nu-şi putea aminti ce mai făcuse după aceea.

Noaptea, oamenii au cercetat pădurea cu torţe. Patru bărbaţi se plimbaseră cu bărcile pe râu în sus şi-n jos, strigându-i numele. Se cercetă cea mai îndepărtată parte a râului, dar nu găsiră niciun semn

de-al ei.

Dimineaţa, bărbaţii începură să se îndrepte spre casă. Evitau privirea nenorocită a lui Clay.

— Clay, îl strigă o femeie alergând spre el. Îşi întoarse privirea imediat, văzând-o pe Amy Evans făcându-i semn cu boneta dinspre chei.

— Este adevărat? întrebă Amy. Soţia ta a dispărut?

— Ştii ceva? o întrebă Clay cu ochii duşi în fundul capului şi faţa nebărbierită;

Amy îşi puse mâna pe inima care-i bătea fiindcă alergase.

— Aseară unul dintre bărbaţi s-a oprit la noi, întrebând dacă o văzusem pe nevasta ta. Şi Ben şi eu am răspuns că nu, dar azi-dimineaţă, la micul dejun, Deborah, fata mea cea mare, ne-a spus că a văzut-o pe Nicole cu Abraham Simmons, jos pe chei.

— Când? întrebă Clay, apucând-o pe femeia voinică de umeri.

— Ieri dimineaţă. O trimisesem pe Deborah să ne aducă şalurile din barcă fiindcă era frig. A spus că l-a văzut pe Abe ţinând-o de braţ pe Nicole şi ducând-o spre râu. Cum ei nu-i plăcea Abe, l-a evitat şi s-a dus repede la barca noastră, a luat şalurile şi nu a mai privit înapoi.

— A văzut-o pe Nicole urcând în barca lui Simmons?

— Nu, n-a văzut nimic. Nu i-a putut vedea din cauza chiparoşilor înalţi şi apoi, Deborah se grăbea să ajungă la curse. Nu s-a gândit deloc la ce văzuse şi nici nu-şi amintise până azi-dimineaţă la masă, când vorbeam cu Ben despre dispariţia soţiei tala,

Clay se uită la femeie, gândindu-se că dacă Nicole se urcase în barcă, era încă în viaţă. Nu se aruncase în apă, aşa cum se temuse el. Şi există o sută

de motive care să explice de ce plecase cu Abe Simmons. Fusese destul să i se spună că cineva avea nevoie de ea şi s-ar fi dus fără să privească înapoi.

Mâinile lui Clay strânseră umerii puternici ai lui Amy. Se aplecă apoi şi o sărută zgomotos pe gură.

— Îţi mulţumesc, spuse dintr-o răsuflare şi în ochi îi apăru din nou speranţa.

— Oricârid ai nevoie, spuse Amy.

Îi dădu drumul şi se întoarse înapoi. Prietenii şi vecinii se adunaseră liniştiţi în jur. Niciunul dintre ei nu închisese ochii toată noaptea.

— Să mergem, spuse Travis, bătându-l pe Clay pe umăr. Probabil că nevasta lui Elijah mai naşte un copil şi Abe s-a agăţat de prima femeie ce i-a ieşit în drum. Se priviră lung amândoi, deşi niciunul din ei nu credea. Elijah era nebun, dar inofensiv. Abe era un tânăr morocănos şi iute, care invidia pe faţă bogăţia fermierilor din jurul său.

Clay dădu să plece când, cineva îi atinse braţul. Era Janie cu un coş plin cu merinde pe care i-l întinse.

— Ia asta, îi spuse liniştită, dar pentru prima dată de când o cunoştea nu mai avea obrajii roşii. Avea faţa cenuşie de teamă.

Clay luă coşul şi o mângâie pe mână. Îi căută apoi pe Travis şi pe Wes care erau lângă fratele său. Le făcu semn eu capul şi toţi trei porniră spre barca lui Clay. Wes fugi întâi la barca sa şi se întoarse la barca lui Clay cu o pereche de pistoale. Bărbaţii erau tăcuţi când porniră pe râu în jos, spre ferma lui Simmons.

În tot cursul zilei, Nicole trăise între somn şi inconştienţă. Când se trezea, copacii pe lângă care trecea i se păreau ireali, pete de umbră şi soare. Isaac o aşezase grijuliu pe o grămadă de cârpe şi saci vechi. Legănatul liniştit al bărcii şi durerea din obraz o obligau să stea nemişcată, fără să mai ia în seamă

legăturile de la picioare şi de la mâini şi căluşul din gură. Râul se întindea în braţe largi. Abe naviga când pe un braţ când pe altul, legate de râul propriu-zis. Erau braţe atât de înguste, încât cei doi bărbaţi se foloseau de vâsle ca să le deschidă calea printre copacii deşi.

— Unde ne duci Abe? întrebă Isaac.

Abe tresări tainic. Nu avea de gând să-l informeze pe fratele său despre destinaţie. Cu ani în urmă, descoperise mica insulă şi se gândise mereu că într-o bună zi ar putea să-i fie folositoare. Imediat ce urcaseră femeia în barcă, îl debarcaseră pe tatăl lor la fermă. Era sigur că oamenii vor veni curând să o caute pe Nicole şi bătrânul i-ar fi izgonit. Elijah n-ar fi minţit niciodată despre faptul că luaseră femeia, dar ar fi trecut ore întregi până când cineva să-i înţeleagă balivernele.

Abe zâmbi mândru de şiretenia lui. Tot ce avea de făcut acum era să-l supravegheze pe băiat. Privi înapoi la femeia neputincioasă, legată şi zăcând liniştită pe grămada de cârpe. Zâmbi şi-şi linse buzele. La asfinţit mână barca spre ţărm.

Isaac se ridică şi se încruntă. De o oră nu mai zăriseră o lumină dinspre vreo casă. De câtva timp apa devenise aproape stătătoare, o mocirlă verzuie. Aerul era fetid şi neplăcut.

— Hai să ieşim de aici, spuse Isaac privindu-l. Nimeni nu poate trăi în duhoarea asta.

— Este exact ce am plănuit. Sări jos şi adu barca cu vâsle. Mişcă-te, comandă Abe, înainte ca Isaac să poată vorbi.

Isaac era prea obişnuit să se supună fratelui mai mare. Nu-i plăcea apa noroioasă şi în timp ce privea, zări un şarpe lung, ce se târa la suprafaţa ei. Sări pe o parte a bărcii şi simţi mâlul verzui-închis

lipindu-se de picioarele lui, până la glezne. Avansa prin el simţindu-l până la genunchi şi dezlegă mica barcă. Sări înăuntru şi se folosi de vâsle ca să aducă barca într-o parte a vasului.

Abe şedea pe punte ţinând-o pe Nicole în braţe, l-o trecu jos fratelui mai mic, apoi intră şi el în barcă.

— Pune-o la capăt şi mişcă vâslele, comandă el. Mai avem un drum lung.

Isaac făcu ce i se spuse şi o rezemă pe Nicole de un picior de-al lui. Îi făcea rău expresia de teamă din ochii ei şi dorea să o liniştească.

Abe mormăi când privi la fratele său.

— Nu-ţi mai face idei despre ea, băiete. Ştie cui îi este hărăzită.

Isaac privi în zare, amintindu-şi de ea şi de Clay,

Nu-şi închipuise că fratele său gândea astfel. Era greu să manevrezi prin apa mâloasă. Isaac a fost nevoit de mai multe ori să se oprească şi să-şi cureţe vâslele de murdărie. Începuse să se întunece iar copacii de deasupra ascundeau orice rază luminoasă. Privind în jos, Isaac avea impresia că arborii bătrâni îşi înmuiau frunzişul în apă, încercând să-l înghită.

— Abe, nu-mi place locul acesta. N-o putem lăsa aici. De ce nu o luăm înapoi la fermă?

— Pentru că acolo poate fi găsită de ăia. Şi nici n-am spus că o vom lăsa aici. Hai, trage la mal.

Isaac îşi folosi vâslele pentru a împinge mica barcă la mal. Abe sări jos şi începu să caute ceva lângă un copac şi după câteva clipe apăru cu o lampă. Mormăia de bucurie că o găsise acolo unde o lăsase. O aprinse repede.

— Hai, vino, urmează-mă, îi spuse lui Isaac pe care-l lăsă să o ridice pe Nicole.

— După câteva minute am să te dezleg, îi şopti, în timp ce o ţinea în braţe.

Dădu din cap obosită, rezemându-se de umărul lui.

Abe ridică lanterna, scoţând la iveală o uşă scundă şi solidă ce părea că închide numai întunericul.

— Am găsit de mult locul ăsta, spuse mândru, în timp ce deschidea lacătul.

Era o colibă mică cu o singură încăpere de piatră, înăuntru era goală, doar murdărie şi frunze pe jos. Isaac o aşează pe Nicole pe picioarele care-i erau nesigure, şi-i scoase căluşul din gură. Suspină cu lacrimi de recunoştinţă în ochi. Dezlegă frânghiile de pe încheieturile mâinilor şi când îngenunche să-i dezlege picioarele, Abe ţipă la el.

— Ce dracu faci? Nu ţi-am spus să o dezlegi!

Isaac privi prin întuneric la fratele său.

— Ce poate face? Nu vezi că e atât de obosită că de abia se ţine pe picioare? Avem ceva de mâncare pe aici? Sau puţină apă?

— Afară e un vechi puţ.

Isaac privi în jur dezgustat.

— Ce mai e şi asta? Cine o fi dorit să clădească ceva aici?

— Eu cred că n-a fost întotdeauna o mlaştină. Râul şi-a schimbat cursul şi a izolat partea asta. E plin de porci sălbatici aici, iepuri şi vreo câţiva meri lângă mal. Acum încetează să mai întrebi şi adu puţină apă. Am lăsat ultima dată o cană de tablă aici.

Ezitând, Isaac ieşi în întuneric.

Nicole se rezemă de peretele de piatră. O dureau încheieturile, gleznele şi le simţea amorţite şi nu putea să le mişte. Era semiconştientă când Abe se apropie de ea.

— Obosită, îi spuse liniştit, mângâindu-i cu mâna lui mare gâtul. Mâine ai să fii şi mai obosită, după ce termin cu tine. Niciodată n-ai fost iubită cum o

să te iubesc eu.

— Nu, şopti ea, şi încercă să facă un pas să se îndepărteze de el. Picioarele amorţite refuzară să se mişte şi căzu jos, pe genunchi şi palme.

— Ce i-ai făcut? întrebă din uşă Isaac. Se aplecă şi o ridică.

— Doamne, mă băiete, spuse Abe râzând. S-ar zice că eşti îndrăgostit de ea după cum te porţi. Ce e ea pentru tine? Ai auzit povestea. E ceva mai mult decât o târfă?

— Eşţi bine? o întrebă Isaac cu mâinile pe umerii ei.

— Da, murmură ea.

Isaac se îndepărtă şi-i aduse apă să bea dintr-o cană de tinichea. Bău însetată.

— E destul, îi spuse. Hai să ne aşezăm şi să ne odihnim puţin. O luă pe după umeri şi o duse spre peretele mai îndepărtat.

— Eşti mai tânără decât credeam, spuse Abe cu dezgust. Vru să mai spună ceva, dar se opri.

Isaac se aşeză pe jos şi o trase şi pe Nicole jos lângă el.

— Nu te teme, spuse, când o simţi că înţepeneşte, nu-ţi fac nimic.

Era prea obosită, îngheţată şi amorţită ca să se gândească la ceva. Când se aşeză lângă Isaac, îşi puse capul pe umărul lui şi au adormit împreună.

— Isaac, strigă Abe scuturându-l de umeri. Trezeşte-te! O privea pe Nicole. Era furios că mizerabila îi dădea atenţie fratelui mai mic. Isaac nici nu era încă bărbat, abia împlinise cincisprezece ani şi nu cunoscuse femeia. Dar bineînţeles, lăsa să se înţeleagă că avea experienţă după cum se purta cu Nicole.

Abe o privise atent în ultima oră când lumina

zilei intra încet în colibă. Avea părul negru despletit, şi din cauză umezelii se încreţea în bucle ce-i cădeau pe faţă. Genele groase îi umbreau obrazul. Dar gura îl înnebunea, îl înnebunea când vedea felul posesiv în care Isaac o înconjura cu braţul, cu mâna rezemată sub sânii îmbrăcaţi în rochia ei de catifea:

— Isaac, strigă Abe din nou. Ai de gând să dormi toată ziua?

Încet, Isaac se trezi. O strânse mai tare pe Nicole şi-i zâmbi.

— Hai, scoală-te, spuse Abe dezgustat, trebuie să te duci pe vas să aduci proviziile.

Isaac dădu din cap. Nu-l întrebă pe fratele său de ce trebuia să se ducă el. Isaac îl ascultase întotdeauna.

— Te simţi bine? o întrebă el pe Nicole. Dădu din cap, fără să vorbească.

— De ce m-aţi adus aici? Vreţi să-i cereţi lui Clay răscumpărare?

Când Isaac încercă să vorbească, Abe îi comandă:

— Du-te şi adu de mâncare! Îi răspund eu la întrebare. Du-te, îl îndemnă când îl văzu că ezită.

Abe şedea în uşă, urmărindu-şi fratele îndepărtându-se. Îndată ce rămase singură cu el, ştiu că Abe o va speria. Mintea ei nu a judecat ieri, dar azi îşi dădea seama că este în pericol. Isaac era un băiat nevinovat şi blând, dar Abe nu avea niciuna din aceste trăsături. Se ridică încet în picioare.

Abe se repezi la ea.

— Acum suntem singuri, spuse încet. Te credeai prea grozavă ca să ai de-a face cu mine, nu-i aşa? Te-am văzut cum te agăţi de Isaac, cum îl laşi să te ia în braţe. Înaintă spre ea. Eşti de-alea cărora le place carnea tânără? Îţi plac numai băieţaşii?

Nicole şedea dreaptă, cu spinarea ţeapănă, nevrând să-i arate acestei brute că se teme. Îşi reaminti vocea bunicului. *Familia Courtalain are sânge regesc în vene.* Îşi aruncă ochii spre uşă, sperând că s-ar putea furişa prin spatele lui, afară.

Abe chicoti gros din gât.,

— Nu poţi să treci de mine. Ar trebui să te întinzi jos şi să te bucuri. Şi nu aştepta să vină Isaac să te scape. Va lipsi câteva ceasuri. Nicole se mişcă încet pe lângă zid. Orice s-ar întâmpla, nu se va lăsa învinsă aşa de uşor.

Înainte să fi putut face un pas, o mână se repezi şi o apucă de păr. Încet, încet, înfăşură meşa groasă de păr în jurul pumnului său, în felul acesta trăgându-o spre el.

— E curat, şopti. Jur că este cel mai curat păr pe care l-am mirosit. Unora nu le place părul negru, mie da. Chicoti din nou. Ai noroc că-mi place.

— Nu cred că vei lua o recompensă mare dacă-mi faci vreun rău, îi spuse, cu faţa apropiată de a lui.

O privea cu ochii aproape negri şi mirosea a sudoare veche şi a dinţi stricaţi.

— Eşti una de-alea tari, spuse rânjind. Nu vrei să plângi şi să te rogi?

Îl privi cu ochii aspri, nevrând să-şi arate teama. Bunicul ei înfruntase o gloată furioasă. Cum puteai compara un om murdar, nebun, cu gloata?

O ţinea de păr, strânsă lângă el. Cu cealaltă mână îi apucă peste umăr braţul, iar cu degetul mare îi mângâie sânii.

— Valoarea ta depinde de ce-ţi voi face, câtă vreme eşti în viaţă şi mă pot distra cu tine.

— Ce vrei să spui? Nicole se gândea că l-ar putea ţine de vorbă.

— Nu-ţi face griji. Nu mă interesează să-ţi dau

explicaţii. Îi puse o mână pe şold. E o rochie foarte frumoasă, dar mă-ncurcă. Scoate-o!

— Nu, spuse ea liniştit.

O trase de păr, până când îi fu teamă că-i rupe gâtul. Îi curgeau lacrimi de durere, dar tot nu se dezbrăcă. O eliberă brusc, apoi râse.

— Eşti cea mai îngâmfată târfă pe care am întâlnit-o. Se duse la uşă şi apucă frânghiile pe care Isaac le lăsase pe jos. Dacă nu vrei s-o faci singură, am să te ajut eu. Ştii, n-am văzut niciodată o femeie care să n-aibă măcar un petic de rochie pe ea.

— Nu, şopti Nicole şi se îndepărtă, încercând să apuce cu mâna o piatră din peretele din spatele ei.

Abe râse când se repezi la ea şi o apucă de unul din umeri. Încercă să se răsucească să scape, dar nu putu, căci îi rănea carnea cu degetele lui groase. O trânti în genunchi. Nicole se târî spre el şi-l muşcă de pulpă deasupra genunchiului. În clipa următoare, era azvârlită de partea cealaltă a colibei.

— Blestemata, urlă Abe. Mi-o vei plăti. Îi apucă o gleznă şi o legă cu un capăt al frânghiei. Strânsoarea aspră îi tăie carnea care era deja dureroasă. Îl izbi, dar o prinse uşor. Îi apucă şi-i legă la un loc încheieturile. În peretele de piatră era zidit un cârlig de fier în care se agăţa vânatul. Abe o ridică de frânghia din jurul mâinilor şi o legă de cârlig. Picioarele ei de abia atingeau pământul.

Gâfâia de durere, din cauza mâinilor trase în sus. Îi legă şi picioarele şi agăţă capătul frânghiei de alt cârlig. Era neputincioasă, legată strâns la perete. Abe se retrase să-şi admire opera.

— Nu mai eşti chiar ca o lady acum, spuse, frecând locul unde Nicole îl muşcase. Scoase din buzunar un cuţit lung. La vederea lui, Nicole holbă ochii.

— Acum se vede că ai respectul cuvenit unui bărbat. Tatăl meu ştie bine un lucru, cum să te porţi cu o femeie. Toate femeile din casa lui Backes îmi făceau scârbă. Bărbaţii lor le lasă să vorbească, le dau bani să parieze pe cai. Ai crede că sunt bărbaţi după cum se poartă. Unele cred chiar că sunt mai bune decât bărbaţii. Vara trecută am cerut-o de nevastă pe una din fete, ştii ce-a făcut? A râs de mine. Eu îi făceam o onoare, iar ea a râs de mine. Ca şi tine! Te potriveşti foarte bine cu ele. Eşti frumoasă, eşti măritată cu un bărbat bogat, n-ai putea să-mi acorzi măcar o zi?

Pe Nicole o dureau atât de tare braţele, încât nici nu putea gândi. De abia îşi putea da seama de vorbăria lui Abe. Poate că era vinovată că nu-l băgase în seamă, că fusese arogantă.

— Te rog, dezleagă-mă, şopti ea. Clay îţi va plăti cât doreşti.

— Clay, rânji el. Cum ar putea să-mi dea ce vreau eu? O viaţă departe de un tată nebun? Poate convinge o femeie nobilă să se căsătorească cu mine? Nu. Dar îmi poate oferi câteva ore de plăcere cu nevasta sa. Se apropie de ea cu cuţitul, ameninţător. Ochii îi străluceau. Băgă cuţitul sub primul nasture, de la gât, al rochiei.

La prima atingere a metalului rece pe piele i se opri respiraţia. Nasturele se desprinse şi se rostogoli în odaie. Tăie unul câte unul toţi nasturii şi sfâşie eşarfa de satin care forma cordonul în talie. Puse mâna pe ea şi rupse catifeaua frumoasă de culoarea vinului, îi mângâie sânul drept prin cămaşa subţire.

— Frumos, şopti, foarte frumos. Cu vârful lamei tăie cămaşa.

Sânii erau descoperiţi în faţa lui. Nicole închise ochii, din colţul cărora începură să curgă lacrimi. Abe se trase înapoi ca s-o admire.

— Acum nu prea mai arăţi a doamnă, zâmbi el. Arăţi ca toate femeile din Boston, care mă plac şi mă roagă să mă întorc la ele. Deodată gura i se înăspri.

— Hai să vedem şi restul.

Băgă cuţitul în talia rochiei şi tăie încet catifeaua până jos la tiv. Era desfăcută, lăsând să se vadă cămaşa transparentă.

— Dantelă, şopti Abe, ridicând tivul cămăşii. Mama şi-a dorit întotdeauna o bucată de dantelă ca să-şi facă un guler la rochia ei de duminică. Şi tu porţi dantela la lenjerie. Cu o mişcare bruscă, violentă, sfâşie cămaşa.

Îi privea trupul gol, pulpele rotunde, talia subţire şi sânii ridicaţi în sus din cauza braţelor legate deasupra capului. Îşi plimbă mâna pe coapsa ei.

— Deci, iată cum arată doamnele sub dantelele şi catifeaua pe care le poartă. Nu-i de mirare că Travis, Clay şi toţi ceilalţi, le lasă să le răspundă obraznic.

— Abe! strigă Isaac, eşti aici? S-a rupt o vâslă şi... Se opri la intrarea în colibă. Când văzu ce era înăuntru, simţi că i se face rău. Nicole legată la perete, cu braţele deasupra capului. Deşi Abe îi stătea în faţă, băiatul văzu bucăţile din rochie şi cămaşa ei pe jos. Faţa lui copilărească arătă ruşine, furie şi tulburare.

— Ai spus că nu i se va face rău, răcni, cu dinţii încleştaţi, şi te-am crezut.

Abe se întoarse către fratele mai mic.

— Şi eu îţi spun să te duci înapoi la vas. Ţi-am dat un ordin şi aştept să-l execuţi. Avea cuţitul încă în mână, îndreptat însă spre Isaac.

— Voiai să o violezi, de aia mă goneai din calea ta. Voiai să faci cu ea cum ai făcut cu fata cea mică a lui Samuel. Părinţii au trebuit s-o trimită departe. Noaptea îi era frică să meargă la culcare ca nu cumva să te duci la ea. Ea n-a vrut să spună cine era, dar eu

ştiam.

— Şi ce? Vorbeşti de parcă ar fi fost un copil. Era deja logodită cu unul din băieţii Peterson. O făcea şi cu el, de ce nu şi cu mine?

— Tu, spuse Isaac cu glasul sugrumat. Nicio femeie nu te-a vrut vreodată. Le-am văzut, erau drăguţe cu tine, dar tu nu le voiai decât pe cele cu care te puteai culca. Luă găleata de pe jos şi i-o aruncă în cap. M-am săturat să te văd culcându-te cu femeile. M-am săturat. Las-o să plece.

Abe se feri cu îndemânare de găleata zburătoare. Rânji şiret.

— Adu-ţi aminte ultima oară când m-ai sfidat, spuse, învârtind cuţitul în toate felurile, trecându-l dintr-o mână înalta.

Isaac o privi pe Nicole când Abe se îndepărtă. Nu-l excita poziţia lipsită de apărare a femeii, simţea repulsie. Îl privi pe Abe.

— Îmi amintesc că atunci aveam doisprezece ani, spuse liniştit.

— Aha, băiatul crede că a devenit bărbat, râse Abe.

— Da, sunt.

Isaac se repezi atât de repede, încât Abe nici nu-l văzu pe tânărul lui frate mişcându-se. Era obişnuit cu un copil fricos şi uşor de dominat. Nu-şi văzuse fratele crescând.

Când simţi pumnul fratelui său pe obraz, fu mirat. Căzu pe spate izbindu-se de peretele de piatră, aproape pierzându-şi răsuflarea. Când îşi reveni, era la fel de furios ca şi Isaac. Nu se mai gândi că luptă cu fratele său.

— Fii atent, îi strigă Nicole lui Isaac, când Abe se repezi spre ei. Lama cuţitului pătrunse în coapsa lui Isaac şi Abe o trase, făcându-i o rană adâncă şi lungă.

Isaac respiră profund şi smuci cuţitul. Rana era prea adâncă şi nu sângera prea mult. Îi apucă mâna lui Abe şi-l trânti pe jos. Cuţitul căzu şi Isaac îl înşfacă, precum o pisică. Braţul lui Abe se mişcă, încercând să apuce cuţitul, dar simţi tăietura în umăr.

Sări să se pună la adăpost lângă zidul de piatră de lângă uşă, ţinându-şi mâna pe rana de la umăr. Sângele i se prelingea printre degete.

— O vrei pentru tine, aşa e, spuse printre dinţi. Poţi să o ai. Se întoarse grăbit şi ieşi pe uşă. Nicole şi Isaac auziră zgomotul apei când plecă spre casă. Isaac şchiopătă spre uşă şi făcu un efort să o închidă cu greutatea sa. Piciorul începuse să sângereze şi se vedea că este şocat.

— Isaac, îl strigă Nicole când observă că i se închid ochii, rezemându-se de uşă. Desfă-mi legăturile şi te voi ajuta. Isaac, strigă din nou când i se păru că nu o mai aude.

Cu ochii înceţoşaţi de durere, Isaac se clătină spre ea şi-şi ridică braţele spre frânghia ce-i strângea mâinile.

— Taie-le, Isaac, îl încuraja ea, dar el începuse să-şi piardă cunoştinţa, părând că nu ştie unde e şi ce trebuie să facă.

Folosindu-şi ultimele forţe, tăie frânghiile care, din fericire, erau aproape putrede. În momentul când frânghia cedă, Isaac se prăbuşi pe podeaua murdară a colibei, iar Nicole căzu în genunchi proptindu-se în mâini. Repede îşi desfăcu şi glezneje.

Cuţitul plin de sânge era pe jos. Îşi tăie cămaşa în fâşii, tăie şi pantalonul băiatului ca să-i vadă rana. Era adâncă, dar curată. O strânse puternic în bandaje ca să oprească sângerarea. Isaac era tot sub influenţa şocului, neputând să vorbească. Termină cu bandajarea piciorului şi îi dădu să bea puţină apă, dar

nu o putu înghiţi.

Deodată obosi şi ea. Se aşeză jos, rezemată de zidul de piatră şi luă capul băiatului în poala sa. Contactul părea că-i face bine, îi dădu deoparte părul închis de pe frunte şi-i apropie capul de zid. Erau închişi într-o colibă de piatră, fără hrană. Erau pe o insulă pustie unde nu-i putea găsi nimeni şi totuşi Nicole se simţi mai în siguranţă decât în ultimele douăzeci şi patru de ore. Adormi.

Capitolul 14

Ferma Simmons era aşezată pe o bucată de pământ în susul apei, la câteva mile de plantaţia Armstrong. Era un pământ sărac, pietros şi neroditor. Casa era ceva mai mult decât un adăpost mic, murdar şi al cărui acoperiş ar fi trebuit cârpit. Curtea de pământ bătut era plină de pui, câini, o cocină de porci şi câţiva copii nu prea educaţi.

Travis legă vasul de cheiul putred, în timp ce Clay sări pe mal şi porni spre casă cu ceilalţi bărbaţi în urma lui. Copiii priveau cu ochii miraţi, dar neinteresaţi. Chiar aşa de mici, erau bătuţi de părinţi. Trăiau muncind din greu, cu un tată care nu înceta să le spună că erau blestemaţi să ajungă în focul etern.

Clay nu băgă în seamă copiii şi-l strigă pe Elijah Simmons. Bătrânul sfrijit apăru din casă.

— Ce doreşti? întrebă, cu ochii lipiţi de parcă ar fi fost atunci trezit din somn. Se întoarse către o fetiţă care nu avea mai mult de patru ani. Avea în poală un pui pe care-l jumulea.

— Tu fată, spuse Elijah, să nu laşi vreo pafta de

pasăre, dacă faci aşa, te duc în pădurea ascunsă. Clay îl privi pe bătrân cu dezgust. El dormea, în timp ce copiii munceau.

— Vreau să-ţi vorbesc.

Începând să se trezească, bătrânul avea ochii tot atât de lipiţi, puţin mai mult decât o linie.

— Aşa, păcătosul a venit să-şi caute salvarea! Va trebui să ceri iertare pentru că umbli cu curve.

Clay îl apucă de cămaşă şi-l ridică încât de abia mai atingea pământul cu picioarele.

— Nu am nevoie de predicile tale! Ştii unde este nevasta mea?

— Nevasta ta? bătrânul scuipă. Femeile uşoare nu sunt făcute să fie neveste. Este fiica diavolului şi ar trebui să dispară de pe pământ.

Clay îl izbi cu pumnul în faţa osoasă. Se lovi de tocul uşii şi alunecă încet în jos.

— Clay, spuse Travis punându-şi mâna pe braţul prietenului său. N-ai să scoţi nimic de la el. E nebun. Travis se întoarse spre copii.

— Unde este mama voastră?

Copiii ocupaţi cu puii şi cu fasolea, îl priviră cu ochii miraţi şi ridicară din umeri. Erau atât de speriaţi de frica bătăii, atât de lipsiţi de viaţă, încât nu-i impresionase nici faptul că tatăl lor fusese lovit.

— Sunt aici, se auzi o voce blândă din spatele bărbatului. Doamna Simmons era mai slabă decât bărbatul ei. Avea ochii duşi în fundul capului şi obrajii supţi.

— Am auzit că soţia mea a fost văzută intrând într-o barcă cu fiul dumitale. Lipseşte de aproape două zile.

Doamna Simmons dădu din cap obosită ca şi când noutatea nu o impresiona.

— Nu am văzut-o nici pe soţia ta, nici pe nimeni

străin. Îşi puse mâna pe şale ca să-şi liniştească durerea. Părea că este însărcinată, cam în şase luni. Nu dezminţi ideea că fiul ei ar fi avut vreo legătură cu dispariţia lui Nicole.

— Unde este Abe? întrebă Wesley.

Doamna Simmons ridică din umeri, îşi întoarse privirea spre soţul ei care îşi recăpătase cunoştinţa.

Părea că ar vrea să scape înainte să se trezească complet.

— Abe n-a mai fost pe-acasă de câteva zile.

— Nu ştii unde s-a dus? Dar el, ştie? întrebă Clay arătând spre Elijah.

— Abe nu vorbeşte cu nimeni prea mult. El şi Isaac au luat barca şi au plecat, uneori lipsesc zile întregi.

— Nu ştii unde? întrebă Clay disperat. Travis îl luă de braţ.

— Nu ştie nimic şi mă tem că nici bătrânul. Abe nu i-a pus la curent cu planurile sale. Cred că cel mai bun lucru e să deschidem o anchetă. Vom trimite oameni la toate casele în susul şi în josul râului să întrebe dacă au văzut ceva.

Clay aprobă în tăcere. Ştia că este cel mai bun lucru de făcut, dar va dura foarte mult. Încerca să nu se gândească la Abe şi la Nicole. Abe era pervertit fiindcă trăise mulţi ani sub influenţa nebuniei lui Elijah. Se întoarse şi porni spre ambarcaţiune. Sentimentul de nelinişte îi înteţea furia. Ar fi desfiinţat toată vorbăria care mutila oamenii.

În acest timp Wes era în spatele fratelui său şi al lui Clay. Se opri când simţi o mână de pietre, în spinare.

— Psst… uitaţi-vă aici.

Wes privi spre tufele de lângă râu şi de abia desluşi trăsăturile unui cap mic. Se îndreptă spre el şi o

tânără ieşi la vedere. Era o făptură mică şi frumoasă, cu ochi mari, verzi. Deşi mai curată decât ceilalţi copii ai familiei Simmons, era îmbrăcată într-o rochie subţire de bumbac, zdrenţuită.

— M-ai căutat? Ea îl privi mirată.

— Eşti unul din cei bogaţi? Nu-i aşa? Unul din cei ce locuiesc în casele mari de pe râu?

Wes ştia că în comparaţie cu ea era bogat. Dădu din cap.

Privi în jur să se asigure că nu mai era nimeni în preajmă.

— Ştiu unde s-a dus Abe, şopti ea. Imediat, Wes se aplecă pe un genunchi

— Ce spui?

— Mama mea are o verişoară, o doamnă. E greu de crezut, nu? Verişoară asta a venit în Virginia şi Abe spunea că ne va da bani. El cu tata şi, cu Isaac s-au dus la o petrecere, o petrecere adevărată, respiră ea. Eu n-am fost niciodată la o petrecere.

— Ce a spus Abe? o întrebă Wes nerăbdător.

— A venit acasă şi l-am auzit spunându-i lui Isaac că trebuiau să ia o cucoană şi să o ascundă. Şi atunci verişoara mamei le va da câteva din vacile domnului Armstrong.

— Ale lui Clay? întrebă uimit Wes. Unde au dus-o pe doamna aia? Cine este verişoară mamei tale?

— Abe a spus doar că ştie unde o s-o ducă, dar nu-i va spune nici lui Isaac.

— Cine este verişoara?

— Nu-mi aduc aminte numele. Abe spunea că ea e adevărata nevastă a domnului Armstrong şi că aia mică era o mincinoasă, care voia să ia ce i se cuvine lui Abe.

— Bianca, spuse Wes uimit. Tot timpul avusese impresia că avea un amestec în tot ce se întâmplase,

dar acum era sigur. Wes privi copilul, apoi îi zâmbi.

— Dulceaţă, dacă erai mai mare ţi-aş fi dat o sărutare. Ţine. Scoase din buzunar o bancnotă de aur de 20 dolari şi i-o întinse.

— Mie mi-a dat-o mama mea, acum este a ta, spuse el, şi o închise în pumnul copilului, care strângea banii şi rămăsese cu gura căscată. Nimeni nu-i dăduse niciodată ceva, doar înjurături şi lovituri. Pentru ea Wesley, atât de curat şi mirosind frumos, era ca un înger coborât pe pământ. Cu glas liniştit îi spuse:

— Când voi fi mare te vei căsători cu mine?

Wes râse cu poftă.

— S-ar putea. Se ridică şi o sărută cu duioşie pe obraz.

— Vino să mă vezi când vei fi mare. Se întoarse repede şi se îndepărtă spre Clay şi Travis care-l aşteptau nerăbdători.

Ştirea că Bianca era amestecată şi că ar şti unde se află Nicole, îi scoase din minte fetiţa.

Dar nu se întâmplă acelaşi lucru şi cu ea. Stătu tăcută privind plecarea bărcii. Avea treisprezece ani şi nu se înţelegea cu familia din partea căreia nu cunoştea altceva decât zgârcenia tatălui şi asprimea mamei. Nimeni nu fusese bun cu ea şi nici nu o sărutase vreodată. Îşi atinse obrazul unde o sărutase Wes şi plecă. Trebuia să găsească un loc unde să ascundă banul de aur.

Bianca îl văzu pe Clay alergând dinspre debarcader spre casă şi râse în sinea ei. Ştiuse că va afla despre amestecul ei în dispariţia lui Nicole şi era pregătită. Îşi sorbi ultimul strop de ciocolată, termină ultima bucată de plăcintă cu mere, apoi îşi şterse cu delicateţe gura.

Era în camera de dormit de la etaj şi zâmbea privind în jur. Odaia se schimbase mult în ultimele

două luni, nu mai era atât de modestă. Peste tot era tul roz, iar patul fusese aurit. Pe poliţa din jurul căminului erau figurine de porţelan. Suspină. Nu terminase totul, dar se gândea la asta.

Clay se repezi în odaie, bocănind cu cizmele lui grele pe podelele de lemn. Bianca se strâmbă la comportarea lui brutală şi-şi făcu socoteala să mai comande covoare.

— Unde este? întrebă Clay cu vocea puternică şi categorică.

— Înţeleg că ar trebui să ştiu ce înseamnă asta, răspunse Bianca, frecându-şi braţul gros şi gândindu-se la blănurile comandate pentru iarnă.

Clay făcu un pas spre ea cu ochii strânşi. Bianca îi aruncă o privire prevenindu-l.

— Dacă mă atingi, nu o vei mai găsi niciodată. Clay se îndepărtă.

— Dezgustător, se strâmbă Bianca. Cea mai mică bănuială că curva asta mică şi mincinoasă e în primejdie, te face să tremuri. Dacă ţii la viaţa ei, stai la distanţă de mine.

— Ce vrei? îi spuse Clay cu dinţii încleştaţi. Îţi voi da jumătate din tot ce am.

— Jumătate? Credeam că valorează mai mult.

— Tot, atunci, îţi voi lăsa toată plantaţia.

Bianca zâmbi, se duse la fereastră şi îndreptă perdeaua. Pipăi mătasea roz.

— Nu ştiu ce am făcut de s-a convins toată lumea că sunt proastă. Nu sunt deloc lipsită de inteligenţă. Dacă-mi laşi toată averea şi-ţi iei mica târfă departe, ce se va întâmpla cu mine?

Clay strângea din pumni. Era tot ce putea face pentru a se stăpâni să n-o strângă de gât. Dar nu va face nimic ce ar pune-o în pericol pe Nicole.

— Îţi spun eu ce se va întâmpla cu mine,

continuă Bianca. Într-un an, această plantaţie va da faliment. Voi americanii sunteţi dezgustători. Servitorii voştri cred că sunt la fel de buni ca şi stăpânii. Nu mă vor asculta niciodată. După ce voi da faliment ce se va întâmpla? Poate te vei întoarce şi vei cumpăra totul pe nimic. Tu vei avea tot ce doreşti, iar eu nimic.

— Atunci ce vrei altceva? răcni Clay.

— Mă întreb cât de mult o iubeşti pe servitoarea mea.

Clay tăcu privind-o. Se gândea cum de i se păruse că semăna cu Beth.

— Spui că eşti gata să-mi dai proprietatea ta, dar îmi mai poţi da ceva ca să o salvez. Am să-ţi explic. Cred că ştii că am veri în America. Nu de tipul celor pe care-i poţi prezenta în public, dar folositori, foarte folositori. Omul acela, Abe, a fost de acord cu tot ce i-am propus.

— Unde a dus-o? Bianca rânji.

— Crezi că am să-ţi spun aşa de repede după tot ce mi-ai făcut? M-ai umilit, te-ai folosit de mine. Sunt aici de luni de zile tot aşteptând, în timp ce tu te-ai mândrit cu scârba aia în faţa tuturor. Mi-a venit mie rândul să te fac să aştepţi. În sfârşit, unde am rămas? La dragii mei veri. În schimbul unor animale de la fermă sunt gata să facă tot ce doresc, chiar şi o crimă, sunt sigură.

Clay se trase deoparte. Crima nu-i trecuse prin minte.

Bianca zâmbi la reacţia lui.

— Cred că începi să înţelegi. Acum lasă-mă să-ţi spun ce vreau eu. Vreau să fiu stăpâna plantaţiei. Vreau să o conduci tu şi eu să încasez venitul. Vreau să apar în societate ca o femeie măritată şi respectabilă, nu ca o anexă nedorită, cum am fost la petrecerea familiei Backes. Vreau ca servitorii să mă asculte.

Se îndepărtă de el un moment, apoi privind înapoi continuă cu vocea calmă.

— Cunoşti Revoluţia din Franţa? Totul îmi aminteşte de rudele lui Nicole din Franţa. Cred că toţi au fost decapitaţi. Mulţimea este tot furioasă în Franţa, şi se gândesc încă la ce aristocraţi să mai ghilotineze.

Se opri.

— De data asta, Abe a dus-o doar pe o insulă pierdută în apele Virginiei, dar data viitoare va fi expediată pe un vapor înapoi în Franţa. Zâmbea. Şi să nu te gândeşti că scăpând de Abe, scapi de pericol. Am rude peste tot şi toţi vor fi bucuroşi să mă ajute, în orice fel. Am lăsat bani ca să asigur întoarcerea lui Nicole în Franţa.

Clay se simţea ca şi când ar fi primit o lovitură în stomac. Căzu pe un scaun. Ghilotina, povestea lui Nicole cu uciderea bunicului şi capul lui purtat într-o suliţă, era vie în mintea lui. Felul cum se agăţase de el îngrozită de tot ce se întâmplase, totul i se învârtea în cap. Nu putea risca întoarcerea ei în această oroare.

Îşi ridică bărbia. O va păstra în siguranţă, va veghea totdeauna asupra ei, nu o va scăpa din ochi. Apoi, înţelese că ideea nu avea nicio speranţă. La Backes fusese fără el, doar două ore. Va trebui să trăiască aşa ca o prizonieră, căci doar un moment de neatenţie… şi ce? Moartea? O teroare mai crudă decât cea pe care o cunoscuse. Nu putea face nimic care să elimine această posibilitate.

Încercă să o convingă pe Bianca.

— Îţi dau suficienţi bani să-ţi asigure un venit bun. Îţi poţi găsi un soţ englez, dacă ai un venit.

Bianca rânji.

— Nu înţelegi deloc femeile. Mă voi întoarce în Anglia dezonorată. Toţi bărbaţii vor spune că ai preferat să mă plăteşti decât să te însori cu mine.

Sigur, îmi voi găsi un soţ, dar va râde de mine, mă va ridiculiza. Cer mai mult de la viaţă decât mi se oferă.

Clay se ridică lovind scaunele.

— Ce crezi că vei avea dacă te măriţi cu mine? Ştii că eu nu voi face decât să te urăsc. Doreşti asta?

— Orice femeie preferă să fie urâtă decât ridicolă. În fond, ura presupune un oarecare respect. De altfel găsesc că am fi un cuplu admirabil. Eu ţi-aş conduce menajul, aş fi gazda. Aş putea da petreceri grandioase. Aş fi soţia perfectă. Tu pe de altă parte, nu vei fi niciodată plictisit de o soţie geloasă. Câtă vreme vei conduce plantaţia bine, vei fi liber să faci ce vrei, chiar să te ţii de femei. Apoi spuse înfiorată: de vreme ce nu te vei atinge de mine.

— Te asigur, nu ai de ce să te temi, nu te voi atinge niciodată. Ea zâmbi.

— Dacă ai vrut să mă insulţi, află că nu ai nimerit. Nu am nicio dorinţă să fiu atinsă nici de tine, nici de orice alt bărbat.

— Şi Nicole?

— Bineînţeles, revenim la ea. Dacă te căsătoreşti cu mine, ea va fi în siguranţă. Poate chiar să stea la moară şi poţi s-o vizitezi pentru… mai clar, plăcerile lumeşti. Sunt sigură că vă veţi satisface poftele bucuroşi.

— Ce garanţie am că după căsătorie, unul din verişorii tăi nu-şi va face apariţia în mijlocul nopţii?

Bianca se gândi un moment.

— Nu pot să fiu sigură, pentru a-ţi da o garanţie. Poate că asta ţine şi de felul cum îţi vei respecta obligaţiile, dacă vrei să fii sigur că nu i se va întâmpla ceva, din nou.

Clay şedea în picioare, liniştit. Nicio garanţie. Viaţa iubitei lui depindea de capriciile unei femei mizerabile, lacomă şi egoistă. Dar nu avea de ales. Ar

putea să sfideze pretenţiile Biancăi şi să rămână căsătorit cu Nicole, dar va trăi cu groaza că ar putea s-o găsească moartă. Putea s-o iubească atât de egoist, încât să-i rişte viaţa pentru câteva luni de plăcere? Nu-şi punea el viaţa în pericol, ci punea viaţa ei. Se gândi un moment să-i ceară părerea lui Nicole, dar ştia că ea ar fi riscat oricât ca să rămână cu el. Era el atât de slab în dragoste, pentru a nu face un sacrificiu pentru ea?

— Ştii unde este?

— Am o hartă, zâmbi Bianca ca şi când era sigură de câştig. Vreau să fii de acord cu condiţiile mele înainte să ţi-o dau.

Clay înghiţi nodul din gât.

— Căsătoria nu poate fi anulată fără mărturia doctorului care a asistat la căsătorie. Nu se poate face nimic până când acesta nu se întoarce din Anglia.

— Trebuie să fiu de acord, aprobă Bianca. Când acesta va sosi, vreau anularea căsătoriei şi să ne căsătorim noi. Dacă se amână, Nicole va dispărea. E clar?

— Ai fost mai mult decât clară, rânji Clay. Vreau harta.

Bianca se duse la una din figurinele de porţelan de pe poliţa din faţa căminului, o ridică şi scoase din interior un mic rulou de hârtie.

— Este ştearsă, dar cred că e lizibilă, zâmbi. Dragul de Abe a stat cu ea pe insulă două zile şi o noapte, şi va mai petrece o noapte până vei ajunge la ea. Spunea că avea de gând să se culce cu ea. Sunt sigură că până acum, a avut timp destul. Desigur, ea este destul de obişnuită, până să fie cu Abe. Apropo, nu te-ai întrebat de ce s-a dus atât de uşor cu Abe? De ce nu a ţipat? Debarcaderul este la o mică distanţă de locul unde se găseau cel puţin douăzeci de persoane.

Clay făcu un pas spre ea, apoi se opri. Dacă ar

atinge-o ar omorî-o. Nu se gândea că ar avea mustrări de conştiinţă, dar ştia că ea şi-ar fi îndeplinit ameninţările chiar şi moartă. Se întoarse pe tocuri, cu harta strânsă în mână şi ieşi din odaie.

Bianca şedea la fereastră privindindu-l mergând spre debarcader. Prin corp simţi triumful. Le va arăta ea! Tatăl său râsese de ea când îşi făcuse bagajele să plece în America. Spunea că Armstrong nu va fi prea supărat când se va trezi căsătorit cu o fetiţă drăgălaşă ca Nicole. Găsise încurcătura căsătoriei atât de bună, încât o povestise la cel puţin douăzeci de persoane înainte ca Bianca să părăsească Anglia. Fără să mai punem la socoteală la câţi alţii o fi spus-o până acum.

Bianca strânse din dinţi. Îşi închipuia ce spuneau toţi. Spuneau că Bianca semăna leit cu mama sa, care se culca cu orice bărbat. Fetiţă fiind, şi auzind zgomotele din dormitorul mamei, Bianca jurase să nu permită nici unui bărbat să o spurce, să-şi pună mâinile grosolane şi lacome pe trupul ei fin şi alb. Când spusese că pleacă în America, tatăl ei o acuzase că era la fel ca femeia aia, îi spusese că i se aprinseseră călcâiele după sălbaticul american, exact tipul de bărbat care-i plăcea mamei ei. Cum se mai putea întoarce în Anglia după ce trăise luni de zile în casa lui Clay? Nu va purta verighetă, dar va avea o grămadă de bani, la fel ca şi mama ei, când se-ntorcea după multe săptămâni de lipsă. Putea auzi chiar de la distanţă mare bârfelile şi zâmbetele ironice despre felul cum câştigase banii.

Nu! Bătu din picior. Va stăpâni plantaţia, orice ar trebui să facă. Apoi zâmbi. Îl va invita pe tatăl ei să o vadă. Îi va arăta bogăţia ei, pe bărbatul ei şi dormitoarele separate, îi va dovedi că nu era ca mama ei. Da! Le va arăta ea… zâmbi din nou.

— Ţi-a spus? întrebă Wes de îndată ce Clay

ajunse la vas. Îi arătă harta.

— Mi-a spus. Avea glasul stins.

— Căţeaua, zise furios Wes. Ai merita să fii biciuit că ai adus-o în America. Şi când te gândeşti că erai gata să te însori cu ea. Când ne vom întoarce şi Nicole va fi în siguranţă, sper că ai s-o arunci pe târfa asta grasă în cala unui vapor, ca să scapi de ea cât mai repede. Clay stătea fără să spună nimic, privind cu ochii trişti la râu. Nu răspunse la tirada lui Wes, nu prea avea ce spune. Le putea oare mărturisi prietenilor că până la urmă va fi obligat să se însoare cu Bianca?

— Clay, îl întrebă liniştit Travis, cu vocea plină de presimţiri. Te simţi bine? Te temi că soţia ta a fost chinuită?

Clay se întoarse şi Travis se încruntă când îi văzu faţa palidă.

— Cum se poate simţi un om, când şi-a vândut sufletul diavolului? spuse liniştit.

Isaac curăţa tigaia de resturile de iepure pentru a pune mere la copt. O lăsă apoi jos şi se rezemă de zidul de piatră. Îi zvâcnea coapsa legată strâns cu fâşii din fusta lui Nicole. Închise ochii şi se lăsă să-l bată soarele. Căldura îl făcea să zâmbească. În jurul insulei, aerul era împuţit, apa era plină de şerpi veninoşi şi erau puţine speranţe să fie salvaţi. Dar Isaac nu dorea să părăsească locul. În ultimele două zile mâncase mai bine decât mâncase vreodată acasă, deşi Nicole avea doar o tigaie de făcut mâncare. Dar se putuse odihni, ceva cu totul nou în viaţa lui. Zâmbetul i se lărgi când auzi foşnetul obişnuit pe care îl făcea fusta de catifea a lui Nicole. Deschise ochii şi-i făcu semn cu mâna. Cu bucăţelele de dantelă de la juponul său îşi legase rochia pe care i-o sfâşiase Abe, iar acum şedea strânsă pe ea. Pe Isaac, Nicole îl uimea. Toată viaţa crezuse că femeile care locuiau în case mari nu făceau nimic, iar

Nicole nu făcuse o criză de isterie la lupta cu cuţitele dintre el şi Abe. Îngenunchease şi-i legase rana ca să oprească sârigerarea şi apoi adormise.

Dimineaţa, constatară că uşa era închisă pe dinafară cu curele groase de piele. Cu cuţitul de buzunar al lui Isaac, Nicole tăiase pielea, în timp ce Isaac se rezemase de uşă să nu cadă. Efortul de a deschide uşa atât cât să se poată strecura afară, le sleise puterile. Isaac se odihnise, iar Nicole făcuse o capcană de prins iepuri cu elasticul de la juponul ei şi deja prinsese unul. Isaac era mirat că ştia să facă aşa ceva. Nicole râsese şi-i povestise că o învăţase bunicul ei să pună capcane.

— Te simţi mai bine? întrebă Nicole, zâmbind în jos spre el. Părul ei bogat îi atârna pe spate până la talie.

— Da, dar un pic singur. Poţi să-mi vorbeşti? Nicole zâmbi şi se aşează lângă el.

— Ţie nu ţi-e frică? întrebă Isaac. Cred că toate femeile s-ar teme de moarte într-un loc ca ăsta.

Nicole se gândi un moment.

— Cred că emoţiile sunt relative. Au fost momente, când am fost înspăimântată. În comparaţie, aici mi se pare că locul este sigur. Avem hrană şi apă, încă nu este prea frig şi când piciorul tău va merge mai bine vom pleca de pe insulă.

— Eşti sigură de asta? Te-ai mai uitat în apă? Ea zâmbi.

— Şerpii nu mă sperie. Numai oamenii pot să-ţi facă rău cu adevărat.

Isaac se simţi foarte vinovat. Nu-l întrebase niciodată de ce el şi Abe o răpiseră. Ar fi putut, şi poate ar fi trebuit, să-l lase să sângereze până murea.

— Mă priveşti ciudat, spuse Nicole.

— Ce se va întâmpla când ne vom întoarce la

civilizaţie?

Nicole se simţi străbătută de o undă de bucurie. La Clay, se gândi ea, va lăsa moara în seama altcuiva şi se va întoarce în casă la Clay. Va sta cu el, cu gemenii, ca pe vremuri, iar Bianca nu se va mai putea interpune între ei. Se întoarse cu gândul la băiat.

— Cred că nu vrei să te mai întorci acasă. Poate că ţi-ar face plăcere să lucrezi pentru mine la moară. Sunt sigură că este de lucru pentru doi oameni.

Isaac schimba feţe, feţe.

— Cum poţi să-mi dai de lucru, după tot ce ţi-am făcut?

— Mi-ai salvat viaţa.

— Dar te-am adus aici. N-ai fi fost niciodată în situaţia asta dacă nu eram eu.

— Nu este adevărat, şi tu ştii asta. Dacă ai fi refuzat să mergi cu Abe, ar fi luat pe altcineva sau ar fi venit singur. Ce s-ar fi întâmplat cu mine atunci? îi puse mâna pe braţ. Îţi datorez mult. Să-ţi dau o slujbă, este cel mai mic lucru pe care-l pot face.

O privi în tăcere câteva minute.

— Sunteţi o doamnă… o adevărată doamnă. Cred că viaţa mea se va schimba, de acum încolo.

Ea râse şi el privi lumina soarelui jucându-se în părul ei.

— Iar dumneata domnule, vei şti să te porţi la orice curte din lume. Galanteria dumitale este excesivă.

Îi zâmbi, mai fericit decât fusese vreodată în viaţa lui.

Nicole sări deodată.

— Ce-a fost asta?

Isaac şedea tăcut şi asculta.

— Dă-mi cuţitul, şopti el. Ascunde-te în zgură la capătul apei. Acolo nu te va găsi nimeni. Orice ar fi, nu

veni până nu vei fi în siguranţă.

Nicole îi zâmbi dulce de tot. Nu avea intenţia să-l părăsească aşa rănit, la cheremul oricui se apropia pe furiş şi nici nu se gândea să se îngroape în nămol. Îi dădu cuţitul, dar când veni să stea lângă el să-l ajute, o împinse.

— Pleacă, îi ordonă.

Nicole se furişă în spatele sălciilor de pe insulă. Văzu urme de paşi şi apoi îl văzu pe Travis, a cărui siluetă masivă nu putea fi confundată.

Ochii i se împăienjeniră brusc de lacrimi. Şi le şterse repede şi îl pândi în timp ce se îndepărta de ea. Nu-l auzi, dar simţi prezenţa lui Clay în spatele ei. Se răsuci şi părul îi zbură. Rămase nemişcată ca de piatră, în tăcere, Clay îşi deschise braţele. Ea se aruncă spre el ascunzându-şi faţa la gâtul lui şi lipindu-se strâns de el. Îi simţi faţa pe obraz şi ştiu că şi el avea ochii umezi.

Ţânând-o strâns, îi întoarse bărbia astfel încât putea să-l privească. Îi privi faţa cu adoraţie.

— Eşti bine… şopti el.

Dădu din cap cu ochii în ochii lui. Ceva grav se întâmplase, foarte grav, simţea ea. O apucă din nou strâns.

— Am crezut că am să înnebunesc, spuse el, n-aş mai putea suporta încă o dată.

— Nu vei mai avea de ce. Zâmbi, relaxându-se şi bucurându-se de căldura şi puterea trupului său. Prostia mea m-a băgat în povestea asta. Nu voi mai fi aşa de inconştientă niciodată.

— Nu vei mai avea ocazia, spuse furios.

— Clay, ce vrei să spui? Şi încercă să se depărteze de el.

Îi ridică faţa şi începu s-o sărute. De îndată ce simţi buzele lui Nicole nu mai gândi. Era atâta timp de

când nu mai fuseseră împreună.

— Hm!

Clay privi în sus la Travis şi Wes.

— Văd că ai găsit-o, spuse Wes râzând. Ne pare rău că vă întrerupem, dar locul ăsta este infect şi am vrea să plecăm. Clay aprobă cu faţa gravă şi închizând ochii.

— Ce facem cu el? spuse Travis cu dezgust. Arăta spre Isaac care zăcea inconştient în nămol. Sângele trecuse prin bandajele din jurul piciorului. Avea bărbia umflată, unde fusese lovit.

— Isaac, ţipă Nicole desprinzându-se din braţele lui Clay. Se apropie imediat de băiat. Cum ai putut, se răsti la Travis. Mi-a salvat viaţa. Nu te întrebi de unde are tăietura asta mare pe picior? Dacă aş fi fost prizoniera lui, aş fi putut scăpa.

Travis o privi pe Nicole amuzat.

— Venea dintr-un colţ al insulei şi s-a repezit cu cuţitul. Clipi din ochi. Cred că ar fi trebuit să meditez, înainte de a-l lovi!

— Îmi pare rău, se scuză Nicole. Cred că nervii mei sunt încă încordaţi. Începu să desfacă repede bandajele murdare de sânge de pe piciorul băiatului. Clay, dă-mi cămaşa ta. Îmi mai trebuie bandaje. Când întinse mâna să ia cămaşa, privi în sus şi văzu trei bărbaţi cu pieptul gol întinzându-i cămăşile.

— Vă mulţumesc, şopti printre lacrimi. Ce bine va fi din nou acasă!

Capitolul 15

Nicole se opri cu acul în mână, uitându-se a suta oară pe fereastră. Încerca să se oprească din

plâns. Căci vărsase destule lacrimi. Se împlineau două luni de când nu-l mai văzuse pe Clay. În prima lună fusese năucită, confuză. Apoi plănuise săptămâni întregi. Acum stătea paralizată, ca şi când o parte a trupului ei fusese înlocuită şi trebuia să se obişnuiască cu asta.

După ce o luase de pe insulă, o readusese la moară. Tot drumul lung de întoarcere plutiseră pe apă şi Clay o ţinuse atât de strâns că de abia respira.

Dar nu-i păsa. Tot ce-şi dorea, era să se simtă în braţele lui.

Când au ajuns, Clay îi spusese lui Travis să lege vasul de debarcaderul morii. Nicole fu uimită, căci presupunea că va merge acasă cu el. După ce o îmbrăţişase aproape disperat, sărise din nou pe vas, descătuşând-o brusc, fără să mai privească înapoi, în timp ce barca se îndrepta spre cheiul lui Clay.

Zile întregi îl aşteptase. Văzând că nu vine, îi căutase scuze. Ştia că Bianca locuia încă la el în casă. Probabil că va trece un timp până s-o îmbarce spre Anglia.

După o lună de aşteptare fără nicio ştire, începuse să plângă. Trecea de la o stare la alta, când blestemându-l, când iertându-l, înţelegând, şi apoi blestemând din nou.

Minţise oare când îi spusese că o iubeşte? Oare puterea pe care o exercita Bianca asupra lui era mai mare decât crezuse? Era prea supărată pe el ca să mai poată judeca.

Auzea tot felul de şoapte prin casă, când, Janie îi spuse liniştit.

— De ce nu te duci cu gemenii să culegeţi puţină verdeaţă? Se pare că vine zăpada. Wes trebuie să vină mai târziu şi putem să împodobim casa pentru Crăciun. Nicole se ridică încet, dar nu părea să aştepte

bucuroasă Crăciunul.

— N-ai să dărâmi aripa de la răsărit a casei mele, spuse cu o voce serioasă şi gravă Clay.

Bianca îl privi dezgustată.

— Casa asta este prea mică. În Anglia, n-ar fi decât o casă pentru portar.

— Atunci te-ai putea întoarce în Anglia.

— Nu suport insultele tale, auzi? Ai uitat de verii mei?

— Cum i-aş putea uita când nu este clipă să nu vorbeşti de ei? Acum am de lucru. Ieşi afară!

O privi furios peste birou, urmărind-o cum iese âfară din încăpere cu nasul pe sus.

După ce plecă, îşi turnă de băut. Suportase tot ce se putea din partea Biancăi. Era desigur cea mai leneşă fiinţă pe care o întâlnise vreodată. Era în permanenţă furioasă fiindcă servitorii refuzau să o asculte. La început, Clay încercase împotriva dorinţei lui să-i oblige să se supună, dar renunţase curând. De ce i-ar face tot atât de nenorociţi ca şi el?

Părăsi biroul şi se duse la grajd să-şi ia calul. Petrecuse două luni cu această căţea, încerca zilnic să se convingă de gestul lui nobil, crezând că salvarea lui Nicole depinde de martiriul lui. Dar suferinţa pe care ţi-o impui singur nu poate să dureze. După mai mult timp de gândire, găsise calea de a dărâma planurile Biancăi. El şi Nicole ar putea părăsi Virginia. Trebuia să găsească un timp când prezenţa lor nu era necesară câteva zile şi să plece în Vest. Se deschidea un ţinut nou până la râul Mississippi. I-ar plăcea să vadă râul.

Bianca avea dreptate într-o privinţă. Va pierde tot în mai puţin de un an. Va putea să aranjeze cu Travis să răscumpere plantaţia când Bianca nu va mai avea niciun ban. Travis şi Wes o vor putea obliga să plece, atâta timp cât Nicole era în siguranţă, departe

de uneltirile ei.

Clay stătea călare, pe marginea râului. Din coşul casei lui Nicole ieşa fum. La început se ţinuse departe de ea, căci suferea prea mult când o vedea. În ultimele luni stătuse pe colină destul de des, privind la mişcarea de pe celălalt mal. Îi era dor să se ducă să stea de vorbă cu ea, dar nu o putea face până nu avea un plan stabilit. Acum îl avea.

Începuseră să cadă fulgi mari, în timp ce Clay privea şi auzi un zgomot de ciocan. Văzu o siluetă singuratică în vârful colinei mari, spărgând lemne. Cu un surâs, Clay descălecă, plesni crupa calului şi-l urmări cum se îndrepta spre grajd. Se duse apoi şi se sui în barcă şi vâsli dincolo de râu.

Luă un ciocan din cutia cu scule de lângă scara rezemată de moară şi se urcă pe colină.

Wesley privi în sus surprins, zâmbi şi luă liniştit un braţ de surcele. Clay aranja lemnele în aceeaşi direcţie şi începu să le spargă, apucând vreascurile cu mâna stângă, repede, ca o maşină. Munca fizică îi făcea bine după cearta cu Bianca.

Era aproape întuneric când cei doi bărbaţi coborâră, transpiraţi şi obosiţi. Dar era o oboseală plăcută, după ce împărţeai munca cu un prieten. Intrară în moară, unde era cald şi-i aştepta un lighean cu apă. Zăpada se înteţise.

— Nu te-am văzut cam de mult, îi spuse Wes cu reproş în glas. Clay nu-i răspunse. Îşi scoase cămaşa şi începu să se spele.

— Mi-a spus Janie, că Nicole plânge în fiecare noapte, de săptămâni întregi. Ţie poate nu-ţi pasă, în definitiv ai copia mai mare a lui Beth să-ţi ţină de cald.

Clay îl privi.

— Tragi concluzii despre lucruri de care nu ştii nimic.

— Atunci, ai putea să-mi explici? Ştergându-se în linişte, Clay îi spuse:

— Ne cunoaştem de-o viaţă. Ce am făcut ca să-ţi provoc atâta duşmănie?

— Până acum, nimic. Dă-o dracului, Clay, e o femeie frumoasă, e bună, e dulce…

— Nu-i nevoie să-mi spui, îl întrerupse Clay. Crezi că eu vreau să stau departe de ea? Nu te-ai gândit niciodată, că poate sunt motive care mă depăşesc?

Wes rămase tăcut un moment. Greşise când îşi socotise prietenul nedemn de încredere. Îşi puse mâna pe umărul lui Clay.

— De ce nu intri înăuntru? Nicole a promis că face gogoşi, iar gemenii se vor bucura să te vadă.

— Pari foarte obişnuit cu ospitalitatea lui Nicole, spuse rece Clay.

Wes râse.

— Îl recunosc pe Clay. Dacă tu nu ai grijă de ea, cineva trebuie s-o facă.

Clay se întoarse şi părăsi moara îndreptându-se spre casă. Nu mai fusese înăuntru de când se mutase acolo. Cum stătea în uşă, simţi căldura interioară. Nu era căldura căminului mare, ci o căldură intangibilă, venind din interiorul său. Geamurile curate străluceau, lăsând să intre soarele iernii. Mobilele erau foarte puţine, printre care Clay recunoscu piesele vechi pe care le trimisese. Farfuriile de pe bufetul de lângă cămin erau desperecheate şi ciobite. Nu erau decât foarte puţine ustensile pentru gătit.

Cu toată simplitatea lui, Clay şi-ar fi părăsit casa frumoasă pentru acest interior simplu. În faţa unei tigăi cu ulei încins, Janie întorcea gogoşile când se ridicau în sus. Gemenii se învârteau în jurul ei fără să ia seama la bărbaţii din spatele lor.

— Mandy, spuse Janie, dacă încerci să le mănânci cât sunt fierbinţi o să te arzi, ştii prea bine.

Mandy chicoti luând o gogoaşă şi muşcă din ea. Îi veniră lacrimile când se arse, dar nu voia să-i arate lui Janie că o doare.

— Eşti la fel de încăpăţânată ca şi unchiul tău, spuse Janie dezgustată.

Clay râse şi Janie se întoarse spre el.

— Ar trebui să fii mai prudentă când vorbeşti de cineva, s-ar putea să te ăudă. Înainte ca Janie să răspundă, gemenii începură să ţipe.

— Unchiule Clay, şi-i săriră în braţe. Clay îi apucă sub fiecare braţ pe câte unul şi începu să-i învâr- tească. Apoi îl luară de gât.

— De ce n-ai mai venit? Vrei să vezi căţeluşul meu cel nou? Vrei o gogoaşă? Sunt foarte bune, dar încă fierbinţi.

Clay râse ridicându-i spre el.

— Mi-aţi dus dorul?

— Da, foarte mult, spuse fetiţa, dar trebuia să aşteptăm să vii tu, fiindcă noi nu putem veni să te vedem.

— Cucoana aia grasă e tot aici?

— Alex, strigă Nicole de pe scară, fii atent cum te porţi. Îşi simţea inima bătând, în timp ce se îndrepta încet spre Clay, îngrozită că prezenţa lui o tortura atât de mult. Dacă fusese capabil s-o părăsească atât de uşor, era clar că nu însemna prea mult pentru el. Se forţa să-şi ascundă supărarea.

— Nu vrei să stai jos? îl întrebă indiferentă.

— Da, Clay, râse Wes, stai jos. Crezi că s-au răcit gogoşile, Janie?

— Aproape. Puse farfuria pe masa mare.

— Unde ai fost tu ingratule, nenorocitule, exclamă Janie. Îşi trase răsuflarea, negăsind un cuvânt

destul de dur pentru el. Dacă te mai porţi rău cu ea, ai să ai de-a face cu mine.

Clay îi zâmbi, apoi îi luă mâna aspră şi i-o sărută.

— Eşti măreaţă ca protectoare, Janie. Dacă nu te-aş cunoaşte, mi-ar fi frică.

— Ar trebui să-ţi fie, strigă ea, dar îi străluceau ochii.

Nicole o chemă, turnându-le la toţi băutură cu ouă în căni speciale. Îi tremurau mâinile când îi turnă şi lui Clay în cană.

Nu-şi luă ochii din ochii ei când luă cana.

— Băutură cu ou, spuse el, n-am băut decât de Crăciun.

— Este Crăciunul, râseră gemenii. Clay privi de jur împrejur şi observă pentru prima oară verdeaţa şi vâscul atârnate la uşă. Nu-şi dăduse seama că este Crăciunul. Infernul din ultimele luni petrecute în apropiere de limba ascuţită a Biancăi, îi ştersese totul din minte.

— Mâine Nicole frige un curcan şi-l vom avea aici pe domnul Wesley şi domnul Travis, spuseră copiii.

Privind la Wes, Clay zise:

— Credeţi că mai este loc şi pentru un alt invitat? Bărbaţii schimbară ochiade.

— Asta hotărăşte Nicole.

Clay îşi privi nevasta lung, aşteptând un răspuns. Nicole simţea că supărarea ei era gata să izbucnească. Se folosea de ea. Făcuse dragoste cu ea, îi spusese că o iubeşte, şi apoi o azvârlise la uşa ei ca pe un bagaj inutil. După luni de tăcere, apare vesel la ea în casă şi ce mai vrea? Să-i sărute picioarele de bun venit? Îşi încordă spinarea şi nu-l privi.

— Bineînţeles, tu şi Bianca sunteţi bine veniţi. Sunt sigură că se va bucura de sărbători ca şi noi toţi.

Wesley îşi ascunse râsul observându-l pe Clay cum se încruntă.

— Bianca nu poate, începu el.

— Insist, spuse Nicole serios. Nu pot să vă invit pe unul fără celălalt.

Atmosfera din casă se schimbă deodată, peste ceea ce Clay putea suporta. Ei nu-şi puteau da seama de decorul pe care-l ofereau. Wes şedea rezemat de spătarul scaunului, fumându-şi pipa pe care o luase de pe poliţă. Gemenii se îndopau cu gogoşi. La auzul numelui Biancăi, îi reveni în minte tristeţea casei lui. Se ridică.

— Nicole, aş putea să-ţi vorbesc? întrebă liniştit.

— Nu, răspunse Nicole hotărâtă, nu încă. Clay dădu din cap şi părăsi căldura casei. Când ajunse la Arundel Hall, Bianca îl aştepta:

— Aşa. Nu mai puteai să stai fără ea, nu-i aşa? Trecu pe lângă ea fără să-i răspundă.

— A venit grăjdarul şi m-a întrebat unde eşti. Era speriat să nu cumva să ţi se fi întâmplat ceva, căci calul se întorsese singur. Întotdeauna îţi poartă de grijă ţie şi… ei. Nimeni din casa asta nu-şi face griji pentru mine.

Clay se întoarse şi se răsti la ea:

— Tu te îngrijeşti destul de tine însăţi, fără a mai fi nevoie să o facă şi alţii. Ştii că mâine este Crăciunul?

— Bineînţeles, le-am comandat servitorilor un meniu special. Ca de obicei însă sunt sigură că nu mă vor asculta. Nu vrei să faci nimic în privinţa asta.

— Mâncarea. Ăsta este singurul lucru ce te interesează, nu-i aşa? Se întoarse deodată spre ea şi o apucă de decolteul rochiei. Ai să fii satisfăcută. Mâine ne vom duce la masă la Nicole. Credea că dacă Nicole îi vedea împreună, îşi va da seama cât de nenorocit

era. Dorea atât de mult să petreacă ziua cu Nicole, încât nu-i păsa că-i va supune pe toţi prezenţei oribile a Biancăi. Poate că va mânca şi în felul acesta va sta liniştită.

Încercă să se smucească departe de el, dar nu reuşi. Apropierea lui îi provoca greaţă.

— Nu am să merg, se bâlbâi.

— Atunci am să dau ordin să nu se facă aici, nimic de mâncare.

Holbă ochii îngrozită.

— N-ai să faci asta!

O împinse atât de tare că se lovi rău de perete.

— Îmi faci greaţă. Vei merge chiar de va trebui să te car eu. O privi de sus în jos. Dacă o să pot. Doamne, va fi plăcut să scap de tine. Se opri îngrozit de ce spusese. Ieşi afară şi se duse în bibliotecă, trîântind uşa după el.

Bianca rămase nemişcată un moment, privind spre uşă. Ce-a vrut să spună cu „să scape de ea”?

Ieşi şi urcă pe scări. Nimic nu-i mai reuşea din ce plănuise. La puţin timp după ce-i dăduse harta, o vizitase Abe. Avea o rană la braţ care sângera încât Bianca aproape leşinase. Omul acela oribil îi ceruse bani pentru a putea pleca din Virginia, de frica răzbunării lui Clay. Bianca trebuise să scotocească într-o cutie din birou, ca să-i dea câţiva bani de argint. Îi spusese să stea pe aproape, fiindcă s-ar putea să mai aibă nevoie de el. Dar el râsese de ea, în timp ce-şi lega o bucată de pânză în jurul braţului, spunând că din cauza ei îşi pierduse familia şi moştenirea. Apoi, spusese ceva foarte urât cu privire la nevoile ei în viitor.

Bianca ştia acum că nu mai avea pe nimeni. Îi spusese lui Clay că mai avea şi alte rude, dar era o minciună pentru a-l speria. Dacă o va expedia pe o

corabie, nimeni nu-i va face nimic lui Nicole, aşa cum îl ameninţase. Nu se va întâmpla nimic. Bianca va dispărea şi nimănui nu-i va păsa de ea.

Trebuie să facă ceva, repede. Trebuia să scape de Nicole, înainte ca franţuzoaica să-i ia totui. Abe plecase şi nu o mai putea ameninţa că o trimite înapoi în Franţa. Dar din fericire Clay încă nu ştia asta. Bianca nu se îndoia că, mai devreme sau mai târziu, va afla.

Apucă perdeaua, strângând în mână mătasea roz. După cât au făcut dragoste, e de mirare că Nicole nu a rămas însărcinată. După ce-l văzuse pe Clay, împreună cu gemenii, Bianca şi-a dat seama că dacă Nicole va avea un copil, copilul lui, nicio putere nu-l va mai despărţi de ea.

Dădu drumul perdelei şi netezi drăgăstos mătasea. Şi dacă altă persoană i-ar face un copil lui Clay? Atunci Miss Frenchy s-ar şterge pe bot. Dar dacă ar bănui că Nicole se culcă cu altcineva? S-ar putea foarte bine. E aşa de moartă după bărbaţi, se gândi Bianca, încât s-o fi culcat pe insulă cu Isaac. Sau cu Wesley!

Bianca îşi frecă stomacul. Când se concentra i se făcea întotdeauna foame. Porni spre uşă, avea mult de gândit şi avea nevoie să-şi umple burta.

— Crăciun fericit, le ură Travis, când Clay şi Bianca intrară în căsuţa lui Nicole. Bianca avea privirea morocănoasă şi duşmănoasă. Nu-l băgă în seamă pe Travis, privind la grămada de mâncare de pe masa mare din mijlocul odăii. Se smuci din braţul lui Clay care o ţinea strâns şi se apropie de masă.

— V-aţi hotărât totuşi să veniţi la Nicole? întrebă alene Travis.

— Vezi-ţi de treaba ta, îi tăie vorba Clay şi se de- părtă, auzind cum Travis râdea în spatele lui.

Janie îi întinse un pahar cu lichior. Îl bău repede

simţind nevoia de căldură şi curaj. Oftă după ce-l termină. Băutura era delicioasă.

— Ce-i asta?

— Bourbon, răspunse Travis. Vine din noua regiune Kentucky. Un vânzător ambulant a adus-o săptămâna trecută.

Clay întinse din nou paharul către Janie.

— Ia-o încet, e o băutură tare.

— Doar este Crăciunul, spuse Clay cu veselie forţată. E timpul să mâncăm, să bem şi să ne veselim. Ridică paharul spre Bianca. Aceasta se învârtea încet în jurul mesei, servindu-se şi ciugulind din toate felurile.

Se făcu linişte când intră Nicole. Purta o rochie de catifea albastră ca safirul, fără umeri, cu decolteul adânc, iar în jurul taliei avea o panglică albastră cu broderie fină. În buclele de păr negru, lung, erau împletite panglici de culoare albastru-închis şi perle mici. Clay rămase nemişcat, în timp ce ea îi evita privirea. Avea tot dreptul să fie supărată, dar faptul că recunoştea îl făcea să sufere mai mult.

Wes păşi înaintea ei şi-i oferi braţul.

— Numai privindu-te, am primit cel mai frumos cadou de Crăciun. Am dreptate, Clay?

În timp ce Clay tăcea, Bianca spuse dulceag:

— Este una din rochiile care-mi erau destinate mie? Şi pe care tu şi Janie le-aţi luat fără să cereţi voie?

— Clay, spuse Travis, fă ceva cu femeia asta până nu mă înfurii eu.

— Te rog serveşte-te, spuse calm Clay, turnându-şi încă un pahar cu bourbon.

— Vă rog, spuse Nicole, evitând să se uite la Clay. Să bem din băutura cea nouă. Trebuie să aduc gemenii. Sunt la moară să se joace cu puii de căţea.

Mă-ntorc imediat.

Clay puse paharul gol pe masă şi se luă după ea, luând pelerina ei de pe cuier,

— Nu veni după mine, spuse ea încet, te rog să stai aici.

Clay nu o luă în seamă şi o urmă afară. Cu nasul în vânt, o luă înainte, prefăcându-se că nu ştie că el este acolo.

— Ai un nas mic şi frumos, dar dacă nu-l laşi în jos ai să te împiedici.

Se opri din drum şi se întoarse spre el.

— Te distrezi. Ceea ce pentru mine e o problemă de viaţă şi de moarte, pentru tine este o distracţie. De data asta va trebui să ţii seama de supărarea mea. Am fost jignită şi umilită de prea multe ori.

Ochii ei erau enormi şi străluceau în lumina stelelor, când îl privi, iar buzele strânse astfel, că buza de jos aproape dispăruse. Tot ce măi rămăsese, era buza de sus plină şi senzuală, pe care ardea de dorinţa s-o sărute.

— Nu am vrut niciodată să te jignesc, spuse el, şi nici să te umilesc.

— Atunci din prostie, ai făcut un lucru frumos şi de mare fineţe. Cinci minute după ce m-ai cunoscut, m-ai făcut curvă. Dar mi-ai permis să-ţi conduc gospodăria şi de îndată ce a apărut iubita ta Bianca, m-ai înlăturat.

— Opreşte-te, îi ordonă scuturându-i umerii sălbatic. Ştiu că legătura noastră a fost neobişnuită, dar...

— Neobişnuită, spuse dispreţuitoare. Nici măcar nu cred că o pot considera o legătură. Mă consider o curvă, doar cât pocneai din degete şi alergam la tine. Aş dori să fie aşa, spuse cu vocea ironică.

Proferând în franţuzeşte o înjurătură, îl izbi în picior. Îi dădu drumul aplecându-se să-şi frece piciorul unde-l lovise, apoi şchiopătând se repezi după ea şi o apucă de braţ.

— Acum trebuie să mă asculţi.

— Aşa cum am făcut când mi-ai spus despre Beth, sau ca atunci când mi-ai cerut să ne căsătorim? Crezi că sunt chiar aşa de naivă să te cred din nou? Apoi când devin vulnerabilă şi-ţi cad în braţe vei profita de mine şi apoi te vei întoarce iar la iubita ta Bianca. Este tot ce poate face o femeie pentru bărbatul pe care-l iubeşte.

— Nicole, spuse Clay ţinându-i un braţ şi mârâgâind-o pe celălalt cu mâna. Ştiu că ai fost lovită. Şi eu am fost lovit.

— Sărmanul, zâmbi ea, e greu să te descurci cu două femei în pat.

Îşi încleştă bărbia.

— Tu ştii cum este Bianca. E destul să fac un pas şi se înverzeşte.

Nicole făcu ochii mari şi zise cu voce tare:

— Vrei să-mi fie milă de tine? Îi strânse umerii cu mâinile.

— Vreau să ai încredere în mine. Vreau dragostea ta. Încetează un minut să mă mai urăşti şi gândeşte-te că există un motiv pentru care nu te-am văzut în acest timp. Îţi cer atât de mult după ce am trecut prin ce am trecut? Poate sunt vinovat de fapte care te-au făcut să nu ai încredere în mine, dar te iubesc. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— De ce, şopti ea înghiţindu-şi lacrimile, m-ai părăsit fără niciun cuvânt, m-ai azvârlit ca şi când erai sătul de mine? Pe insulă nu mă gândeam decât să ajung acasă, împreună cu tine, la Arundel Hall.

O strânse mai aproape de el simţind lacrimile

care-i udau cămaşa.

— Isaac nu ţi-a vorbit despre vara sa?

În mintea ei tot ce se întâmplase pe insulă îi era neclar.

— Aş fi vrut să-ţi explic atunci acolo, dar n-am putut. Eram atât de înspăimântat, încât nu am putut să-ţi spun nimic despre asta.

Încercă să-şi ridice capul, dar o împinse înapoi.

— Înspăimântat? Dar nu aveam nimic. Abe plecase. Te-ai speriat de Isaac?

— Bianca este vara lui Isaac. Este unul din motivele pentru care a venit în America. Îi promisese lui Abe un taur şi câteva juncuţe dacă te ascunde până la anularea căsătoriei. Una din fetele mai mari ale lui Elijah i-a povestit lui Wes planul lor.

— Şi Bianca ţi-a spus unde eram? O strânse mai mult.

— A cerut un preţ. Mi-a spus că dacă nu mă căsătoresc cu ea, va aranja cu una din rudele ei să te trimită din nou în Franţa. O simţi tremurând în braţele lui, gândul acesta îngrozind-o şi pe ea ca şi pe el.

— De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai părăsit aşa de brusc?

— Fiindcă, aşa cum ştiu, te-ai fi dus acasă şi ai fi sfidat-o pe Bianca. I-ai fi spus să nu îndrăznească să te trimită înapoi.

— Asta trebuia făcut atunci.

— Nu, nu puteam risca să te pierd, spuse, mângâindu-i părul.

Se trase înapoi.

— De ce îmi spui asta acum? De ce te umileşti încă faţă de Bianca şi fustele ei largi?

Clătinând din cap râse pe înfundate.

— Am vorbit cu Isaac de când lucrează la tine. Mi-a explicat de ce l-ai urmat pe Abe aşa de liniştită,

asta fiindcă te minţise că am neplăceri şi voiai să mă ajuţi. N-aş fi făcut la fel dacă aş fi ştiut că eşti în pericol?

— Hai înăuntru să-i spunem Biancăi.

— Nu, îi porunci. Nu vreau să risc nimic, ai înţeles? Tot ce poate face ar fi să te răpească din nou. Nu, nu risc.

— Şi ce propui? Să ne petrecem restul vieţii întâlnindu-ne ca acum, de Crăciun, ca să-i facem pe plac? întrebă ea supărată.

Îi mângâie buza de sus cu degetul.

— Ai o limbă ascuţită. O prefer când o foloseşti pentru alte scopuri decât să mă cerţi.

— Poate ţi se cuvine să fii certat. Pari cu adevărat speriat de Bianca.

— Termină, am avut destulă răbdare, dar m-am săturat să mă tot insulţi. Nu mă tem de Bianca. Mi-a trebuit multă stăpânire să n-o omor. Dar am ştiut că dacă-i fac rău se va întoarce împotriva ta.

— Isaac mi-a spus că Abe a plecat din Virginia. Crezi că mai are şi alte rude? Bianca s-ar putea să mintă.

— Wes a stat din nou de vorbă cu fata care i-a mai ajutat. A spus că Bianca este rudă cu mama ei şi că aceasta are sute de rude.

— Dar nu multe dintre ele ar face ce vrea Bianca.

— Oamenii fac orice pentru bani, spuse dezgustat, iar Bianca are acum toata plantaţia Armstrong la dispoziţia ei.

Nicole îl îmbrăţişă, apoi îşi puse mâinile pe pieptul lui.

— Clay, ce vom face? Trebuie să riscăm, poate ne păcăleşte doar.

— Poate, dar nu sunt sigur. Mi-au trebuit luni de

zile, dar acum am întocmit un plan. Vom pleca în Vest. Ne schimbăm numele şi părăsim Virginia.

— Să părăsim Virginia? întrebă împingându-l. Dar aici e casa ta. Cine va conduce plantaţia?

— Bianca, cred, spuse stins. I-am oferit totul, dar a spus că-i trebuie un bărbat să o conducă.

— Bărbatul meu, spuse Nicole furioasă.

— Da, al tău pentru totdeauna. Ascultă, am stat prea mult aici. Ne putem întâlni mâine dimineaţă în peşteră? Crezi că se poate?

— Da, spuse ea ezitând.

— Nu ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Nu ştiu, Clay. De câte ori cred în tine, în noi împreună, se întâmplă ceva îngrozitor. Nu mai pot suporta nimic altceva. Nu-ţi poţi imagina cât de oribile au fost ultimele luni pentru mine. Nu ştiam, nu puteam să-mi închipui, tot timpul eram tulburată.

— Ar fi trebuit să-ţi fi spus. Acum îmi dau seama. Îmi trebuia timp să mă gândesc. Se opri. Ştii că femeia asta vrea să dărâme o parte din casa mea şi să adauge o aripă? Dacă ar fi după ea, ar face o monstruozitate ca aceea a lui Horace şi a lui Ellen.

— Dacă o părăseşti, e capabilă să facă ce vrea cu casa.

Trecu un timp până să răspundă.

— Ştiu. Hai să luăm copiii şi să ne întoarcem. Îi dădu drumul şi-i luă mâinile.

Tot timpul cât dură masa, toţi au fost stingheriţi, iar gândurile în capul lui Nicole erau tulburi. Nu avea de luptat numai cu Bianca, o obseda Arundel Hall. Ştia cât de mult ţinea Clay la casa sa, cu câtă veneraţie vorbea despre ea. Chiar dacă o neglijase în favoarea plantaţiei, era conştient că Nicole îi acordase atenţia pe care o merita. Ea simţise întotdeauna că asta îi grăbise prima propunere de căsătorie, atunci

când îi spusese că vrea să rămână cu ea, dacă Bianca nu va veni.

Nicole de abia mânca, ascultând neatentă la planurile lui Travis de a vizita Anglia la primăvară. Clay nu greşise când îi reproşase că nu avea încredere în el. De atâtea ori i se dăruise şi el o respinsese. Amintirea serii când o îmbătase şi o făcuse să-i mărturisească că îl iubea, o făcea să roşească. Mai târziu o invitase la el acasă şi când sosise Bianca, aproape uitase că Nicole există. Făcuse dragoste cu ea în casa lui Backes, dar o părăsise curând după aceea. Bineînţeles, avea întotdeauna motive întemeiate. Prima oară fusese povestea cu Beth şi acum uneltirile Biancăi. Îl crezuse, poveştile erau prea bizare ca să fie minciuni, acum însă, spunea că vrea să părăsească Virginia, că ar putea rămâne împreună. A spus că o urăşte pe Bianca şi totuşi trăia cu ea de luni de zile. Stătea cu o bucată de curcan în faţă. Trebuia să-l creadă. Bineînţeles, o ura pe Bianca şi o iubea pe ea. Erau motive întemeiate pentru faptul că Bianca locuia cu el, iar ea nu. Dar nu-şi mai putea aminti niciunul dintre ele.

— Curcanul a făcut aripi, îi spuse Wes care şedea lângă ea.

— Oh, spuse uimită, apoi încercă să surâdă. Mă tem că nu sunt o companie prea plăcută.

Travis zâmbi.

— Orice femeie care arată ca tine nu trebuie să spună sau să facă ceva. Într-o zi voi găsi o fetiţă mică şi frumuşică şi o voi păstra într-un vas de sticlă. Nu o voi lăsa să iasă decât când am s-o vreau.

— Probabil cam de trei ori pe noapte presupun eu, spuse Wesley servindu-se cu fructe zaharisite.

— Nu-mi place să asist la acest fel de conversaţie, spuse Bianca ţeapănă. Voi colonialii trebuie să ştiţi că este de faţă o doamnă.

— Eu am crescut cu principiul că doamnele nu trăiesc cu bărbaţii dacă nu sunt căsătorite, răspunse Travis, calm. Bianca roşi de supărare şi când se ridică repede, răsturnă scaunul şi deranjă masa.

— Nu vreau să fiu insultată, eu sunt cea care va poseda Arundel Hall şi când voi... se opri şi scoase un ţipăt când Mandy care o privea cu farfuria în mână, lăsă să curgă sos de afine pe fusta ei.

— Ai făcut-o dinadins, ţipă Bianca şi ridică mâna s-o lovească.

Toţi săriră în picioare să o împiedice. Dar Bianca se opri gâfâind, cu ochii în lacrimi, apoi vru să se îndepărteze de masă sărind şi ridicând piciorul. Atinse o budincă mare şi fierbinte care era lângă mâna ei.

— Luaţi-o de pe mine, ţipă ea scuturând piciorul. Nicole îi aduse un prosop, dar nimeni nu o ajută să cureţe pasta lipicioasă. Travis îl trase pe Alex de sub masă.

— Ce risipă, spuse Wes trist, privind-o pe Bianca încercând să-şi ţină echilibrul, în timp ce se lovea cu un prosop să-şi cureţe rochia şi piciorul. Burta ei era aşa de mare, încât de abia putea să ajungă la gleznă.

— Nu-i nicio paguba, spuse Janie. Nu cred să mai fi avut vreodată un desert ca ăsta.

— Clayton Armstrong, ţipă Bianca, cum îţi permiţi să stai acolo şi să-i laşi să mă insulte astfel!

Fiecare se întoarse spre Clay. Nimeni nu observase că în tot timpul cinei băuse mult din bourbon. Acum ochii îi străluceau şi privea indiferent la agitaţia Biancăi.

— Clay, spuse Nicole liniştită. Cred că ar fi bine să o duci pe Bianca... acasă.

Clay se ridică încet, părea că-i uitase pe toţi cei djn jurul lui, o apucă pe Bianca de braţ şi o trase spre uşă, fără să dea atenţie scâncelilor ei că o mai arde

încă budinca. O împinse afară, în timp ce ea îşi înhăţă pelerina, iar el mai luă o gură de băutură. Aerul rece şi zăpada deasă ameninţau să îngheţe pasta umedă şi lipicioasă pe glezna Biancăi. Ea îl urma pe Clay, mergând anevoie, împiedicându-se în întuneric, în urma lui. Rochia era stricată, simţea pe pulpe răceala sucului de afine, iar glezna o durea de frig şi arsură. Avea ochii plini de lacrimi încât abia vedea încotro merge. Clay o umilise din nou. Nu făcuse nimic de când sosise în America. La debarcader bodogăni, în timp ce o ridica în barcă:

— Dacă te mai îngraşi, o să ne scufundăm, spuse cu o voce uşor neclară.

Îi va plăti pentru toate insultele, se gândi, înţepenită.

— Pare că ţi-a plăcut băutura asta nouă, spuse dulceag arătând spre ulciorul de piatră de la capătul bărcii.

— Mă face să uit de tine pentru puţin timp. Tot ce-mi poate da asta, îmi place.

Bianca zâmbi în întuneric. După ce traversară râul îi luă mâna pe care i-o întinse şi păşi pe mal, urmându-l repede înapoi acasă. În timp ce se îndreptau spre poarta grădinii, începu să tremure gândindu-se la ce trebuia să facă, şi doar gândindu-se, şi simţea greaţa.

Clay puse ulciorul pe masă şi ieşi din nou afară. Bianca murmură „ţărănoi” şi ridicându-şi fustele urcă grăbită şcările până în camera ei. Fără să mai ţină seama de durerea din gleznă şi de bătăile inimii deschise repede un sertar din care scoase o sticluţă de laudanum. Combinaţia de alcool şi drog, îl va aduce pe Clay în stare de a nu mai şti ce i se întâmplă. Avu timp să adauge câteva picături de lichior în pahar. Băutura mirosea oribil.

Clay ridică din sprinceană văzând-o că-i întinde paharul, dar era prea beat să-şi pună întrebări. Ridică paharul făcându-i un salut batjocoritor şi dădu pe gât dintr-o înghiţitură lichidul scârbos. Aşează paharul pe masă şi duse din nou ulciorul la gură. Bianca râse aproape de inconştienţa lui şi-l pândi urcând scările. Când auzi deschizându-se uşa camerei lui şi zgomotul cizmelor căzând pe podele, ştiu că venise momentul.

Sala era întunecoasă, dar Bianca stătea singură, ascultând. Ideea îi făcea scârbă; ura atingerea unui bărbat la fel de mult pe cât îi plăcuse mamei ei, dar privind ultima oară în jur ştiu că dacă nu se culcă în pat cu Clay, va pierde totul. Luă sticla cu laudanum şi se urcă pe scări.

În camera ei, îi tremurau mâinile în timp ce se dezbrăca şi-şi puse o cămaşă de noapte roz-pal, plângând încetişor, în timp ce sorbi şi ea puţin laudanum. Cel puţin drogul îi va linişti şi ei simţurile.

Luna inunda camera cu lumină, iar Bianca îl văzu pe Clay tolănit de-a lungul patului. Era gol şi lumina argintie pe pielea lui bronzată îl făcea să pară aurit, dar Biancăi nu i se păru nimic frumos la vederea omului gol. Drogul o făcea să creadă că visează.

Încet, se furişă în pat lângă Clay, îngrozită de ideea că trebuia să-i facă avansuri. Nu ştia dacă va putea. Clay nu avu nevoie de încurajare. O visase pe Nicole şi acum atingerea unei cămăşi de mătase femeieşti, mirdsul parfumat al părului, îl făcură să reacţioneze.

„Nicole”, şopti el trăgând-o pe Bianca lângă el. Dar chiar aşa de beat cum era, Clay înţelese că asta nu era femeia iubită. Atingând-o întâlni o bucată de carne umflată de grăsime şi mormăind înăbuşit se întoarse, îndepărtându-se pentru a o visa din nou pe Nicole. Rigidă şi ţinându-şi respiraţia, Bianca aştepta să-şi

satisfacă instinctul animalic. După ce mormăi şi se întoarse, trecură câteva clipe până să înţeleagă că nu o va atinge. Înjurând grosolan, îi spuse trupului adormit ce gândea despre lipsa lui de bărbăţie. Dacă plantaţia n-ar fi fost atât de importantă pentru ea, i-ar ceda caricatura asta de bărbat Nicolei, pe ea el ar fi primit-o bucuros.

Dar acum, trebuia să găsească ceva care să-l facă pe Clay să creadă că a violat-o. Dacă nu, planul ei nu va mai reuşi. Drogul pe care-l luase era un obstacol pentru ea când se ridică clătinându-se şi se repezi pe scări, dar chiar dacă ar fi luat mai mult tot era capabilă să-şi cunoască destinaţia, bucătăria,

Pe masa mare era o friptură în sos cu mirodenii. Bianca umplu un vas de pământ cu sângele fripturii.

Înfulecând şase cornuri, rămase în cameră ca să-şi ia răsplata iscusinţei ei, apoi se întoarse în casă.

Urcă din nou scările sătulă, şi cu ochii aproape închişi, se strecură lângă Clay şi se mânji cu sângele din friptură, apoi ascunse vasul sub pat, blestemându-l din nou că fusese obligată să treacă prin această încercare. Adormi lângă el.

Capitolul 16

Dimineaţa, razele soarelui făceau să strălucească zăpada uşor îngheţată şi lumina se reflecta în ochii roşii ai lui Clay. Durerea ochilor îi provoca o durere de cap şi-i năpădea gândurile cu tot ce putea fi mai rău. I se părea că trupul său cântăreşte sute de kilograme şi fiecare mişcare era un efort, chiar după ce îşi apăsase pe limba uscată şi umflată un bulgăre de zăpadă.

Dar amintirea trezirii de dimineaţă era mai rea decât durerea îngrozitoare de cap şi arsura din stomac. Se trezise alături de Bianca. La început nu putuse face nimic decât să privească, fiindcă îl durea trupul atât de rău, încât nu putea nici să gândească.

Deschizând repede ochii, Bianca începuse să suspine când îl văzuse. Se ridicase, trăgându-şi cearceaful până la gât.

— Animalule, îi spuse cu dinţii încleştaţi, animal împuţit şi murdar.

Când îi povesti că o trăsese cu sila în pat şi o violase, lui Clay îi pierise glasul. Când termină de vorbit, izbucni în râs fiindcă nu credea să fi fost atât de beat.

Dar când Bianca a coborât din pat, a văzut sânge pe cearceafuri şi pe cămaşa ei de noapte. Înainte să-i poată răspunde, Bianca începuse să-i spună că ea era o doamnă, că nu admitea să fie tratată ca târfa lui şi că dacă va avea un copil, Clay va fi obligat s-o ia de nevastă.

Clay nu se obosi să-i răspundă, coborî din pat şi se îmbrăcă repede. Dorea să fie cât mai departe posibil de Bianca.

Stând acum în boschetul făcut cu James şi cu Beth, încerca să-şi amintească. Ar fi posibil ca fiind atât de beat să fi făcut dragoste cu Bianca. Acum dimineaţa, nu-şi putea aminti nimic din ce se petrecuse după ce plecaseră de la Nicole. — îi era teamă pentru Nicole. Şi dacă Bianca rămânea însărcinată? Înlătură acest gând din minte.

— Clay, îl strigă Nicole, eşti aici?

Zâmbind, se ridică s-o primească pe când se apropia.

— Nu mi-ai spus la ce oră. Oh, Clay, arăţi îngrozitor. Te dor ochii? Într-adevăr arăta foarte rău.

— Mai rău, spuse răguşit, întinzând braţele spre ea. Nicole mai făcu doi paşi spre el şi se opri clipind des din ochi. Miroşi tot aşa de rău, cum arăţi!

El se strâmbă.

— Tu nu ştii că dragostea e oarbă?

— Chiar şi orbii pot să miroasă. Stai jos, odihneşte-te, iar eu voi face un foc în peşteră. Am adus ceva de mâncare. Aseară n-ai prea mâncat.

— Nu-mi mai vorbi de noaptea trecută, mormăi el. După o oră, când mâncaseră şi peştera se încălzise, Nicole rezemată de peretele de piatră al peşterii şi cu o pătură pe picioare, începu să vorbească. Nu era pregătită să stea în braţele lui.

— N-am prea dormit azi-noapte. M-am gândit tot timpul la ce mi-ai spus de Bianca şi de rudele ei. Aş vrea să te cred… dar e greu de crezut. Tot ce ştiu, este că sunt soţia ta şi totuşi ea trăieşte cu tine. E ca şi când ai vrea să ne ai pe amândouă.

— Crezi într-adevăr asta?

— Încerc să nu cred. Dar ştiu că Beth are încă o influenţă puternică asupra ta. Nu-ţi dai seama ce legat eşti de casa ta. Aseară spuneai că pleci şi o părăseşti. Şi a fost un timp când ai vrut să răpeşti o femeie, numai pentru că semăna cu cineva care aparţinuse acestor locuri.

— Tu însemni mai mult decât plantaţia, pentru mine.

— Adevărat? întrebă ea cu ochii mari, negri, umezi. Sper că da, murmură, sper că însemn mult pentru tine.

— Dar te îndoieşti de mine, spuse trist. Îi trecu prin minte imaginea Biancăi în patul lui şi sângele ei virgin pe cearceafuri. Avea oare dreptate Nicole să nu-l creadă? Se îndreptă spre nişa în care era sticla cu unicornul înăuntru, se opri şi o luă în mână. Am jurat

pe el, ştii că eram copii şi aveam încă mult de învăţat despre viaţă, dar nu am încălcat niciodată jurământul.

— Uneori, făgăduielile nevinovate sunt cele mai sincere, zâmbi ea.

Clay ţinea încă sticla în mână.

— Te iubesc, Nicole, şi jur că te voi iubi până la moarte.

Nicole şedea lângă el şi-şi puse mână pe umărul lui. Era ceva care o apăsa. Beth, James şi Clay atinseseră micul unicorn şi apoi Beth îl închisese în sticlă, ca nimeni să nu-l mai atingă vreodată. Era o naivitate, dar Nicole nu putea să uite portretul lui Beth căruia îi semăna atât de mult Bianca. Un gând îi fulgeră prin minte. Când va fi stăpână, era oare demnă, să atingă ceva ce fusese atins de Beth?

— Da, Clay, te iubesc, şopti. Te-am iubit şi te voi iubi întotdeauna.

Puse cu grijă sticla cu unicornul la locul ei, fără să observe că Nicole era încruntată. Se întoarse şi o apucă strâns lângă el.

— Putem pleca la primăvară în Vest. Se organizează întotdeauna trenuri-caravană. Vom pleca separat, ca nimeni să nu ştie că am plecat împreună.

Clay continua, dar Nicole nu-l mai asculta. Până la primăvară mai sunt atâtea luni. Primăvara era timpul când pământul se însufleţea şi când trebuiau semănate recoltele. Clay va fi oare în, stare să plece şi să-i părăsească pe oamenii ce depindeau de el?

— Tremuri, ţi-e frig, spuse el liniştit.

— Cred că sunt speriată, răspunse sincer.

— Nu ai de ce să te temi. Am trecut prin ce a fost mai rău, până acum.

— Oare?

— Sst, îi ordonă şi îşi apropie gura de a ei. Trecuse mult timp de când nu mai fuseseră împreună,

de la petrecerea dată de Backes. Chiar cele mai plauzibile motive ce le-ar fi avut Nicote pentru a-i fi teamă, dispărură când Clay o sărută. Îşi încolăci braţele de gâtul lui, îi apropie obrazul iar el îi întoarse capul şi-i desfăcu buzele. Era înfometat de nectarul ei dulce, care să spele murdăria nopţii cu Bianca, o noapte de coşmar, în care se amestecau chipul lui Beth cu o cămaşă de mătase roz şi pete de sânge pe o pânză albă.

— Clay, oftă Nicole. Ce se întâmplă?

— Nimic, doar prea multă băutură azi-noapte. Nu pleca, şopti, în timp ce o strângea şi mai mult. Am atâta nevoie de tine. Tu eşti caldă şi vie, iar eu sunt urmărit de oameni. O sărută pe gât. Fă-mă să uit.

— Da, şopti ea, da.

Clay o aşeză pe jos, cu el, pe o pătură, înăuntru era cald şi mirosea frumos. Nicole îl dorea repede, dar Clay voia să mai aibă timp să guste clipele. Încet, desfăcu nasturii de pe piept ai rochiei de lână şi-şi băgă mână înăuntru, luându-i în mână sânii şi jucându-se cu sfârcurile catifelate.

— Ce mult mi-ai lipsit, şopti, urmând cu gura mişcarea mâinii.

Nicole se lipi de el, simţind trecându-i prin cap scântei colorate. Căutându-i butonii de la vestă nu-şi dădea seama ce face, căci gura şi mâinile lui o împiedicau să facă ceva simplu. Zâmbind de cât era de tulburată, Clay se trase înapoi. Avea ochii închişi şi genele dese lăsau umbre pe obrajii ei. Mângâindu-i obrajii şi buzele cu degetul, starea sa de visare se schimbă de la blândeţe la pasiune. Cu mâinile repezi se dezbrăcă de vestă, cămaşă, cizme şi pantaloni.

Nicole culcată pe spate, cu capul rezemat de braţ, privea jocul focului luminând pielea lui, sub care se vedeau muşchii cum se contractă şi se curbează. Îşi

puse un deget sus, pe spatele lui.

Se întoarse gol, cu pielea aurie ca şi bronzul.

— Eşti frumos, murmură ea, iar el zâmbj sărutând-o din nou şi, îndemânatic, îi dădu jos rochia de pe umeri, alunecând pe corpul ei neted şi tare, cercetându-l încet, ca şi când nu i-ar fi fost deja cunoscut. Când o ridică peste el, ea îşi săltă pulpele şi-i conduse mişcările.

— Clay, suspină ea, în timp ce el se mişca întâi lent, apoi din ce în ce mai repede, până ce căzu peste el, apucându-l strâns cu mâinile ca o înfometată. Sfârşi moale, palpitând, satisfăcută.

— Hai să spunem drept, doamnă, zise bărbatul tânăr şi voinic, scuipând lângă piciorul ei un rest de tutun zemos. Vrei să-ţi fac un copil? Nu vrei să-ţi dau unul din ai mei gata născut, ci vrei să-ţi însămânţez unul în dumneata?

Bianca stătea băţoasă, privind în faţa ei. Nu fusese nevoie de prea multe întrebări ca să-l găsească pe Oliver Hawthorne, un bărbat care să facă o treabă pe bani şi să-şi ţină gura. În primul moment se gândise să-i plătească s-o ducă pe Nicole în Franţa, dar familia Hawthorne nu avea reputaţia de necinstită, aşa ca familia Simmons.

După încercarea nereuşită de a-l face pe Clay să se culce cu ea, îşi dăduse seama că trebuia să întreprindă ceva, căci altfel, toate visele ei se vor spulbera.

Nu va trece mult şi Clay va înţelege că nu mai are nicio putere asupra lui. Trebuie să facă un copil, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Da, domnule Hawthorne, vreau să am un copil. M-am interesat de familia dumitale şi se pare că eşti foarte prolific.

— Interesant, ha, ha. Zâmbi, privind-o şi

apreciind-o. Nu-i displăcea grăsimea ei, căci lui îi plăceau femeile voinice cu funduri zdravene, focoase, bune la pat, dar nu-i plăcea fizicul ei de femeie ce nu lucrase în viaţa ei. Înţeleg că vrei să spui că bărbaţii Hawthorne pot face copii, chiar şi când nu le rodeşte tutunul.

Ea aprobă scurt. Cu cât vorbea mai puţin cu omul, cu atât era mai bine.

— Totul trebuie desigur, să rămână secret. În public, nu voi spune că te-am văzut vreodată şi dumneata trebuie să faci la fel.

Oliver clipi din ochi. Era un bărbat scund, zdravăn, şi-i lipsea un dinte în faţă. Avea impresia că totul nu era decât un vis din care se va trezi foarte curând. Avea aici o femeie care-i plătea să o reguleze o dată sau de mai multe ori până o lăsa însărcinată. Se simţea ca un cal dus la montă şi ideea nu-i displăcea.

— Desigur, doamnă, cum vrei dumneata. Mă voi face că nu te cunosc, pe dumneata sau copilul, deşi te previn că toţi cei şase copii ai mei, seamănă leit cu mine.

Ar merita Clay un copil despre care ar crede că este al lui şi copilul să semene cu altul, se gândi ea. Copilul va fi scund şi gras, nu înalt, subţire şi frumos.

— Este în ordine, spuse ea arătându-şi gropiţa de pe obrazul stâng. Ne putem întâlni mâine la ora trei în spatele tăbăcăriei de pe plantaţia Armstrong?.

— Armstrong, pfui… Clay are greutăţi să-şi facă el însuşi copiii lui?

Bianca îi spuse băţoasă:

— Nu ştiu să răspund la nicio întrebare şi aş prefera să nu întrebi nimic.

— Sigur! răspunse Oliver privind apoi în jur cu grijă.

Erau pe un drum la distanţă de câteva mile de

plantaţia Armstrong, loc ales de ea, în mesajul ce i-l trimisese. Când terminară de vorbit şi-i atinse braţul, sări înapoi ca arsă.

— Nu mă atinge, îi spuse ea cu dinţii strânşi. Se încruntă uimit şi o privi cum se întoarce, mergând în jos pe drum, supărată, spre o cotitură.

— Ce femeie ciudată, se gândi el. Nu vrea să o ating, în schimb, vrea să-i fac un copil. Se ferise de el, ca şi când i-ar fi făcut scârbă, dar voia să se întâlnească după-amiază, să facă dragoste în plină zi. Gândul acesta îl făcea pe Oliver să strălucească şi îşi aşeză pantalonii, punându-şi mâna în interiorul lor, ca să se simtă mai în largul lui. Nu era omul care să călărească doar o dată pe lună. Poate mai multe cucoane nebune ea asta îl vor solicita să le ajute bărbaţii slabi, şi poate că-şi va face un rost din asta şi ducă-se dracu munca la tutun. Se îndreptă din umeri şi porni spre casă.

În luna următoare, Nicole se simţea bucuroasă, dar nu chiar fericită. Se întâlnea cu Clay în dumbrava de lângă râu. Erau întâlniri vesele, pline de dragoste şi de planuri de plecare în Vest. Ca nişte copii, vorbeau despre ce vor lua cu ei, câte dormitoare va trebui să aibă casa lor, câţi copii vor avea şi ce nume le vor da. Se gândeau când să-i pună la curent pe Janie şi pe gemeni cu planurile lor, fiindcă bineînţeles că îi vor lua cu ei.

Într-o seară de sfârşit de februarie, cerul se întunecă ameninţător şi fulgerele puternice păreau că vor rupe în două căsuţa mică.

— De ce eşti aşa de nervoasă? o întrebă Janie. E o furtună care se apropie.

Nicole îşi puse lucrul într-un coş, pe jos, căci nu mai putea să continue. Fiecare furtună îi aducea, aminte de noaptea când murise bunicul ei.

— Eşti supărată pentru că nu te poţi întâlni cu Clay?

Pe faţa lui Nicole se vedea mirarea. Janie chicoti.

— Nu-i nevoie să-mi spui ce se întâmplă. Ţi se citeşte pe faţă. Mi-am închipuit întotdeauna că-mi vei spune, când vei hotărî tu.

Nicole se aşează pe jos în faţa focului.

— Eşti aşa de bună şi ai răbdare cu mine.

— Tu eşti cea răbdătoare, pufni Janie. Nicio femeie pe lume, n-ar suporta ce face Clay cu tine.

— Există unele motive, începu să spună Nicole.

— Bărbaţii găsesc întotdeauna motive când e vorba de femei. Se opri brusc. N-ar trebui să spun astfel de lucruri, Sunt şi altele pe care nu le ştiu, sunt sigură. Poate există un motiv pentru care Clay se-ntâlneşte cu nevasta sa, ca şi când ar fi o femeie uşoară din oraş.

Nicole zâmbi şi clipi din ochi.

— Femeie din oraş, da? Poate într-o zi, când voi trăi cu el şi-l voi vedea zilnic, mă voi gândi cu drag la timpul acesta, când mă adora.

— Nu mai crezi nici tu, cum nu mar cred nici eu. Tu ar trebui să fii acum la Arundel Hall, ocupându-te de casă, în loc de grasa aia…

Un fulger ascuţit îi tăie vorba. Nicole ţipă de frică şi-şi puse mâna pe inimă.

— Nicole, sări Janie şi lucrul îi căzu pe jos. Ce se întâmplă, nu te simţi bine? Cuprinzându-i umerii, o puse din nou pe scaun.

— Stai jos şi linişteşte-te. O să fac ceai şi voi pune în al tău puţin alcool.

Nicole se aşează, dar nu se linişti. Crengile unui copac loveau acoperişul, iar vântul şuiera prin ferestre, mişcând perdelele. Noaptea era întunecată, dar pentru

Nicole era oribilă.

— Uite, spuse Janie întinzându-i o ceaşcă pe care Nicole o luă cu amândouă mâinile. Bea asta şi pe urmă te culci.

Încercă să se liniştească şi bând ceaiul simţea că alcoolul o încălzeşte, dar avea nervii prea încordaţi ca să se liniştească.

La prima bătaie în uşă sări atât de repede, încât jumătate din ceaiul din ceaşcă îi curse pe rochie.

— Trebuie să fie Clay, zâmbi Janie, luând un prosop. Ştie că-ţi este frică de furtună şi a venit să stea cu tine. Hai usucă-te şi arată-i un surâs dulce.

Nicole îşi şterse rochia cu mâinile tremurând şi încercă să surâdă, aşteptând apariţia lui Clay.

Deschizând uşa, Janie era pregătită să-i spună bun venit, dar să-i ţină şi o morală bună, în care să-i arate ce gândeşte ea despre felul cum îşi neglija soţia.

Dar bărbatul care stătea în uşă, nu era Clay. Era un om scund, subţire, cu păr blond, rar, ce-i atârna deasupra gulerului paltonului de catifea verde. Avea în jurul gâtului un fular alb de mătase care-i acoperea partea de jos a feţei. Ochii erau mici, avea un nas subţire ca o lamă de cuţit, iar gura îi era mică cu buze subţiri.

— Aici este casa lui Nicole Courtalain? întrebă, ţinând capul pe spate, ca şi când ar fi încercat s-o privească de sus pe Janie, lucru imposibil, fiindcă Janie era mult mai înaltă decât el.

Avea un accent atât de pronunţat, încât Janie nu putu înţelege, asta casa a lui... de numele ăsta Janie nu auzise niciodată.

— Femeie, îi comandă omul mic, nu ai limbă sau minte?

— Janie, spuse Nicole liniştit, eu sunt Nicole Courtalain Armstrong.

Apreciind-o la altă scară, vorbi mai puţin furios.

— Oui, sunteţi fiica ei. Se întoarse înapoi în întuneric.

— Cine este, întrebă Janie. Nici n-am putut să-l înţeleg. E prieten cu tine?

— Nu l-am văzut niciodată, Janie. Este o femeie cu el.

Amândouă se repeziră afară. Nicole o apucă pe femeie cu o mână de o parte, bărbatul de cealaltă parte, iar Janie luă o valiză de pe jos şi-l urmă. Înăuntru, aşezară femeia pe un scaun în faţa focului, iar Janie îi turnă ceai cu alcool, în timp ce Nicole scoase dintr-un sertar o pătură.

Când Janie aduse ceaiul şi-l întinse femeii epuizate, o privi cu atenţie. Era o replică mai bătrână a lui Nicole. Pielea femeii era netedă, fără zbârcituri, curată şi perfectă, iar gura era la fel cu aceea a lui Nicole, o combinaţie de inocenţă şi senzualitate. Doar ochii, deşi semănau cu ai lui Nicole, erau lipsiţi de viaţă şi priveau în gol.

Aşezând pătura în jurul picioarelor femeii, Nicole se uită în sus şi văzu o privire ciudată pe faţa Jantei, îngenuncheată lângă femeie, cu mâinile încă pe pătură, Nicole privi în sus la femeie. Văzându-i trăsăturile, ochii i se umplură de lacrimi, care încet, alunecară pe obrazul ei.

— Mama, şopti. Mamă! Se aplecă în faţă şi-şi îngropă obrazul în poala femeii.

Janie văzu că femeia bătrână nu răspunse nici gesturilor, nici cuvintelor lui Nicole.

— Am sperat, spuse omul de lângă ea, am sperat că văzându-şi fiica din nou, îşi va reveni.

Cuvintele bărbatului o făcură pe Janie să înţeleagă privirea goală a ochilor ei, erau ochii unei persoane care nu mai voia să vadă nimic în viaţă.

— Putem să o ducem în pat? întrebă omul.

— Da, desigur, spuse Janie, cu siguranţă, îngenunchind lângă prietena ei. Nicole, mama ta e foarte obosită. Hai s-o ducem sus şi să o culcăm.

Tăcută, Nicole se ridică. Lacrimile îi curgeau pe faţă şi nu-şi lua ochii de pe chipul mamei sale. Aproape ameţită, o ajută să urce scările, apoi o ajută pe Janie s-o dezbrace, fără să-şi dea seama că mama ei nu vorbea deloc. Când au coborât, Janie mai făcuse un ceai cu băutură, apoi tăie şuncă şi brânză făcând sandvişuri pentru tânărul bărbat.

— Credeam că amândoi părinţii mei au fost omorâţi, spuse Nicole liniştită.

Omul mânca repede, era evident foarte înfometat.

— Tatăl dumitale a fost omorât. Am văzut când a fost ghilotinat. Părea că nu se gândeşte la durerea lui Nicole. Tatăl meu şi cu mine ne duceam să vedem, cum făceau toţi, ghilotinarea. Era singura distracţie la Paris şi ne făcea să uităm că nu avem pâine. Dar tatăl meu este – cum se spune – un romantic. Zilnic venea acasă la atelierul lui de cârpaci şi ne spunea, mamei şi mie, cum erau sacrificate toate femeile frumoase. Spunea că e o ruşine să vezi capetele frumoase rostogolindu-se în coş.

— N-ai putea să ne povesteşti cu mai puţine amănunte? spuse Janie, cu mâna pe umerii lui Nicole.

Omul apucă un borcan de ceramică cu muştar.

— Dijon. E plăcut să vezi în ţara asta sălbatică lucruri franţuzeşti.

— Cine eşti dumneata? Cum ai salvat-o pe mama? întrebă Nicole încet.

Muşcă o bucată de brânză bine unsă cu muştar, apoi zâmbi.

— Sunt tatăl dumitale vitreg, mica mea fiică.

Mama ta şi cu mine suntem căsătoriţi. Se ridică şi-i luă mâna. Eu sunt Gerard Gautier, acum unul din membrii splendidei familii Courtalain.

— Courtalain? Credeam că ăsta e numele de fată al lui Nicole.

— Este, spuse Gerard întorcându-se la masă. Este una din familiile cele mai vechi, mai bogate şi mai puternice din Europa. Să-l fi văzut pe bătrân, tatăl nevestei mele. L-am văzut o dată, când eram copil. Era mare cât un munte şi se zicea, la fel de puternic. Am auzit că putea să-l facă pe rege să tremure, atunci când era mânios.

— Omul cel mai obişnuit îl făcea pe rege să tremure, spuse Nicole cu amărăciune. Te rog spune-mi cum ai întâlnit-o pe mama.

Gerard îi aruncă lui Jenie o privire dispreţuitoare.

— Cum vă spuneam, mergeam cu tata să vedem ghilotinările. Adele, mama ta, mergea în urma tatălui tău. Era aşa de frumoasă, ca o regină. Era îmbrăcată cu o rochie albă şi cu părul ei alb părea un înger. Mulţimea nu mai scotea nicio vorbă când a văzut-o trecând. Oricine vedea că bărbatul ei era mândru de ea. Avea mâinile legate la spate şi nu se puteau atinge, dar când s-au privit, multă lume plângea, căci se putea vedea că aceşti doi oameni frumoşi se iubeau. Tata îmi dădu un cot şi spuse că nu putea suporta ca o făptură atât de minunată să fie omorâtă. Am încercat să-l opresc, dar – Gerard ridică din umeri – tata face ce voia.

— Cum a salvat-o? îl zorea Nicole. Cum a scos-o din mulţime?

— Nu ştiu. Mulţimea reacţiona în fiecare zi altfel. Uneori plângea când capetele cădeau, alteori râdea sau striga. Cred că depindea de timp. Şi ziua

aceea era romantică, la fel cum era tatăl meu. L-am privit făcându-şi loc printre oameni, dezlegând mâinile Adelei şi apoi băgând-o în mulţime.

— Dar paznicii?

— Mulţimii îi plăcuse ce făcuse tatăl meu şi l-au ajutat. L-au înconjurat ca apa. Când gărzile au încercat să-i urmărească, mulţimea le-a stat în cale şi i-a îndreptat în direcţii greşite. Se opri, zâmbind şi bând ultima picătură din paharul cu vin. Eu eram cocoţat pe vârful unui zid, de unde am văzut totul. Aveai ce vedea! Oamenii ţipau din toate direcţiile la gardă, iar tatăl meu şi Adele mergeau liniştiţi înapoi, la dugheana noastră.

— Ai salvat-o, murmură Nicole privindu-şi mâinile în poală. Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

— Poţi să ne porţi de grijă, spuse repede, am făcut un drum lung.

— Orice, răspunse Nicole, ce este al meu este şi al vostru. Trebuie să fii obosit şi vrei să te odihneşti.

— Stai un minut spuse Janie. Continuă povestea. Ce i s-a mai întâmplat mamei lui Nicole, după ce tatăl tău a salvât-o? De ce aţi părăsit Franţa? Cum aţi aflat că Nicole este aici?

— Cine este femeia asta? întrebă Gerard. Nu-mi place să fiu tratat aşa de servitori. Soţia mea este Ducesă de Levroux.

— Revoluţia a desfiinţat toate titlurile, spuse Nicole. În America toţi oamenii sunt egali, iar Janie este prietena mea.

— Păcat, spuse cercetând cu ochii odaia simplă şi căscând tare, înainte de a se ridica. Sunt obosit. Există vreo cameră de dormit confortabilă pe aici?

— Nu ştiu cât sunt de confortabile, dar sunt locuri de dormit, spuse Janie duşmănos. În pod sunt copiii şi noi, cele trei femei. La moară sunt câteva

paturi.

— Copii? O privi pe Nicole, observând calitatea rochiei de lână gri, pe care o purta.

— Câţi ani au?

— Şase.

— Nu sunt ai tăi?

— Îi îngrijesc.

— Bine. Cred că va trebui să mă mulţumesc cu moara, spuse zâmbind. N-aş vrea să fiu trezit de copii.

Nicole porni spre uşă luându-şi pelerina, dar Janie o opri.

— Tu du-te să vezi dacă mama ta e bine. De dânsul am eu grijă.

Urcă pe scări zâmbindu-i recunoscătoare. Îi ură noapte bună lui Gerard şi se duse la mama ei, care era culcată şi dormea liniştită. Furtuna de afară se potolise şi ningea liniştit. Nicole îi luă mână şi o privi năpădită de amintiri. Cum o ridica şi o învârtea, înainte de a pleca la un bal la curte, cum îi citea mişcând leagănul. Când avea opt ani, mama sa făcuse două rochii identice pentru amândouă. Regele spusese că într-o zi vor ajunge ca două gemene, căci Adele nu va îmbătrâni niciodată.

Când se întoarse, Janie îi spuse:

— Nicole, n-ai să stai aici toată noaptea. Mama ta are nevoie de odihnă.

— Nu o deranjez.

— Dar nici nu o ajuţi. Dacă nu dormi la noapte, mâine ai să fii obosită şi nu vei putea să-i fii de folos.

Deşi ştia că Janie are dreptate, Nicole oftă fiindcă se temea că dacă îşi va închide ochii, mama sa va dispărea. Cu regret se ridică şi o sărută, înainte să se dezbrace.

Cu o oră înainte de răsăritul soarelui, toţi cei din casă au fost treziţi de ţipete îngrozitoare, ţipete de

spaimă. Gemenii săriră din pat la Janie, iar Nicole alergă la mama ei.

— Mamă, sunt eu, Nicole, Nicole, fata ta. Mamă linişteşte-te, eşti în siguranţă.

Femeia, cu ochii mari de spaimă, dovedea că nu înţelegea nimic din ce-i spunea Nicole. Deşi vorbise în franţuzeşte, cuvintele nu aveau efect. Adele era încă speriată şi continua să ţipe, ca şi când cineva ar fi torturat-o.

Gemenii îşi astupară urechile şi se ascunseră în faldurile cămăşii de noapte a lui Janie.

— Gheamă-l pe domnul Gautier, ţipă Nicole, având mâinile agitate.

— Sunt aici, se auzi în capul scării. M-am gândit că se va trezi aşa. Adele, spuse aspru, apoi neprimind niciun răspuns o pălmui puternic pe faţă. Ţipetele încetară imediat, privi câteva minute, apoi căzu plângând în braţele lui Gerard. O ţinu un moment, apoi o culcă din nou repede.

— Va mai dormi cam trei ore de acum, spuse, ridicându-se şi îndreptându-se spre scară.

— Domnule Gautier, trebuie să fie ceva ce putem face. Nu putem pleca şi s-o părăsim, spuse Nicole.

Se întoarse şi-i zâmbi.

— Nimeni nu poate face nimic. Mama ta e complet nebună. Ridică din umeri, ca şi când problema nu-l interesa şi coborî scările. Numai cât zăbovi să-şi pună capotul şi Nicole se repezi pe scări după el.

— Nu poţi să spui ce ne-ai spus şi apoi să pleci. Mama a trecut prin încercări oribile. Desigur, după ce se va odihni şi-şi va recăpăta siguranţa locului unde se află, se va însănătoşi.

— Poate.

Janie intră în odaie cu gemenii strânşi lângă ea.

Înţelegându-se în tăcere, discuţia se amână până când toată lumea mâncă, iar gemenii ieşiră din casă. În timp ce Janie strângea masa, Nicole se întoarse spre Gerard.

— Te rog, spune-mi ce i s-a mai întâmplat mamei, după ce tatăl tău a salvat-o?

— Nu şi-a revenit niciodată, spuse simplu. Toată lumea crede că fusese atât de curajoasă când era dusă la moarte, dar adevărul era că pierduse încă de mult timp simţul realităţii. Stătuse în puşcărie foarte mult timp şi văzuse cum, unul câte unul, toţi prietenii ei, fuseseră executaţi. Cred că după un timp, mintea ei refuza să creadă că aceeaşi soartă o aştepta şi pe ea.

— Dar când era sănătoasă, asta nu o asigura? Gerard îşi privi cu interes unghiiie.

— Tata nu trebuia să o salveze. Era un mare risc să ţii pe cineva din aristocraţie în casă. În ziua când a luat-o, mulţimea era de partea lui, dar mai târziu cineva ar fi putut să ne denunţe la comitetul cetăţenesc. Era periculos pentru noi toţi. Mama plângea în fiecare noapte de frică. Ţipetele Adelei îi trezeau pe toţi vecinii. Nu spuneau nimic despre femeia pe care o ascundeam, dar ne întrebam cât va mai dura până când vor cere recompensa oferită pentru ducesă.

Sorbindu-şi cafeaua pe care i-o dăduse Janie, o studie câteva clipe pe Nicole. Era extrem de drăgălaşă în lumina dimineţii, cu pielea catifelată după somn, cu ochii luminoşi, ascultând povestea, şi-i plăcea felul cum îl privea, aşteptând cu mare interes. Continuă:

— Când am aflat că ducele fusese omorât, m-am dus la moara unde fusese ascuns. Voiam să ştiu dacă mai rămăsese cineva din familie, Morăriţa era foarte speriată, căci soţul ei fusese omorât odată cu ducele. Mi-a trebuit mult timp până să-mi spună de fata Adelei, şi că aceasta plecase în Anglia. Acasă când

le-am spus povestea despre morar, au fost înspăimântaţi. Ştiam că trebuie s-o îndepărtăm pe Adela din casă.

Nicole se ridică şi se duse spre foc.

— Nu aveaţi de ales. Puteaţi fie să o predaţi comitetului, ori să o scoateţi din ţară, bineînţeles sub alt nume.

Gerard zâmbi văzând cât de repede înţelegea.

— Care era cea mai bună ascunzătoare decât adevărul? Ne-am căsătorit în secret, apoi am plecat din ţară, în luna de miere. În Anglia, l-am găsit pe domnul Maleson, care mi-a spus că lucraseşi la fiica lui şi amândouă aţi plecat în America. Maleson era un om ciudat. Mi-a spus cea mai ciudată poveste, pe care am înţeles-o doar pe jumătate. Mi-a spus că te-ai căsătorit cu soţul fiicei lui. Cum se poate aşa ceva? În ţara asta un bărbat poate avea două neveste?

Janie pufni în râs, înainte ca Nicole să răspundă.

— Clay Armstrong îşi face legile lui proprii în partea asta a ţării.

— Armstrong, da, ăsta e numele pe care mi l-a spus Maleson. Atunci este soţul tău? De ce nu e aici? E plecat cu afaceri?

— Afaceri, spuse Janie. Aş vrea să fie. Clay trăieşte peste râu, într-o casă mare şi frumoasă cu o grăsană lacomă şi snoabă, în timp ce nevastă-sa locuieşte departe de el într-o colibă de morar.

— Janie, izbucni Nicole. Ai vorbit destul.

— Problema e că tu ai spus prea puţin. Orice îţi spune Clay, tu te supui şi spui „da, Clay”, „te rog, Clay”, „tot ce doreşti, Clay”.

— Janie, nu mai vreau să mai aud nimic. Avem aici un oaspete,dacă ai uitat...

— Nu am uitat nimic, se răsti şi se întoarse spre foc cu spatele la Nicole şi Gerard. De câte ori se

gândea la Clay şi la felul cum o trata pe Nicole, se înfuria. Nici nu ştia dacă era mai supărată pe Clay pentru felul cum se purta cu Nicole, sau pe aceasta care accepta totul liniştită. Janie considera că Armstrong nu o merita pe Nicole, iar ea ar fi trebuit să-şi termine căsătoria şi să-şi caute alt bărbat. De fiecare dată însă, când Janie îi spunea asta, Nicole nu voia să asculte, zicând că are încredere în Clay şi îl iubeşte.

Gândurile tuturor încetară când ţipetele începură din nou, răsunând prin casa mică, strigătul de groază dându-le fiori lui Nicole şi lui Janie.

Încet, alene, Gerard se ridică.

— E speriată că nu cunoaşte locul şi asta o nelinişteşte. De îndată ce se va obişnui, ţipetele vor fi mai rare. Porni pe scări.

— Crezi că mă va recunoaşte? întrebă Nicole.

— Cine poate să spună? Un timp a avut zile când era mai lucidă, dar acum e mereu înspăimântată. Ridică din umeri, înainte să intre în pod şi după puţin timp, ţipetele se liniştiră.

Prudentă, Nicole se duse în pod. Gerard şedea pe marginea patului, cu un braţ pe umerii Adelei, iar ea se agăţa de el, privind în jur speriată de groază. Deschise ochii mari de frică văzând-o pe Nicole, dar nu mai ţipă.

— Mamă, spuse Nicole încet, liniştit. Eu sunt Nicole, fata ta. Îţi aminteşti când tată mi-a adus un iepure? îţi aminteşti când a ieşit din cuşcă şi nimeni n-a putut să-l găsească? Am căutat în tot castelul dar nu l-am găsit.

Ochii Adelei păreau să devină mai liniştiţi privind-o pe Nicole.

Luându-i mâna în ale ei, Nicole continuă.

— Îţi aminteşti ce-ai făcut? Ca să-i faci o farsă tatei, ai băgat în casă trei iepuroaice. Îţi aminteşti cum

a găsit tata cuibul puilor în cizmele lui de vânătoare? Ai râs aşa de tare. După cum a râs tata când a găsit şi alţi iepuri în dulapul unde era rochia ta de mireasă. Îţi aminteşti de bunicul? Spunea că amândoi sunteţi copii şi vă jucaţi.

— A organizat o vânătoare, şopti Adele cu vocea răguşită de ţipete.

— Da, şopti Nicole cu ochii înceţoşaţi de lacrimi. Regele ne făcea o vizită în săptămâna aia. El, bunicul şi cincisprezece ofiţeri din oamenii lor, s-au îmbrăcat, ca şi când ar fi mers la război şi au pornit să găsească iepurii. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat atunci?

— Eram soldaţi, spuse Adele.

— Da, pe mine m-aţi îmbrăcat în hainele vărului meu, iar tu şi câteva doamne de la curte v-aţi îmbrăcat, în soldaţi. Ţi-o aminteşti pe bătrână mătuşă a reginei? Era aşa de caraghioasă în pantaloni de bărbat.

— Da, murmură Adele prinsă de poveste. Am avut peşte la cină.

— Da, râse Nicole, doamnele au prins toţi iepurii şi i-au lăsat liberi pe jos şi ca să-i pedepsească pe bărbaţi că fuseseră soldaţi nepricepuţi, şi tu ai dat seara doar peşte. Oh, îţi aminteşti pateul de somon?

Începând să râdă şi ea, Adele răspunse:

— Bucătarul îi dăduse formă de iepure şi erau sute.

Cu lacrimi pe obraz, Nicole aştepta.

— Nicole, spuse Adele, certând-o. Ce-i cu tine în rochia ăsta oribilă? O doamnă nu trebuie să poarte lână. Este prea lipicioasă, prea grosolană. Dacă un gentleman preferă lâna, trebuie să fie păstor. Doar un păstor preferă lâna. Du-te şi găseşte ceva de mătase, ceva făcut de fluturi, nu de oile alea proaste.

— Da, mamă, îi spuse fata ascultătoare, liniştit,

şi o sărută pe obraz. Ţi-e foame? Ai vrea să-ţi aduc o tavă?

Adele se rezemă de peretele din spatele saltelei pusă pe jos, părând că nu-l vede pe Gerard care-şi luă braţul de pe ea.

— Trimite-mi ceva uşor. Şi foloseşte azi vesela bleu cu alb de Limoges. După ce mănânc o să mă odihnesc şi apoi trimite bucătarul să facem meniul pentru săptămâna viitoare. Regina va fi aici şi vreau să facă ceva special. Ah, da, dacă vin artiştii italieni, spune-le că voi vorbi cu ei mai târziu. Şi grădinarul, trebuie să vorbesc cu el despre trandafiri. Sunt atâtea de făcut şi sunt foarte obosită. Nicole, crezi că mă poţi ajuta azi?

— Sigur, mamă. Odihneşte-te şi-ţi aduc chiar eu de mâncare. O să vorbesc eu cu grădinarul.

— O calmezi, spuse Gerard urmând-o pe Nicole în jos pe scări. N-am mai văzut-o aşa relaxată de mult timp.

Ameţită, Nicole intră în cameră încet. Mama ei credea că trăieşte încă în timpul când avea servitori minunaţi, care nu aveau altceva de făcut decât să o ajute să se îmbrace. Nicole fusese tânără de tot şi se adaptase cu lumea aspră şi sălbatică cu care nu fusese obişnuită, dar se îndoia că mama ei ar putea, încet, luă o crăticioară de pe perete şi sparse ouă pentru omletă. Se gândi la Clay, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Cum va mai putea pleca acum cu el? Mama ei era acum aici şi avea nevoie de ea, gemenii aveau şi ei, simţea o responsabilitate faţă de Isaac şi acum Adele şi Gerard se bazau pe ea. Ce drept mai avea să se autocompătimească? Ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu că nu era singură pe lume. Un sunet ascuţit din pod dovedea că Adele era nerăbdătoare să mănânce. Deodată uşa de la intrare se deschise brusc,

băgând aerul rece înăuntru.

— Iartă-mă, Nicole, spuse Isaac. Nu ştiam că ai musafiri, dar a sosit un om cu unelte noi pentru moară. Vrea să te uiţi la ele.

— Voi veni cât pot de repede.

— Spune că se grăbeşte, că se pare că vine zăpadă mare. Vrea să ajungă la Backes mai devreme.

Ciocăniturile din pod deveneau mai insistente.

— Nicole, strigă Adele tare. Unde este servitoarea mea, unde mi-e gustarea?

Repede, Nicole încărcă tava şi alergă sus pe scări. Adele se uită la tava de paie împletite, la serviciul de faianţă, la omleta fierbinte mirosind a brânză şi luă o bucată de pâine prăjită între degete.

— Ce-i asta, pâine? Pâine ţărănească, eu vreau croasant. Şi înainte ca Nicole să spună un cuvânt, Adele sfărâmă pâinea peste omletă. Bucătarul mă insultă. Du-i asta înapoi şi spune-i că dacă mai vrea să aibă o slujbă, să nu-mi mai servească lături altă dată. Luă ceaşca de ceai şi o vărsă peste toate, ceaiul cald se scurse prin tava împletită şi umplu până şi păturile.

Privind la mizeria pe care o făcuse maică-sa, Nicole se simţi obosită. Păturile vor trebui spălate cu mâna. Mâncarea va trebui încălzită şi va trebui s-o convingă pe mama sa să mănânce, încercând să nu-i provoace din nou ţipetele. Şi Isaac avea nevoie de ea la moară. Coborî cu tava udă.

Janie intră ca o furtună, gata să-l dea jos pe Isaac.

— Nicole, au dispărut gemenii, l-au spus lui Luke că voiau să fugă fiindcă a venit să stea la noi o femeie nebună.

— De ce nu i-a oprit Luke? întrebă Nicole trântind tava pe masă. Şi Adele reîncepu să bată în podele.

— A spus că a crezut că e o glumă, că nu-i nicio femeie nebună aici.

Nicole îşi ridică mâinile disperată.

— Isaac, caută-i şi pe ceilalţi oameni şi să pornim în căutare. E prea frig afară ca să lăsăm copiii. Se întoarse spre Gerard. Te rog pregăteşte-i mamei ceva de mâncare.

El ridică din sprânceană.

— Eu nu fac treabă de femeie. Janie pufni.

— Ia ascultă…

— Janie, gemenii sunt mai importanţi acum. Îi voi duce mamei nişte pâine şi brânză. Va trebui să se mulţumească cu atât. Vă ajung cât de repede posibil. Te rog, adăugă ea când văzu cum îl privea Janie pe Gerard. Acum am nevoie de ajutor. Te rog nu mai complica problemele. Janie şi Isaac plecară, în timp ce Nicole trântea pâinea şi brânză într-un coş. Bătăile Adelei erau mai dese şi Nicole nu-şi dădea seama de privirile pe care i le arunca Gerard, stând rezemat alene de perete.

Se simţi vinovată de modul cum îi trântise Adelei în poală mâncarea şi observase reproşul din ochii ei. Fără să le mai dea atenţie mamei şi nici sentimentelor de vinovăţie, porni. Gemenii trebuiau găsiţi.

De abia ieşise pe uşă şi începuse să-i strige, când îi văzu pe cei doi fugari îndreptându-se spre ea.

Capitolul 17

Nicole privi la ceasul de pe comoda de lângă uşă şi se mută încet de lângă foc, la masa din bucătărie. Trebuie să-şi amintească să frământe aluatul pentru cozonac peste zece minute. Gemenii se jucau liniştiţi într-un colţ retras din odaie, Alex cu câteva animale făcute din lemn şi Mandy cu o păpuşă vopsită, pe care o considera nevasta unui fermier.

— Nicole, întrebă Alex, putem să mergem afară după ce mâncăm?

Ea dădu din cap.

— Sper că da, dacă ninsoarea se opreşte, Poate-l găsiţi pe Isaac, cu care să faceţi un om de zăpadă.

Copiii îşi zâmbiră unui altuia şi se întoarseră la joaca lor.

Uşa se deschise şi o pală de vânt rece era gata să stingă focul.

— Este cea mai rece lună martie pe care am avut-o vreodată, spuse Janie, întinzându-şi mâinile spre foc. Mi se pare că primăvara nu are să mai vină.

— Nici mie, murmură Nicole. Dădea cu furie cu pumnul în aluatul, care creştea. Primăvara, se gândi ea. Momentul când trebuia să plece împreună cu Clay. Janie spusese că anul ăsta a fost cea mai umedă şi cea mai rece iarnă pe care o avuseseră în Virginia. Din cauza zăpezii au fost obligaţi să stea înăuntru, patru adulţi şi doi copii, înghesuiţi în casa mică. Din luna în care sosiseră Gerard şi Adele, îl văzuse pe Clay o singură dată şi chiar şi atunci părea zăpăcit, parcă speriat de ceva.

— Bună dimineaţa, spuse Gerard, coborând pe

scări. Imediat după sosirea lui, schimbaseră locurile de dormit. El şi Adele dormeau sus în patul gemenilor, iar copiii dormeau pe saltele, neavând paturi, în camera de jos. Janie şi Nicole dormeau tot sus, unde o perdea le despărţea de perechea căsătorită.

— Dimineaţa, mormăi Janie, e aproape dou-sprezece.

Ca de obicei, Gerard nu o băgă în seamă.

— Nicole, spuse cu voce rugătoare, crezi că ai putea face ceva să nu mai fie zgomot atât de devreme dimineaţa?

Nicole nu-i răspunse, era prea obosită, trebuind să cureţe, să facă de mâncare şi să aibă grijă de atâtea persoane.

— Şi mai e ceva, manşetele jachetei mele albastre s-au murdărit. Sper că poţi să le speli, continuă el, întinzând braţele şi studiindu-şi hainele cu care era îmbrăcat. Avea o jachetă albastră până la genunchi, strânsă în talie cu şnururi negre, împletite gros şi care îi flutura largă peste şoldurile subţiri. Purta pantaloni prinşi cu nasturi sub genunchi, iar în picioare ciorapi de mătase şi pantofi de lac, flexibili. Vesta era de satin galben, brodată cu stele albastre strălucitoare, iar cămaşa de mătase era strânsă la gât cu o cravată verde. A fost uimit când a aflat că Nicole nu ştia că o cravată verde era însemnul nobilimii franceze. Este un mod simplu prin care ne deosebim de oamenii de rând, adăugase el.

Ciocăniturile venind de sus o făcură pe Nicole să-şi mute privirile de pe aluatul pe care-l frământa. Adele se trezise mai devreme ca de obicei.

— Mă duc la ea, spuse Janie. Nicole zâmbi.

— Ştii că încă nu s-a obişnuit cu tine.

— O să înceapă iar să ţipe? întrebă Alex speriat.

— Putem să mergem afară? întrebă Mandy.

— Nu, şi nu, răspunse Nicole. Veţi ieşi mai târziu. Apucă o tăviţă, turnă într-un pahar cidru de mere şi porni sus la mama sa.

— Bună dimineaţa, dragă, spuse Adele. Nu arăţi bine în dimineaţa asta. Nu te simţi bine? Adele vorbea franţuzeşte ca întotdeauna. Deşi Nicole încercase s-o facă să vorbească engleza pe care o ştia destul de bine, Adele refuzase.

— Sunt puţin obosită, atâta tot. Adele clipi din ochi.

— Contele german a dansat prea mult cu tine aseară, nu-i aşa?

Era inutil să încerce s-o facă să gândească sau să-i explice, aşa că Nicole dădu din cap aprobativ. Oricât de scurt ar fi fost timpul când devenea conştientă, începea să ţipe şi nu se oprea decât cu medicamente. Uneori plutea între isterie şi un calm departe de realitate. Într-o perioadă când era într-o stare mai calmă, vorbise de crime şi moarte, de timpul petrecut în închisoare şi despre prietenii care ieşeau pe uşă şi nu se mai întorceau. Erau cele mai triste lucruri pe care Nicole le ura, căci mulţi dintre cei despre care povestea erau oameni pe care-i cunoscuse şi ea. Erau amintiri despre femei drăgălaşe şi uşuratice care nu cunoscuseră în viaţă decât luxul şi bunăstarea. De câte ori se gândea la aceste femei ce fuseseră duse la moarte, abia îşi putea stăpâni plânsul.

O voce venind de jos de pe scări îi atrase atenţia. Era Wesley! se gândi bucuroasă, mulţumită că mama ei se culcase din nou pe pernele patului şi închisese ochii. Adele se scula rar din pat, dar uneori erau ore când avea nevoie de o atenţie deosebită.

Ca întotdeauna, simţindu-se vinovată, Nicole o părăsi pe mama sa şi coborî să-şi primească musafirul.

Nu-l mai văzuse de trei luni de zile, de la acel

Crăciun nefericit.

Discuta preocupat cu Janie, şi Nicole înţelese că-i povestea de Adele şi Gerard.

— Wesley, ce plăcere să te văd din nou, spuse ea.

Se întoarse spre ea surâzând, dar când o văzu, bucuria dispăru de pe faţa lui.

— Doamne Dumnezeule, Nicole, arăţi îngrozitor, parcă ai fi pierdut zeci de kilograme şi nu ai mai dormit de un an.

— Este adevărat, spuse şi Janie supărată. Privind de la Janie la Nicole, Wes văzu că niciuna din ele nu arăta bine. Janie nu mai avea obrajii roşii. În spatele lor era un bărbat scund şi blond, stând şi privind la copiii, cu o grimasă de dezgust pe buze.

— Alex şi Mandy, puneţi-vă cizmele şi hainele groase. Iar tu Nicole şi Janie îmbrăcaţi-vă gros, de asemenea. Mergem să facem o plimbare.

— Wes, nu pot merge. Am pus pâinea la crescut şi apoi mama, spuse Nicole, apoi se opri. Dar, mi-ar face plăcere să fac o plimbare.

Fugi pe scări să-şi ia pelerina cea nouă pe care i-o dăruise Clay, când câştigase pariul la cursele de cai, la petrecerea familiei Backes. Firul lung de păr de cămilă amestecat cu mohair şi mătase era strălucitor când aruncă pelerina în jurul ei, strângându-şi-o pe umeri. Gluga de pe spate era făcută din nurcă deasă şi neagră, care borda pelerina de jur împrejur.

Afară aerul era rece şi curat, zăpada continua să cadă, iar fulgii se opreau adesea pe genele lor. Când îşi puse gluga pe cap, nurca neagră îi încadra faţa.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Wes, luând-o pe Nicole deoparte când ieşiră, privind la Janie şi la gemenii care începuseră să se bată cu bulgări de

zăpadă cu Isaac. Credeam că totul se aranjase între tine şi Clay la petrecerea de la Backes şi după ce te regăsisem pe insulă.

— Se va aranja, spuse ea încet, dar va mai trece timp.

— Sunt sigur că Bianca este amestecată în toate.

— Te rog, prefer să nu vorbesc despre asta. Ce mai faceţi tu şi Travis?

— Singuri. Am început să ne săturăm fiecare de compania celuilalt. La primăvară, Travis pleacă în Anglia şă-şi caute o nevastă.

— În Anglia? Dar chiar şi pe aici sunt câteva femei tinere şi frumoase.

Wesley ridică din umeri.

— Asta i-am spus şi eu, dar cred că e din cauza ta. Eu personal te voi aştepta pe tine. Dacă lui Clay nu-i vine mintea la cap, voi încerca să i te fur.

— Te rog nu mai spune asta, şopti ea, mă gândesc că poate sunt superstiţioasă.

— Nicole, e ceva care nu merge, nu-i aşa?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sunt numai foarte obosită… şi… nu l-am văzut pe Clay de câteva săptămâni. Nu ştiu ce face. Mi-e o frică îngrozitoare să nu se fi îndrăgostit de Bianca şi nu vrea să-mi spună.

Zâmbind, Wes o îmbrăţişă şi o apropie de el.

— Ai prea multe de făcut, o răspundere prea mare. Singurul lucru de care să nu fii îngrijorată, este dragostea lui Clay. Cum îţi poţi imagina că e îndrăgostit de o căţea ca Bianca? Dacă ea e în casa lui şi tu aici, trebuie să existe un motiv foarte serios. Se opri. Poate că este vorba de siguranţa ta, căci nu văd ce altceva l-ar putea ţine pe Clay departe de tine. Îl privi oftând.

— Ţi-a spus ceva?

— O parte, dar nu prea mult. Hai vino să-i ajutăm pe copii să facă un om de zăpadă, sau mai bine, să-i provocăm la o bătaie cu bulgări de zăpadă.

— Da, zâmbi ea îndepărtându-se de el şi ştergându-şi ochii cu dosul palmei. Te-ai gândit că sunt mai mare decât gemenii.

O sărută pe frunte zâmbind.

— Un copil? Hai să ne grăbim până nu termină toată zăpada.

Îi opri o voce venind dinspre râu.

— Hello, e cineva acasă?

Wesley şi Nicole se întoarseră şi porniră spre casă. Un om mai în vârstă se îndrepta spre ei. Era voinic şi avea pe obrazul stâng o cicatrice recentă. Era îmbrăcat marinar, cu o raniţă pe umăr. Când le ieşi înainte, îi spuse lui Nicole.

— Doamnă Armstrong, vă mai aduceţi aminte de mine? Sunt doctorul Donaldson, de pe vasul *„Prinţul Nelson”.*

I se părea cunoscut, dar nu-şi putea aminti unde-l mai văzuse înainte. Când râdea făcea riduri la colţul ochilor.

— Condiţiile atunci, trebuie să recunosc, nu erau dintre cele mai favorabile, dar acum văd că lucrurile s-au aranjat. Îi întinse mâna lui Wesley. Probabil sunteţi Clayton Armstrong.

— Nu, spuse Wes strângându-i mâna, sunt un vecin, Wesley Stanford.

— Da, înţeleg. Atunci poate că este nevoie de mine. Eu speram că situaţia s-a schimbat, vreau să spun, având în vedere calităţile şi frumuseţea tinerei doamne.

— Doctorul de pe vas, oftă Nicole, de la căsătorie.

— Da, afirmă el. Cum am ajuns în Anglia, am primit un mesaj că trebuie să revin în Virginia imediat, deoarece eram singurul martor ce putea să dovedească faptul că a fost o căsătorie cu forţa. Am venit cât mai repede posibil şi am sosit la moară. Nu prea eram lămurit cine locuieşte la plantaţie şi cine la moară. Mi-am încercat norocul şi am venit mai întâi aici.

— Mă bucur mult că aţi nimerit. Vă este foame? Pot să vă ofer nişte ouă jumări, şuncă, slănină şi nişte fasole.

— Nu este nevoie să-mi spuneţi de două ori. Mai târziu, stând toţi trei în jurul mesei, doctorul le povesti despre căpitanul corăbiei *Prinţu! Nelson* şi despre ajutorul lui. Amândoi se înecaseră pe drumul de întoarcere spre Anglia.

— Am refuzat să mai călătoresc cu ei, după tot ce vă făcuseră. Cred că trebuia să încerc să-i opresc, dar ştiam că vor găsi alt martor, şi apoi, cunoşteam legile de anulare ale căsătoriilor. M-am gândit că sunt martorul de care aveţi nevoie dacă doriţi anularea.

— Dar de ce v-aţi întors în Anglia aşa de repede? întrebă Wes.

— Nu am avut de ales, râse doctorul. Eram într-o cârciumă şi sărbătoream sosirea noastră. Ştiu că m-am trezit pe vas cu o durere de cap îngrozitoare. Au trebuit să treacă trei zile, până când să-mi amintesc doar numele meu. O bătaie puternică venind de sus o făcu pe Nicole să sară şi le întrerupse convorbirea.

— Mama, am uitat să-i duc micul dejun. Vă rog să mă scuzaţi. Îndemânatică, Nicole fierse un ou şi-l aşeză împreună cu o bucată de cozonac vechi de o zi, apoi o plăcintă cu mere pe o altă farfurie şi o ceaşcă cu cafea cu lapte fierbinte. Fugi în sus pe scări.

— Stai puţin cu mine, spuse Adele. Sunt foarte

singură aici sus.

— Am un oaspete jos, dar mai târziu voi veni şi vom putea vorbi.

— E un bărbat? Oaspetele e un bărbat?

— Da.

— Sper că nu este unul dintre prinţii ăia ruşi, îngrozitori, întrebă Adele.

— Nu, este un american.

— Un american, formidabil. Sunt foarte puţini gentlemeni printre ei. Fă orice ca să-l împiedici să folosească cuvinte grosolane în faţa ta. Şi vezi cum umblă, poţi deosebi un gentleman după cum se mişcă. Chiar dacă ar purta zdrenţe, tatăl tău ar arăta tot ca un nobil!

— Da, mamă, spuse Nicole ascultătoare, înainte de a coborî pe scări. Preocupările ei erau departe de a mai judeca dacă un bărbat este un gentleman sau nu.

— Wesley tocmai îmi spunea că domnul Armstrong locuieşte pe celălalt mal al apei. Căsătoria nu a mers deci? întrebă doctorul.

— Nu a fost uşor, dar mai sper încă, spuse ea încercând să zâmbească. Dar nu-şi dădea seama că faţa ei îi trăda gândurile sau că avea cearcăne de oboseală, mascând faptul că speranţa şi disperarea o ţineau în viaţă.

Doctorul Donaldson se încruntă.

— Aţi mâncat bine, dar de dormit, aţi dormit destul, tânără doamnă?

Wes i-o luă înainte:

— Nicole adoptă oamenii cum alţii adoptă pisicile vagaboande. De curând a mai luat două persoane pe care le îngrijeşte, îi are pe nepotul şi pe nepoata lui Clay, care n-ar trebui să fie în grija ei şi acum o are şi pe mama sa care pretinde o îngrijire regească şi pe soţul ei, care se consideră regele

Franţei.

Nicole începu să râdă.

— Vorbeşti de parcă viaţa mea e un calvar. Adevărul este doctore, că eu iubesc oamenii din jurul meu. N-aş renunţa la niciunul dintre ei.

— Nici nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, răspunse Wes, dar ar trebui să locuieşti în casa de peste râu, şi în loc să faci tu de mâncare, să o facă Maggie.

Doctorul se rezemă de scaun şi-şi scoase pipa din buzunar. Lucrurile n-au ieşit prea bine pentru mica franţuzoaică, se gândi el. Tânărul Wes avea dreptate când spunea că merită altceva decât să se omoare muncind. El plănuise să plece în Nord la Boston, imediat, dar acum se decise să rămână în Virginia încă câteva luni. Se simţea oarecum responsabil pentru felul cum fusese forţată să se mărite fără voia ei. Acum, găsea că trebuie să stea aproape de ea, în cazul că ar fi avut nevoie de ajutor.

Nicole aruncă gluga de pe cap, pe spate, şi-şi lăsă obrazul mângâiat de vânt. Vâslea în mica barcă. Pe pământ zăpada nu se topise, iar copacii încă nu aveau muguri, dar în aer se simţea primăvara. Trecuseră două săptămâni de la vizita doctorului şi zâmbi când îşi aminti că-i spusese, „La nevoie voi fi lângă tine”. De ce ar avea nevoie de el? Ar fi dorit mult să-i poată spune lui şi tuturor celorlalţi că va pleca cu Clay din Viginia foarte curând.

Luni de zile făcuse planuri. Pe gemeni şi pe Janie îi vor lua cu ei. Îi părea rău că-şi părăsea mama, dar rămânea cu Gerard, iar mai târziu, când îşi vor găsi o casă, vor putea locui cu ei. Isaac se va ocupa de moară, purtându-le de grijă Adelei şi lui Gerard, iar lui îi va rămâne restul de câştig. Când Adele va veni la ea, în Vest, moara îi va rămâne lui Isaac, care o va

conduce împreună cu Luke.

Sigur totul va merge de minune.

Primise ieri o scrisoare de la Clay care îi cerea să se întâlnească în dimineaţa asta în boschet. Aproape că nu a dormit toată noaptea. Tot timpul s-a gândit şi a visat la întâlnirea eu Clay şi la ziua când îşi vor putea pune în aplicare planul. Trase o gură mare de aer rece, curat, apoi simţi mirosul înţepător al fumului. Clay înseamnă că era deja în peşteră. Aruncă frânghia în tufişurile de pe mal, apoi sări pe pământ şi o legă.

Alergă spre potecă. La fel ca în visul ei, Clay era acolo, aşteptând-o cu braţele deschise. Zbură câţiva paşi şi se aruncă în braţele lui. Era înalt, puternic, cu pieptul larg. O strânse atât de tare că abia mai putea respira. Dar nu dorea să respire. Tot ce dorea, era să se contopească cu el, să fie o parte din el.

Îi ridică bărbia să-i vadă faţa. Avea privirea neagră, flămândă, nesăţioasă. Nicole simţi ca o săgeată de foc în trup. Doar asta mai lipsea! Se înălţă şi se agăţă cu dinţii de gura lui. Scoase un sunet pe jumătate mârâit, pe jumătate râs.

Clay îi atinse cu limba colţul gurii în mica gropiţă şi lui Nicole i se înmuiară picioarele. Cuibărit pe gâtul ei, începu să râdă, apoi o luă în braţe şi o duse în întunericul catifelat al peşterii.

Mişcările lor erau frenetice. Erau două fiinţe topite una după cealaltă, disperate, nerăbdătoare, lacome, dorind ca focul ce ardea în venele lor şi sub piele să poată fi stins. Îşi aruncară hainele, prin toată peştera, într-o secundă. Nu scoaseră niciun sunet când se uniră, doar carnea de pe ei vorbea, iar mişcările erau violente. Nicole se arcui şi simţi săgeţi de foc aprinzându-i-se în cap. Când începu să simtă pulsaţiile în trupul ei, zâmbi şi începu să se relaxeze.

— Clay, mi-ai lipsit atât de mult, murmură.

O ţinea lipită de el simţindu-i respiraţia caldă şi moale în ureche.

— Te iubesc, te iubesc foarte mult, spuse, dar vocea lui era tristă. Azi e prima zi când simt că se apropie primăvara. Mi se pare că am aşteptat-o o veşnicie.

Clay se întinse peste ea şi luă pelerina pe care o aruncă peste ei cu blana pe piele. Nicole surâdea fericită frecându-şi obrazul de bărbia lui. Era un moment de fericire. Singură în braţele iubitului ei, cu trupurile liniştite, cu pielea mângâiată de blana moale.

— Cum se simte mama ta? o întrebă Clay.

— Nu mai ţipă ca înainte. Mă bucur, fiindcă gemenii erau teribil de speriaţi.

— Nicole, ţi-am spus să mi-i trimiţi mie. La tine nu e loc pentru ei.

— Te rog, lasă-i să stea.

O ridică mai aproape.

— Ştii că nu i-aş lua de la tine, dar ar prea mulţi şi ai prea multe de făcut.

Îl sărută pe umăr.

— Eşti bun că te gândeşti la mine, dar ei nu au probleme. Dacă ai vrea să-i iei pe Janie şi pe Gerard, ţi-aş accepta propunerea.

— Janie îţi face probleme?

— Propriu-zis, nu. Ea şi Gerard se urăsc reciproc şi se înţeapă tot timpul. Mă oboseşte să-i tot ascult, asta e tot.

— Când Janie urăşte pe cineva, înseamnă că are un motiv serios. Nu mi-a spus nimic despre tatăl tău vitreg.

— Tatăl meu vitreg, zâmbi Nicole. E ciudat când mă gândesc că Gerard l-ar putea înlocui pe tata.

— Spune-mi despre existenţa ta. Mă simt aşa de

departe de tine.

Ea zâmbi simţindu-se înconjurată de dragoste.

— Gerard e un îngâmfat, considerând că face parte din aristocraţia franceză. E ridicol când te gândeşti, că sunt sute de oameni în Franţa care ar dori să fie oameni simpli.

— După câte văd, nu e prea plăcut să-l ai în casă. Ştii că dacă ai nevoie de ceva…

Îl atinse uşor cu vârful degetelor pe buze.

— Numai de tine am nevoie. Uneori, când e prea mult zgomot şi toţi încep să tragă de mine, mă opresc şi mă gândesc la tine. Când m-am trezit azi-dimineaţă, eram foarte agitată din cauza căldurii. Crezi că în Vest e aceeaşi climă ca aici? Şi ştii să clădeşti o casă? Când crezi că vom putea pleca? Doream de multă vreme să fac bagajele, dar m-am gândit că nu era încă momentul să-i spun lui Janie.

Se opri, văzându-l că nu-i răspunde. Se ridică într-un cot ca să-l privească.

— Clay, ce se întâmplă? Totul este în ordine?

— Perfect, răspunse fără vlagă, până la sfârşit totul va fi bine.

— Ce vrei să spui? Simt că nu este în ordine ceva.

— Nu, nimic serios. Nimic nu va încurca planurile noastre de plecare.

Nicole se încruntă.

— Clay, te cunosc, ştiu că ai o problemă. Nu ai vorbit de Bianca şi eu îţi mai dau şi grijile mele.

Zâmbi şiret la ea.

— Nu vrei să-ţi spui necazurile. Eşti bună, iubitoare, iertătoare, încât aproape că nu-ţi dai seama că toţi profită de tine.

— Profită de mine, spuse ea râzând. Nimeni nu profită de mine.

— Eu, gemenii, mama ta, bărbatul ei, chiar şi Janie. Toţi abuzăm de tine.

— Mă transformi într-o martiră. Sunt multe lucruri pe care le doresc de-o viaţă. Dar am răbdare, ştiu că trebuie să aştept, pentru a obţine ceea ce doresc.

— Şi ce doreşti? o întrebă liniştit.

— Pe tine. Te vreau pe tine, casa mea şi gemenii. Şi poate încă alţi copii, copiii noştri.

— Le vei avea, o jur. Totul va fi al tău.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă? îl întrebă, privindu-l lung. Este ceva în legătură cu Bianca, nu-i aşa? A aflat de planurile noastre? Dacă te ameninţă iar, nu voi rezista de data asta. Nu mai am răbdare.

Clay îşi puse braţele în jurul ei şi-i trase capul pe umărul său.

— Vreau să mă asculţi, să afli toată povestea înainte să mai spui o vorbă. Respiră profund şi continuă. În primul, rând vreau să-ţi spun că nimic nu schimbă planurile noastre.

— Ce anume? încercă să-şi ridice capul să-l privească, dar o opri.

— Ascultă mai întâi, apoi îţi răspund la întrebări. Se opri privind la tavanul peşterii. De trei săptămâni, Bianca îi spusese că este gravidă. La început a râs de ea spunându-i că minte. Ea îl privise zâmbind, mândră de ea. El chemase doctorul s-o examineze. De atunci, Clay era în infern. Nu-i venea să creadă, îi trebuise timp pentru a hotărî că Nicole preţuia mai mult pentru el, decât copilul Biancăi.

— Bianca este însărcinată, spuse încet. Dacă văzu că Nicole nu reacţionează, continuă. Doctorul a venit şi a confirmat. După ce m-am gândit mult timp, am hotărât să ne continuăm planul şi să părăsim Virginia. Ne vom construi o casă în alt loc, împreună.

Liniştită, Nicole nu spuse nimic. Stătea tot calmă pe umărul lui, ca şi când nu i-ar fi spcis nimic.

— Nicole, mă auzi?

— Da, zise ea, pe acelaşi ton liniştit.

Îi dădu drumul ca să se poată îndrepta să-i privească faţa.

Se ridică, fără să-l privească în ochi, apoi îi întoarse spatele, şi încet, îşi puse cămaşa.

— Nicole, vreau să spui ceva. Nu ţi-aş fi spus, dar Bianca a spus-o la jumătate de ţinut. Nu voiam să afli de la altcineva. M-am gândit că trebuie să-ţi spun eu.

Nu a scos niciun cuvânt, în timp ce-şi punea rochia şi ciorapii de lână.

— Nicole! o strigă Clay. O apucă da umeri şi o întoarse să-l privească, însă oftă când văzu expresia feţei ei. Ochii căprui ai Nicolei, atât de calzi şi tandri de obicei, erau acum reci şi aspri.

— Nu cred că nu vrei să spui nimic.

O strânse lângă el, dar capul ei era ţeapăn.

— Te rog, vorbeşte-mi. Trebuie să discutăm des- chis în problema asta. De îndată ce vom limpezi totul, vom putea să facem planuri.

Îl privi zâmbind cu jumătate de gură.

— Să facem planuri. Proiecte să fugim şi să părăsim un copil nevinovat, fără să aibă pe nimeni să-i poarte de grijă, afară de Bianca. Nu ştii că va fi o mamă mizerabilă?

— Ce mă interesează pe mine calităţile ei de mamă. Tu eşti cea pe care o vreau, tu, doar tu singură!

Îşi ridică mâinile şi i le respinse pe ale lui.

— Nu ai spus niciodată că acest copil s-ar putea să nu fie al tău.

O privi fără să clipească. Se aştepta la asta, şi dorea să fie cinstit.

— Eram beat şi s-a întâmplat doar în noaptea aia. S-a băgat singură în patul meu.

Îi zâmbi rece.

— Cred că ar trebui să te iert pentru ce s-a întâmplat sub influenţa alcoolului. La urma urmei, priveşte ce mi s-a întâmplat mie din cauza asta. Şi eu eram beată când am făcut dragoste cu tine prima dată.

— Nicole… se aplecă spre ea.

Sări într-o parte şi-i spuse dintr-o răsuflare.

— Nu mă atinge. Să nu mă mai atingi vreodată.

Îf scutură umărul brutal.

— Tu eşti nevasta mea şi am dreptul să te ating.

Îşi trase mâna şi-l pălmui cât putu de tare.

— Soţia ta? Cum îndrăzneşti să-mi spui mie asta? Am fost oare altceva pentru tine decât amanta ta? Te foloseşti de mine când ai nevoie să-ţi satisfaci poftele sexuale. Nu-ţi ajunge Bianca? Eşti bărbatul căruia nu-i ajunge şi are nevoie de mai multe femei ca să-l satisfacă?

Avea pe faţă urma roşie a palmei.

— Ştii că nu este adevărat. Ştii că am fost întotdeauna cinstit cu tine.

— Ştiu, ce ştiu despre tine? Îţi cunosc doar trupul, ştiu că ai putere asupra mea şi mental şi fizic. Ştiu că mă faci să mă supun la toate dorinţele tale, poţi să mă faci să cred poveştile tale cele mai de necrezut.

— Ascultă-mă, crede-mă, te iubesc. Vreau să plecăm împreună.

Îşi trase capul înapoi şi râse.

— Tu eşti cel ce nu mă cunoşti. Trebuie să recunosc că nu am dovedit multă mândrie când eram lângă tine. De fapt, nu am făcut decât să mă trântesc pe spate când intrai tu în odaie, sau pe genunchi, sau

să-mi desfac picioarele. Nici nu te întrebam cum îţi place, eu doar mă supuneam.

— Încetează! Nu eşti tu asta!

— Nu sunt? Dar cine este adevărata Nicole? Toată lumea crede că este mama omenirii, că ea hrăneşte pe oricine, îşi asumă răspunderea problemelor fiecăruia şi cere foarte puţin de la alţii. Dar nu este aşa. Nicole Courtalain e o femeie, o femeie în carne şi oase, cu toate poftele şi pasiunile oricărei femei. Bianca e mult mai inteligentă decât mine. Ea ştie ce vrea şi-şi urmăreşte scopul. Ea nu stă în casă să aştepte răbdătoare un semn de la un bărbat cu care să se întâlnească pentru o joacă de dimineaţă. Ea ştie că nu se obţine în felul acesta ceea ce doreşte ea.

— Nicole, te rog, calmează-te. Spui lucruri pe care nu le gândeşti.

— Nu, spuse ea zâmbind, cred că în sfârşit spun lucruri pe care le gândesc. Toate lunile petrecute în America nu am făcut decât să aştept. Am aşteptat să-mi spui că mă iubeşti, apoi am aşteptat să te hotărăşti între Bianca şi mine. Mă gândesc cât am fost de proastă, de fără minte şi de visătoare. Te-am crezut ca un copil. Izbucni în râs. Ştii că Abe mi-a sfâşiat hainele şi m-a legat la un zid? Eram aşa de proastă încât nu mă gândeam decât că mă spurcă, pentru tine. Poţi să-ţi închipui ăsta? Tu erai probabil în pat cu Bianca, iar proasta de mine nu mă gândeam decât să mă păstrez curată pentru tine.

— Mi-ajunge. Ai spus deja prea mult.

— Vai, vai, exigentul Clayton Armstrong, s-a săturat. Prea mult, pentru care din noi două, Bianca cea rotundă, sau mica, slăbuţa Nicole?

— Opreşte-te şi ascultă-mă. Ţi-am spus că pentru mine nu se schimbă nimic. Vom plecă exact aşa cum am plănuit.

Îl privi şi-şi strânse buza de sus de parcă era gata să-şi arate colţii.

— Da, dar, pentru mine, totul s-a schimbat. Crezi că vreau să-mi petrec viaţa lângă un bărbat care-şi părăseşte aşa de uşor copilul? Şi dacă mergem în Vest şi-mi faci un copil? Ai fi în stare dacă întâlneşti o femeie tânără, frumoasă, să fugi cu ea şi să-l părăseşti pe copilul nostru.

Cuvintele ei nimeriră în plin, năucindu-l.

— Cum poţi să crezi asta?

— De ce n-aş crede? Ce ai făcut până acum pentru a mă face să gândesc altfel? Am fost o nebună, şi pentru un motiv oarecare, poate pentru umerii tăi laţi sau altă trăsnaie, m-am îndrăgostit de tine. Tu ca bărbat, ai profitat de excitaţia mea de şcolăriţă, din plin.

— Chiar crezi aşa ceva? o întrebă liniştit.

— Ce altceva să cred? Nu am făcut decât să aştept să încep să trăiesc. Ei bine s-a terminat! Îşi puse ghetele, se ridică şi porni spre ieşirea din peşteră.

Clay îşi trase repede pantalonii şi porni după ea.

— Nu poţi pleca aşa, îi spuse apucând-o de braţ. Trebuie să te fac să înţelegi.

— Dar înţeleg. Ai făcut alegerea. Cred că a fost un test, care e prima care rămâne însărcinată. Familia Courtalain nu a fost niciodată fertilă. Păcat, poate că aş fi moştenit neamul. Aş fi avut casa mea, servitori.

— Nicole…

Privi în jos la mâna lui pe braţul ei.

— Dă-mi drumul, spuse eu răceală.

— Nu, până nu vezi motivul.

— Vrei să spui că trebuie să stau până când vorbele tale dulci mă aruncă din nou în braţele tale, nu-i aşa? S-a terminat. Totul e mort, totul s-a sfârşit între noi.

— Nu poţi gândi aşa.

— Acum două săptămâni, doctorul care fusese pe vaporul cu care am fost în America, a venit să mă vadă, spuse Nicole cu glas liniştit.

Ochii lui Clay se măriră.

— Da, martorul pe care-l doreai atât de mult, odată. Mi-a spus că mă ajută să obţin anularea căsătoriei.

— Nu, spuse Clay sufocat, nu vreau…

— S-a dus timpul când ai mai putea face ce vrei. Ai avut totul, sau, cum ar spune toată lumea, tot ce doreai. Acum este rândul meu. Nu voi mai aştepta, şi voi începe să trăiesc.

— Ce tot vorbeşti?

— În primul rând, cer anularea căsătoriei, apoi intenţionez să-mi extind afacerile. Nu văd de ce nu m-aş folosi de acest pământ al tuturor posibilităţilor.

O buturugă se răsturnă în foc, iar sticla care conţinea unicornul îi atrase ochii lui Nicole. Începu să râdă, rece şi uscat.

— Ar fi trebuit să ştiu ce gânduri aveai când am făcut jurământul acela copilăresc. Nu eram destul de demnă să ating unicornul? Numai iubita ta moartă, Beth, era aşa.

Se grăbi să-l depăşească şi ieşi în frigul de afară. Cu mult calm se duse la barcă şi începu să vâslească spre debarcaderul de la moară. Bunicul ei o învăţase să nu privească niciodată în urmă. Îi era greu să se stăpânească să nu plângă după Clay. Şi-o imagină pe Bianga bucuroasă şi însărcinată, odihninduşi mâinile pe burta umflată ce purta copilul lui Clay, îşi privi pân- tecul, mulţumită că nu purta copil.

Când ajunse la debarcader, se simţea mai bine. Se opri şi privi la căsuţă. De acum înainte va fi căminul ei pentru un timp, şi trebuia s-o considere aşa. Va avea

nevoie de mai mult spaţiu, o cameră de primire jos şi încă două dormitoare sus. Imediat se gândi că nu avea bani. În vecinătatea morii era o bucată de pământ şi-şi aminti că Janie îi spusese că e de vânzare. Nu avea bani nici pentru pământ.

Îşi aminti imediat de garderoba ei. Sigur avea o oarecare valoare. Numai manşonul de blană... Ce bucuroasă ar fi să i le arunce toate în faţă, lui Clay. S-ar bucura să i le trimită şi să le arunce la intrare. Dar acest spectacol ar fi prea costisitor pentru ea. La familia Backes, câteva femei îi admiraseră toaletele. Îşi aminti deodată cu părere de rău de pelerina bordată cu nurcă, pe care o lăsase pe jos în peşteră. Dar nu se putea întoarce acolo, niciodată.

Proiectele i se învârteau în minte când intră în mica odaie a căsuţei. Janie era aplecată peste foc, cu faţa roşie din cauza căldurii. Gerard, întins pe un scaun, frământa cu obrăznicie o gogoaşă pe o farfurie. Gemenii erau într-un colţ, chicotind cu cartea în mână.

Janie se ridică şi o privi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, cel puţin nimic nou, spuse Nicole privind spre Gerard. Gerard, tocmai m-am gândit că eşti foarte potrivit să fii un negustor excelent.

El ridică din sprâncene.

— Persoanele din clasa mea... începu el. Nicole i-o tăie scurt, trăgându-i farfuria.

— Aici este America, nu Franţa. Ca să mănânci, trebuie să munceşti.

O privi mirat.

— Ce e de vândut? Eu nu ştiu nimic despre cereale.

— Cerealele se vând singure. Vreau să convingi câteva femei tinere şi frumoase, că ar fi şi mai frumoase îmbrăcate în mătăsuri şi blănuri.

— Blănuri, întrebă Janie. Nicole, ce tot vorbeşti? Nicole o făcu să tacă doar privind-o.

— Vino cu mine să-ţi arăt hainele. Apoi întorcându-se spre gemeni: iar voi doi o să treceţi la lecţii.

— Dar, Nicole, spuse Janie, nu ai timp, tocilarul a şi venit.

— Nu, spuse ea energic. Sus este o doamnă foarte cultivată care va fi foarte fericită să se ocupe de copii.

— Adele, spuse Gerard. Nu vei reuşi nici măcar s-o faci să înţeleagă ce vrei de la ea, nicidecum să o convingi să o facă.

— Nu ne place doamna care ţipă, spuse Alex, ţinând-o de mână pe Mandy şi dându-se înapoi.

— Destul! strigă Nicole. M-am săturat de văicăreli. Aici nu este hotel în care să muncim doar Janie şi cu mine. Gerard, mă vei ajuta să câştig nişte bani pentru a cumpăra pământ. Mama se va ocupa de copii şi vor căpăta educaţie. De acum înainte formăm o familie şi nu un cuplu de aristocraţi cu două servitoare. Se întoarse şi porni în sus pe scări.

Janie îi zâmbi.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar îmi place.

— Dacă-şi închipuie că noi... începu Gerard, dar Janie îi flutură prin faţă o lingură cu coadă, fierbinte.

— Ori munceşti, ori te îmbarcăm spre Franţa şi acolo, ori îţi vor tăia capul, ori vei cârpi pantofi ca tatăl tău, ai înţeles?

— Nu mă poţi trata astfel!

— Ba pot, şi o voi face. Dacă nu te urci sus cum a spus Nicole, îmi voi folosi pumnul ca să-ţi stâlcesc faţa care şi aşa e urâtă.

Gerard începu să vorbească, dar se opri când văzu pumnul lui Janie îndreptat spre obrazul său. Janie

era o femeie voinică şi puternică. Se dădu înapoi.

— Şi încă nu am terminat, continuă Janie. El mormăi câteva înjurături în franceză, apoi o urmă pe Nicole pe scări.

Janie se întoarse spre gemeni, îi privi ameninţător, bătând din palme şi-i expedie, grăbindu-i, sus pe scări.

Capitolul 18

Wesley o duse pe Nicole în sus pe râu, unde locuia doctorul Donaldson şi apoi plecară împreună cu el la locuinţa judecătorului. Când Nicole îi spusese că vrea să anuleze căsătoria sa cu Clay, Wes nu zise mai nimic. De fapt, nimeni nu vorbi prea mult şi lui Nicole i se păru că toţi credeau că era inevitabil. Fusese singura care avusese încredere în Clay. Era surprinzător de ce puţin timp era nevoie pentru a desface o căsătorie. Nicole se temuse având în vedere că atâţia oameni îi văzuseră împreună şi că mariajul fiind consumat, vor exista dificultăţi. Află că şi dacă ar fi avut copii, căsătoria s-ar fi anulat, având în vedere că fusese folosită forţa.

Judecătorul îi cunoştea pe Clay şi pe Wesley de-o viaţă. Pe Nicole o întâlnise lă petrecerea familiei Backes. Îi era penibil să desfacă o căsătorie şi să declare că nu a existat, dar nu se putea opune mărturiei doctorului. În afară de asta, aflase zvonuri privind-o pe femeia cu care trăia Clay. Îşi puse în gând să-l viziteze cât de curând posibil, şi să-i spună ce gândea despre comportarea lui imorală. Judecătorul o privea cu simpatie pe drăgălaşa franţuzoaică. Nu merita să treacă prin situaţia prin care o obligase Clay

să treacă.

Declară căsătoria desfăcută..

— Nicole, o întrebă Wes când părăsiră casa judecătorului, te simţi bine?

— Bineînţeles, spuse ea calm. De ce nu m-aş simţi bine? Dar ia spune-mi, unde trebuie să te adresezi mai întâi, când vrei să cumperi pământ?

— Cred că proprietarilor. De ce?

— Îl cunoşti pe domnul Rogers?

— Bineînţeles, locuieşte puţin mai jos, pe drum.

— Mă poţi duce şi prezenta acolo? întrebă ea.

— Nicole, despre ce este vorba?

— Vreau să cumpăr pământul de fermă care se află lângă moară. M-am gândit să semăn o recoltă de orz în primăvară.

— Orz? Dar Clay poate de... se opri, când văzu cum îl privea Nicole

— Nu mai sunt în legătură cu Clayton Armstrong şi nu mai am nimic de-a face cu el. Vreau să-mi croiesc singură drumul în lume. Porni pe drum în jos, dar Wes o apucă de braţ.

— Nu pot să cred că totul s-a terminat între voi.

— Cred că s-a terminat de mult timp, dar eu eram prea oarbă ca să văd, spuse liniştită.

— Nicole, începu Wes privind-o. Ochii îi străluceau în lumina soarelui ce-i inunda faţa. Îi studie gura, cu buza de sus atât de zbuciumată. De ce nu te măriţi cu mine? Nici nu mi-ai văzut casa. Este enormă, îi poţi lua pe toţi cei de care ai grijă şi nici măcar nu i-am vedea. Travis şi cu mine avem bani cu care nici nu mai ştim ce să facem, şi nu ar trebui să munceşti.

Îl privi un moment, apoi zâmbi.

— Wesley, eşti foarte bun. Tu nu vrei să te căsătoreşti cu mine. Se întoarse.

— Ba da. Ai fi o nevastă perfectă. Poţi să

conduci toată plantaţia şi toată lumea te place.

— Opreşte-te, spuse ea râzând. Mă faci să mă simt foarte bătrână. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută în colţul gurii. Îţi mulţumesc pentru cererea ta, dar nu vreau să părăsesc o căsătorie şi să intru direct în alta. Îl privi cu ochii aproape ameninţători. Dacă îndrăzneşti să pari uşurat, nu-ţi mai vorbesc niciodată.

Îi ridică mâna la gură şi i-o sărută, mângâindu-i degetele.

— S-ar putea să plâng, dar în niciun caz, n-o să par uşurat.

Nicole râse şi-şi trase mâna.

— Acum am mai multă nevoie de prieteni, decât de un iubit. Dacă vrei să mă ajuţi cu adevărat convinge-l pe domnul Rogers să-mi ceară un preţ nu prea mare pentru pământ.

Wesley o privi un moment. Cererea în căsătorie o făcuse sub un impuls momentan, dar acum se gândea ce plăcut ar fi fost să fii căsătorit cu cineva ca Nicole. Ar fi fost surprins dacă ar fi acceptat, dar ar fi dorit să o facă.

Îi zâmbi.

— Bătrânul Rogers va fi atât de bucuros să ţi-o vândă, că practic ţi-o va dărui.

— Fără violenţă, râse Nicole,

— Poate un picior rupt, sau poate două, dar atâta tot.

— Bine… dacă e vorba doar de picioare.

Râseră împreună, şi porniră pe drum în jos, spre casa domnului Rogers.

Obţinură pământul pe un preţ bun. Nicole nu prea avea bani lichizi, doar ce luase pe hainele vândute, dar domnul Rogers acceptase să-i plătească în rate anuale. Ea acceptă să-i macine gratis grăunţele pe timp de trei ani!

— Stai să vezi notele de plată pe al patrulea an, răspunse Nicole cu ochii strălucitori.

De la domnul Rogers se duseră la tipograf, unde Nicole comandă reclame mici pe care era trecut preţul pentru măcinat.

Când o auzi spunându-i tipografului noile preţuri, Wes îi spuse:

— Nicole, cum crezi că ai să faci rost de bani? Preţul tău e de trei ori mai mic decât cel al lui Horace Backes.

— Concurenţa şi cantitatea. Vor veni la mine sau la Horace? îi răspunse zâmbind Nicole.

Tipograful începu să râdă.

— Cred că te-a păcălit de data asta, Wes. Îi voi spune şi cumnatului meu şi fiţi sigură că va veni şi el.

Wesley o privi pe Nicole cu respect.

— Nu ştiam că există şi minte în spatele feţişoarei frumoase.

Îi răspunse serios.

— Nu, cred că a existat, sau cel puţin, cred că a fost un timp întunecată de gânduri copilăreşti de dragoste şi de poezie.

Wes se încruntă, îşi dădu seama că fusese jignită mai mult decât recunoştea. Ce prost e Clay! Nu trebuia să se comporte cu Nicole, aşa cum o făcuse.

Acasă necazurile continuau. De data asta, Nicole avea de înfruntat necazuri din partea lui Gerard, care îi întoarse spatele jignit.

— A fost destul de scârbos să trebuiască să vând rochii de damă. Se opri şi-şi netezi părul. Era tuns după moda zilei, stil Brutus, cu păr lung şi neglijent, lipit de cap, lins, fără ondulaţii sau bucle. Bineînţeles, femeilor le plăcea să mă primească, nu ca persoanelor din casa asta. Le plăceau poveştile familiei mele, faimoşii Courtalain.

— De când a devenit a ta, familia lui Nicole? izbucni Janie.

— Vezi! ţipă Gerard, nu sunt bine apreciat.

— Terminaţi amândoi, spuse Nicole, m-am săturat să vă tot aud certându-vă. Gerard, te-ai dovedit un bun negustor. Femeilor le place accentul tău şi manierele fermecătoare.

Se umfla în pene la complimentele ei.

— Dacă vrei, te poţi duce să împărţi anunţurile morii la nevestele fermierilor. De fapt, ideea este foarte bună.

— Anunţurile nu sunt mătăsuri, mormăi el.

— Dar mâncarea e mâncare, spuse Janie, şi dacă vrei să mănânci vei munci ca şi noi toţi.

Gerard făcu un pas spre Janie rânjind, dar Nicole îi puse mâna pe braţ şi-l opri. El privi de la mână la faţa ei şi înapoi, apoi îşi puse şi el mâna peste a ei.

— Pentru tine aş face orice.

Cât mai politicos posibil, se îndepărtă de el.

— Isaac te va duce cu barca la casele din josul şi susul râului.

Gerard îi zâmbi drăgăstos şi ieşi liniştit din casă.

— Nu am încredere în el, spuse Janie. Nicole făcu un gest indiferent cu mâna.

— Nu este periculos. Vrea să fie tratat regeşte, asta e tot. Se va obişnui curând.

— Tu eşti prea generoasă, dar ascultă-mă pe mine, ţine-l la distanţă.

Primăvara a venit în Virginia repede şi odată cu ea s-au copt şi recoltele timpurii. Nu va trece mult şi pietrele enorme ale morii vor începe să lucreze după lunga întrerupere din timpul iernii. Anunţurile pe care le trimisese Nicole se dovediseră folositoare, fermierii veneau de la distanţă ca să-şi aducă boabele la măcinat.

Nicole nu se odihnea niciun minut. Angajă încă un om de ajutor pentru semănatul câmpului cu orz şi grâu. Gerard ajuta la moară, fără tragere de inimă, lăsând să i se vadă dispreţul faţă de americani. Nicole nu înceta să-i amintească cum bunicul ei, ducele, muncise doi ani la o moară.

Nimeni nu părea să se gândească la întoarcerea gemenilor în casa lui Clay, şi Nicole ştia că asta dovedea încrederea pe care i-o acorda. O dată pe săptămână, Isaac îi ducea cu barca peste râu să-şi vadă unchiul.

— Arată rău, a spus într-o zi Isaac, la întoarcere. Nicole nici nu se gândea să-l întrebe despre cine vorbea. În ciuda muncii, Clay îi stăpânea permanent gândurile.

— Bea prea mult. Niciodată nu am ştiut că bea aşa de mult.

Nicole se îndepărtă. Ar fi trebuit să se bucure că este aşa nenorocit, căci o merita. Dar nu era bucuroasă. Îl lăsă pe Isaac şi se duse la grădina de zarzavaturi. Câteva ore de săpat în grădină vor reuşi poate să i-l scoată pe Clay din minte.

O oră mai târziu, se rezemă de un copac şi-şi şterse faţa cu braţul. Îi era cald şi era transpirată de munca grea a săpatului.

— Uite, ţi-am adus ceva, spuse Gerard întinzându-i un pahar cu limonadă rece.

Îi mulţumi din cap şi bău cu lăcomie tot paharul.

Gerard îi scutură de pe mâneca rochiei o bucată de iarbă.

— N-ar trebui să stai afară în soare. Îi va dăuna pielii tale frumoase. Îşi plimbă mâna pe braţul ei.

Nicole era prea obosită să se îndepărteze de ei. Stăteau la umbra deasă, de unde nu puteau fi văzuţi nici dim casă, nici de la moară.

— Mă bucur că avem puţin timp singuri, spuse şi se apropie mai mult de ea. E ciudat, trăim în aceeaşi casă, dar rareori avem prilejul să fim singuri, să discutăm în particular.

Nicole nu voia să-l jignească, dar nici să-l încurajeze. Se îndepărtă.

— Îmi poţi vorbi oricând, cred că ştii asta.

Se apropie din nou de ea mângâindu-i cu mâna braţul.

— Tu eşti singura de aici care mă înţelege. Vorbea în franţuzeşte, apropiindu-şi obrazul de al ei. Suntem din aceeaşi ţară, acelaşi popor. Nimeni nu mai ştie aici cum e în Franţa acum. Aceleaşi gânduri ne apropie mai mult.

— Eu mă consider acum americancă, îi răspunse în englezeşte.

— Cum se poate? Eşti franţuzoaică la fel ca mine. Facem parte din aceeaşi familie, Courtalain. Gândeşte-te că am putea continua dinastia.

Nicole se îndreptă de spate privindu-l.

— Cum îndrăzneşti? O uiţi pe mama? Eşti căsătorit cu ea şi te legi de mine ca de o slujnică?

— Cum să o pot uita când ţipetele ei m-au adus în pragul nebuniei? Crezi că e vreun minut în care să nu fiu conştient că sunt legat de ea? Ce-mi poate oferi? Îmi poate da copii? Eu sunt un bărbat, un bărbat sănătos, care merită copii. O apucă şi o strânse în braţe. Tu eşti singura, în toată ţara asta sălbatică, tu eşti singura fiinţă demnă să fii mama copiilor mei. Tu eşti o Courtalain. În venele copiilor noştri, va curge sânge regesc, sânge albastru.

De abia după o secundă, Nicole îşi dădu seama ce spunea. Simţi că-i vine greaţă când înţelese şi nu găsi cuvinte să-şi exprime sentimentele. Îl pălmui cu putere.

Gerard îi dădu drumul imediat, ducându-şi mâna la faţă.

— Ai să mi-o plăteşti, şopti el. Are să-ţi pară rău că te-ai purtat cu mine, ca şi când aş fi unul din americanii împuţiţi. Am să-ţi arăt eu cine sunt!

Nicole îi întoarse spatele şi reveni în grădină. Janie avusese dreptate, îşi jură să se ferească cât mai mult posibil de micul francez.

Două săptămâni mai târziu, Wes aduse vestea că Armstrong se căsătorise cu Bianca.

Îşi impuse indiferenţa la şocul produs de ştire.

— Am încercat să-l conving, spuse Wes, dar ştii cât este de încăpăţânat Clay. Nu a încetat să te iubească. Când a aflat despre desfacerea căsătoriei, s-a îmbătat timp de patru zile. Unul din oamenii lui l-a găsit spre mlaştină, în apropiere de păşune.

— Presupun că s-a abţinut să bea pentru nuntă, spuse ea rece.

— Mi-a spus că a făcut-o pentru copil. Blestemat să fie, nu pot să înţeleg cum nu i-a venit greaţă să se culce cu vaca aia.

În timp ce Nicole se întorcea, o prinse de braţ.

— Îmi pare rău că am spus asta. N-am vrut să te jignesc.

— Cum ai putea să mă jigneşti? Domnul Armstrong nu înseamnă nimic pentru mine.

Wes rămase liniştit, în timp ce ea ieşi. Ar fi fost în stare să-l strângă de gât pe Clay pentru ce-i făcuse acestei tinere femei frumoase.

Arundel Hall era murdar. Casa nu mai fusese curăţată de luni de zile. Bianca şedea liniştită la masă, mâncând îngheţată şi prăjituri. Avea o burtă enormă, atât de proeminentă, încât ai fi crezut că s-ar putea să nască în orice moment.

Clay intră în casă, oprindu-se în sufragerie.

Avea hainele pline de noroi şi cămaşa ruptă, ochii încercănaţi, iar părul lipit de sudoare.

— Ce spectacol încântător când vin acasă, soţia mea, spuse tare. Ea va fi în curând mama copilului meu. Bianca nu-i dădu atenţie şi continuă încet să-şi mănânce delicioasa îngheţată.

— Mănânci pentru doi, draga mea? o întrebă. Fără să primească răspuns, urcă pe scări. Peste tot rufe murdare. Deschise sertarul comodei, dar acesta era gol. Nu-l mai aşteptau cămăşi curate şi cârpite. Înjură şi închise sertarul, trântindu-l. Ieşi apoi din casă mergând repede spre râu. Acum stătea foarte puţin acasă. Zilele şi le petrecea pe câmp, iar seara şedea singur în bibliotecă şi bea până ce credea că va adormi, dar chiar şi atunci nu putea dormi decât rareori.

La râu îşi aruncă hainele şi se cufundă în apă. După baie, se întinse pe iarba de pe mal şi adormi.

Noaptea se trezi şi un moment nu-şi dădu seama unde era. Într-o stare de amorţeală, jumătate treaz, jumătate dormind se întoarse acasă.

Imediat ce intră în casă auzi gemete. Se trezi repede. Bianca zăcea ghemuită la capătul scării, ţinându-şi burta cu mâna.

Îngenunche lângă ea.

— Ce este? Ai căzut?

Îşi holbă ochii la el.

— Ajută-mă, gemu ea, copilul.

Fără să o atingă, alergă afară să aducă moaşa plantaţiei. În câteva minute era înapoi cu femeia în urma lui. Bianca zăcea aşa cum o lăsase. Aprinse o lampă şi femeia se aplecă spre ea.

O pipăi pe Bianca nemişcată şi când îşi ridică mâinile în lumină, erau pline de sânge.

— Poţi să o duci sus?

Clay puse lampa pe jos şi o ridică pe Bianca. I se vedeau venele gâtului umflate, forţându-se să care pe scări greutatea. O aşeză încet pe pat.

— Cheam-o pe Maggie, spuse moaşa, am nevoie de ea aici.

Clay se refugie în bibliotecă bând zdravăn, în timp ce Maggie şi moaşa o îngrijeau pe Bianca. Uşa se deschise încet şi Maggie îi spuse tăcută:

— A pierdut copilul.

Clay o privi aiurit, apoi zâmbi.

— A pierdut copilul?

— Clay, spuse Maggie căreia nu-i plăcea privirea lui, te-aş ruga să nu mai bei.

Îşi turnă un pahar de bourbon.

— Nu cumva vrei să mă consolezi? Te pomeneşti că nu va mai face copii?

— Nu, nu va mai avea, spuse moaşa din uşă. Este grasă, grea, şi când a căzut pe scări a venit cu toată greutatea. Organele ei interne sunt foarte bolnave, mai ales organele femeieşti. Nu sunt sigură nici că va trăi.

Clay înghiţi băutura şi-şi umplu din nou paharul.

— Va trăi, nu mă îndoiesc de asta. Oameni ca Bianca nu mor uşor.

— Clayton, îl somă Maggie. Prea pui la inimă. Veni lângă el şi-şi puse mâna peste a lui. Te rog nu mai bea. Nu vei mai fi în stare să munceşti mâine dacă nu te opreşti.

— Să muncesc? spuse zâmbind. De ce trebuie să muncesc? Pentru ce? Pentru iubita mea nevastă? Pentru copilul pe care tocmai l-a pierdut? Bău din nou şi începu să râdă. Dar râsul lui suna urât.

— Clay! mai spuse Maggie.

— Ieşi afară, nu poate omul să stea singur măcar o dată?

Femeile ieşiră încet din odaie.

Când răsări soarele, Clay continua să bea, aşteptând uitarea pe care să i-o aducă băutura.

Pe câmp, ziua de muncă începuse. Lipsa lui Clay era ceva neobişnuit. După-amiază, activitatea începu să scadă. Era plăcut să nu-l ai pe şef să se uite peste umăr. În a patra zi de absenţă a lui Clay de pe câmp, unii dintre oameni nu se mai obosiră să vină la lucru.

Capitolul 19

Un an mai târziu, era în august 1796. Nicole şedea în vârful colinei, privind în jos la proprietatea ei. Îşi duse mâinile la spate şi îşi masă muşchii obosiţi. Văzând ce-i cauza oboseala, începea să-i treacă durerea.

Soarele fierbinte de august strălucea peste lanurile de tutun, iar capsulele de bumbac se vor sparge curând. Grâul auriu, aproape copt, se legăna în vânt. Zgomotul morii sfărâmând egal şi continuu îi ajungea la urechi. Unul din gemeni ţipă şi Nicole zâmbi, auzind glasul ascuţit a lui Janie.

Trecuse mai mult de un an de când căsătoria ei fusese anulată. Îşi dădu seama că măsura timpul în raport cu acea dată. De la acea zi fatală, nu făcuse altceva decât să muncească. Se trezea în fiecare dimineaţă înainte de răsăritul soarelui, supraveghind moara, plantaţiile, recoltele. Când îşi dăduse prima dată recolta pe piaţă, bărbaţii râdeau crezând că-i vor putea cumpăra producţia la un preţ mai mic. Dar Nicole nu-şi putea permite să fie păcălită şi ţinea la preţ. Când a părăsit piaţa, zâmbea, în timp ce cumpărătorii bărbaţi se încruntau tare şi clătinau din

cap. Wesley mergea lângă ea şi râdea. Anul acesta îşi mărise proprietatea de pământ. Cu banii obţinuţi pe recolta din ultimul an mai cumpărase pământ. Stăpânea acum 125 de acri pe partea de sus a râului.

Era un pământ fertil, bine udat. Avea necazuri cu eroziunea, dar împreună cu Isaac, în timpul iernii căra- seră pietriş. Curăţaseră, de asemenea, pământul nou cumpărat, fusese greu, munciseră pe frig, dar o făcuseră. Apoi, devreme, în primăvară, puseseră răsaduri de tutun şi însămânţaseră celelalte câmpuri. Exista acum o curte cu păsări, o vacă cu lapte şi pui în jurul casei. Casa nu se schimbase. Fiecare bănuţ fusese folosit pentru a îmbunătăţi pământul. Adele şi Gerard aveau o parte din mansardă, iar Janie şi Nicole cealaltă. Gemenii dormeau pe paturi suprapuse, jos. Era o existenţă îngrămădită, dar toţi învăţaseră să o ia, aşa cum era. Janie şi Gerard vorbeau rareori, fiecare pretinzând că celălalt nu există. Adele trăia încă în visul ei despre Franţa de dinainte de Revoluţie. Nicole reuşise s-o convingă că gemenii erau nepoţii ei şi că trebuia să le dea ea personal educaţie. Zile întregi era o foarte bună educatoare. Făcea lecţiile mai atractive, povestindu-le despre viaţa la curte. Poveşti din copilăria ei, obiceiurile ciudate ale regelui îşi ale reginei. Uneori obiceiurile li se păreau stranii. Odată, le poveşti cum lenjeria şi hainele reginei erau aduse zilnic în Coşuri de răchită căptuşite cu tafta verde. Taftaua se schimba zilnic, iar cea folosită se dădea servitorilor. Gemenii se îmbrăcară în frunze verzi, pretinzând că sunt servitorii Adelei pe care o făcură fericită.

Totuşi, uneori, câte un lucru lipsit de importanţă o destabiliza şi fragila ei linişte era tulburată. Odată, Mandy îşi legase la gât o panglică roşie şi Adele o văzu. Îi reaminti de executarea prietenilor ei şi ţipă câteva ore. Gemenii nu se mai speriau de ţipetele ei.

Dădeau din umeri şi plecau sau alergau la Nicole s-o cheme la mama ei. După câteva zile în care Adele se ascundea de frică şi vorbea de crimă şi ucidere, revenea la lumea ei imaginară. Nu era niciodată conştientă de prezent, că era în America şi că Franţa era departe. Nu-i cunoştea decât pe Nicole şi pe gemeni, pe Janie o tolera, iar la Gerard se uita, ca şi când nici n-ar fi existat. Nu o lăsau să vadă persoane străine, căci o speriau îngrozitor.

Gerard părea mulţumit că soţia sa nu-şi amintea cine era. Îndată ce o vedea pe Nicole, părea că uita de timpul petrecut în închisoare, în casa părinţilor lui Gerard. Cu Nicole vorbea despre soţul ei şi despre tatăl ei, ca şi când ar fi fost încă în viaţă şi ar fi trebuit să vină acasă în orice moment. Gerard evita pe toată lumea care locuia în casă. Se transformase într-un străin. Nu mai era acelaşi om din ziua în care Nicole îl pălmuise. Dispărea zile întregi şi revenea în mijlocul nopţii, fără să dea socoteală unde fusese. Când era acasă, şedea lângă foc, adesea privind-o pe Nicole până când aceasta îşi pierdea rândul la tricotat sau se înţepa în deget. Nu mai spusese niciodată nimic despre prietenia cu Nicole, care uneori ar fi vrut să mai vorbească. Erau clipe ciudate, când îl prindea privind-o şi ea ar fi vrut să-l înfrunte şi să aibă o discuţie, ca să clarifice situaţia. Dar se considera ridicolă de câte ori se gândea la asta. Nu făcea nimic rău când o privea.

Orice s-ar spune, însă, Gerard avea un aport serios la moară. Obiceiul lui de a săruta mâna şi accentul său pronunţat, aducea beneficii la fel de mari, ca şi preţurile reduse, stabilite de Nicole.

Un număr mare de tinere femei veneau cu taţii lor la moară ca să-şi macine boabele. Gerard le trata pe toate ca pe nişte aristocrate franceze, tinere ori bătrâne, slabe sau grase, urâte sau frumoase. Femeile

se fandoseau şi chicoteau când le lua de braţ şi le plimba în jurul morii. Dar nu se îndepărtau niciodată şi rămâneau întotdeauna în văzul taţilor. Nicole surprinsese o singură dată gândurile lui Gerard. O tânără oarecare, îşi dădea ochii peste cap de plăcere, când Gerard îi sărutase mâna şi şoptise ceva în franţuzeşte. Cum bătea vântul, Nicole auzi ce-i spunea. Deşi zâmbea, îi spunea că o consideră ca şi măruntaiele de porc. Nicole se cutremură şi se îndepărtă, căci nu mai voia să mai audă mai mult. Îşi îndreptă spatele şi privi peste râu. Nu-l mai văzuse pe Clay de când îi spusese că Bianca este însărcinată. I se părea că trecuseră ani, dar în acelaşi timp avea senzaţia că nu o despărţeau decât câteva minute de clipa aceea. Nu era noapte în care să nu se gândească la el, să nu-i fie dor de el. Trupul ei îşi cerea drepturile şi de multe ori dorise să-l cheme, să se întâlnească în boschet. Nu se sinchisea de mândria ei sau de idealurile ei înalte. Îl dorea, dorea să-l simtă puternic şi cald lipit de ea.

Îşi scutură capul să-şi limpezească gândurile. Era mai bine să nu trăiască în trecut sau să-şi amintească de ceva ce nu mai exista. Viaţa ei era liniştită acum, înconjurată de oamenii care o iubeau. Nu avea dreptul să se simtă singură sau ignorată.

Privi plantaţia Armstrong. Chiar de la distanţă putea să vadă că e neglijată. Recoltele din anii trecuţi fuseseră lăsate să se usuce pe câmp. Îi păruse rău văzând ce se întâmpla, dar ea nu putea face nimic. Isaac o ţinea la curent cu ce se întâmpla. Majoritatea servitorilor cu plată plecaseră de mult. Contractele câtorva servitori fuseseră vândute ca şi majoritatea sclavilor. Nu mai rămăsese decât o mână de oameni.

Primăvara trecută, fusese semănat o parte din pământul de la margine şi atâta tot. Câmpul mai înalt

zăcea gol, având doar rădăcini uscate. Isaac îi spusese că pe Clay nu-l mai interesa, iar Bianca vindea tot ce se putea vinde, pentru a-şi putea plăti hainele şi împodobirea continuă a casei. Isaac mai spunea că singura persoană de pe plantaţie care avea încă de lucru era bucătăreasa.

— Nu prea ai ce vedea, nu-i aşa?

Se răsuci şi-l zări pe Isaac lângă ea. Privea şi el dincolo de râu. După răpirea ei, se legase o prietenie strânsă între ei doi. Prietenia lor fusese întărită de tragedia prin care trecuseră. Avusese întotdeauna sentimentul că toţi cei care lucrau pentru ea erau oamenii care-i aparţinuseră lui Clay, chiar şi Janie. Doar de Isaac simţea că e legată altfel, iar acesta o privea uneori ca şi când şi-ar fi dat şi viaţa perttru ea.

— Se poate descurca, dacă recolta de anul acesta e bună şi până acum timpul a fost favorabil, spuse ea.

— Nu-l văd pe Clay având puterea să recolteze măcar tutunul, cu atât mai puţin să-l ducă pe piaţă.

— E absurd. Nu există om mai harnic decât Clayton Armstrong.

— Era înainte, spuse Isaac, ştiu că aşa era, dar acum nu face decât să ducă sticla la gură. Şi chiar dacă ar lucra, soţia asta a lui a cheltuit mai mult decât ar putea produce patru plantaţii. De câte ori duc copiii acolo, găsesc un creditor care-l urmăreşte pe Clay. Dacă lasă recolta să se usuce pe câmp, va pierde totul. Conform legii, averea va fi confiscată şi scoasă la licitaţie.

Nicole se îndepărtă, căci nu mai dorea să audă nimic.

— Am nişte lucruri pe care trebuie să le fac. Cei de la Morison au adus orzul suplimentar pe care l-ai cerut?

— De dimineaţă, spuse el, urmând-o. Oftă şi-i dori pentru a mia oară să se odihnească puţin, dacă nu pentru sănătatea ei, măcar pentru el. Ar fi dorit să o mai viziteze Wesley, dar Travis era plecat în Anglia şi Wes trebuia să se ocupe de plantaţie. Nimeni nu o putea convinge pe Nicole să nu mai muncească, măcar câteva minute.

Rezemat de un copac, Gerard îl privea pe Isaac urmând-o pe Nicole spre moară. Se întreba deseori ce era între ei. Petreceau multe ore împreună. În ultimul timp, Gerard cunoscuse sute de persoane, majoritatea dispuse să-i spună orice dorea el să ştie. Aflase că Nicole era o femeie plină de temperament. O grămadă de oameni îi povestiseră cum se comportase la petrecerea familiei Backes. Se purtase exact ca o femeie de stradă în faţa tuturor, iar pe el îl pălmuise când o atinsese.

Nu era zi să nu-şi amintească cum îl pălmuise şi felul cum îl privise, ca şi cum ar fi fost o insectă sub o piatră. Ştia de ce-l refuzase. Se considera mai bună decât el. De fapt era o Courtalain, a cărei istorie se împletea cu cea a regilor şi a reginelor Franţei. Şi el ce era? Băiatul unui cizmar. Credea că-l va accepta aflând că era deja rudă cu ea, dar n-o făcuse. Pentru ea rămânea tot băiatul cizmarului şi orice ar fi făcut, nu se va putea schimba în ochii ei.

Se gândi la ce avusese de făcut în ultimul an. Îl obligase să se prostitueze cu aceste femei necioplite, americance grosolane, fără educaţie, ce nu ştiau să vorbească decât în limba searbădă, americană. Îi plăcea să le vadă ochii când le spunea porcării în franceză. Erau prea proaste ca să înţeleagă ce spune. Apoi noaptea îl înnebunea, se juca cu simţurile lui peste cât putea suporta. Odăile lor erau despărţite doar de o perdea, El stătea în pat în întuneric, lângă

Adele care sforăia, şi asculta cum se dezbracă. Cunoştea zgomotele fiecărei îmbrăcăminţi. Ştia când rămânea goală, înainte de a-şi pune cămaşa de noapte, îşi imagina trupul ei auriu, iar pe el deschizându-şi braţele şi ea cuibărindu-se în ele. Îşi imagina tot ce i-ar fi putut face. Ar face-o să se târască, să-l implore. Da. Era o femeie plină de temperament, dar nu o va atinge până nu va veni la el în genunchi. I-ar arăta că băiatul cizmarului era la fel de bun ca oricare din cunoştinţele ei franceze, snoabe. Atunci i-ar arăta el.

O va face să regrete că-l pălmuise. O va face să regrete că se considerase mai bună ca el.

Se îndepărtă de copac, apoi printre tufişurile copacilor se îndepărtă de moară. Moara îi făcea greaţă. Şi-i imagina pe toţi râzând şi vorbind de el, fără îndoială. Într-o zi auzise doi bărbaţi vorbind despre „micul francez”. Luase o piatră să-i lovească, dar apoi se gândise că există căi mai bune pentru a se răzbuna. Existau alte căi ca să-i pedepsească, căi care nu l-ar putea atinge pe el. După această întâmplare, amândoi bărbaţii îşi pierduseră magaziile pline cu recoltă, iar unul din ei îşi pierduse toată averea.

Gerard zâmbi amintindu-şi. Mergând în lungul malului, privirea îi fu atrasă de o mişcare dincolo de râu. Era cineva, o femeie grasă călare. Se opri şi privi un moment, în ultimul an văzuse cum activitatea scădea acolo. Nu fusese niciodată prea curios în ceea ce privea legătura dintre Nicole şi Armstrong. Ştia că fusese înainte nevasta lui şi se purtase ca o târfă la petrecerea familiei Backes. Gerard visase de atâtea ori ca Nicole să se poarte şi cu el la fel. Când obţinuse anularea căsătoriei, curând după sosirea lui, Gerard se bucurase. Se emoţiona la ideea că obţinuse anularea, ca să se poată mărita cu el. Aşteptase un timp şi apoi îi

spusese că ar fi binevenită în patul lui.

Scrâşni din dinţi când îşi aminti. Era o cochetă, promiţând şi apoi reacţionând ca şi când ar fi insultat-o. În timp ce privea la femeia de pe malul opus, aceasta ridică biciul şi plesni crupa calului. Calul tresări, îşi coborî capul şi apoi se scutură de durere. Femeia zbură în aer şi apoi căzu pe spate într-un nor de praf şi pietre.

Gerard ezită o secundă, apoi începu să alerge spre debarcader. Nu-şi cunoştea nici el intenţiile, dar instinctiv ştia că trebuie să se ducă la ea.

— Sunteţi rănită? o întrebă când ajunse.

Bianca şedea liniştită pe jos, simţind durerea căzăturii şi a călăritului pe afurisitul de cal. Îşi curăţă gura de murdărie şi privi în jur dezgustată.

Fu surprinsă când îl văzu pe Gerard. Era multă vreme de când nu mai văzuse „un domn” şi recunoscu imediat moda franceză. Avea o haină verde cu guler şi manşete de catifea. Cămaşa era de mătase albă, iar cravata avea un nod mare ascunzându-i vârful bărbiei. Pantalonii erau cafenii, strânşi cu nasturi de perle la genunchi. Pe picioarele subţiri, purta ciorapi de mătase verzi, cu dungi galbene. Oftă adânc. Era aşa de plăcut să vezi un bărbat îmbrăcat altfel decât în piele de căprioară şi cizme. Era plăcut de asemenea să mai vezi o siluetă subţire, nobilă, în loc de o namilă cu mâini murdare de la munca câmpului.

— Pot să vă ajut, repetă Gerard, văzând că femeia nu răspundea. Îi înţelese privirea pe care o întâlnise deseori în America. Femeile erau dornice de cultură şi rafinament. În timp ce-i întindea mâna, o privi. Era o femeie grasă, foarte grasă, iar sânii enormi şi grei depăşeau decolteul mare al rochiei de satin roşu. Braţele grase forţau mânecile rochiei. Faţa sa curată, o fi fost frumoasă odată, dar acum era

deformată. Deşi demodată şi din material nepotrivit, ştia că rochia era scumpă.

— Vă rog daţi-mi voie să vă ajut, spuse cu accentul lui pronunţat. Mă tem că vă veţi strica tenul superb dacă staţi aici în soare.

Bianca roşi, apoi luă mâna ce-i era întinsă.

Gerard se forţă, ajutând-o să se ridice. Era şi mai grasă când stătea lângă el. Era cu câţiva centimetri mai înaltă decât el, iar ca greutate îl depăşea cu cel puţin douăzeci de kilograme.

Nu dădu drumul mâinii, dar o trase uşor spre el, sub umbra unui pom. Cu o mişcare grăbită îşi scoase haina şi o întinse pe iarbă pentru ea.

— Vă rog, spuse făcând o plecăciune, trebuie să vă odihniţi după o astfel de căzătură. O tânără şi delicată doamnă ca dumneavoastră trebuie să fie prudentă.

Se întoarse spre râu.

Bianca se aşeză stângace pe haină, apoi îl privi pe Gerard care se îndepărta.

— Nu mă părăsiţi, vă rog.

O privi peste umăr asigurând-o că nu pleacă, şi că nu poate să o părăsească acum când o găsise.

Se opri la râu şi scoase batista. O avea pe cea a Adelei, de mătase naturală, brodată cu dantelă de Bruxelles şi cu monograma A.C. Gerard avusese grijă să şteargă A şi lăsase doar C, căci acum era un Courtalain.

Udă batista şi o duse Biancăi. Îngenunche lângă ea.

— Aveţi o pată pe obraz, spuse el. Cum ea nu se mişca, el continuă. Îmi permiteţi? îi luă bărbia în mână şi delicat începu să cureţe murdăria.

Biancăi i se părea curios că nu simte repulsie la atingerea lui Gerard. Doar era un bărbat.

— Ai să-ţi murdăreşti batista, se bâlbâi ea.

Zâmbi cu mărinimie.

— Ce înseamnă mătasea faţă de pielea frumoasă a unei femei?

— Frumoasă, deschise ea ochii mari. Albastrul ochilor ei era aproape acoperit de pometii graşi. Gropiţa din obrazul stâng nu mai era vizibilă căci era pierdută în grăsimea moale. Nimeni nu mi-a mai spus de multă vreme că sunt frumoasă.

— Ciudat, spuse Gerard. M-am gândit la soţul dumitale, căci, desigur, o femeie frumoasă ca dumneata e căsătorită. Nu v-o spune în fiecare zi?

— Soţul meu mă urăşte, spuse Bianca, fără expresie.

Gerard se gândi un moment la cele auzite. Simţea că femeia avea nevoie de un prieten, de cineva cu care să vorbească. Ridică din umeri. De ce nu? Nu avea nimic altceva de făcut şi în afară de asta, uneori, poveştile femeilor însingurate îi erau utile.

— Cine este soţul dumitale?

— Clayton Armstrong.

Gerard ridică din sprânceană.

— Proprietarul acestor locuri?

— Toate, arătă Bianca. Cel puţin ce a mai rămas. Refuză să le lucreze din cauză că mă urăşte. Spune că nu vrea să se omoare muncind, ca eu să pot cumpăra fleacuri.

— Fleacuri? o încurajă.

— Sunt destul de modestă. Nu cumpăr ce nu-mi trebuie. Câteva rochii simple, o trăsură, câteva mobile în casă, numai lucruri necesare unei femei de calitatea mea.

— E o ruşine să ai un soţ atât de egoist.

Bianca privi peste râu.

— Totul e din vina ei. Dacă nu s-ar fi aruncat în

braţele soţului meu, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Dar credeam că Nicole a fost măritată înainte cu domnul Armstrong. Gerard nu se prefăcu că n-ar şti despre cine vorbeşte.

— A fost, dar am eliminat-o. Credea că poate lua tot ce era al meu, pentru care am muncit atât, dar nu a putut.

Gerard privi în jurul său, la culturile de tutun din stânga sa.

— Cât stăpâneşte exact domnul Armstrong…

Bianca se însufleţi.

— Este bogat sau ar putea fi dacă ar munci. Este o casă drăguţă, dar este prea mică.

— Şi Nicole a renunţat la tot? întrebă mai mult pentru el însuşi.

Enervarea înroşise obrajii Biancăi.

— Nu a renunţat. Am jucat o piesă şi am câştigat. Asta-i tot.

Gerard deveni interesat.

— Aş vrea să-mi spui despre piesă, mi-ar plăcea să aud.

Se aşeză şi ascultă cu atenţie povestea Biancăi. Era uimit de sinceritatea ei. Era o persoană pe care o înţelegea. Râse când îi povesti cum îl păcălise pe Abe s-o răpească pe Nicole. Era în admiraţia ei, când îi spuse cum se băgase în patul lui Clay.

Bianca nu avusese pe nimeni în America înainte, care s-o asculte, cel puţin nimeni care ar fi fost interesat. Considera întotdeauna că manipularea lui Clay şi a lui Nicole era grozav de inteligentă, dar nu interesase pe nimeni. Văzând cât de nerăbdător era Gerard să afle, ajunse să-i spună şi cum îl plătise pe Oliver Hawthorne ea să o lase gravidă. Tremura la amintirea asta şi-i spuse cum avusese nevoie să se

drogheze pentru a putea suporta atingerea lui.

Gerard izbucni în râs.

— Nici măcar nu era copilul lui Armstrong. Ce minune! Cred că Nicole a înnebunit când a aflat că soţul ei drag se culcase cu altcineva şi-i făcuse un copil.

Cu un impuls, luă mâna grasă a Biancăi şi îi sărută pielea întinsă.

— Ce păcat că ai pierdut copilul, i-ar fi prins bine lui Armstrong dacă acest copil în loc să-i semene lui, semăna cu un vecin.

— Da, spuse Bianca visătoare. M-aş fi bucurat să-l văd arătând ca un prost, aşa cum mă face el pe mine să par.

— Nu vei arăta niciodată ca o proastă. Nebuni sunt cei care nu te preţuiesc.

— Da… oh, da… murmură ea, dumneata înţelegi. Amândoi tăcură un moment. Bianca se simţea ca şi când şi-ar fi găsit primul prieten, cineva pe care-l interesa. Toţi ceilalţi păreau să fie de partea lui Clay şi a lui Nicole.

Cât despre Gerard, nu prea ştia ce să facă cu mărturisirile Biancăi, dar s-ar putea să-i fie folositoare.

— Îmi dai voie să mă prezint? Sunt Gerard Gautier din familia Courtalain.

— Courtalain, suspină Bianca. Dar ăsta e numele de fată al lui Nicole.

— Da… suntem rude.

Într-o clipă ochii Biancăi se umplură de lacrimi.

— Ţi-ai bătut joc de mine, şopti disperată. M-ai ascultat şi eşti de partea ei. Încercă să se ridice, dar greutatea o împiedica,

Gerard o apucă de umeri şi o aşeză cu forţa jos.

— Faptul că sunt rudă cu ea, nu mă face să fiu de partea ei, departe de asta. Sunt un musafir în casă

la ea şi nu pierde nicio ocazie să-mi amintească faptul că sunt la mila ei.

Bianca clipi des ca să-şi alunge lacrimile.

— Atunci ştii că nu este îngeraşul curat cum se pare că o crede toată lumea. S-a măritat cu logodnicul meu. A încercat să-mi ia casa şi plantaţia. Şi, totuşi, fiecare pare să creadă că eu greşesc. Eu am luat ce era al meu.

— Da, aprobă Gerard. Dar când spui toată lumea, te gândeşti la americani, presupun. Şi atunci, la ce te poţi aştepta de la nişte oameni simpli?

Bianca zâmbi.

— Sunt nişte inculţi. Niciunul nu vede cum se poartă Nicole cu Wesley Stanford, omul acela îngrozitor.

— Sau cu Isaac Simmons, spuse dezgustat Gerard. Petrece ore, ore întregi cu gunoiul ăsta.

În spatele lor se auzi sunetul unui clopot. Chema muncitorii ce mai rămăseseră pe plantaţie, la masă.

— Trebuie să plec, spuse Bianca. Ne mai putem întâlni?

Gerard îşi folosi forţele slabe s-o ajute să se ridice. Nu era o sarcină uşoară, apoi îşi puse haina.

— Nu mă poţi opri să te mai văd. Spun asta pentru prima oară de când sunt în America. Am impresia că mi-am găsit un prieten.

— Da, spuse Bianca încet, şi eu cred la fel.

Îi luă mâna şi i-o sărută tandru.

— Pe mâine?

— La prânz, aici, am să aduc un picnic, spuse el. Se aplecă repede în faţă ei şi o părăsi.

Capitolul 20

Bianca privi un moment după Gerard. Era într-adevăr un bărbat frumos, se purta delicat, rafinat, atât de deosebit de scârboşii de americani. Se întoarse spre casă, oftând la gândul că avea de mers un drum lung. Şi distanţa asta era tot din cauza lui Clayton. Dorise pe cineva care s-o plimbe cu trăsura în jurul plantaţiei, dar Clay râsese la această idee şi spusese că nu putea face drumuri, din cauză că era aşa leneşă ca să umble. În timpul drumului lung, sub soarele cald până acasă, se gândi la Gerard. De ce nu se putuse mărita cu un om ca el? De ce avea un bărbat zăpăcit şi simplu cum era Clay? Ar fi fost fericită cu un om ca Gerard. Repetă numele de câteva ori. Da, viaţa cu el ar fi fost dulce. Nu ar ţipa la ea niciodată şi nu i-ar spune cuvinte urâte, jignitoare.

Ajunsă în casă, euforia dispăru. Casa era cum nu se poate mai murdară. Nu fusese curăţată de mai mult de un an. Pânzele de păianjen atârnau pe tavan. Mesele erau pline de haine, hârtii şi flori uscate. Praful zăcea în covoare încât la fiecare pas se ridicau mici nori.

Bianca încercase să păstreze servitorii, dar Clay se amesteca întotdeauna în ordinele date de ea. Îi susţinea întotdeauna împotriva ei. După câteva luni refuzase să mai angajeze pe cineva care să muncească în casă. Spunea că ea, Bianca, avea un caracter prea urât şi nu mai putea forţa pe cineva s-o suporte. Bianca se certa cu el, îi spunea că habar nu avea cum trebuie trataţi servitorii, dar el nu o lua în seamă, ca întotdeauna.

— Iat-o pe draga, dacă pot spune aşa, mica mea soţie, spuse Clay. Se plimba pe lângă scară, chiar în faţa uşii de la sufragerie. Cămaşa lui, care fusese odată albă, acum era murdară şi ruptă. Era deschisă la gât, iar poalele erau pe jumătate băgate sub cureaua de piele din talie. Cizmele înalte erau pline de noroi. Ţinea în mână un pahar cu băutură, aşa cum obişnuia în ultimul timp.

— M-am gândit că te vei întoarce la auzul clopotului de masă, spuse alene. Îşi pipăia cu mâna barba nerasă. Indiferent ce s-ar întâmpla, numai ideea de mâncare te face să alergi.

— Mă dezgusţti, spuse ea rânjind şi intră în sufragerie. Masa era încărcată cu mâncăruri. Maggie era unul dintre puţinii servitori care mai rămăseseră la Clay în ultimul an. Bianca se aşeză cu grijă şi-şi întinse un şervet de olandă în poală, uitându-se la mâncare.

— Ce foame, spuse Clay din uşă. Dacă te-ai putea uita la un bărbat aşa, l-ai câştiga. Dar bărbaţii nu te interesează, nu-i aşa? Tu nu arăţi interes decât faţă de mâncare şi de tine însuţi.

Bianca îşi puse trei prăjituri în farfurie.

— Nu ştii nimic despre mine. Poate te-ar interesa să ştii că unii bărbaţi mă găsesc atrăgătoare.

Clay scoase un sforăit şi luă o gură bună de băutură.

— Niciun bărbat nu poate fi aşa de prost. De fapt, sper că sunt singurul prost.

Bianca continua să mănânce încet şi zdravăn.

— Ştiai că iubita ta pierdută, Nicole, se culcă cu Isaac Simmons? Zâmbi când îi văzu privirea. Întotdeauna a fost o curvă. Se întâlnea cu tine şi când stăteai cu mine. Femeile ca ea nu pot trăi fără bărbat, indiferent ce fel de bărbat. Pariez că şi cu Abe s-a culcat. Poate că am făcut bine când i-am dus pe insulă

împreună.

— Nu te cred, spuse Clay sufocat, Isaac este un băiat.

— Cum erai tu la şaisprezece ani? Acum a scăpat de tine, poate să facă ce vrea şi cu cine vrea. Sigur că ai învăţat-o micile tale jocuri murdare în pat şi acum îl învaţă ea pe nevinovatul de Isaac.

— Taci din gură, ţipă Clay, aruncându-i paharul în cap. Ori el era prea beat; ori ea învăţase să se ferească, dar nu o nimeri.

Trânti uşa şi ieşi din casă, îndreptându-se spre grajd. În acele zile intra rareori în birou, se părea că nu mai era nevoie. În grajd, înhaţă un ulcior cu băutură şi porni spre râu. Se aşeză la marginea apei, rezemat de un copac. De unde stătea, putea să vadă plantaţia lui Nicole. Nu putea să vadă nici casa, nici moara şi îi convenea, îi era destul să vadă câmpul ei sănătos şi bogat. Se întreba dacă se mai gândeşte vreodată la el, sau dacă-şi mai aminteşte de el. Locuia cu francezul acela mititel, după care, spunea Maggie, se prăpădeau cele mai multe femei din Virginia. Refuza să creadă povestea cu Isaac. Bianca avea mintea bolnavă.

Clay bău mai mult bourbon ca oricând. Îi trebuia din ce în ce mai mult alcool ca să poată uita. Se trezea uneori noaptea dintr-un vis în care părinţii, Beth şi James îl acuzau că îi uită şi că distruge tot ce fusese al lor. Dimineaţa se trezea cu remuşcări, cu proiecte noi şi cu speranţe de viitor. Apoi o vedea pe Bianca, vedea casa murdară şi câmpurile în paragină. De peste râu ajungeau până la el râsete sau strigătul unuia din gemeni. Fără să se gândească, lua din nou băutura. Whisky-ui îi potolea simţurile, îl făcea să uite şi nu mai vedea şi nici nu mai auzea nimic.

Nu le dădu nicio atenţie norilor care întunecaseră soarele. Ziua trecea şi norii erau din ce în

ce mai întunecaţi. Se învârteau leneş şi se auzeau tunete. La distanţă, un fulger lăsă o dâră luminoasă. Vântul se pornise şi căldura zilei se liniştise. Sufla peste câmpurile cu grâu şi orz. Bătu înspre Clay, făcând să-i fluture cămaşa. Dar whisky-ul îl făcea să-i fie cald. Nu se mişcă nici la primele picături de ploaie, care începuse cu putere. Se aduna pe borurile largi ale pălăriei lui, apoi îi curgea pe faţă. Nu simţi nici cămaşa rece şi udă de ploaie lipită de piele. Continua să bea.

Nicole privi pe fereastră şi suspină. Ploua de două zile, fără să se oprească măcar un minut.

Opriseră moara din cauză că râul se umflase atât de mult, încât nu se mai putea controla nivelul apei. Isaac o asigurase că recolta era în siguranţă câtă vreme zidurile de piatră vor rezista şi părea că vor rezista. Apa curgea de pe câmpul în terase, până la râu. Erau în siguranţă faţă de ploaie dacă nu vor apărea eroziuni.

Sări când auzi o bătaie puternică în uşă.

— Wesley, spuse ea fericită că-l vede. Eşti ud leoarcă, intră înăuntru.

Îşi scoase haina de ploaie, unsă cu grăsime, şi o scutură. Janie i-o luă şi o puse să se usuce.

— Doamne, de ce ai venit pe o vreme ca asta? întrebă Janie. Eşti îngrijorat din cauza râului?

— Foarte, aveţi cafea? Sunt îngheţat şi tot atât de ud.

Nicole îi întinse o ceaşcă mare de cafea pe care o bău stând lângă foc. Gerard şedea într-un colţ, tăcut şi privind fără interes. Wes îi auzi pe gemeni sus, stând probabil cu mama lui Nicole, o femeie pe care o văzuse o singură dată.

— Hai, aşteptăm, spune-ne ce te-a adus aici? îl întrebă Janie.

— De fapt, eram în drum spre Clay. Dacă ploaia

continuă, vor fi inundaţii.

— Inundaţii? întrebă Nicole. Clay va fi în pericol? Janie o privi răutăcios.

— Mai bine spune-ne, la noi va fi în ordine?

Wes o privi pe Nicole.

— Pământul lui Clay a fost întotdeauna ameninţat de inundaţii, cel puţin în acest capăt. Când eram copii a mai fost o inundaţie, dar atunci bineînţeles bătrânul domn Armstrong avea plantat tot restul.

— Nu înţeleg.

Wes îngenunche şi cu o bucată de lemn începu să facă un plan al pământului lui Clay, al lui Nicole şi al râului. Chiar sub moară, râul făcea o cotitură lângă pământul lui Clay, făcând ca acesta să se surpe repede şi provocând o cădere. De partea lui Nicole, câmpul era înalt, dar de partea lui Clay era jos, ceea ce îl făcea fertil şi bogat, dar în acelaşi timp era un bazin care putea înghiţi revărsarea apei.

Nicole îşi înălţă capul de pe desen.

— Atunci bucata mea de pământ se scurge spre pământul lui Clay făcând râul să crească.

— Cred că poţi privi lucrurile aşa, dar nu e vina ta dacă Clay îşi pierde recolta.

— Pierde totul?

Wes mişcă un vătrai peste hartă.

— Este vina lui. Ştie de inundaţii, în fiecare an era o loterie să plantezi aici, dar e drept că pământul este extrem de bogat. Ca măsură de prevedere, cultiva mai mult pe porţiunea înaltă. Tatăl lui se considera norocos când reuşea să strângă recolta de aici.

Nicole se ridică.

— Dar anul acesta, singura lui recoltă este porţiunea joasă.

Wes şedea lângă ea.

— Ştia mai bine. Ştia ce se poate întâmpla.

— Se poate face ceva? Trebuie să piardă chiar totul?

Wes îşi puse braţul pe după umerii ei.

— Nu poţi stăvili ploaia. Dacă ai putea s-o opreşti ar fi salvat, dar este singurul lucru ce poate să-l salveze.

— Mă simt aşa de neajutorată. Aş dori să pot face ceva.

— Wesley, spuse Janie ascuţit. Sunt sigură că eşti flămând. Nu vrei să mănânci ceva?

Îi zâmbi.

— Aş vrea să mănânc ceva. Spune-mi ce mai e nou pe aici. Crezi că îi pot vedea pe gemeni? Janie se duse în capul scării strigând:

— „Ducele Wesley" este aici şi vrea să le vadă pe „alteţele lor".

Wes o privi pe Nicole neîncrezător. Ea îşi roti ochii, scuturã din cap, oftă şi-şi ridică braţele în semn de neputinţă. Wes îşi reţinu râsul. Gemenii veniră pe scări în jos ca o furtună şi se aruncară în braţele lui. Îi învârti ca o morişcă, îi aruncă în sus, în timp ce copiii râdeau în hohote.

— Ar trebui să te însori, Wes, spuse Janie cu o voce gravă, privind spre Nicole semnificativ.

— Mă însor dacă tu accepţi să te măriţi cu mine, râse el. Nu, nu pot, acum îmi amintesc că i-am promis ceva uneia din micile surori ale lui Isaac.

— E o treabă bună, bombăni Janie. Mă ceri de nevastă şi eu accept. Acum pune-i jos pe ăştia mici şi vino să mănânci.

Mai târziu, în timp ce mânca şi răspundea la întrebările gemenilor, observă faţa lui Nicole. Ştia că este îngrijorată. Îi luă mâna peste masă şi i-o scuturã.

— Totul se va rezolva, ai să vezi. Travis şi cu

mine ne vom îngriji să nu-şi piardă plantaţia.

Nicole ridică brusc capul.

— Ce vrei să spui că-şi pierde plantaţia? Pierderea recoltei într-un an, nu-l poate face să piardă totul.

Wes schimbă priviri cu Janie.

— De obicei n-ar trebui, dar şi atunci oamenii pierd rareori toată recolta. Clay ar fi trebuit să planteze deasupra nivelului inundaţiei. Dar chiar dacă-şi pierde recolta, sunt sigur că are destui bani economisiţi ca să supravieţuiască. Nu cred că plantaţia se poate pierde într-un singur an. Wes împinse farfuria goală. Ploaia se auzea răpăind pe acoperiş. Dar mai bine să ştii adevărul. Anul trecut, Clay a lăsat recolta să putrezească pe câmp, dar datorită muncii sale din anii precedenţi ca şi a tatălui şi a fratelui său, din punct de vedere financiar avea o poziţie solidă. Dar Bianca… se opri privind ochii lui Nicole. Încerca să-i facă să pară calmi, dar putea citi în ei cât o durea, numai când îi auzea numele. Continuă.

— Bianca a făcut datorii mari. Luna trecută când l-am văzut pe Clay, mi-a spus că-i împrumutase bani tatălui ei în Anglia. Se pare că vrea să recapete casa care fusese a familiei ei.

Nicole se ridică, se duse spre foc şi mişcă alene vătraiul în cenuşă. Îşi aminti parcul unde se plimbau, care înainte fusese proprietatea familiei ei. Bianca nu înceta spunând că într-o zi va lua casa familiei înapoi. Iar Clay a lăsat-o să se folosească de pământul lui. Asta nu i se potriveşte lui Clay.

După un timp Wes, îi răspunse.

— Nici eu nu pot să cred că a făcut-o. Dar e schimbat, Nicole. Nu-l interesează ce se întâmplă cu pământul sau cu el. Nu face un pas fără un pahar de whisky în mână. Încerc să-l fac să gândească, dar

acum… continuă Wes fără să-şi termine fraza.

— Deci, Clay a pierdut anul trecut recolta şi acum este pe punctul s-o piardă şi anul acesta. Ce să mai înţeleg, că este în pragul falimentului?

— Nu, Travis şi cu mine am vorbit cu creditorii şi vom garanta pentru ei. I-am spus să-i atragă atenţia Biancăi să nu mai cheltuiască, dar…

Nicole îl privi în faţă.

— L-ai spus lui Clay că garantaţi pentru el?

— Bineînţeles. Nu voiam să-şi facă griji.

— Bărbaţi, zise Nicole furioasă, spunând câteva vorbe în franceză, la auzul cărora Gerard care asculta indiferent la totul, ridică din sprâncene.

— Cum te-ai simţi dacă Clay ţi-ar spune că ştie că nu-ţi administrezi bine averea, dar să nu-ţi faci probleme, că va avea el grijă?

— Nu este chiar aşa. Suntem şi am fost întotdeauna prieteni.

— Prietenii se ajută, dar nu se distrug.

— Nicole, o preveni supărat Wes. Ne cunoaştem de-o viaţă şi!..

— Şi acum îi arund un colac de salvare unui om care se îneacă, asta este, nu?

Wes se ridică cu faţa roşie de mânie şi lovi cu pumnul în masă. Janie interveni.

— Ajunge, amândoi vă purtaţi ca nişte copii. Ba mai rău, gemenii nu se poartă niciodată aşa.

Wes începu să se calmeze.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să mă înfurii, dar Nicole mă învinuieşte de un lucru îngrozitor.

Nicole se întoarse spre foc, cu vătraiul în mână. Desenă din nou cursul apei pe care i-l arătase Wes. Se uită la el începând să vorbească.

— Nu m-am gândit la aşa ceva, dar îl cunosc pe Clay cât e de mândru. Îşi iubeşte pământul şi ar

prefera să-l dea decât să-l piardă.

— N-ar avea niciun sens.

— Bineînţeles, aşa e, spuse Nicole dând din umeri. Poate că nu mă pot exprima bine. Wes, nu există nicio soiuţie să putem evita inundaţia?

— Rugându-ne, poate. Dacă se opreşte ploaia scade şi nivelul apei.

— De ce nu se revarsă în fiecare an? De ce se întâmplă doar din când în când?

— Cursul râului e schimbător. Bunicul lui Clay ne-a spus când eram copii, că pe vremea când era el copil nu era aici pământ aluvionar, dar în fiecare an râul şi-a mutat puţin câte puţin cursul lăsând din ce în ce mai mult pământ din aluviuni.

— Vino, spuse ea întorcându-se la desen, explică-mi ce vrei să spui. Îngenunche în faţa vetrei.

— Cred că râul încearcă aici să cedeze. Această cotitură era mai largă şi cursul era mai drept, dar în timp s-a schimbat.

Ea studie schiţa.

— Vrei să spui că râul mănâncă din pământul încă înalt şi formează acest pământ jos, aluvionar, al lui Clay?

Wes o privi surprins.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci probleme. Ar trebui să treacă cincizeci de ani până când râul să-ţi ia din pământ.

Ea nu luă în seamă privirea lui.

— Şi dacă reuşim să-i dăm râului atotputernic ce-şi doreşte?

— Ce tot vorbeşti? se enervă Wes crezând că din egoism e preocupată de pierderea pământului ei.

— Nicole, spuse Janie, nu-mi place cum vorbeşti. Cu o bucată de lemn în mână, Nicole începu să-i explice.

— Dacă am tăia din pământul meu aici, şi trase o linie de la un cot la altul al râului, ce s-ar întâmplă?

— Pământul este plin de apă şi abrupt şi probabil că s-ar rupe şi ar cădea în râu.

— Asta ar influenţa nivelul apei?

Când înţelese ce se petrecea în capul ei, Wes holbă ochii.

— Nicole, nu poţi face aşa ceva. Ar trebui săpat zile întregi, iar pământul care se surpă e acoperit cu recolta ta de grâu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, ar coborî nivelul apei?

— Ar da loc râului să curgă, poate să se lărgească. Cine poate şti?

— Eu îţi cer părerea, nu un răspuns cert.

— Da, fir-ar să fie. Râul ar înghiţi pământul tău în locul celui al lui Clay. Ce-i pasă apei? Să fiu al dracului!…

— Te rog să fii mai atent cum vorbeşti în faţa copiilor, spuse Nicole semeaţă. Şi acum ne trebuie lopeţi şi târnăcoape pentru cioturi şi pietre şi…

Wes o întrerupse.

— Te-ai uitat afară? Ploaia e atât de puternică, încât te poate omorî şi tu vrei să lucrezi în condiţiile astea?

— Nu ştiu altă soluţie decât să săpăm un şanţ. Poate ne aduci şanţul în casă să lucrăm la căldură!

— Nu te pot lăsa să faci aşa ceva, spuse Wes calm. Clay o poate face fără să te sacrifici tu. Împreună cu Travis îi vom împrumuta bani şi la anul viitor va fi mai bine.

Nicole îl privi cu ochi de gheaţă.

— Va fi, va fi mai bine anul viitor? Priveşte ce i-am făcut. L-am părăsit toţi. Este un om care are nevoie de familie. Era fericit când trăiau părinţii lui, James şi

Beth, iar gemenii locuiau cu el. Dar unul câte unul l-am părăsit. Într-un timp i-am dat dragostea mea, dar apoi i-am luat-o, şi în acelaşi timp şi pe gemeni. Întinse mâna şi arătă spre Arundell Hall. Odată a fost o casă fericită, plină de oamenii pe care-i iubea şi care-l iubeau. Ce i-a mai rămas acum? Chiar şi nepoţii lui stau acum cu o străină, în loc să stea cu el. Trebuie să-i arătăm că ţinem la el.

— Dar Travis şi eu…

— Bani. Sunteţi ca bărbatul care-i dă nevestei bani în loc de atenţia şi dragostea de care are nevoie. Clay nu are nevoie de bani: are nevoie să ştie că cineva îi duce grija. Trebuie să simtă că nu e singur.

Wes, Janie şi copiii se uitau la ea, Gerard închise leneş ochii, dar nu clipi.

— Tu ghiceşti ce simte Clay? întrebă liniştit Wes. Sau îi transmiţi sentimentele tale? Tu eşti singură şi vrei să simţi că cineva îţi poartă de grijă?

Nicole încercă să surâdă.

— Nu ştiu. Nu am timp acum să mă gândesc. Cu fiecare minut de amânare, râul creşte şi se apropie de culturile de tutun ale lui Clay.

Deodată, Wes se repezi şi o luă pe Nicole în braţe.

— Dacă găsesc vreodată o femeie care să mă iubească pe jumătate cât îl iubeşti tu pe Clay, o voi lua şi nu o voi lăsa niciodată să plece.

Nicole îl împinse şi-şi şterse o lacrimă din colţul ochiului.

— Aş vrea să-mi păstrez secretele, şi în afară de asta, nu am nicio îndoială că veţi fi la fel de curajoşi cum am fost noi. Şi acum să ne organizăm. Ai cumva nişte lopeţi?

Janie îşi scoase şorţul şi-l atârnă pe cuier lângă uşă şi luă apoi mantaua lui Wes.

— Unde pleci? întrebă Wes.

— Cât timp voi staţi aici şi vorbiţi, eu mă duc să fac ceva. Întâi mă duc să împrumut haine de la Isaac. Eu cred că nu se poate face ceva în haine ude, pe ploaia asta. Apoi mă duc să-l chem pe Clay.

— Clay! spuseră la unison Nicole şi Wes.

— Voi doi îl consideraţi un invalid, dar eu îl cunosc mai bine. Poate să sape la fel de bine ca oricare şi mai are câţiva oameni care lucrează la el. Aş fi dorit să-l avem aici şi pe Travis.

Nicole şi Wes şedeau liniştiţi uitându-se la ea.

— Aţi prins rădăcini aici? Nicole, vino cu mine la moară, iar tu Wes, du-te şi stabileşte unde trebuie tăiat şanţul.

Wes o apucă de braţ pe Nicole şi o îndreptă spre uşă.

— Să mergem la treabă!

Capitolul 21

Janie fu şocată de starea în care găsi Arundel Hall. În acoperişul de la intrare era o spărtură şi podeaua era inundată. Uşa casei era deschisă pe jumătate şi traversa orientală era udă la un capăt. Intră în casă şi încercă să închidă uşa. Din cauza ploii şi a umezelii uşa se umflase încât nu se mai putea închide. Ridică un covor ud de la uşă şi privi podeaua putredă, scorojită, din faţa uşii. Lemnul va trebui înlocuit.

Furioasă, privi în antreu. Umezeala apăsătoare făcea ca murdăria şi gunoiul dinăuntru să pută. Închise un moment ochii şi-i ceru iertare mamei lui Clay. Se îndreptă apoi spre bibliotecă.

Deschise uşa fără să bată. Observă imediat că nu era singura ce nu fusese schimbată, dar nici curăţată. Rămase în prag câteva minute pentru a se obişnui cu întunericul.

— Cred că am murit şi sunt în cer, auzi o voce groasă şi nesigură dintr-un colţ. Frumoasa mea Janie poartă pantaloni bărbăteşti. Vrei să lansezi o modă?

Janie se duse la birou, aprinse o lampă şi făcu flacăra mare. Oftă când îl văzu pe Clay. Avea ochii roşii, iar barba murdară şi încâlcită. Se întrebă dacă se mai spălase în ultimul timp.

— Janie, fetiţo, dă-mi cana de pe birou. Mă gândeam s-o iau eu însumi, dar se pare că nu am energie.

Janie îl privi un moment.

— Cât a trecut de când n-ai mai mâncat?

— Să mănânc? Nu este mâncare. Nu ştii că iubita mea soţie mănâncă toată mâncarea? încercă să se ridice, dar trebuia să facă un efort.

Janie se duse şi-l ajută.

— Puţi!

— Mulţumesc, draga mea, este cel mai drăguţ lucru pe care mi-l spune cineva după mult timp. Îl ajută să se ridice. Era foarte nesigur pe picioare.

— Vreau să vii cu mine.

— Desigur, te voi urma oriunde doreşti.

— Vom ieşi mai întâi, afară, în ploaie. Poate asta te va trezi sau măcar te va spăla. Apoi, vom merge în bucătărie.

— Oh, da, spuse Clay. Bucătăria este odaia preferată a soţiei mele. Biata Maggie munceşte mai mult acum decât atunci când gătea pentru toată plantaţia. Ştii că au plecat toţi?

Janie îl sprijini pe Clay până la uşă.

— Nu cunosc un caz mai grav de

autocompătimire decât al tău.

Ploaia rece îi lovi pe amândoi de parcă i-ar fi despicat. Janie îşi apără capul ca să nu fie lovită, dar Clay părea că nu observă cum îl izbea. În bucătărie, Janie aţâţă focul şi aduse lemne. Puse repede o cană de cafea pe grătar. Odaia era o umbră a vechii încăperi, altădată strălucind de curăţenie. Făcea impresia unui loc de care nu se îngrijea nimeni, un loc nesuferit.

Janie îl ajută pe Clay să se aşeze şi se duse s-o caute pe Maggie. Avea nevoie de cineva s-o ajute să-l trezească pe Clay. Într-o oră, Maggie şi Janie turnaseră în el o cantitate extraordinară de cafea şi o duzină de ouă jumări. Tot timpul Maggie vorbea.

— Nu mai este un loc fericit, spuse ea. Femeia asta îşi bagă nasul peste tot. Are pretenţia să-i facem toţi plecăciuni şi să-i sărutăm picioarele. Toţi râdeau de ea înainte să se căsătorească cu Clay. Se opri privindu-l pe Clay cu asprime. Dar după aceea, nimeni nu i-a mâi intrat în voie. Toţi cei care puteau să plece, au plecat după ce începuse să taie raţiile de mâncare. Chiar şi câţiva sclavi au fugit. Cred că-şi închipuiau că nu se va duce Clay după ei. Şi au avut dreptate.

Clay începuse să se trezească.

— Janie nu vrea să audă necazurile noastre. Când trăieşti în paradis, nu vrei să ştii cum e în iad.

— Tu ai ales iadul, şi Maggie începu să-i ţină o predică ce mai fusese auzită de mai multe ori. Janie o opri punându-i mâna pe braţ.

— Clay, îl întrebă ea calm, eşti destul de treaz ca să mă poţi asculta?

Privi pe deasupra farfuriei cu ouă. Avea ochii duşi în orbite. Gura era o linie dreaptă cu colţurile mult lăsate. Arăta mai bătrân decât îşi aducea aminte Janie.

— Ce ai să-mi spui? întrebă indiferent.

— Îţi dai seama ce se întâmplă cu recolta ta pe ploaia asta?

Se încruntă şi împinse farfuria pe care Janie i-o pusese din nou înainte. Ascultător, începu din nou să mănânce.

— Oi fi eu beat, dar mă tem că nu am putut evita nimic din toate cele ce mi s-au întâmplat. Sunt conştient de cele ce se întâmplă din cauza ploii. Nu crezi că este un sfârşit firesc? Apoi soţia mea, spuse cuvântul mormăind, a făcut totul ca să ia plantaţia. Acum se pare că o vom pierde amândoi.

— Şi vrei să se întâmple aşa? întrebă Janie. Clay pe care l-am cunoscut eu, se lupta când dorea ceva. Îmi amintesc când tu şi James v-aţi luptat trei zile cu focul.

— Oh, da, James, spuse Clay liniştit, atunci mă îngrijeam.

— Poate că ţie nu-ţi mai pasă de ce ţi se întâmplă, spuse serios Janie, dar altora le pasă. Wesley şi Nicole încearcă acum, pe ploaie, să taie câţiva acri din pământul lui Nicole ca să ţi-l salveze pe al tău. Şi tot ce faci tu, este să stai aici să-ţi plângi mândria ta rănită.

— Mândrie? Mi-am pierdut mândria... într-o dimineaţă, într-o peşteră.

— Încetează! strigă Janie. Încetează să te mai gândeşti la tine şi ascultă-mă. Ai auzit vreun cuvânt din ce ţi-am spus? Wes i-a spus lui Nicole că probabil pământul tău va fi inundat şi ea a găsit calea să-ţi salveze recolta.

— Să o salveze? Clay îşi ridică în sus capul. Singura cale este să se oprească ploaia sau poate să se construiască un dig sus pe râu.

— Sau râul să ia o altă direcţie pe lângă pământul tău.

— Ce tot vorbeşti?

Maggie se aşează lângă Clay.

— Spui că Nicole va salva recolta lui Clay? Cum? Janie privi spre cele două perechi de ochi interesaţi.

— Ştii cotul pe care-l face râul sub moară? Nicole crede că dacă sapă un şanţ acolo, râul îşi poate schimba cursul în loc să inunde fâşia de pământ aluvionar unde se află plantaţia ta de tutun.

Clay se lăsă pe spate şi privi. Ştia exact ce înseamnă asta. Apa crescută a râului avea nevoie de o ieşire şi orice loc era bun. După o clipă spuse:

— Va pierde o parte din pământul ei dacă râul ia altă direcţie.

— Asta i-a spus şi Wes. Janie le mai turnă la toţi trei câte o cafea. A încercat să-i explice, dar ea a spus… se opri privind la Clay… a spus că tu ai nevoie de cineva care să creadă în tine, că ai nevoie să simţi că există cineva care se îngrijeşte de soarta ta.

Clay se ridică brusc şi se duse la fereastra bucătăriei. Ploua aşa de puternic, încât nu vedea nimic prin fereastră, doar un singur chip părea neşters din ochii lui, Nicole. Nu-şi revenise din beţie tot anul care trecuse, sperând că doar aşa să nu se poată gândi sau simţi, dar nu se gândise la muncă. Nu trecuse un minut ca beat sau treaz să nu se gândească la ea şi la ce ar fi putut să fie, dacă el… Cu cât se gândea mai mult, cu atât bea mai mult. Janie avea dreptate spunând că-şi plânge de milă. Crezuse că îşi poate organiza viaţa, dar părinţii muriseră, apoi Beth şi James. Crezuse că o voia pe Bianca, dar Nicole îl zdruncinase. Când îşi dăduse seama cât o iubea, era prea târziu. În plus, o jignise atât de mult, încât nu mai avea încredere în el.

Ploaia lovea în ferestre. Undeva, afară, în acest potop rece, ea muncea pentru el. Îşi sacrificase pământul, recolta şi îi punea în pericol pentru el, pe

toţi cei ce depindeau de ea. Ce spunea Janie? Ca să-i arate că cineva îl iubeşte.

Se întoarse spre Janie.

— Mai am şase oameni care au rămas pe plantaţie, îi voi lua cu mine şi vom lua lopeţi. Porni spre uşă. Vor avea nevoie de hrană, goleşte cămara.

— Da, sir, spuse Maggie, râzând.

Cele două femei priviră spre uşa prin care ieşise Clay.

— Mica şi dulcea doamnă tot îl mai iubeşte, nu-i aşa?

— Nu a încetat nicio clipă, deşi am încercat s-o fac să-l uite. După părerea mea, nu există niciun bărbat destul de bun pentru ea.

— Dar ce-i cu francezul care trăieşte la ea? întrebă Maggie cu ostilitate.

— Maggie, habar n-ai ce vorbeşti.

— Am acum câteva ore de ascultat, spuse şi începu să arunce alimente în saci. Vor găti la moară, căci era mai bine ca ploaia să ude mâncarea crudă decât pe cea gata pregătită. Janie începu să zâmbească.

— Hai să ne vedem de treabă. Am să-ţi povestesc timp de un an toate bârfele.

Ploaia bătea cu atâta putere, încât Clay abia putea să-şi conducă oamenii de cealată parte a râului. Apa depăşea pereţii bărcilor şi amenința să înghită oamenii. Râul se umflase destul, înghiţind deja câteva straturi de tutun.

Ajunşi la mal, oamenii îşi puseră lopeţile pe umăr şi începură să urce colina, cu capul în jos, ca borurile pălăriilor să-i ferească într-un fel de ploaie. Ajunşi la locul unde ceilalţi săpau, se puseră pe treabă, fără să piardă timpul. Clayton care le poruncea acum, nu era omul căruia să nu i te supui.

Clay băgă lopata în pământul mustind de apă. Nu era timp să se gândească că o ajuta pe Nicole să se sacrifice. Ideea că trebuia să-şi salveze recoltele deveni importantă deodată. Dorinţa de a-şi recolta tutunul era mai fierbinte decât îşi dorise ceva în viaţă. Săpa cu o energie pe care nu o mai avusese vreodată. Muncea de parcă era posedat de un demon. Era atât de concentrat să ridice pământul în lopată, că nici nu-şi mai simţea mâinile. Când reveni la realitate, se întoarse s-o privească pe Nicole în ochi.

Revăzând-o avu un şoc. Ar fi putut fi singuri chiar şi pe ploaia torenţială. Ploaia le cădea în şiroaie pe faţă de pe borurile late ale pălăriilor.

— Aici, strigă ea, sub ploaia furioasă… cafea, şi-i întinse o cană acoperind-o cu mâna. O luă şi o bău toată dintr-o înghiţitură. Ea luă cana şi se îndepărtă.

Se opri şi-o privi un moment, încercând să umble prin noroiul cleios. Părea grozav de mică în hainele bărbăteşti şi ghetele mari. De jur împrejur pluteau în noroi tulpini de grâu aproape coapte. Grâul ei.

Pentru prima oară privi în jur. Erau cincisprezece oameni care săpau şanţul. La un capăt îi văzu pe Wes şi pe Isaac. La stânga sa era pământul pe care încercau să-l taie. Grâul se apleca sub răpăiala ploii, dar panta colinei asigura scurgerea. În apropiere era un perete jos, pietros. Clay îi văzuse pe Isaac şi pe Nicole când construiseră aceşti pereţi. De câte ori o văzuse ridicând o piatră, băuse încă o gură de alcool. Acum toată această muncă era aruncată în râu, aruncată ca şi când nu mai însemna nimic. Şi totul pentru el.

Înfipse lopata în pământ şi începu să sape mai puternic.

Câteva ore mai târziu, lumina zilei începu să

scadă. Nicole veni din nou la el făcându-i semn să se oprească şi să mănânce. Clay scutură din cap şi continuă să sape.

Venise noaptea şi oamenii continuau să sape. Nu aveau felinare, aşa că săpau instinctiv şi îndemnaţi de gândul nopţii care se apropia. Wes încerca să îndrume oamenii să sape după liniile pe care le stabilise.

Spre dimineaţă, Wes veni la Clay şi-i făcu semn să continue. Oamenii erau foarte obosiţi, cu trupurile îngheţate şi dureroase. Săpatul era greu, iar sub ploaia infernală munca devenea epuizantă.

Clay îl urmă pe Wes la capătul de unde începea şanţul şi aproape că erau să fie înecaţi. Peste o oră, sau în jurul acestei ore vor şti dacă munca lor avea un rezultat. Lui Clay îi trecu prin minte că râul ar putea să nimicească sacrificiul făcut de Nicole. Ar putea să rămână cum era şi să nu ţină seama de canalul creat. Wes îl întrebă din priviri pe Clay ce părere are de locul unde vor săpa gura canalului. Ploaia făcea zgomot prea mare şi-l împiedica să audă. Clay îi arătă un cot al râului şi amândoi începură să sape acolo, împreună.

Începuse să se lumineze de ziuă. Oamenii puteau vedea acum ce făcuseră şi în ce direcţie trebuiau să meargă. Ca să lărgească şanţul adânc ar mai fi fost nevoie de săpat încă douăzeci de metri.

Wes şi Clay schimbau priviri peste capul lui Nicole. Ea săpa alături de oameni, fără să ridice capul. Oamenii aveau toţi acelaşi gând. În câteva minute vor şti dacă au reuşit sau nu.

Deodată, râul le răspunse întrebărilor. Era prea lacom să mai ţină seama de ce mai trebuia săpat. Apa năvăli deodată din ambele părţi.

Pământul moale şi ud căzu, ca şi când ar fi fost un aluat de făină. Abia avură timp să sară alături

pentru a nu fi luaţi de apă. Clay o apucă pe Nicole de talie şi o aruncă pe pământul mai înalt, în siguranţă.

Toţi săpătorii se dăduseră înapoi şi priveau râul mâncând suprafaţa ce fusese semănată cu grâu. Pământul cădea în bucăţi mari, groase, negre, în apă, după care dispăreau. Apa învolburată alerga ca o lavă vulcanică.

— Priviţi, strigă Wes deasupra zgomotului. Priviră cu toţii peste râu, unde le arăta Wes. Fuseseră prea pasionaţi de căderile de pământ şi nu se uitaseră la culturile lui Clay. În timp ce râul se grăbea să umple spărtura făcută în pământul lui Nicole, care era cărat în jos de apă, nivelul apei scăzuse mult. Ultimele brazde de tutun ce fuseseră inundate, se vedeau din nou, culcate şi distruse, dar toate cele care erau mai sus erau salvate.

— Ura, ţipă Nicole prima.

Deodată nimeni nu mai simţi oboseala. Munciseră toată noaptea, dar îşi atinseseră ţinta. Bucuria luă locul oboselii. Începură să-şi fluture lopeţile în aer. Isaac se luă de mână cu Luke şi făcură un dans în noroi.

— Am reuşit, striga Wes, în ploaia ce nu înceta. O luă pe Nicole şi o aruncă în aer. Se întoarse apoi şi o aruncă spre Clay ca pe un sac de grăunţe. Clay râdea cu gura până la urechi.

— Tu ai izbândit, îi spuse, prinzând-o în braţe. Tu, nevasta mea frumoasă şi strălucitoare. O strânse în braţe şi o sărută, un sărut adânc, ca un înfometat.

Nicole uită pentru un moment locul şi tot ce se întâmplase. Îl sărută cu pasiune. Se simţea ca o femeie lipsită de hrană şi el era singura hrană de care avea nevoie.

— Veţi avea timp destul mai târziu, spuse Wes, bătându-l pe Clay pe umăr şi prevenindu-l printr-o

privire. Oamenii se uitau curioşi la ei.

Nicole îl privea pe Clay şi pe faţa ei lacrimile se amestecaseră cu ploaia. O lăsă jos cu părere de rău. Se îndepărtă de ea ca de un foc ce-l putea arde, dar o privea în ochi cu fascinaţie şi întrebător.

— La masă, strigă Wes. Nădăjduiesc că femeile au pregătit destulă mâncare, căci eu pot să înghit cel puţin un vagon.

Nicole se îndepărtă de Clay. Îşi simţea trupul viu cum nu-l mai simţise de luni de zile.

— Maggie e aici, aşa că nu se poate să nu fie din belşug.

Wes râse şi-şi puse braţul în jurul umerilor lui Nicole şi porniră spre moară.

Masa era pusă pe capre de lemn şi mâncare era destulă, ca să sature foamea a o sută de oameni înfometaţi. Pâine caldă şi crocantă scoasă atunci din cuptor, unt proaspăt, tocană, peşte, scoici, raci, şuncă, curcan, vacă şi porc. Erau opt feluri de prăjituri, patru checuri, trei feluri de vin, trei feluri de bere, dar şi lapte şi ceai.

Nicole îl evită pe Clay. Îşi luase farfuria încărcată şi se aşezase la adăpostul pietrelor. O numise soţia lui, şi un moment, se simţise aşa. Era atât de mult timp de când nu mai fusese soţia lui, şi totuşi ceva o făcea conştientă că niciodată nu fusese cu adevărat soţia lui. Poate doar în zilele fericite la familia Backes avusese senzaţia că-i aparţinea.

— Obosită?

Îl privi, îşi scosese cămaşa udă şi avea un prosop în jurul gâtului. Părea vulnerabil şi însingurat. Ar fi dorit să-l ia în braţe şi să-l mângâie.

— Te superi dacă stau cu tine?

Scutură din cap tăcută. Erau la adăpost de ceilalţi, în intimitate.

— Nu prea mănânci, spuse el, arătând farfuria încă plină. Poate ţi-ar trebui puţină mişcare ca să-ţi deschidă pofta, zise, şi-i făcu semn cu ochiul.

Încercă să zâmbească, dar în apropierea lui era nervoasă.

Luă o bucată de şuncă din farfuria ei şi o mâncă.

— Maggie şi Janie au fost la înălţime.

— Aveau alimente de la tine. Frumos din partea ta că ai fost generos.

Culoarea ochilor lui deveni neagră.

— Suntem chiar atât de străini, încât să nu mai putem vorbi? Nu merit ce ai făcut azi pentru mine. Nu… se opri, când ea încercă să-l întrerupă, lasă-mă să termin. Janie mi-a făcut morală că îmi plâng soarta. M-am gândit că nu merit tot ce mi s-a întâmplat. Azi am avut destul timp să mă gândesc. Am înţeles că viaţa ţi-o faci singur. Odată, mi-ai spus că sunt nehotărât şi aveai dreptate. Eu am vrut totul şi credeam că e destul să cer şi mi se va da. Cred că eram prea slab să-mi asum orice sarcină.

Nicole îi puse mâna pe braţ.

— Nu eşti un bărbat slab.

— Nu cred că mă cunoşti mai bine decât mine. Ţi-am făcut lucruri îngrozitoare, şi tu… nu mai putea să sfârşească. Apoi cu vocea slabă: tu mi-ai redat speranţa, ceva ce nu mai aveam de multă vreme. Îţi promit că nu te voi mai părăsi din nou. Nu mă gândesc numai la recoltă, ci şi la viaţa mea, spuse el, punându-şi mâinile peste mâinile ei şi mângâindu-i degetele. Nu credeam că se poate, dar acum te iubesc şi mai mult decât te iubeam înainte.

Nicole simţi un nod în gât care o împiedica să vorbească. O privi în ochi.

— Nu am cuvinte să-ţi spun ce simt pentru tine

şi să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine. Se opri brusc de parcă s-ar sufocat.

— La revedere, murmură. Plecase, înainte de a-i fi putut vorbi.

Clay ieşi repede, lăsându-şi cămaşa la moară şi fără să dea atenţie celor care îl strigau. Afară îşi dădu seama cu greu că ploaia se liniştise, transformându-se în burniţă. În lumina palidă a dimineţii putea să vadă cum se schimbase faţa pământului. Acolo unde înainte câmpul se ridica ţinând piept râului, acum era prăbuşit. Râul satisfăcut se liniştise. Era ca un animal sătul care acum îşi digera ospăţul. Debarcaderul era neatins şi Clay vâsli, pe râul mult mai umflat, până la debarcaderul său.

Avea impresia că se trezea după un lung somn, care durase un an. Îl simţea alături pe James, îngrozit de ce făcuse Clay cu plantaţia frumoasă şi roditoare. Văzu acum şi halul în care era casa. Sări peste balta de la intrare, pe podeaua de lemn.

Bianca stătea în capul scării. Purta un capot de mătase bleu-pal, larg, închis până la gât. Pe dedesubt avea o cămaşă de satin roz. Gulerul, manşetele şi partea din faţă a capotului erau garnisite cu o bordură lată de pene multicolore, ascuţite.

— În sfârşit eşti aici. Ai lipsit din nou toată noaptea.

— Ţi-am lipsit? întrebă ironic Clay. În loc de răspuns îi aruncă o privire.

— Unde sunt toţi, şi de ce nu este nimic pregătit?

— Credeam că ai fost îngrijorată pentru mine, când colo, e vorba de Maggie care face mâncare.

— Vreau un răspuns. Unde este micul dejun?

— Micul dejun se serveşte acum dincolo de râu, la Nicole.

— La ea? împuţita. Vasăzică acolo ai fost. Trebuia să-mi închipui că era necesar să-ţi satisfaci poftele tale sălbatice. Cu ce te-a momit acum? Ţi-a spus ceva despre mine?

Clay o privi cu dezgust şi porni pe scări în sus.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, numele tău nu s-a auzit.

— Cel puţin s-a învăţat minte, spuse Bianca mândră. Nu este proastă, ştie că o cunosc bine, văd prin ea, văd ce este în realitate. Voi toţi sunteţi prea orbiţi să nu vă daţi seama ce mincinoasă lacomă şi intrigantă este.

Clay se întoarse spre Bianca furios. Mai urcă patru trepte ca să ajungă la ea, o apucă de gulerul rochiei şi o izbi puternic de perete.

— Murdărie ce eşti! Nu ai nici dreptul să-i pronunţi numele, în viaţa ta n-ai făcut un lucru bun pentru nimeni şi o acuzi pe ea că ar semăna cu tine? Azi- noapte, Nicole şi-a sacrificat o parte din pământul ei ca să-l salveze pe al meu. Acolo am fost toată noaptea, lângă ea şi lângă alţi oameni, care ştiu ce înseamnă bunătatea şi generozitatea. O împinse din nou spre perete. M-ai exploatat cât ai putut. De acum înainte, eu sunt acela care va conduce aici, nu tu.

Bianca respira greu. Mâinile lui îi opreau circulaţia. Obrajii graşi se umflau sub presiunea mâinilor lui.

— Nu poţi pleca la ea, eu sunt nevasta ta, gâfâi ea, aici e casa mea.

— Nevasta, şuieră el. Aproape că te merit, după tot ce am făcut. Îi dădu drumul şi se trase înapoi. Priveşte-te, nu te iubeşti nici tu însăţi, cum nimeni nu te poate suferi. Se întoarse şi urcă pe scări în camera lui, unde căzu pe pat şi adormi instantaneu.

Bianca rămase ca o statuie de marmură, după

plecarea lui. Ce voia să spună, că nu se place nici ea însăşi? Provenea dintr-o familie englezească veche şi importantă. Cum ar putea să nu fie mândră de ea însăşi?

Îi chiorăia burta şi-şi puse mâna pe ea. Încet, ieşi din casă şi se duse la bucătărie. Habar nu avea să gătească, iar vasele cu făină şi alte ingrediente o zăpăceau. Îi era foarte foame, dar nu găsi nimic de mâncare. Avea ochii plini de lacrimi când părăsi bucătăria şi porni spre grădină.

În capătul grădinii, ascuns sub două magnolii enorme, era un mic pavilion. Se aşează greoi pe o pernă, dar când simţi că e umedă se ridică. Dar ce folos, capotul ei frumos era deja stricat. Lacrimile îi curgeau pe obraji, în timp ce smulgea penele de pe capot.

— Vă deranjez, se auzi o voce liniştită, vorbind cu accent.

Bianca ridică repede capul.

— Gerard, oftă în timp ce avea încă lacrimi în ochi.

— Ai plâns, îi spuse cu simpatie. Încercă să se aşeze lângă ea, însă văzu că pernele erau ude. Aruncă una dintre ele peste lanţuri, apoi scoase o batistă, nu cea de mătase a Adelei, şi şterse bine apa de pe banca de lemn. Se aşează jos. Spune-mi te rog, ce ţi s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai avea nevoie de un prieten.

Bianca îşi ascunse faţa în mâini.

— Un prieten. Eu nu am prieteni. Toată lumea în ţara asta oribilă mă urăşte. Azi-dimineaţă mi-a spus că nici eu însămi nu mă plac.

Gerard se aplecă şi-i atinse părul. Nu era foarte curat.

— Nu-ţi dai seama că spune orice numai ca să te supere? N-o vrea decât pe Nicole. Ar face sau ar

spune orice ca s-o aibă.

Bianca îl privi cu ochii roşii şi obrajii umflaţi de plâns.

— Nu se poate. Este însurat cu mine.

Gerard râse cu indulgenţă, ca şi când ar fi fost un copil.

— Ce nevinovată eşti! Eşti aşa de dulce şi vulnerabilă, aşa de naturală. Ţi-a spus unde a fost azi-noapte?

Ea aprobă cu mâna.

— A spus ceva despre o inundaţie şi că Nicole îi salvase câmpul.

— Bineînţeles că i-a salvat recolta, dar are în minte că într-o zi va fi a ei. A făcut să pară că e un sacrificiu din partea ei, dar în fond, adăuga pământ roditor plantaţiei Armstrong. Şi plănuieşte ca într-o zi, să fie tot al ei.

— Cum? Căsătoria noastră a fost făcută cu martori, ea nu mai poate fi anulată.

Gerard o bătu pe umăr.

— Tu eşti o adevărată doamnă şi nici nu-ţi poţi imagina cât sunt de perfizi amândoi. L-ai păcălit şi tu de câteva ori, dar jocul tău era inofensiv, nu făcea rău nimănui. Chiar şi răpirea lui Nicole, nu urmărea să-i facă ceva. Dar planurile lor, nu sunt aşa de nevinovate… sau cinstite.

— Ce vrei să spui? Divorţ?

Gerard tăcu un moment.

— Aş dori să fie divorţ. Cred că se gândesc… la crimă.

Bianca îl privi o clipă. La început nu-şi dădu seama pe cine voiau să omoare. Ideea că Nicole ar putea să cadă de pe o stâncă îi apăru în minte. Dacă Nicole ar muri, viaţa ei ar fi cu mult mai bună. Dar nu înţelegea de ce Clayton s-ar fi gândit s-o omoare pe

Nicole.

Încet, încet, înţelese la ce se gândea Gerard.

— Pe mine, murmură ea, vor să mă omoare?

Gerard o strânse de mână.

— Cred că şi eu sunt tot atât de naiv ca tine. Mi-a trebuit mult timp ca să înţeleg ce se petrece. Nu puteam înţelege de ce, de bunăvoie, Nicole şi-ar pierde o parte din pământul ei, dacă nu ar fi avut un motiv pe care altul nu l-ar fi înţeles. De abia azi dimineaţă mi-a venit în minte ideea. Sălbaticii au făcut atâta zgomot la moară, că nu am putut dormi. Mi-am dat seama că dacă Nicole va deveni din nou stăpâna plantaţiei, atunci câmpul câştigat prin schimbarea cursului apei va fi în interesul ei.

— Dar... crimă! oftă Bianca. Sunt sigură că te înşeli.

— Armstrong a încercat vreodată să te lovească? Te-a bătut?

— Azi-dimineaţă. M-a împins spre perete că abia mai puteam să respir.

— Asta ce înseamnă? E un om violent, începe să nu se mai controleze. Într-o bună zi, curând, vei găsi o sfoară subţire peste scări, şi când vei începe să cobori, ai să cazi.

— Nu! oftă Bianca cu mâna pe gât.

— Bineînţeles, Armstrong va fi departe de casă când se va întâmpla. Mai târziu, nu va avea decât să scoată sfoara. Apoi va face pe soţul nenorocit, în timp ce tu draga mea, vei zace în coşciug.

Bianca avea ochii îngroziţi, înspăimântaţi.

— Nu pot să las să se întâmple aşa. Trebuie să mă feresc.

— Dar trebuie să fii atentă, atât pentru mine, cât şi pentru tine.

Ea spuse într-o suflare.

— Pentru tine?

— Mă vei considera un mizerabil, nu un om îndrăzneţ. Nu, nu-ţi voi spune.

— Te rog, îl imploră ea. Mi-ai spus că suntem prieteni. Poţi să-mi spui ce-ţi trece prin minte.

El privi în jos la podele, dar erau prea ude ca să poată îngenunchia, şi-ar fi stricat ciorapii de mătase.

— Te iubesc, îi spuse pe un ton disperat. Cum m-aş putea aştepta să mă crezi? Nu ne-am văzut decât o singură dată, dar de atunci nu m-am putut gândi la altceva. Mă urmăreşti tot timpul. Fiecare gând al meu a fost la tine. Te rog să nu râzi de mine.

Bianca îl privi mirată. Niciodată, niciun bărbat nu-i declarase dragoste nemuritoare. În Anglia, Clay o ceruse de nevastă, dar fusese rezervat, distant, ca şi când s-ar fi gândit la altceva, atunci când o ceruse. Când o privea Gerald, îi bătea inima. O iubea cu adevărat, putea să vadă asta. Din dimineaţa primei lor întâlniri se gândise la el doar ca la cineva amabil şi înţelegător. Acum îl privea altfel. Ar putea să-l iubească. Da, ar putea iubi pe cineva cu purtări aşa de delicate.

— N-aş putea să râd de tine. Zâmbi.

— Atunci aş putea spera că-mi vei împărtăşi cât de puţin afecţiunea? Nu pot cere prea mult, ci doar să te pot vedea din când în când.

— Desigur, îi răspunse Bianca, uimită de declaraţiile lui.

Se ridică şi-şi îndreptă cravata.

— Acum trebuie să plec. Vreau să-mi promiţi că vei fi prudentă. Mi s-ar rupe inima dacă ţi s-ar întâmpla ceva, chiar de-ar fi un fir de păr de pe capul tău drăgălaş. Îi zâmbi şi apoi văzu ceva pe marginea gardului ce înconjura pavilionul. Era să uit. Vrei să primeşti această mică dovadă de afecţiune din partea

mea? Îi întinse o mică cutie cu bomboane de ciocolată franţuzească. Le primise de la fiica unui fermier care cumpărase una din rochiile lui Nicole.

Bianca aproape îi smulse cutia din mână.

— Nu am mâncat, îngână. Nu a vrut să mă lase să mănânc azi-dimineaţă. Aruncă panglica pe jos şi deschise capacul. Înainte ca Gerard să respire, mâncase deja cinci bucăţi.

Bianca se opri cu gura plină şi cu o picătură de ciocolată în colţul gurii.

— Ce vei crede despre mine?

— Ce aş putea gândi altceva, decât că te iubesc? spuse Gerard când îşi reveni din mirarea provocată de felul cum se repezise la bomboane. Nu cred că-ţi dai seama că te iubesc, aşa cum eşti. Nu cer şi nici nu doresc o schimbare. Nu-mi plac fetele slabe şi fără forme. Te iubesc aşa cum eşti.

Bianca îl privi cu aceeaşi expresie cu care privise ciocolata. Gerard zâmbi.

— Ne mai putem întâlni? Poate peste trei zile, la prânz, când voi aduce un picnic.

— Oh, da, oftă ea, mi-ar plăcea.

Se aplecă din mijloc, îi luă mâna şi i-o sărută. Observase că nu-şi lua ochii de la ciocolată. După ce o lăsă singură, se ascunse un moment după un copac şi o privi, devorând în câteva minute toată cutia. Zâmbi în sinea lui şi se întoarse la moară.

Trei zile mai târziu, Gerard şedea în faţa Biancăi, într-un loc retras de pe plantaţie. Între ei erau resturile unui festin. Janie îşi pierduse toată dimineaţa să pregătească o astfel de masă. Gerard se încruntă amintindu-şi că Janie refuzase la început să-i execute comanda şi să împacheteze picnicul, dar intervenţia lui Nicole o obligase să asculte. Nu putea suferi ca o femeie să nu-l asculte.

— Vrea să mă înfometeze, spuse Bianca cu gura plină de cremă caramel şi de prăjituri cu migdale. De dimineaţă nu m-a lăsat să mănânc decât două ouă fierte şi trei biscuiţi, în plus, a anulat şi comanda mea de câteva rochii noi. Nu ştiu ce crede că pot să port. Proştii ăştia de americani nu ştiu nici să coasă ca lumea. Rochiile se rup mereu la cusături.

Gerard privea cu interes cantitatea masivă de mâncare pe care Bianca o devora cu rapiditate. Adusese mâncare pentru şase persoane şi acum nu era sigur că va fi de ajuns.

— Spune-mi, o întrebă încet, ai fost prudentă în ultimul timp? Te-ai ferit de pericol??

Întrebarea o făcu pe Bianca să pună furculiţa jos. Îşi ascunse faţa în mâini.

— Mă urăşte. Peste tot văd dovezile urii lui. De când au fost ploile, s-a schimbat. Nu mă lasă să mănânc. A angajat femei să cureţe în casă, dar când eu le dau ordine, nu mă ascultă. Este ca şi când nu aş fi eu stăpâna plantaţiei.

Gerard despacheta o prăjitură cu brânză, învelită în ciocolată. Îi atinse braţul şi i-o întinse. Ochii îi străluceau printre lacrimi când apucă prăjitura.

— Dacă am fi noi doi proprietarii plantaţiei, totul ar fi altfel.

— Noi? Cum am putea să o stăpânim noi? Mâncase deja o prăjitură şi-l privea pe Gerard despachetând alta.

— Dacă Armstrong ar muri, tu ai fi moştenitoarea.

— E dezgustător de sănătos, ca un măgar. Mă gândeam că-şi va găsi moartea cu băutura, dar nu s-a mai atins de băutură de la ploi.

— Câte persoane ştiu asta? Toată lumea ştie că a băut mult, timp de peste un an. Şi dacă ar avea un…

accident, când e beat?

Bianca se lăsă pe spate, privind la mâncarea care rămăsese. Nu mai era mult, şi nu-i plăcea s-o lase, dar nu mai putea mânca…

— Ţi-am spus că nu mai bea, zise ea absentă. Gerard scâşnea din dinţi văzând cât e de greoaie.

— Nu crezi că am putea aranja ceva acum? Bianca ridică alene capul şi-l privi.

— Ce vrei să spui?

— Clayton Armstrong e un om rău. Te-a adus aici sub un pretext mincinos. Cum te-a adus în ţara asta oribilă, s-a folosit de tine, te-a maltratat.

— Da, murmură Bianca, da!

— Nu există lege în lume care să permită ca aşa ceva să continue. Eşti soţia lui şi te tratează ca pe un gunoi. Pentru Dumnezeu, nu-ţi dă voie nici să mănânci!

Bianca îşi mângâie stomacul enorm.

— Ai dreptate, dar ce pot face?

— Să scapi de el! Zâmbi, când Bianca oftă. Dar ştii ce vreau să spun. Îi luă mâna, aplecându-se peste farfuriile murdare.

— Ai toate drepturile. Eşti aşa de dulce că nu-ţi dai seama că este o luptă pe viaţă şi pe moarte, tu sau el. Crezi că Armstrong s-ar feri de crimă?

Îl privi speriată.

— Ce altceva poate face? El o doreşte pe Nicole, dar e căsătorit cu tine. Ţi-a cerut divorţul?

Ea scutură din cap.

— O va face. Şi-l vei accepta?

Scutură din nou din cap.

— Atunci va găsi o altă cale ca să scape de nevasta nedorită.

— Nu, şopti Bianca. Încercă să se ridice, dar dimensiunile ei şi cantitatea de mâncare înghiţită o făcură incapabilă să se mişte. Gerard se ridică, îi

întinse mâinile, proptindu-şi picioarele sub greutatea ei.

— Gândeşte-te la asta, îi spuse când era în faţa lui. Este o problemă de supravieţuire. Ori el, ori tu.

Se îndepărtă de el.

— Trebuie să plec. Capul îi vâjâia de oribilele aluzii pe care i le spusese Gerard. Merse foarte încet spre casă.

Înainte de a intra, încercă toate uşile pentru a se asigura că nu se ascundea nimeni în spatele lor. În timp ce urca greoi scările, îngenunche, cercetând dacă nu erau fire întinse de care să se împiedice.

O săptămână mai târziu, Clay îi vorbi prima oară de divorţ. Era foarte slăbită şi obosită din cauza lipsei mâncării şi a odihnei. Nu mai avusese o masă cum îi trebuia, de la picnicul cu Gerard. Clay dăduse ordin ca Bianca să fie pusă la un regim strict. Nici nu se odihnea destul, pentru că avea vise în care Clay stătea în faţa ei cu un cuţit, ţipând că era ori ea, ori el. Când îi vorbi de divorţ, coşmarul deveni realitate.

Şedea în odaia de dimineaţă. Clay o refăcuse cum era la început, înainte ca Bianca să o redecoreze. Era ca şi cum ar fi încercat deja să-i şteargă urmele.

— Ce ne putem oferi unul altuia? spunea Clay. Sunt sigur că ţii la mine tot atât de puţin, cât ţin eu la tine.

Bianca refuză dând din cap cu încăpăţânare.

— Tu o vrei pe ea. Vrei să mă goneşti pe mine ca s-o ai pe ea. Voi doi aţi plănuit asta tot timpul.

— Este cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată, spunea Clay, încercând să se stăpânească, Tu eşti cea care m-ai obligat să te iau de nevastă. Tu eşti cea care m-a minţit, spunând că porţi copilul meu.

Bianca suspină şi-şi puse mâna pe grăsimea care îi acoperea gâtul.

Clay se întoarse şi merse spre fereastră. Aflase de curând povestea cu Oliver Hawthorne. Omul îşi pierduse mica recoltă în timpul ploilor şi doi copii îi muriseră de febră tifoidă: venise să-l şantajeze pe Clay, cerându-i bani. După ce-i spusese că Bianca pierduse copilul, îl dăduse afară de pe plantaţie.

— Mă urăşti, şopti Bianca.

— Nu, spuse Clay. Nu te urăsc. Tot ce vreau este să ne eliberăm, unul de celălalt. Îţi voi trimite bani. Voi avea grijă să nu trăieşti în mizerie.

— Cum o poţi face? Crezi că sunt proastă? Doar ştiu că tot ce câştigi se duce tot în lucrările tale de aici. Pare că eşti bogat fiindcă ai o proprietate mare, dar nu eşti bogat. Cum ai putea îngriji de plantaţie şi să-mi trimiţi şi mie bani?

Se răsuci spre ea cu ochii negri de furie.

— Nu, nu eşti proastă, dar neînchipuit de egoistă. Nu-ţi dai seama cât de mult doresc să scap de tine? Nu vezi că mă dezguşti? Aş fi în stare să vând plantaţia, ca să nu mai fiu obligat să-ţi văd grăsimea pe care tu o numeşti faţă. Deschise gura să mai spună ceva, dar se opri, şi ieşi repede din odaie.

Bianca şedea pe canapea, nemişcată de multă vreme. Nu-şi va permite să se gândească la cele ce-i spusese Clay. În schimb, se gândea la Gerard. Ce bine ar fi să trăiască la Arundel Hall cu el. Ea ar fi stăpâna, doamna moşiei, ar face meniuri, ar supraveghea mesele, iar el ar face treburile bărbăteşti afară. Seara ar veni acasă şi ar lua o masă delicioasă. Apoi i-ar săruta mâna spunându-i noapte bună.

Privi în jurul camerei şi-şi aminti cum o aranjase ea înainte. Acum era goală şi simplă. Gerard nu i-ar fi interzis să o redecoreze. Nu, Gerard o iubea aşa cum era.

Se ridică încet. Ştia că trebuie să-l vadă, să-l

vadă pe omul pe care-l iubea. Nu mai avea de ales. Gerard avea dreptate. Clay se gândea să scape de ea în orice mod.

Capitolul 22

— Ce faci aici? o întrebă Gerard pe Bianca, în timp ce-o ajuta să coboare din barcă, pe partea râului unde locuia Nicole. Privi îngrijorat în jur.

— Trebuia să te văd.

— Nu puteai să trimiţi o vorbă? Aş fi venit eu la tine. Ochii Biancăi se umplură de lacrimi.

— Te rog nu te supăra pe mine. Nu mai pot suporta furia.

Gerard se uită la ea un moment.

— Vino cu mine. Nu trebuie să fim văzuţi din casă. Ea dădu din cap şi-l urmă. Îi era greu să umble. Se opri de două ori ca să poată respira.

Când ajunseră în vârful unei coline, de unde se putea supraveghea casa, Gerard se opri.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

Ascultă cu atenţie mărturisirile pline de emoţie ale Biancăi.

— Deci ştie că copilul nu era al lui.

— E grav?

Gerard o privi dezgustat.

— Tribunalele pedepsesc adulterul.

— Tribunalele? Ce tribunale?

— Cele care-i vor acorda divorţul şi-ţi vor lua totul. Bianca alunecă cu spatele pe un copac, până când se aşeză.

— Am luptat aşa de greu pentru totul. Nu-mi poate lua nimic. Nu poate!

Gerard îngenunche în faţa ei.

— Crezi asta? Există modalităţi să-l împiedicăm să-ţi fure totul.

— Te gândeşti la crimă, spuse, privindu-l.

— Încearcă să te omoare?

Bianca tăcu.

— Cum ţi-ar plăcea să te întorci în Anglia, ca femeie divorţată? Toată lumea va spune că nu ai fost în stare să păstrezi un bărbat. Ce va spune tatăl tău?

Bianca îşi aminti de câte ori râsese tatăl său de ea. Spunea că Armstrong nu o va mai vrea după ce va prinde gust de Nicole. Nu va înceta să-i amintească asta, când se va întoarce nenorocită acasă.

— Cum? Când? şopti ea.

Gerard se aşeză pe călcâie. Avea în ochi o privire ciudată.

— Curând, foarte curând. Nu trebuie să-i lăsăm timp să spună nimănui planurile sale.

Deodată, o mişcare îi atrase privirile Biancăi.

— Nicole, oftă ea, punându-şi mâna peste gură. Gerard se întoarse imediat. În spatele lui era Adele, aproape ascunsă de copaci. Îi trebuise mult timp lui Nicole să o convingă pe mama sa că nu era niciun pericol să se plimbe în pădurile din spatele casei. Era doar a treia oară când ieşea singură.

Gerard făcu un pas mare şi-şi apucă soţia de braţ.

— Ce-ai auzit? o întrebă, înfigându-şi mâna în carnea ei.

— Crimă, spuse, rotindu-şi ochii de spaimă. Gerard o lovi tare peste faţă.

— Da! Crimă? Uciderea ta! Mă înţelegi? Dacă spui vreo vorbă despre asta, îi voi duce pe Nicole şi pe gemeni la ghilotină. Ţi-ar plăcea să vezi capetele lor căzând în coş?

Numai cine a cunoscut oroarea, ar putea

înţelege schimbarea expresiei Adelei, de la teamă până la groază.

Îi puse degetele pe gât.

— Îţi aminteşti, îi şopti, şi apoi o împinse.

Căzu în genunchi, se ridică repede şi o luă la fugă înapoi spre casă.

Gerard îşi îndreptă cravata şi se întoarse la Bianca. Şedea cu spatele la copac, cu ochii înspăimântaţi.

— Nu te-am văzut niciodată aşa, murmură.

— Vrei să spui că n-ai văzut niciodată un om protejând femeia pe care o iubeşte? Observând că se încruntă, continuă. Trebuia să fiu sigur că nu va spune un cuvânt din ce a auzit.

— O va face. Sigur va spune.

— Nu, după cele ce i-am zis. Este nebună, nu ştiai?

— Cine este? Seamănă cu Nicole.

— Mama ei, spuse ezitând. Ca să nu mai pună alte întrebări, continuă. Vino să ne întâlnim mâine la ora unu, acolo unde am luat picnicul. Vom stabili planul.

— Aduci mâncare? întrebă pofticioasă.

— Bineînţeles. Acum trebuie să pleci, mai înainte ca cineva să te vadă. Nu vreau să fim văzuţi împreună… încă, adăugă. O luă de mână şi o conduse la debarcader.

Când Nicole se întoarse de la moară, Janie era la uşă cu faţa gravă.

— Mama ta s-a speriat. Nimeni nu o poate calma. Un ţipăt oribil, ce parcă scutura acoperişul micuţei case, o făcu pe Nicole să alerge pe scări.

— Mamă, spuse Nicole, încercând s-o îmbrăţişeze cu braţele. Adele avea faţa frumoasă atât de schimonosită, aproape de nerecunoscut.

— Copiii, ţipă Adele fluturându-şi braţele în jur. Copiii! Capetele lor! îi vor omorî. Sânge peste tot!

— Mamă, te rog. Eşti în siguranţă, îi spuse Nicole în franţuzeşte, şi la fel vorbea şi Adele.

Janie şedea în capul scării.

— Se pare că e îngrijorată pentru gemeni. Asta spune?

Nicole se lupta cu braţele mamei ei.

— Aşa cred. Vorbeşte de copii. Poate se gândeşte la unul din verii mei.

— Nu cred. A venit plângând acum câteva minute şi a încercat să ascundă gemenii în cămara de sub scară.

— Sper că nu s-au speriat.

— Sunt obişnuiţi cu ea. S-au ascuns în cameră şi apoi au ieşit când am adus-o sus.

— O să-i omoare, ţipa Adele. Nu-l cunoşteam. Nu l-am cunoscut niciodată. Şi doamna grasă îi va ucide.

— Ce spune acum? întrebă Janie.

— Lucruri fără înţeles. Poţi să-mi aduci puţin laudanum? Cred că singurul mod de a o calma ar fi să doarmă.

După ce Janie plecă, Nicole încercă din nou s-o liniştească, dar Adele era ca o sălbatică, parcă-şi ieşise din minţi. Continua să vorbească de crimă, ghilotină şi o femeie grasă. Când pronunţă numele lui Clay, atrase atenţia lui Nicole.

— Ce-i cu Clay? întrebă ea.

Adele avea ochii sălbatici şi părul îi zbura.

— Clay, îl vor ucide şi pe el. Şi apoi copiii mei, toţi copiii mei, copiii tuturor. Au omorât-o pe regină. Îl vor omorî pe Clay.

— Cine-l va omorî?

— Ei. Cei care au ucis copiii! Janie şedea lângă

umărul lui Nicole.

— S-ar părea că încearcă să-ţi spună ceva. Sună de parcă ar fi spus numele lui Clay.

Luând ceaşca cu ceai de la Janie, Nicole îi zise:

— Bea asta mamă. Are să te facă să te simţi mai bine. Nu trecu mult timp şi doctoria îşi făcu efectul.

Jos, Gerard tocmai intra în casă.

— Gerard, întrebă Nicole, azi i s-a întâmplat ceva mamei care să o tulbure?

Se întoarse spre ea.

— Nu am văzut-o. Iar are o criză?

— Ca şi când ţi-ar păsa, spuse Janie, depăşind-o pe Nicole pe scări şi ducându-se la maşina de gătit. Fiind nevasta ta, ar trebui să ai grijă.

— Nu aş împărţi niciodată sentimentele mele cu ale unei femei ca tine.

— Încetaţi amândoi, ordonă Nicole. Niciunul din voi nu o ajută pe mama.

Gerard scutură din mână.

— E iar o criză de-a ei. Ar fi trebuit să te obişnuieşti cu ele până acum.

Nicole se îndreptă spre masă.

— Asta de acum nu seamănă cu celelalte. S-ar părea că încearcă să-mi spună ceva.

Gerard o privi cu ochii micşoraţi.

— Ce-ar putea să spună în plus, faţă de ce a spus de sute de ori? Moarte şi crimă, este subiectul despre care vorbeşte mereu.

— Adevărat, dar de data aceasta, l-a menţionat pe Clay.

— Clay. Dar nu l-a văzut niciodată pe Clay, nu-i aşa, spuse Janie.

— Nu, după câte ştiu eu, spuse Nicole! Şi mai vorbea de o femeie grasă

— Nu-i greu de ghicit cine e, bombăni Janie.

— Desigur, zise Gerard, manifestând lipsă de curiozitate, ceea ce nu i se întâmpla de obicei. Probabil i-a văzut pe Clay şi Bianca împreună şi, fiind străini, s-a speriat. Ştii bine ce îngrozită este de persoanele străine.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse Nicole. Dar pare ceva mai mult decât atât. Spune tot timpul că cineva vrea să-l omoare pe Clay.

— Spune întotdeauna că cineva vrea să omoare pe cineva, spuse Gerard supărat.

— Poate, dar niciodată nu a confundat trecutul cu prezentul, ca acum.

Înainte ca Gerard să poată spune un cuvânt, Janie i-o luă înainte, păşind mai în faţă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji acum. Dimineaţă vei încerca să vorbeşti cu mama ta. Poate după o noapte de somn bun, va putea să se exprime mai clar. Acum stai jos şi mănâncă ceva.

Căsuţa mică era în întuneric şi peste tot era linişte. Afară râul curgea liniştit de când i se schimbase cursul. Era foarte cald pentru luna septembrie şi cei patru, care dormeau la mansardă, nu se înveleau noaptea.

Adele era neliniştită. Chiar şi sub efectul dozei mari de medicament, nu înceta să se agite şi să se răsucească, având vise confuze, care o speriau. Ştia că are ceva de spus, dar nu-şi putea da seama cum ar putea s-o facă. Regele şi regina Franţei păreau că se amestecă cu figura unui fermier, pe nume Clayton, un om a cărui faţă nu o putea vedea. Dar vedea moartea, moartea lui, mai multe morţi, ale fiecăruia.

Gerard stinse ţigara pe care o fumase şi se furişă încet jos din pat. Se opri şi-şi privi soţia. De multe luni n-o mai luase în braţe. În Franţa se simţise

mândru să se căsătorească cu o Courtalain, chiar şi cu una mai bătrână, ca Adele. De cum o văzuse însă pe Nicole, sentimentele pentru soţia lui muriseră. Nicole era o copie mai tânără şi mai frumoasă decât mama sa. Încet, ca podeaua să nu scârţâie, se duse în partea Adelei şi se aşeză pe marginea patului. Se aplecă apoi peste ea să-şi ia perna.

Ea deschise ochii o clipă doar, înainte ca perna să-i acopere faţa. Începu să se lupte, dar fără folos. Asta aştepta. În toţi anii din puşcărie, îşi aşteptase în fiecare clipă moartea. În sfârşit, sosise, şi ea era pregătită.

Gerard ridică perna de pe faţa ei. Moartă, Adele era chiar mai frumoasă, mai tânără decât o văzuse el vreodată. După ce stătu puţin, se duse în partea cealaltă, despărţită de pătură, care le ascundea pe Janie şi Nicole. O privi îndelung pe Nicole şi trupul ei aproape neascuns sub cămaşa de noapte subţire. Mâna lui ardea de dorinţa de a-i mângâia linia curbată a şoldurilor.

— Curând, şopti el, curând.

Se întoarse în pat, se întinse lângă femeia pe care abia o ucisese şi adormi. Singurul lui gând era că nu-l va mai deranja agitaţia ei.

Dimineaţa, când Nicole descoperi trupul mamei sale moarte, nu era nimeni în casă. Gemenii plecaseră cu Janie să culeagă mere, iar Gerard ca de obicei, ieşise.

Şezu liniştită pe marginea patului ţinând mâna mamei ei într-ale ei, şi-i mângâia obrazul atât de asemănător cu al ei. Se ridică, şi foarte încet ieşi din casă. Merse pe mal în sus, acolo de unde vedea casa şi moara. Se simţi deodată singură şi pierdută. Ani de zile crezuse că familia ei murise. Apoi, apariţia mamei ei îi

insuflase din nou sentimentul de solidaritate familială.

Nu-i mai rămăsese decât Clay.

Privi peste râu la Arundel Hall, atât de frumos în soarele matinal. Dar nu-l mai avea pe Clay, se gândi ea. Trebuia să înţeleagă că era plecat, ca şi mama sa.

Se aşeză jos pe pământ, cu genunchii ridicaţi şi-şi ascunse faţa în ei. Nu va înceta niciodată să-l iubească sau să simtă că are nevoie de el. Tot ce dorea acum era să simtă siguranţa în braţele lui, să-i spună că viaţa va continua şi după moartea mamei ei. Chiar şi ultimele cuvinte ale mamei ei vorbeau de Clay.

Îşi ridică brusc capul. O femeie grasă avea să-l omoare pe Clay. Bineînţeles. Adele o auzise pe Bianca plănuind moartea lui Clay. Mintea ei gândea repede, căutând explicaţii. S-ar fi putut ca Bianca să se fi întâlnit cu cineva pe partea râului spre moară, cu cineva pe care-l angajase. Dacă Armstrong ar muri, Bianca ar stăpâni plantaţia.

Se ridică şi alergă spre debarcader. Vâsli cât putu, de repede, traversând râul. Ajunsă la mal, îşi ridică fustele şi alergă spre casă.

În timp ce alerga, deşi grăbită, se simţea ca acasă. Casa părea că o primeşte cu braţele deschise. Portretul lui Beth era din nou la locul lui, deasupra căminului din sufragerie. Îl privi o clipă şi i se păru că privirea lui Beth părea îngrijorată. Intră apoi în bibliotecă. Simţi prezenţa lui Clay cu putere. Biroul era încărcat, dar curat, locul dovedea activitate.

Când veni în spatele ei, ştiu exact, dar nu se întoarse. Simţi mirosul transpiraţiei lui amestecat cu cel al pielii din odaie. Inspiră adânc, apoi se întoarse încet cu faţa spre el.

În ultimul an îl văzuse foarte puţin, doar o dată, pentru scurt timp. Clay cel liniştit şi care venise umilit să ajute la săpatul şanţului, era pentru ea străin. Dar

bărbatul pe care-l avea acum în faţă era cel de care se îndrăgostise. Cămaşa era deschisă la piept şi udă de sudoare, iar mâinile şi braţele purtau pete de tutun. Felul cum stătea, cu picioarele depărtate şi mâinile în şolduri, îi reaminti de prima dată când îl văzuse prin ochean.

— Ai plâns, spuse cu glas egal. La auzul glasului său, simţi frisoane pe şira spinării şi uită de ce era acolo. Se îndepărtă de el şi făcu un pas spre uşă.

— Nu, o opri el, şi ea se supuse. Uită-te la mine, îi spuse.

Nicole se întoarse încet.

Cu vocea îngrijorată, o întrebă.

— Ce s-a întâmplat?

În ochii ei apărură lacrimi.

— Mama… a murit. Trebuie să mă duc acasă. Se priviră îndelung.?

— Nu ştii că eşti acasă?

Lacrimile ameninţau să-i curgă. Nu-şi închipuia că mai avea încă atâta putere asupra ei. Scutură din cap, încercând să spună nu.

— Vino aici, îi spuse cu voce liniştită, dar cu ton de comandă.

Nicole refuză să-l asculte. Raţiunea, undeva în mintea ei, îi dicta să nu revină la ce fusese între ei. Dar picioarele nu o ascultau. Ridică unul, şi făcu un pas înainte. Clay nu făcea decât s-o privească, dar comunicarea dintre ochii lor era concretă.

— Vino, o mai chemă încă o dată.

Lacrimile începură să-i curgă şi alergă spre el. O luă în braţe, strângând-o aproape s-o sfărâme. O duse pe canapea şi o ţinu în braţe.

— Dacă vrei să plângi, trebuie s-o faci acolo, de unde aparţii, pe umărul soţului tău. O ţinea şi-i mângâia părul, iar ea îşi plângea durerea pentru

pierderea mamei ei. După puţin timp, începu să-i pună întrebări. Voia s-o facă să vorbească de mama ei şi de timpurile bune.

Îi povesti despre prietenia Adelei cu gemenii şi cum păreau toţi, trei copii.

Deodată se îndreptă, şi-l spuse ce-o adusese la Arundel Hall.

— Ai venit să mă previi că cineva vrea să mă omoare?

— Nu cineva, spuse: Bianca. Cred că mama dorea să-mi spună că Bianca plănuia să te omoare.

El se gândi un moment.

— Poate că l-a auzit pe Isaac sau pe unul dintre oamenii de la voi, vorbind despre Bianca. Unul din oamenii mei mi-a spus ieri, că dacă ar avea o nevastă ca a mea, ar ucide-o.

— E îngrozitor, oftă ea. Clay ridică din umeri.

— Adele o fi auzit ceva asemănător şi probabil în acelaşi limbaj bolborosit.

— Dar, Clay…

O privi punându-i un deget pe gură.

— Mă bucur că ţii încă la mine, destul ca să mă previi, dar Bianca nu este o criminală. Nu are nici inteligenţă şi nici curaj. Ochii lui se opriră la gura ei, iar el îşi plimbă degetul pe buza ei de sus.

— Ce mult mi-a lipsit gura ta întoarsă.

Se trase mai departe de el, dar era greu, având în vedere că o ţinea în braţe.

— Nimic nu s-a schimbat. Clay îi zâmbi.

— Adevărat. Nimic nu s-a schimbat între noi de când aproape că te-am violat în cabina de pe vapor. Ne-am iubit amândoi de la prima noastră întâlnire şi asta nu se va schimba niciodată.

— Nu, te rog, îl rugă. S-a terminat. Bianca…

Clay ridică din sprânceană.

— Nu mai vreau să-i aud numele. M-am gândit mult de când au fost inundaţiile. Mi-am dat seama că încă mă iubeşti. Nu Bianca a creat probleme între noi, ci încăpăţânarea noastră. Ştiai că mă tem că pierd plantaţia, dar sigur nu am fost destul de tare şi nici tu nu mai aveai încredere în mine.

— Clay, începu ea. În sufletul ei ştia câtă dreptate are, dar nu-i făcea plăcere să audă.

— Este în ordine, iubirea mea. O vom lua de la capăt. Dar de data asta suntem împreună. De data asta, nimeni nu ne va mai putea despărţi.

Se uită la el. Trecuseră prin atâtea şi totuşi dragostea lor nu încetase. Ştia că vor izbândi.

Se lăsă pe umărul lui, iar el o ţinea strâns în braţe.

— Pare că nu am fost plecată. Îi sărută creştetul capului.

— Trebuie acum să pleci din braţele mele, căci dacă nu, te arunc pe canapea şi-ţi fac felul.

Voia să râdă şi să-l tachineze, dar tristeţea o copleşise total, gândindu-se la moartea Adelei.

— Vino cu mine dulceaţă, îi spuse încet. Să ne întoarcem la moară şi să ne ocupăm de mama ta. Avem timp destul mai târziu să facem proiecte.

Îi apucă bărbia cu mâna, ridicându-i-o.

— Ai încredere în mine?

— Da, spuse grav, am.

O aşeză pe podele şi se opri lângă ea. Nicole făcu ochii mari observând cum i se umflaseră pantalonii. I se păru deodată că era foarte cald în odaie.

— Hai odată, spuse răguşit, şi nu te mai uita aşa la mine. O luă de mână şi ieşiră din odaie.

Niciunul din ei nu o observase pe Bianca, stând după uşa sufrageriei. Era afară când o văzuse pe

Nicole fugind spre casă. Se grăbise s-o urmărească, gândindu-se ce să-i spună pentru îndrăzneala ei. În casă, o auzise alergând, trântind uşile dormitoarelor, purtându-se ca şi când ar fi stăpânit locul. Bianca fusese în camera de dimineaţă, dar Nicole se mişca aşa de repede, încât îi era imposibil grăsunei să ţină pasul cu ea, apoi îl văzu pe Clay.

Ascultase la uşă şi auzise convorbirea lor. Se bucurase auzind de moartea nevestei lui Gerard. Nu vorbiseră niciodată de faptul că el era deja căsătorit, dar Bianca ştia că femeia era în vârstă şi nu mai avea mult de trăit.

Îngheţase când auzise că Nicole ştia de planul ei, că vrea să-l omoare pe Clay. Când îl auzise pe Clay spunând despre ea că nu este nici inteligentă, nici destul de curajoasă, începu să se dezgheţe. Temperatura însă, i se schimba mereu la câteva secunde. Acum ştia că era capabilă să îndeplinească planul lui Gerard. Clayton Armstrong merita să moară, după tot ce spusese despre ea.

Părăsi casa să caute un copil cu care să-i trimită un mesaj lui Gerard. Ştia că nu mai era mult timp, până când Clay va face primii paşi pentru a scăpa de ea.

Nicole ieşise de la moară şi bea cu poftă apă rece. Apa proaspătă de izvor era bine venită după o dimineaţă de muncă grea. Grânele bine coapte nu le dădeau niciun minut de răgaz.

Dar cel puţin munca îi îndepărta gândurile de la planurile pe care le aveau ea şi Clay. O îngropaseră pe Adele la mormântul familiei lui Clay, chiar lângă mama lui. Aşa va fi mereu lângă noi, spusese el. Apoi se duseseră amândoi la Bianca să hotărască viitorul lor. Clay spusese că era sătul de secrete şi voia ca de acum încolo totul să fie pe faţă. Bianca ascultase

liniştită, atentă la tot ce spunea Clay. Îi oferiseră o rentă viageră substanţială şi amândoi ştiau că asta reprezenta o sarcină mare pentru ei, în următorii ani. Clay o ţinea pe Nicole de mână, pe sub masă. Simţeau acum, că se puteau baza unul pe celălalt; că erau puternici, solidari.

După întâlnire, nu prea vorbiseră, dar se duseseră la boschetul lor de pe malul râului. Deşi trecuse mai mult de un an de când nu mai făcuseră dragoste, nu mai erau atât de nerăbdători. Priveau unul la altul, cercetându-se şi savurând clipele. Se redescopereau.

Nu se explicaseră, nu-şi reproşaseră prostia lor. Nu mai aşteptau să se întâmple ceva, simţeau bucuria de a fi din nou împreună. Se simţeau uniţi, o singură fiinţă, nu mai erau două fiinţe care nu-şi acordau încredere, se judecau greşit, şi nu se înţelegeau.

— Nicole!

Vocea ascuţită a lui Gerard o scoase din visare.

— Da?

— Te-am căutat peste tot. Unul din gemeni a căzut de pe cal. Janie te roagă să vii. Lăsă jos ulciorul, îşi ridică fustele şi începu să alerge cu Gerard după ea. Gând ajunseră, nu era nimeni.

— Unde sunt?

Gerard veni foarte aproape de ea.

— Ai face orice pentru ei, nu-i aşa? Te dăruieşti tuturor, numai mie nu.

Nicole se trase înapoi.

— Unde sunt gemenii?

— Ducă-se dracului, puţin îmi pasă. Am vrut să te aduc aici singură. Vreau să faci o mică plimbare cu mine.

— Am treabă, eu... se opri văzând pistolul în mâna lui Gerard.

— Acum am reuşit să te fac atentă. Sau, orice bărbat care-ţi arată ceva mare şi tare îţi atrage atenţia?

Nicole strânse din buze şi-l înjură în franceză. Gerard zâmbi.

— Foarte plastic. Acum vreau să mergi cu mine în linişte.

— Nu.

— M-am gândit că vei spune aşa. Aminteşte-ţi cum ai gândit când iubita mea soţie a auzit că Bianca vrea să-l omoare pe Armstrong. Este singura dată în viaţa acestei femei nebune, că a înţeles ceva.

Nicole îl privi cu ochii holbaţi.

— Ai omorât-o pe mama, şopti.

— Deşteaptă fată. Prea deşteaptă. Acum, dacă vrei să-ţi mai vezi iubitul în viaţă, mă vei asculta. Flutură pistolul: gândeşte-te că viaţa lui depinde de tine.

O duse prin pădure, departe de moară, apoi jos spre râu, unde ascunsese o barcă. Era încântat că Nicole trebuia să vâslească dincolo de râu, în timp ce el stătea şi dădea ordine. Vorbea continuu de şiretenia lui şi de cum îl dispreţuise Nicole de când sosise. Se opriră într-un colţ îndepărtat al plantaţiei Armstrong. Era un adăpost gol, pentru unelte, ascuns sub copaci, cu uşa atârnând de balamale stricate. Abia ajunseră la uşă, când Bianca apăru de după copaci.

— Unde ai fost? Şi ce caută asta aici? Avea ochii anormal de strălucitori, dar aproape ascunşi de obrajii caraghios de graşi.

— Ce-ţi pasă, ţipă Gerard. Ai făcut-o?

— Nu a plecat călare. N-are de gând să facă ce face de obicei. I-am fixat şaua cu sticla, dar nu va pleca.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gerard.

Bianca îşi strânsese poalele rochiei şi acum le dădu drumul. În faţă avea o pată mare de sânge.

— L-am împuşcat, spuse ea, ca şi când se mira ea însăşi de fapta sa.

Nicole ţipă şi încercă să fugă spre casă, dar Gerard o prinse de braţ. O lovi puternic peste gură, aruncând-o în adăpost.

— A murit? întrebă Gerard.

— Oh, da, spuse Bianca. Îl privi şi vocea ei luă sunetul ciudat ai unei voci de copil şi căută cu cealaltă mână sub fustă. Am adus celălalt pistol.

Gerard i-l smulse din mână şi apoi îl îndreptă spre ea.

— Intră înăuntru!

Bianca, uimită, se încruntă şi intră, apoi întrebă foarte simplu:

— Ce caută Nicole aici? Ce face aici servitoarea mea?

— Bianca, o strigă Nicole, unde este Clay?

Se întoarse încet şi o privi pe Nicole care şedea lipită de zid.

— Tu, şuieră ea. Tu ai făcut-o. Şi cu ghearele se repezi spre Nicole, căzând aproape peste ea. Nicole fu aproape sufocată când greutatea Biancăi căzu peste ea.

— Pleacă de aici, târfă grasă, zbieră Gerard. Aruncă unul din pistoale pe jos în spatele lui, îl înfundă pe celălalt sub cureaua de la talie şi începu s-o ridice pe Bianca de pe Nicole.

— Vreau s-o omor, rânji Bianca, lasă-mă s-o omor acum.

Gerard luă arma şi o îndreptă spre ea.

— Tu ai să fii omorâtă, nu ea.

Bianca zâmbi.

— Nu ştii ce vorbeşti. Sunt eu, îţi aminteşti?

Femeia pe care o iubeşti.

— Iubesc, bolborosi Gerard. Ce bărbat te poate iubi? Crezi că m-aş putea împerechea cu o scroafă?

— Gerard, îl rugă Bianca, eşti supărat?

— Proastă, scroafă înfumurată. Când te gândeşti, ce-ţi închipuiai că eu, un Courtalain, aş putea s-o iubesc pe una ca tine. Te vor găsi moartă, sinucisă din durere pentru moartea soţului său, crimă comisă, fără îndoială de bandiţi.

— Nu, murmură Bianca cu mâinile întinse, cu palmele în sus.

— Ba da, zâmbi, bucurându-se răutăcios. Moşia Armstrong va fi lăsată proştilor de gemeni care neavând alte rude, o vor avea pe Nicole ca tutore, iar eu voi fi soţul ei.

— Soţul ei? oftă Bianca. Spuneai că o urăşti. El începu să râdă.

— A fost un joc. Noi doi am jucat un joc şi eu am câştigat.

Nicole începu din nou să gândească. Poate că ar putea să-l ţină de vorbă, până dă cineva peste ei.

— Nimeni n-o să creadă că Bianca s-a sinucis pentru Clay. Toată lumea ştie că-l urăşte.

Bianca se întoarse spre Nicole, privind-o cu ură, însă fu pentru prima oară că schimbară priviri complice şi de înţelegere între ele.

— Da, şi oamenii care muncesc la câmp şi toţi servitorii ştiu că ne vedem foarte rar.

— Da, dar mai târziu, se vorbea că v-aţi împăcat, că Armstrong nu mai bea şi că a devenit un soţ ireproşabil, spuse Gerard.

Bianca privea înnebunită.

— Bianca este o lady englezoaică, spuse Nicole. Face parte din aristocraţia engleză. În Anglia aristocraţia a supravieţuit, dar în Franţa ea nu mai

există. Ar fi o soluţie admirabilă.

— Nu e nimic, spuse Gerard, nimic. Toată lumea ştie că în Franţa va veni regalitatea. Atunci voi fi căsătorit cu nepoata unui duce. Marea familie Courtalain, va continua prin mine.

— Dar… începu Nicole.

— Destul, ţipă Gerard. Mă crezi prost, nu-i aşa? Crezi că nu înţeleg şiretlicurile tale, să mă ţii de vorbă? îndreptă pistolul spre Bianca.

— N-aş vrea-o nici dacă ar fi regina Angliei însăşi. E grasă, urâtă, şi îngrozitor de proastă.

Bianca se repezi cu mâinile la faţa lui.

Gerard se zbătu un moment sub greutatea ei care-l sufoca.

Glonţul porni şi încet, Bianca se îndepărtă de el, cu mâinile pe burtă. Printre degete, se văzu sângele curgând.

Nicole urmărise cu ochii tot timpul pistolul aruncat de Gerard pe jos, dar acum el se lupta cu Bianca, între ea şi armă. Privi în jurul încăperii goale, până când văzu o scândură atârnând din perete. Cu o putere supraomenească, trase de scândură până o detaşă.

Câteva momente după împuşcătură, Nicole îl lovi pe Gerard cu scândură. El se clătină, în timp ce Bianca se prăbuşi jos.

— M-ai rănit, şopti în franceză, atingând cu degetele tâmpla însângerată. Pentru asta vei plăti cu fiecare clipă din viaţa ta. Se apropie, în timp ce ea se rezema cu spatele de perete.

Sângerând abundent, Bianca îl vedea ca printr-o ceaţă pe Gerard apropiindu-se de duşmanca ei. Avea un pistol în mână. Cu ultima picătură de putere îl ridică, ţinti şi apăsă pe trăgaci. Muri înainte să vadă dacă ţintise bine.

Nicole rămase nemişcată, în timp ce Gerard părea paralizat. În ochi i se citea surprinderea şi uimirea faţă de ce i se întâmpla, părea că reacţionează înainte să audă împuşcătura. Căzu apoi foarte încet, mort, cu uimirea în ochi.

Nicole se îndepărtă de el. Amândoi zăceau pe podea. Gerard avea mâna întinsă peste Bianca şi, cum îi privea, observă că într-un reflex mortal, mâna Biancăi o strângea pe cea a lui Gerard. Moartă, îl ţinea cum n-ar fi putut s-o facă în viaţă. Nicole începu să fugă spre casă.

Trebuie să-l găsesc pe Clay.

În bibliotecă, pe jos, erau urme de sânge, dar nici urmă de Clay. Inima ei încetase să bată mai de mult.

Se opri deodată şi se aşeză pe canapea, cu faţa în mâini. Îi trebuia timp să se gândească şi să se liniştească, dacă voia să-l găsească. S-ar fi putut să-l fi găsit cineva şi să-l fi luat. Nu, dacă ar fi fost aşa, atunci în casă ar fi fost agitaţie.

Unde să se fi dus? Se ridică, ştiind sigur unde s-ar fi dus, în boschet.

Avea lacrimi în ochi, alergând departe, până la peşteră. O dureau plămânii, inima îi bătea, dar nici nu se gândi să se oprească. Nici nu trecuse bine printre tufe, că-l văzu. Părea că se simte bine, cu un braţ întins spre apă.

— Clay, murmură ea îngenunchind lângă el. Deschise ochii şi-i zâmbi.

— Am judecat-o greşit pe Bianca. A fost destul de curajoasă să încerce să mă ucidă.

— Lasă-mă să văd, spuse Nicole, trăgându-i cămaşa plină de sânge de pe umăr. Rana era curată, dar el era slăbit fiindcă pierduse sânge. Era ameţit, dar liniştit.

— Ar trebui să stai acasă, îi spuse, în timp ce-i lega rana cu o bucată ruptă din bluza ei. O privea. De unde ai ştiut?

— Avem timp pentru asta mai târziu, spuse ea brusc. Acum, îţi trebuie un doctor, imediat. Încercă să se ridice, dar el o luă de braţ.

— Spune-mi.

— Bianca şi Gerard au murit.

O privi lung. Detaliile vor veni la timpul lor.

— Du-te în peşteră şi adu unicornul.

— Clay, nu este timp…

— Du-te.

Ezitând, se duse în peşteră şi aduse unicornul de argint turnat în sticlă. Clay îl puse jos şi sparse sticla cu o piatră.

— Clay, protestă ea.

Şedea întins pe iarbă, ţinând unicornul eliberat, în sfârşit.

— Odată mi-ai spus ce gândeai, că nu erai demnă să atingi un lucru ce fusese atins de Beth. Ce n-ai înţeles, era că eu eram acela.

Se ridică în cot, puterea îi mai scăzuse după ce spărsese sticla, şi puse unicornul în faţa ei, pe rochie. O privi cu subînţeles.

— Îl voi recâştiga mai târziu.

Ea râdea, cu lacrimi pe obraji.

— Trebuie să mă duc după doctor. O prinse de fustă.

— Te vei întoarce la mine?

— Întotdeauna.

Nicole se uită în corsajul rochiei.

— E ceva aici care mă înţeapă şi trebuie să mi-l scot acum.

— Mă ofer voluntar. Zâmbi cu ochii închişi. Nicole se întoarse spre ieşire.

SFÂRŞIT